

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΝΑ ΛΙΛΙΠΟΥΤΕΙΟ κράτος της Εύρώπης

Λιχτενστάιν, το καταφύγιο των εξορίστων

Το μικρό ανεξάρτητο πριγκιπάτο του Λιχτενστάιν, αφημένο να ανασταθεί στην Αυστρία και την Έλβετι-
α, έγινε στο τέλος του πολέμου το μεγαλύτερο
ευρωπαϊκό κέντρον εκτοπισμένων προσωποτήτων.
Στους τελευταίους 18 μήνες, μαζεύτηκαν στα 65
τετραγωνικά μίλια του εδάφους του περισσότεροι
έξοι, μεν, τιτλούχοι και πλούσιοι εξορίσται, παρά
σε κάθε άλλο μέρος της Ευρώπης. Άλλα και πολ-
λοι άλλοι είχαν ζητήσει ασυλο εκεί, απ' όπου βρόν-
τησαν τα κανόνια του πολέμου. Έγκαιρα σήκωσαν
στο ξενοδοχείο (Βάλετ Χάουζ) του Βαντούτς, της
πρωτεύουσας δηλαδή του Λιχτενστάιν, κι' έζησαν
πυλικά σ' όλο το διάστημα του πολέμου. Γιατί το
Γερμανικό Γενικό Επιτελείο διαφόρησε για το Λι-
χτενστάιν, όταν κατέστρεψε τα σχέδια των κίτα-
κπικών του επιχειρήσεων. Έτσι, το πριγκιπάτο
διέτηρε την ανεξαρτησία του.

Ο στρατός του αποτελείται... από έναν κέρνιο
στρατιώτη, που βρίσκεται στο Μουσείο! Γι' αυτό το
Λιχτενστάιν είναι η μόνη ευρωπαϊκή χώρα που δεν
έχει επιβουλή με δημοσίον χρέος.

Η μόνη μετέδωλη που έφερε ο πόλεμος, ήταν
οι ή βασιλική οικογένεια του Λιχτενστάιν ανα-
κάθισε να μένη στη χώρα της. Ένω άλλοτε τα
μέλη της έκαναν συχνότατα ταξίδια αναψυχής
στην Ευρώπη, στα πολυτελή κτήρια έμεναν στο πε-
ρυσκοτικό πυρρο τους έξω απ' το Βαντούτς, την
πρωτεύουσα με τους 2.000 κατοίκους.

Εξαιρείται απελευθερία των πριγκιπών. Ο ένας απ'
αυτούς ήταν ο Σουηδικός κι' ο άλλος στην Αριζό-
να. Ο δεύτερος είναι ο πριγκιπός Ιωάννης. Έφτασε
πρό των στην Αμερική, μαζί με τη σύζυγό του,
πλουσία Αμερικανίδα, απ' το Τέξας. Πήρε διαζύγιο
το 1943, και δύο χρόνια αργότερα ξαναπαντρεύτηκε
με κάποια Τζίν Φρέντς κι' εγκαταστάθηκε μαζί της
σ' ένα αγρόκτημα της Αριζόνας.

Ο μεγαλύτερος αδελφός του πριγκιπός Φερδινάν-
δος είχε παντρευτεί κι' αυτός το 1930 με μια Αμε-
ρικανίδα, την ηθοποιό 'Ινο Κλέρ, κι' είχε ταξί-
δεψει μαζί της στην Ευρώπη και στην Αμερική.
Είχε παραλάβει ωστόσο να της πη ότι... ήταν ήδη
παντρεμένος με μια άλλη γυναίκα στη χώρα του
κι' ότι οι νόμοι του Λιχτενστάιν δεν αναγνωρίζουν
το διαζύγιο! Έπειτα από πολλές προσπάθειες, έ-
πευσε την άκυρη του πρώτου γάμου του. Έν τω
μεταξύ όμως, είχε τελειώσει και το ρομάντο του
με την 'Ινο. Έτσι, από δύο γυναίκες, έμεινε δι-
κός καιμιά!

Απ' τους παλαιότερους ηγεμόνες του Λιχτεν-
στάιν, ζει ο 'Ιωάννης, βασιλεύει επί 71 χρό-
νια, χωρίς να τον ιδούν οι υπήκοοι του ούτε μία
φορά. Τον είχαν επωνομάσει «Αόρατο Μονάρχη».
Συνήριζε να δίνει μεγάλες γιορτές και να τις πα-
ρακολουθούσε κρυμμένος πίσω από μια κουρτίνα!

Ο σημερινός ηγεμών είναι ο θραυκικός 'Ιωσήφ
Β', ο οποίος, γενναίος και δημοφιλέστατος,
Υπάρχει μεγάλη αναλογία τιτλούχων μεταξύ των
12.000 κατοίκων του Λιχτενστάιν και πολλή επιση-
μότης κι' επισημότητα στις τελετές.

Τα περισσότερα εισοδήματα της χώρας προέ-
χονται απ' την έκδοση σειράς γραμματίων για
τους φιλοτελιστές κι' απ' τα τέλη που πληρώνουν
όσοι ξένοι θέλουν να γίνουν υπήκοοι του Λιχτεν-
στάιν.

Δεν υπάρχουν σχολεία. Οι γονείς που θέλουν να
μορφώσουν τα παιδιά τους, τα στέλνουν στην Έλ-
βετία. Επίσης η Έλβετία έχει αναλάβει να κλείνει
στις φυλακές της τους ελαχίστους εγκληματίες του
Λιχτενστάιν.

Το κράτιδιο αυτό ιδρύθηκε πού 800 ετών, επί Ρω-
μαϊκής Αυτοκρατορίας. Το 1806, ο Ναπολέων, το
συμπεριέλασε στην Όμοσπονδία του Ρήνου.

Έξω από τα όρια του, το Λιχτενστάιν έγινε
σύμμαχος της Αυστρίας στον πόλεμο της κατά της
Γαλλίας. Έστειλε μάλιστα ένα λόχο στρατιωτών
για να πολεμήσουν. Άντι σε σκοτωθή κανείς
απ' αυτούς, ο λόχος γύρισε μ' ένα στρατιώτη πε-
ρισσότερο!

Στην υπογραφή της ειρήνης μεταξύ Αυστρίας και
Γαλλίας, δεν παρέβη το Λιχτενστάιν. Κι' έτσι
βρίσκεται τυπικά ακόμη σε πόλεμο έναντιόν ενός
ανυπαρκτού κράτους!

Η πιο πρωτόγονη φυλή

Η πιο πρωτόγονη φυλή του κόσμου είναι πιθανώ-
τα οι 'Ονιάς, που κατοικούν στη Γη του Πυρός. Φο-
ρούν δερμάτινους ζώνες. Τρώνε κρέας, θαλασσινά και
μυνητάρι. Δεν πίνουν, ούτε καπνίζουν. Έχουν έ-
ξω αμύγδαλα ανώμαλα. Δεν δίνουν προσοχή στην
υγεία τους. Δεν έχουν κανένα άρπην, κανένα εί-
δος κυβερνήσεως. Συγκεντρώνονται πολλοί μαζί,
μόνον όταν πρόκειται να φάνε ή ακουμένη φά-
λαινα. Ξέρουν να μετρούν ως τα πέντε. Πιστεύουν
στην ύπαρξη ενός Θεού που ζή «πέρα απ' τα ά-
στρα» και που άδισφορεί για τα έθνη.

Γυρισμός απ' τον Άλλο Κόσμο

Πρωτότυπο διήγημα

Είχε πιά βαρεθεί τη ζωή, που είχε
φανή πάντα υπερβολικά σκληρή ά-
πέναντί της...

Στά 17 χρονία της, είχε μείνει
ορφανή. Είχε δουλέψει στην άρχή
κοπιαστικά, ως μισήστρα, για να
κερδίσει ένα κομμάτι ψωμί. Έπειτα,
σιγά-σιγά είχε αποκτήσει μια πε-
λατεία κι' είχε αρχίσει ν' ανακουφι-
ζεται οικονομικά.

Όταν έγινε 25 ετών, πίστευε πιά
πως είχε εξασφαλίσει ένα ήσυχο
μέλλον. Τότε ακριβώς γνώρισε το
Ροζέ. Άρραβωνιάστηκαν. Η Λουίζα
πίστεψε για πρώτη φορά στην ευτυ-
χία... Έπειτα γκευρίστηκαν όλα!
Άρραβωνιάστηκαν σιγά-σιγά, επί πολλούς
μήνες. Η πελατεία της βαρέθηκε πιά
να την περιμένει να γίνει καλά και
την εγκατέλειψε.

Ο Ροζέ πήγαινε στην άρχή και
την έβλεπε καθημερινώς. Κατόπιν οι
επισκέψεις του άρραβωνιάστηκαν λίγο-λίγο.
Και σήμεια που η Λουίζα αισθανό-
ταν τον εαυτό της καλλίτερα, έτοι-
μο να ξενακαρίσει, ότι είχε γάμο
— την πελατεία της και τον άρρα-
βωνιαστικό της — είχε δεχθεί το τε-
λειωτικό χτύπημα...

Την είχε τόσο συντοίσει, ώστε δεν
είχε βνή καθόλου έξω ολόκληρη την
ημέρα. Κι' όλη αυτή για ένα γράμ-
μα, για ένα λακωνικό γράμμα, από
μια σελίδα μόνον, που σήμαινε το
τέλος του είδωλλίου της! Ο Ροζέ
την εγκατέλειπε, για μια άλλη ίσως.
Όλα είχαν τελειώσει!... Όλα την
απείλασαν...

Τι ωφέλειση πιά να ζή; Ναι, είχε
βαρεθεί τη ζωή!

Είχε αποφασίσει ν' αυτοκτονήσει.
Πώς όμως; Δεν είχε μεθόδο, ούτε
δυστοχία. Να πηδήσει απ' το πα-
ράθυρό της, απ' το πέμπτο πάτωμα;
Μά δεν ήταν βέβαιο πως θα σκοτω-
νόταν. Μπορούσε να πέσει πάνω
στην τέτατη της ταβάνια του Ισο-
γείου, να σπάσει κανένα χέρι ή πόδι
και να ξεκαλοήση να ζή ανάπη-
ρη κι' άκουη πού δυστυχισμένη...
Άλλωστε φοβόταν. Δεν θα τολμούσε
ποτέ να διασκελίστη το πρεβάτι του
παρεθύριου...

Το γκάκι!... Μά ναι, αυτή ήταν
η ιδεώδης λύση! Είχε άκουσει να
λένε ότι, μ' αυτό τον τρόπο της αυ-
τοκτονίας, δεν νοιώθει κανείς το θά-
νατο που σπάνει... Ο' άνοιγε το
ρουμπινέτο, πού άποκοιμήθη, και
δεν ήθελε ποτέ πιά!

Δίνω να νάση καιρό, κόλλησε
χαρτιά στο γύρο του παρεθύριου και
στην κλειδαρότρυπα. Τακτοποίησε
μ' επιμέλεια τα πράγματά της, τη
φωτεινή γκαρνταρόμπα της, τα έ-
θυμιά της. Σκέφθηκε μια στιγμή να
γράψει ένα αποπαιρητιστικό γράμ-
μα. Σε ποιόν όμως; Στο Ροζέ; Όχι,
ποτέ!

Γδύθηκε σιγά-σιγά κι' έτοιμασε
το κρεβάτι της. Όταν τελείωσαν
όλες οι ποσειμομασίες, σκέφθηκε τη
ημέρα της, που τόσο την είχε αγα-
πήσει.

— Συχώρεσε με, μαμά! ψιθύρισε.
Δεν μπορώ πιά να υποφέρω...
Θαρθώ κοντά σου!

Και πήγε ν' ανοίξη το ρουμπινέτο
του γκαζιού.

Άκουσε ένα έλαφο σφύριγμα κι'
ένοιωσε τη βασανιστική μυρωδιά
του αερίου. Έπρεζε μια μηχανική πα-
τιά στο σολι. Η ώρα ήταν 10 παρά
1 λεπτό.

Πήρε δυο χάπια βερνάλ και δα-
πλώθηκε στο κρεβάτι. Έκλεισε τα
μάτια της και περίμενε.

Σκεπτόταν ότι η μυρωδιά του

γκαζιού θάγε γίνει πιο δυνατή. Αύ-
τη όμως δεν αισθανόταν πιά τίποτε...
Ίσως έξ αιτίας του βερνάλ.

Μέσα στη νάρκη της, έλεγε με το
νύ της:

«Θά κοιμηθώ... και θα ξυπνήσω
στο 'Υπερέραν... αν ξυπνήσω
ποτέ!»

Ξαφνικά, βυθίστηκε στον ύπνο.

Όνειρεύθηκε ότι ήταν νεκρή κι'
ότι πήγαινε στην Κόλαση. Έβλεπε
τους κόκκινους διαβόλους, που γυ-
πούσαν και βασάνιζαν τους κολα-
σμένους. Τα χτυπήματα τους έκαναν
ένα κρότο υπόκωφο... Της φάνηκε
πως ξυπνούσε... Μά ναι, είχε ξυ-
πνήσει πραγματικά! Δεν ήταν λοι-
πόν νεκρή!

Την είχαν χτυπήσει κάτι δυνατά
χτυπήματα σε μια πόρτα δίπλα στη
δική της. Είδη το φως της ημέρας.
Πού είχαν φέρσει ανάμεσα στις κουρ-
τίνες. Σηκώθηκε με κόπο, ζαλισμένη
άκουη απ' το βερνάλ.

Μά γιατί δεν είχε πεθάνει!...

Περνώντας έμπρος απ' την πόρ-
τα της παρατήρησε ότι είχε ξεγά-
σει να βουλώσει τη χαραμάδα κάτω
απ' αυτήν. Από 'κει, της είχαν πε-
τάξει μέσα ένα χαρτί.

Το πήρε και διάβασε:

«Λόγω επισκευών αίτινες θα έκτε-
λεσθούν κατά την τρέχουσαν νύκτα
είς την συνοικίαν, το άερίοφως θα
διακοπεί από της 10ης έσπερινής
μέχρι της 8ης πρωινής της αύριου».

Κύτταξε την ώρα: Ήταν 8 παρά
τέταρτο.

Έκλεισε γρήγορα το ρουμπινέτο
του γκαζιού, έβγαλε ένα στεναγμό
ανακουφιστικό κι' αισθάνθηκε πως
αρχίζει να ξεναδίσκει εύχαριστη
στη ζωή. Ναι, θα ζούσε, θα ζούσε
μια καινούργια ζωή και — ποιος ξέ-
ρει! — ίσως θα ξαναγύριζε η ευτυ-
χία κοντά της.

ΠΙΕΡ ΑΝΙΟΥΕΝΤ

♦♦

Νικήθηκε ο κίτρινος πυρετός

Ξέρετε, πως παρασκευάζεται το
καινούργιο έμβόλιον κατά του κίτρι-
νου πυρετού; Διατηρούνται φρέσκα
αυτά κόττας επί 9 ημέρες σε μια
έκκολλητική μηχανή. Έπειτα γίνε-
ται ένεσις στο μισοσχηματισμένο έμ-
βριον του κοτόπουλου με ίον κίτρι-
νου πυρετού. Κατόπιν μένουν τα αυ-
γά άλλες 3—4 ημέρες στην έκκο-
λλητική μηχανή. Τη 13η μέρα, τα
σπάζουν, χωρίζουν τα έμβρυα, τα
λυώνουν μαζί με άπεσταγμένο νερό,
φυγοκεντρούν το μίγμα και συγκεν-
τρώνουν έτσι ένα υγρό σκουρόχρω-
μο. Αυτό είναι το έμβόλιο, φαίνεται
δε ότι φέρνει τελεία άνοσία για 4
χρόνια. Ανακαλύφθηκε από Άγ-
γλους έπιστήμονες.

Έτσι χτυπήθηκε επιτέλους άποτε-
λεσματικά η τρομερή αυτή άρρώ-
στια των τροπικών, που λένεται
άλλοιως και «μαύρος έμετός» ή «τύ-
φος της Αμερικής». Ήταν άλλοτε
ένδημη σ' όλη τη Νότιο Αμερική,
κι' υπέφεραν πολύ απ' αυτήν τα
στρατεύματα της γαλλικής άποστο-
λής στο Μεξικό, επί Ναπολέοντος Γ'.

Μεταδίδεται στον άνθρωπο από
ένα κοινούτι, παίρνει δε γρήγορα
βαρυτάτη μορφή, σαν τούτο. Τά-
ρα άνακαλύπτονται κάπου-κάπου
έστιες της στη Δυτική Αφρική. Μά
τις παράδωκε όμως τις Ιαπωνικές και
με το νέο έμβόλιον έλπίζεται να λει-
ψη τελείως.

ΕΤΟΣ Θ'. • ΑΘΗΝΑΙ, 9 ΜΑΡΤΙΟΥ 1947 • ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 432

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ίδιοκτησία — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 • ΤΗΛ. 27.135 - 29.967 • ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 1000

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΣΕΙΣ ΘΑ ΤΟΝ ΠΛΑΣΕΤΕ

Έρωτησις άπλή και καθαρή. Νέος
είνε, είκοσιπένν ετών. Οικονέμεια
απέχεται να αχρημάτη κάποτε και
ρωτά: «Δεσμεύει ή ένώνει ο γά-
μος;» Άν ήταν εύκολο να δίνη
κάνει άπαντήσεις όσο εύκολο εί-
νε να κάνει έρωτήσεις... Δεσμεύει
ή ένώνει ο γάμος; Με τρεις λέξεις
ο έπιστολογράφος θέτει ένα ζη-
τήμα για το οποίο πολλοί τόννοι
χαρτίου έχουν καταναλώσει. Όσοι
ακριβώς και για το γάμο. Παλιός
πόθος των ανθρώπων να κολλήσουν
την έτικέττα τους πάνω στο θεσμό
και να όρίσουν με μαθηματική ά-
κριβεία το περιεχόμενό του. «Γά-
μος είναι...». Νά, το βασικό λάθος
στο οποίο πέφτουν όσοι άρχολού-
ναι με το γάμο. Ακριβώς όρισμούς
μπορούν να κάνουν οι νομικοί, που εί-
νε άποκλεισμένοι να ρίχνουν την
κάθε έκδήλωσι της ζωής σ' ένα κα-
λούπι. Έχει κι' ο γάμος το δικό
του καλούπι. Όρισμός έξωτερικός
που δεν είναι δυνατόν ν' άνταπο-
κριθί αυτόν περιεχόμενό του γάμου.
Γιατί δεν είναι ένας ο γάμος. Τόσο
γάμοι όσοι και οι έννοιαι. Κάτω
από κάθε στέγη και μια περίπτωση.
Κάθε άντρώπινο έχει και τις
δικές του συνθήκες ζωής.

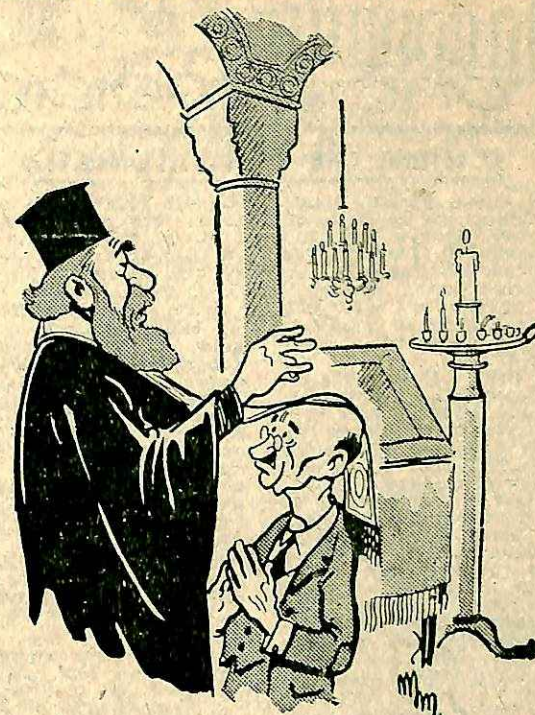
Τους δυο είς σάρκα μίαν θέλει
ή έκκλησία. Η ζωή όμως μάς λέει
ότι άνάμεσα στους δυο είκοιχωρεί
συνήματα και τρίτος και τέταρ-
τος και τότε οι δυο αντί ν' άποτε-
λέσουν σάρκα μίαν, άποτελούν πο-
λυάνθρωπο συλλαλητήριον.

Ευλογίες από τη μία πλευρά, κα-
τάρεις από την άλλην. «Ο γάμος—
γράφει ο Ντοστογιέφσκυ — είναι ο
ήθικός θάνατος κάθε υπερφανής
ψυχής». Και δεν έχει άδικο. Άδι-
κο όμως δεν έχει ούτε εκείνος που
θα σάς ύμνηση τα άναθά του θε-
σμού.

Η πείρα της ζωής διδάσκει να μη
ρωτούμε τι είναι γάμος, αλλά τι
είναι κάθε γάμος. Όσες θεωρίες κι'
άν άραδίστε όσες στατιστικές κι'
άν μελετήσετε όσες πόρτες παν-
τρεμένων κι' άν χτυπήσετε, δεν
πρόκειται να φθάσετε σε θετικό
συμπερασμα. Αύθαιρτα και άσταθι
θα είναι τα συμπεράσματά σας.

Πολλοί θα σάς δώσουν — ίδιως
στους άντρες — τη συμβουλή τους:
«Το καλό που σου θέλω μακριά ά-
πό το γάμο». Πολλοί όμως έπίσης
θα σάς πουν: «Παντρεύου να ηου-
χόσες, παντρεύου να νοικοκυρε-
της, παντρεύου για να λυτρωθής
από την άνία και τη θλίψη της μο-
νώσεως».

Ανεϊλικρινής κανένας τους δεν
είναι. Έκείνοι που σκέπτεται σου
λέει ο καθενας. Με τη διαφορά ότι
όσα σκέπτεται δεν προέρχονται ά-
πό αντικειμενικά στοιχεία. Κρίνουν
από την προσωπική τους περίπτωση.
Η κρίνουν σύμφωνα με την ίδια
συγκρασία τους. Και από τα ύπο-
κειμενικά αυτά κριτήρια σχηματί-
ζουν κανόνες. Καλοπαντρεμένος
ο ένας καλεί και σάς στην ευδει-
μονία. Κακοπαντρεμένος ο άλλος,
προπαθεί να προφυλάξη κι' εσάς
από τη συμφορά. Ενωστής ένας
τρίτος έρωστής της μοναξιάς, φι-
λος της γαλήνης, άνθρωπος συ-
γκεντρωμένος στον εαυτό του που
δεν είναι ευτυχής παρά μόνο όταν
γυρίζει το κλειδί της πόρτας του
και νοιώθει μόνος σ' ένα έρημο
σπίτι, σκέπτεται το γάμο και παρα-
λύει. Τον ρωτάει ο μεγαλειότερος
ο σοφώτερος από σάς και σάς άπαν-
τα άδιστακτά: «Μά τρελλάθηκες;
Είσαι μόνος, άφέντης, κύριος του

— Άμάρτσια, δέσποτα! έφαγα κρέας την Καθαρή
Δευτέρα!
— Τι δουλειά κάνεις, τέκνον μου;
— Δημόσιος υπάλληλος...
— Ε, συγχωρεμένος νάσαι!...
(Εκίταο Ν. Νομινού)

ΛΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Τά μικρά σου τά χέρια...

Τά μικρά σου τά χέρια στο λαιμό μου πλεγμένα,
τά μικρά σου τά χέρια ίδια κρίνα κλωμά
μέ στοργή με τυλίγουν κι' έχουν γίνει για μένα
βελουδένια δεσμά.

Τά μικρά σου τά χέρια που τ' αγάπησα τόσο
και που τάχω γεμίσει φλογιμένα φιλή,
τά κρινένια σου χέρια πόσο θάβελω, πόσο
μια βραδυά με τα νοήσω
στο κορμί μου να γίνουν πυρωμένη θηλεία.

Και πως θέλω ν' άφίσω τη ζωή μου άκέρη,
την πικρή τη ζωή μου, τη ζωή μου τη λίγη
στα μικρά σου, τ' άβρα σου, τα κρινένια σου χέρια
που καθώς τα δεντράκια ο κισός τα τυλίγει,
έτσι πάντα μ' αγάπη με τυλίγουν κι' έμένα
τά μικρά σου τά χέρια στο λαιμό μου πλεγμένα.

Των μικρών των χεριών σου τ' άπαλά τους τά χόδι
φέρνουν Άνοιξι πάντα στού χερμάνα τά βράδυ
και τις νύχτες τις κάνουν φωτεινά μεσημέρια
τά μικρά σου τ' άβρα σου, τα κρινένια σου χέρια.

Τά μικρά σου τά χέρια κρύβουν δύναμη τόση,
τά μικρά σου τά χέρια, τά κρινένια τ' άβρα,
κρύβουν δύναμη τόση και μου έχουν δώσει
το κουράγιο να ψάξω για να βρω τη χαρά,
τη χαρά που ζητούσα σε παράξενους τόπους
σ' ούρανούς μακρομμένους, σε πελάγη, σ' αστέρια
μέσα σ' άγνωστες χώρες και σ' άγνώστους άνθρώ-
(προς,

τη χαρά που τη βρήκα στα μικρά σου τά χέρια.

Τά μικρά σου τά χέρια, ίδια κρίνα κλωμά,
μέ στοργή όπως είναι στο λαιμό μου πλεγμένα
έχουν γίνει για μένα
βελουδένια δεσμά.

κι' όλη την ύπαρξή μου την κρατάνε άκέρη
τά μικρά σου, τ' άβρα σου, τα κρινένια σου χέρια.

Κι' η ζωή μου ή άδεια βρήκε κάποιο σκοπό
κι' είν' ή μόνη μου τώρα ή χαρούμενη έννοια
με λατρεία να σφίγγω και βαθεία ν' αναψώ
δυο βελουδινά χέρια, δυο κεράκια κρινένια.

Κι' έχω τώρα μονάχα έναν ήρεμο πόθο
παγμένους χερμάνες και ζεστά καλοκαίρια
νάμαι πλάι σε σένα
και να σ' έχω κοντά μου και μ' αγάπη να νοιώθω
τά μικρά σου τά χέρια,
στο λαιμό μου πλεγμένα.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Ο ΝΤΕΝΥ ΜΕ ΤΑ ΩΡΑΙΑ ΜΑΤΙΑ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Λαχτάρα εἰς ἐμβακάλικον

Ο ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

.....
Ο - ΠΑΡΑΤΑΚΤΙΚΟΥ

ρελόν τα ωραία κατάμαυ-
ρα μάτια του λατρευτού

ΘΕΑΤΡΙΚΑ
παρασκήνια

Πιχάντιχο ρεπορτάζ

έπιτυχία, στο κέντρο «Σαντεκλαίρ» της

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

10^{ον} — Δικό του;... πώς δεν υπάρχει ούτε θα υπάρξει γυναίκα που θα τον αγαπήσει στον κόσμο εάν κι έμένα... Με την υπομονή τη δική μου, με τον αλτρουισμό το δικό μου, με την τρυφερότητα τη δική μου. Τον αγαπάω, και ξέρω ότι μόνο να συχωρή τα ελαττώματά του ξέρω και να 'αγαπάω... Ξέρω να περιμένω με στοργή τα γεράτια του, για να τον ξεκουράσω στην άγκαλιά μου... Ξέρω να τον έχω και να τον διατηρήσω θεό μου ως το τέλος... Λοιπόν, έλονται να τον κρατήσω, νομίζω πως σκέφτομαι πρώτα αυτόν, κι ύστερα έμένα... — Είσαι ρομαντική και μεναιτε... 'Η ζωή είναι κάπως αλλοιωτική...

— 'Ισως νάχετε δίκιο! υπάρχει μια ζωή φανταστική και γεμάτη λαμπερές ακτινοβολίες, η ζωή της προκαίριος χαράς, που σβύνει όμως γρήγορα και φέρνει μοιραία το σκοτάδι... Εγώ ξέρω να διατηρήσω, νομίζω ένα ήμισφο σταθερής ευτυχίας σ' όλη του τη ζωή... — 'Ρατε επιμένετε να τον κρατήσετε;... — Με κάθε τρόπο!...

— 'Η Στεφανίδου ακούει;... — Χάρισμα σας!... είπε στη Μάρθα... — Θα σταματήσει κάθε τι μαζί του;... — Εχετε το λόγο μου... Κι' όχι γιατί μου 'το ζητάτε σεις! μου 'το ζητάει ο έγωισμός μου, η αξιοπρέπεια μου... Δεν μου επιτρέπεται με κανέναν τρόπο να διεκδικώ με μίαν άλλη γυναίκα έναν άντρα — 'Ιδιω μάλιστα όταν η άλλη γυναίκα έχει τα δικαιώματά της συζύγου όπως εσείς... Είτε αποδώσετε αδύνατο να μένω εγώ στο περιθώριο, καταλαβαίνετε το... — 'Ο έγωισμός σας μ' εκυπηρετεί, απάντησε η Μάρθα. Κι' 'ίσως για να τον προκαλέσω ήρθα...

— Είσαοτε αρκετά έξυπνη... έκανε η Στεφανίδου με σφιγμένα δόντια. Θα σας άξιζε να πετύχετε στη ζωή... — Θαχω πετύχει, κυρία, αν εξασφαλίσω τον Κώστα κοντά μου... απάντησε σιγα ή Μάρθα... — 'Η Στεφανίδου την ωδήγησε ως την έξοδο, ημερωμένη σχεδόν συγκινημένη. Λίγο πριν βγεί η Μάρθα της ξανάπνε: — Λοιπόν, 'Ο λόγος σας;... — Ναι... 'Ο άντρας σας δεν έχει να κινδυνέψει από μένα πιά, σας το υπόσχομαι κατηγορηματικά... — 'Η Μάρθα της έσφιξε το χέρι κι' έφυγε. 'Η Στεφανίδου την παρακολούθησε να φεύγει. Της φάνηκε πως αυτή η ασήμαντη μικροκαμωμένη γυναίκα με τ' άσπρα μαλλιά είχε κάπως νικήσει τη δική της άλαζερική κόρη...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΙΗ'

Την άλλη μέρα κι' όλες τις άλλες μέρες, όποτε ο Κώστας προσπάθησε να πάρει από τον τηλεφώνη τη Στεφανίδου, δεν κατόρθωσε ποτέ να τη βρει. Πότε του λέγαμε πως έλειπε, πότε πως δεν είχε ευνηθεί, και μιά φορά μάλιστα του κλείσανε το τηλέφωνο χωρίς καμμία απάντηση... Τότε αποφάσισε να πάει ο ίδιος στο σπίτι της. Έκει όμως τον πληροφορήσανε κατηγόρηματικά πως η κυρία έλειπε και πως δεν έβρισκε πότε θα γύριζε. 'Ο Κώστας έννοιωσε πως υπήρχε κάτι σοβαρότερο τώρα, που έκανε την αγαπημένη του να τον αποφεύγει με τόσην επιμονή... Διψούσε

για μιάν εξήγηση μαζί της. Διψούσε όμως πριν απ' όλα να τη δει, να της μιλήσει, να υποστή τη νοσταλγία της... Πως όμως; Στο εργαστήριο κάθε πρωί ήταν άκεφος: ούτε όρεξη για δουλειά πιά ούτε τίποτα... 'Η Μάρθα εργαζότανε σιωπηλά δίπλα του χωρίς να προσπαθή να εξηγήσει μ' άσκοπες ερωτήσεις το μυστήριο του πόνου του. Έκείνος πάλι ήτανε στιγμιαία νευρικός χωρίς λόγο φώναζε, έσπαζε τα πράγματα που τα σκούπιζε ύστερα σιωπηλά η Μάρθα, χωρίς ν' αγανακτή ποτέ...

Ένα πρωί, η Μάρθα του άνοιξε μιάν εφημερίδα και κάτι τούδειξε: — Πέθανε ο Σαρλής... του είπε. — 'Ο Σαρλής... τη ρώτησε αψηρημένος. — Ναι... 'Ο ακαδημαϊκός στην έδρα της οργανικής χημείας... — 'Α, ναι... 'Ο Σαρλής... 'Ε, λοιπόν; — 'Η έδρα της χημείας στην 'Ακαδημία είν' άδεια... — Έκείνος σήκωσε αδιάφορα τους ώμους του.

— Και τι με νοιάζουνε τώρα έμέναν οι έδρες κι' οι 'Ακαδημίες;... — Σιγα... σιγα όμως η Μάρθα του προκάλεσε το ενδιαφέρον. Και στην έκλογή που ακολούθησε, ο Κώστας Μαρίνης έγινε 'Ακαδημαϊκός, — ο πια νέος 'Ακαδημαϊκός, όπως γράφανε πάλι κολακευτικά οι εφημερίδες...

Σ' όλο αυτό το διάστημα όμως η Στεφανίδου δεν είχε ούτε στιγμή χαθεί απ' τη σκέψη του. Τη γύρευε με μανία παντού. Στο τέλος, τη συνάντησε στο γυμναστήριο που δόθηκε απ' την 'Ακαδημία για τον έορτασμό της έκλογής του. 'Η Μάρθα δεν βρισκότανε στο πλευρό του. Της είχε πει πως ήταν απαραίτητο για λίγον καιρό α-κόμα ο γάμος τους να μείνει κρυφός απ' όλο τον κόσμο, και γι' αυτό δεν ήτανε σκόπιμο να κάνουν εμφανίσεις επίσημες οι δυο τους. Κι' έτσι, στη βραδιά ενός α-κόμα θριάμβου που χρωστούσανε λίγο και ο' αυτήν η Μάρθα απουσίαζε... Στη θέση της, ένας κόσμος από γυναιτσές επισημότητες υποδέχτηκε με λόγια θερμά τον καινούργιον ακαδημαϊκό...

Στο χέλι, την ώρα που βόδιανε, ο Κώστας δρέθηκε φάσμα με τη Στεφανίδου. — Μίρκα!... φώναξε αναστατωμένος. — Εκείνη θέλησε να προσπεράσει χωρίς να του μιλήσει. Την κυνήγησε όμως και την έπιασε απ' το χέρι: — Μίρκα... 'Επί τέλους!... Τι συμβαίνει;... — Μίλανε μου... — 'Η γόποσα τον κεραυνοβόλησε μ' ένα φοβερό βλέμμα από πάνω ως κάτω, κι' έκανε να προσπεράσει. Έκείνος όμως την άρπαξε πάλι απ' το χέρι.

— Στάσου, θέλω να ξέρω τι συμβαίνει... της ψιθύρισε. Δεν θα φύγεις, αν δε μου πεις τι συμβαίνει... — Τι να συμβαίνει... καληγητά Μαρίνη της 'Ακαδημίας 'Αθηνών;... έκανε με σκληρή ειρωνεία η Στεφανίδου. — Γιατί χάθηκες; Γιατί μ' αποφεύγεις; Χαμήλωσε τη φωνή της εκείνη και του απάντησε με σφιγμένα δόντια: — Την εξήγησή δε έα σας τη δώσω εγώ, αλλά η... συζύγος σας!... — Κι' έφυγε, και χάθηκε μέσα στον κόσμο αφήνοντας τον κεραυνοβολημένον... 'Ρατε τούδε! Το γεγονός που αυτός είχε προσπαθήσει με τόση επιμονή να της...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΙΣ ΤΕΥΧΟΣ

Το νέο συναρπαστικό αστυνομικό μυθιστόρημα

ΤΑ ΜΑΤΩΜΕΝΑ ΖΑΦΕΪΡΙΑ

Ένα άριστο μυθιστορηματικό στο είδος του έργου του γνωστού Άγγλου συγγραφέως ΜΑΞΟΥΕΛ ΓΚΡΑΝΤ, Γοργή πλοκή, αλλεπάλληλα δραματικά επεισόδια, ανατριχιαστικές σκηνές, ένας άγριος και σκληρός αγών με κερκίσες εσχάτων μεταξύ του 'Μαξουέλου 'Ανθρ'που, του τρομερού διώκτου των εγκλημάτων και των ενοχών του είδωλου της Χρυσής Θεάς Σκύλας, φρικιαστικά εγκλήματα θηριώδεις εκδικήσεις, μυστήριο και τρόμος.

κρυφή εκείνη τοξε μαθεί... Και τώρα, χωρίς άλλο πληγωμένη στο πιο ευαίσθητο σημείο της φιλαυτίας της ήτανε για πάντα χαμένη...

Και του κόστιζε τόσο του Κώστα να τη χάζει, αυτή την όμορφη γυναίκα που έρε να του αναστατώνει τις αισθήσεις... Αψηρημένος έμεινε για λίγο ακόμα στο ξενοδοχείο κι' ύστερα βρήκε μια ευκαιρία και τσάκασε. Μπήκε σ' ένα αυτοκίνητο και γύρισε στο σπίτι του. 'Η Μάρθα τον περιέμενε γεμάτη περηφάνεια για το καινούργιο του ανέβασμα, τρυφερή και στοργική, όπως πάντοτε. Την άφισε αψηρημένος να τον φιλήσει, κι' ύστερα έπεσε άκεφος σ' ένα καρέκλα.

— Τι έχεις;... τον ρώτησε με τη συνθηματική της κουραστική ανωνία. — Τίποτα! κουρασμένος είμαι μόνο, της απάντησε.

— Κουρασμένος από δόξα, κύριε ακαδημαϊκή!... — 'Ουρί!... Να βρώσω και το Πανεπιστήμιο, και την 'Ακαδημία και τις δόξες και τα φούμαρα!... Την εύχυνια μπορεί να την κερδίσει κανείς με απλό τρόπο, χωρίς τέτοιες πολυσύνθετες προϋποθέσεις...

Λυπημένη του απάντησε σιγα: — Ναι, ξέρω Κώστα, την ευτυχία μπορεί κανείς να την κερδίσει στον έρωτα. Αυτόν, που τον στερήθηκες εσύ, φτωχέ μου αγαπημένε!... — Μου τόν στέρησες εσύ! της φώναζε σκληρά προσβλητικά.

— Εγώ;... — Ναι... — Με συγχωρείς, Κώστα... του ψιθύρισε με δάκρυα στα μάτια. Ξέρεις καλά πως δεν σου γύρεψα τίποτα. 'Ο, τι μου δώσαες, μου τώσαες μόνος σου, θεληματικά... — Συμφωνώ... Είπαμε όμως η ιστορία αυτή του γάμου μας να μείνει δική μας, μυστική. Δεν είπαμε να τη διατυμπανίσουμε στον κόσμο!...

— 'Ο κόσμος δεν την ξέρει Κώστα... — Πως... Σήμερα ήτανε το γενικό θέμα συζητήσεως στο γυμναστήριο... — Τότε 'ίσως ε'να πρόσωπο να τη διέδωσε. Άλλα αυτό το πρόσωπο δεν το σμυφείρει να τη διαδώσει... 'Επομένως αυτό το πρόσωπο μόνονα σου μίλησε για το γάμο μας Κώστα, και μην τ' άρνείσαι... — Δεν έχω ν' άρνθώ τίποτα... έκανε ο Κώστας απότομα. Δεν χρωστάω σε κανέναν τίποτα.

— Πολύ περισσότερο σ' εμένα που μου, δώσαες πολύ περισσότερο από όσα μου χρωστούσαες... — Δεν θέλω να πω αυτό... — Το λέω εγώ που κάνω το ίδιο... Λοιπόν, το γάμο μας δεν στον είπε η Στεφανίδου;...

— 'Ο Κώστας μουμούρισε κάτι άόριστο πουμοιαζε κάπως με συγκατάθεσι. — Δεν ήτανε φυσικό να στον ή άλλος από τη Στεφανίδου... συνεχίσε η Μάρθα. Αυτή μόνο τον ήξερε, κι' αυτήν έβριγε ο γάμος αυτός... — Τον ήξερε;... Και ποιος της τον είπε;... φώναξε άγριος ο Κώστας. — Εγώ! του απάντησε απλά.

— Εσύ!... — Ναι, εγώ, Κώστα... Την κούταζε άγρια με μίσος, αυτή τη μικροκαμωμένη γυναίκα που με τ' άσπρα μαλλιά που το λούσανε να ορθώνεται μπροστά του. Έκείνη δεν δειλίασε μπροστά στο βλέμμα του.

— Εσύ, λοιπόν;... της ξανάπνε εκείνος. Πήγες και της τύπες, χαρτί και καλάμια;... — Πήγα να την παρακαλέσω. Κώστα να σ' άφισε σ' εμένα... Νευριασμένος εκείνος με τα χέρια σ' τις τσέπες γύριζε απάνω-κάτω μέσ' στο δωμάτιο. Στο τέλος στάθηκε μπροστά της. — Να την παρακαλέσεις να μ' άφισε σ' εμένα;... της πέταξε σκληρά. Και ποιος σουπε ότι αυτό το θέλω εγώ; — Το ξέρω ότι δεν το θέλεις... του απάντησε μαλακά.

— Τότε;... — Πρέπει όμως να σ' άφισε σ' εμένα, Κώστα... — Πρέπει γιατί το θές εσύ... Γιατί αυτό 'κατανοεί ε'μένα τον έγωισμό σου... — 'Οχι Κώστα... του απάντησε κατακίτρινη. Για κέρδος δικό σου το γύρεψα αυτό... — Δικό μου;... τη ρώτησε γελώντας σαρκαστικά.

— Ναι, δικό σου... του είπε ήσυχα. 'Η κυρία αυτή είναι κάτι έντελώς επιδερμικό, που θα περάσει... Δεν ν' άρνηση η μέρα που θα γίνει ξανά για ε'μένα; που θα γίνει ξένος γι' αυτή;... Εγώ ε'να θέλεις έναν άνθρωπο που να ξέρει νάχη ύπαινο, να σε χαϊδεύει και να σε συγχωρεί... — Κι' αυτός ο άνθρωπος είσαι βέβαια εσύ;... τη ρώτησε σκληρά.

— Ναι Κώστα! εγώ!... του απάντησε ήρεμα σταθερά. — Άκλινος της είπε. Μαυ φαίνεται πως

παίρνετε περισσότερα δικαιώματα από όσα έπρεπε να πάρετε... Και ο αυτό φυσικά, φταίω εγώ...

— 'Οχι, Κώστα, δεν παίρνω περισσότερα δικαιώματα επειδή είσαι άντρας μου... Το ότι με παντρεύτηκες δεν έχει καμμία σημασία. Το διαζύγιο που θα σου δώσει την έλευθερία σου υπονοεί να το βγάλεις όποτε θές... Δεν θα διαφωνήσω καθόλου... Χαμήλωσε τη φωνή της και, με δάκρυα στα μάτια, συνεχίσε:

— Θα σε παρακαλέσω μόνο να μη χωρίσουμε... Κι' αυτό όχι μόνο για μένα — πιστεύε με. Πιο πολύ για σένα Κώστα... Έκείνος την άφινε τώρα να του καϊδεύει τα μαλλιά.

— Πιο πολύ για σένα συνεχίσε πιο σιγα ή Μάρθα, πουάει ένα μεγάλο κεκομωμένο παιδί μ' ένα σωρό ελαττώματα... Σήμερα, βέβαια, εμφανίζεσαι στη γυναίκα αυτή που αποτελεί το καινούργιο τέλειος. Δεν έχει βλάβες, περάσει από πάνω σε η ευλογία του χρόνου, που να τα σαρώνει όλα... Είσαι ο τέλειος ανδρικός τύπος. Κι' είναι το καταπληκτικότερο όνειρο σ' ε'να γυναικά... Δεν είναι όμως αυτή πραγματικότητα. Όταν περάσει ο καιρός, κι' όταν στις καρδιές σας μαζευτούν ένα σωρό μικροπαρατηρήσεις για να σας ξεφύτουνε τα φαντασματά μετάξια του ένθουςιασμού, τότε θα όης πόσο άδικο είσαι να πέσει με το κεφάλι σ' αυτή την καινούργια περιπέτεια... Τότε όμως εγώ δε θα ζω... Ναι, Κώστα, στο λώ εγώ χωρίς μελοδραματισμούς: 'Εγώ θαχω πεθάνει μακριά σου, σαν ένα πλάσμα χωρίς δελνόν... Αυτό δεν θαχη καμμία γενικότερη σημασία γιατί δεν νομίζω πως το άσπλο μου άτομο είναι δυνατό ν' άφισε κάποιο κενό στο ζήλι. Θαχη σημασία όμως ειδικά για σένα Κώστα, που τότε σαν με χρειστείς, κουρασμένος, απόδρασμένος από κείνο που το νόμικες ελπίες κι' ακατάλυτη όμορφιά, δεν ε' με βρής πιά για να σου καϊδέψω τα μαλλιά όπως κάνω τώρα και να σου συγχωρώς όλα σου τα σφάλματα, ακόμα και την εγκοτάειψή μου — μεγάλο μου παιδί...

Την άφινε να του καϊδεύει τα μαλλιά, εμπίπτος μαλακωμένος μετανοιωμένος για τα σκληρά λόγια που είχε καρφώσει στην ευαίσθητη καρδιά της... Ναι, ένοιωθε μέσα του πως η Μάρθα είχε δίκιο: 'Η ιστορία με τη Στεφανίδου δεν ήτανε, δεν μπορούσε να είναι παρά κάτι επιδερμικό, πρόσκαιρο, κάτι που ήτανε περισσότερο πάθος και που θα περνούσε με τον κόρο. 'Υστερα, η γόποσα είχε δείξει καθαρά πως δεν ήτανε προικισμένη η υπομονή. Στο πρώτο κουναδάκι στο πρώτο συνένευσμα θα ξεσπούσε η κραταιγίδα... Κι' ύστερα, τι θα γινόταν;... Αυτός ο άνηρωπος ο φτασμένος ο σπουδαίος πως 'αντιμετώπιζε τη ζωή χωρίς στήριγμα, όταν μάλιστα θα θάραινανε στους ώμους του τα χρόνια, που θάτανε μοιραία για να του φαλλιδίσουνε τους ένθουςιασμούς της νεότητος...

— 'Ημερωμένος έντελώς την τραβήξε στην άγκαλιά του. — Μάρθα... της μουμούρισε. Με συγχωρείς... Σε συγχωρώ... του απάντησε. Και θα ξέρω να σε συγχωρώ πάντα...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΙΘ'

Μ' όλ' αυτά όμως το πάθος του Κώστα για τη Στεφανίδου δεν ήτανε δυνατό να οδύει από τη μιά μέρα στην άλλη. Και προσπάθησε βέβαια, εκείνος, να την πλησιάσει, να της μιλήσει, να την έσει, μινίον — μάταια όμως. 'Η γόποσα πληγωμένη στον έγωισμό της, δεν έννοιωσε με κανέναν τρόπο να συγχωρήσει εκείνον που την είχε πληγωσει...

Και μιά μέρα, διαδόθηκε στους κοσμοκούς κύκλους της 'Αθήνας πως η Μίρκα Στεφανίδου έφευγε για την 'Αμερική!... Το νέο αναστάτωσε τον Κώστα. 'Επρεσε άμέσως στο σπίτι της, κι' αυτή τη φορά δεν του άρνηθηκε την είσοδο. 'Η Στεφανίδου στεκόταν ανάμεσα σ' ένα σωρό βαλίτσες, από μπαρούλα κι' από φορέματα που τα τοποθετούσανε μέσα τρεις υπαρέτριες.

— Καλημέρα καληγητά... τούπε παιχνιδιάρικα δινώντας του το χέρι της για να το φιλήσει. — Πρέπει να σε δώ... της ψιθύρισε με φωνή πουτρεπε.

Μ' ένα κίνημα, η Στεφανίδου έδιωξε τις τρεις υπαρέτριες. Μείνανε μόνονι τους, ανάμεσα στην άνακατοσοούρα της ταξιδιωτικής προετοιμασίας.

— Λοιπόν;... ρώτησε εκείνη καθισμένη άπάνω σε μιάν όρθια βαλίτσα κι' ανάδοντας ένα ταϊγόρο. — Πως τα αποφάσισες αυτό; της παραπονέθηκε, πιάνοντας της το χέρι, που αυτή δεν του το τραβήξε.

— Μα, ήτανε φυσικό. Πάω να άπαιλώ...

σω την πληγή της καρδιάς σου περα απ' τον 'Αλκωντικό!... — 'Η φωνή της είχε μιάν ελαφρότατη ειρωνεία.

— 'Οχι, η καρδιά σου δεν είναι πληγωμένη... είπε ο Κώστας. Μόνο ο έγωισμός σου... — Για μιά γυναίκα που έχει κάποια βεβαιότητα για την αξία της ο έγωισμός φαλλάζει μέσ' στην καρδιά; πληγώνεται αυτός, μινάγει κι' έκείνη... — Μίρκα γιατί φεύγεις;... — Για να με νοσταλγήσεις... — Περισσότερο από όσα σε νοσταλγώ τώρα, πουάει στην 'Αθήνα.

— 'Η Στεφανίδου χαμογέλασε. — Τώρα πουάει στην 'Αθήνα, του είπε, έχεις την έλπίδα πως κάποτε 'ίσως με έβρης στα νερά σου, και μ' αναγκάσεις να γίνω τοίτο πρόσωπο ταπεινό κι' άπαρυστικό, δίπλα σε σένα και στη νύμφη γυναικά σου... 'Ενώ όταν φύγω η ιστορία αυτή λήγει. Το ζευγάρι του κυρίου και της κυρίας Μαρίνης μινει αδιατάρακτο στους ελπίδες!...

— Μίρκα με υπάρχουνε τόσοι τρόποι να λευτερωθώ και να σου δοθώ ολόψυχα... Γιατί δεν περιμένεις να προσπαθήσω;... Τώρα εκείνη του απάντησε σοβαρά:

— Δεν υπάρχει κανένας τρόπος... Δεν σου κρύβω πως κι' εγώ παραμερίζοντας για μιά στιγμή τον έγωισμό μου, σκέφτηκα το πως μπορούσα να σε κερδίσω... Τη γυναίκα αυτή τη... γυναίκα σου, την είδα. Μεταχειρίστηκε όλα τα μέσα για να τη δολέψει, να την πείσω να σ' άφισε. Δυστυχώς, σ' άγαπάει περισσότερο απ' όλα στη ζωή... Δεν θα σ' άφισε με κανέναν τρόπο...

— 'Ο Κώστας έπιασε το κεφάλι του. — Μα, είναι φοβερό!... Είναι τερατώδες!... φώναξε. Τι θέλει επί τέλους από μένα;... Τ' όνομά μου της τώσαες... Χρήματα να της δώσω όσα θέλει... Άλλά, ε' μ' άφισε!...

— Θέλει ε'μένα μεγάλη μου κατακτητή!... τούπε ειρωνικά η Στεφανίδου. — Ναι, μα εγώ πάλι έβλω ε'μένα, μεγάλη μου γόποσα!... της απάντησε άρπαζοντας την στην άγκαλιά του.

Του έσφουσε σ' ατά. — Θα μ' έπιας στην 'Αμερική!... — Στην 'Αμερική!...

— Ναι... Στην 'Αθήνα πολύ μιλήσανε για την ιστορία μας... 'Υστερα και για μένα το περιβάλλον αυτό είναι στενό κι' άπαρυστικό... 'Ενώ εκεί στον καινούργιο τόπο στους καινούργιους άγνωστους ανθρώπους, θα μπορούσαμε 'ίσως να ζήσουμε οι δυο μας μιά καινούργια ζωή... — Μίρκα!

Την είχε σφίξει πάλι στην άγκαλιά του και τη φιλούσε... τη φιλούσε... Τον έπρωξε δυνατό. — 'Οχι!... του φώναζε. 'Η ιστορία αυτή δεν θα συνεχιστεί με κανέναν τρόπο στην 'Αθήνα...

— Μα, πως νάρω στην 'Αμερική;... της παραπονέθηκε.

— Θα βρης έου τον τρόπο... Κι' εκεί πιά θα ζήσουμε τη ζωή μας χωρίς ένδοχλητικούς μάρτυρες κι' εμπόδια. Τι φιλι ήταν αυτό!... Κι' ύστερα τον έσπρωξε προς την πόρτα.

— Άντε, φύγε τώρα... του είπε. — Με διώχνεις;... — Ναι... — Δεν θα σε ξαναδώ;... — Στην 'Αμερική!...

— 'Υστερ' από λίγες μέρες ε'ν' άπένευμα άνοιξιάτικο, ο Κώστας, μ' ένα τεράστιο μπαouκέτο τριαντάφυλλα άνέβαινε στο υπερωκεάνειο που θάπαιρνε τον έρωτά του... Γύρω από τη Στεφανίδου, πούλαμπε από νεάτο κι' όμορφιά μέσ' στο ταξιδιωτικό της ταγιέρ συνωστιστότα ένας κόσμος από φίλους και θαυμαστές. 'Ο Κώστας δεν μπόρεσε να της πεί παρά δυο κουβέντες δινώντας της τα λουλούδια.

— Θα σε ξαναδώ γρήγορα... — Θα σε περιμένω... του απάντησε.

Κι' ύστερα, από την προκυμια, την ώρα που το μεγάλο θαύρο άπομακρυνότανε μέσ' στα πρώτα σκοτάδια, ο Κώστας της έστειλε τον άποκαρτισμό του που λέγε: ('Σε λίγο θαμαι πάλι κοντά σου...'). Κι' εκείνη σκυμένη στην κουρσέτι, τον χαιρετούσε σ' ένα τούλεγε: ('Ελα... Έλα...').

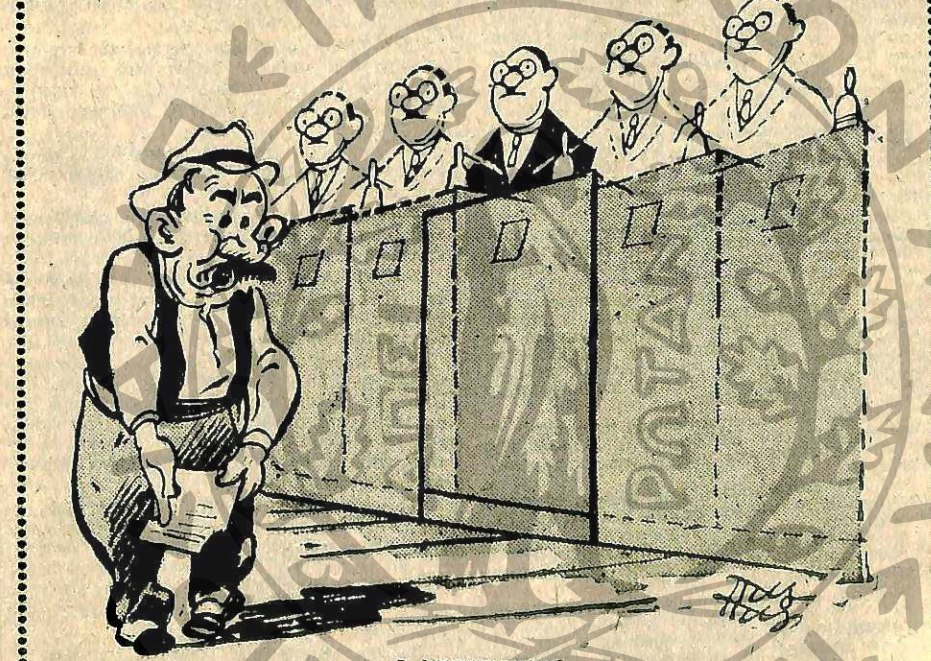
Γύρισε ο Κώστας στο σπίτι του άκεφος, με το φοβερό συναισθημα της μοναξιάς μέσ' στην ψυχή του... Τον υποδέχθηκε η Μάρθα, καλή διακριτική, υπομονετική, όπως πάντα. Δεν του μίλησε, δεν του έπέβαλε καν την παρουσία της. Τον άφισε μόνο του, να μελαγχολήσει να νοσταλγήσει — κι' αν ήτανε δυνατό με τον καιρό να ξεχάσει...

— 'Ραπου, μιά μέρα, ύστερ' από δυο μήνες ήρθε ο κεραυνός να χτυπήσει τη μικρή κουρασμένη της καρδιά: 'Ενα μεσημέρι ο Κώστας, γυρίζοντας της έδειξε ένα τηλεγράφημα. — Μάρθα, μιά σπουδαία τύχη!... της είπε.

Πήρε εκείνη το χαρτί με χέριο που τρέμανε. Ήταν ένα τηλεγράφημα της μεγάληςτερας φαρμακευτικής εταιρείας της Ν. 'Υρκης πουκανε προτάσεις στον κωληνητή Μαρίνη για ν' αναλάβει τη διεύθυνση του εργοστασίου της. Θ' ακολουθούσαν με το αεροπορικό ταχυδρομείο λεπτομέρειες, της Μάρθας της έπιασε το χαρτί απ' τα χέρια.

— Είναι μιά σπουδαία τύχη, Μαρθούλα! της είπε εκείνος όλο χαρά. — Θα πάς;... τον έρωτσε. — Τι θα πει 'θα πάω;... Θα πάμε! Μα, ζι, εσύ κι' εγώ...

Λάμψανε τα δακρυμαμένα μάτια της: — Θα με πάρετε μαζί σου;... να σε πάρω... Δεν ξέρω αν θα μπόρεσω να σε πάρω μαζί μου πάντως όμως μόνιμα θα έγκαταστούουμε και οι δυο μας στην 'Α-έγκαταστούουμε και οι δυο μας στην 'Α...

Ο ΜΕΘΥΣΜΕΝΟΣ

— Μα είναι κράτος αυτό; Σου στέλνουν «κλήσι» για το μονομελές, και σε κουβαλάνε στο πενταμελές!...

μερική... Πώς είναι δυνατό να γίνει α-
λοιώς...
Τον άγκάλιασε σφιχτά, γαντζώθηκε ά-
πάνω του με μιάν άπελπιμένη δύναμη,
όσα να φοβότανε μὴν τὸν χάσει γιὰ πάν-
τα...
—Κώστα μου... μπόρεσε μόνο να μου-
μουρίσει...
—Θα δὴς τί ώραία που θα έγκαστα-
σουμε εκεί κάτω... τὴς εἶπε νεμάτος αἰ-
σιοδοξία. Θα περάσουμε μιὰ ζωὴ πλοῦσια
κι' εὐτυχισμένη, θα ζήσης κι' εὐ καὶ με-
νούλα, ύστερ' από τόσα που τράβηξες
στην Ἀθήνα...
Τὴς τάλεγε, καὶ σχεδὸν τὰ πίστευε κι'
ὁ ἴδιος... Ἐνῶ μέσα του, ἡ προοπτικὴ του,
ὁ σκοπὸς του ἦτανε καθωρισμένος: Πά-
ναινε γιὰ νὰ βρῇ τὴ γυναίκα που νοσταλ-
γοῦσανε με μανία οἱ αἰσθησεις του... Τὴ
γόνισσα που δὲν τοῦχε γράψει παρὰ τὴς
λέξεις ἀπ' τὴν Ἀμερική: «Θα σε περιμέ-
νω...».

Πῶς μπορούσε τότε, καὶ μίλανε τότε
στὴ Μάρθα;... Μιὰ λυπη γι' αὐτὴ τὸν ἔ-
κανε νὰ τὴς χαρίξῃ τὴν ἐλπίδα... Ἦξε-
ρε καλά ὁ Κώστας πῶς ἡ Μάρθα δὲ θὰ
ἐπέμενε με κανένα τρόπο νάρθη μαζί
του, μ' ὅλο που αὐτὸς ὁ χωρισμὸς θάθα-
νε μισὸς θάνατος γι' αὐτὴ... Καὶ γι' αὐ-
τὸ, εὐρίσκει ἀνδρομνηστικὸ νὰ σταλάξῃ στὴν
πνευμένη τὴς ψυχὴ τὴν ἐλπίδα γιὰ ἓνα
μελλοντικὸ τὴς παντοτεινὸ σμῆσιμο μαζί
του στὴ μακρινὴ ἡπειρο...
Τὸ γράμμα ἀπὸ τὴν Ἀμερική ἦρθε. Οἱ
δύο ἦσαν ἡγεμονικοί. Ακολούθησε τὸ συμ-
βόλαιο κι' ἡ προκαταβολή — ἡγεμονικὴ
κι' αὐτὴ!... Ἡ Μάρθα τάβλεπε ὅλ' αὐ-
τὰ — συμβόλαια, ἀλληλογραφίες, χρήμα-
τα — σὰν χαμένι, σὰν ζένη!...

Ὁ Κώστας κάπου-κάπου τὴ θυμότανε
μέσ' στὴ ζαλάδα που καὶ τὴς πετούσε
καμιά κουβέντα:
—Ἐννοια σου... Ἐννοια σου... Νὰ δὴς
τὴ μορφορὰ που θὰ ζήσουμε ἐμεῖς στὴν Ἀ-
μερική...
Τὸν ἀκούανε, καὶ τὴς φαίνονταν ζένη
ὡς κι' ἡ φωνή του, γιὰτὶ ἀντηχοῦσε ψυ-
τικὴ στ' αὐτὰ τὴς... Ἐνα μόνο ἦταν ἁ-
ληθινὸ, τραγικὸ ἀληθινὸ: Πῶς ὁ Κώστας
ἔφυγε, μακριὰ τὴς ὁ ἕναν τόπο ξένο,
κι' ὅτι ἐκεῖ πέρα που πῆγαινε, τὸν περι-
μένανε δύο πράγματα: Τὰ χρήματα κι' ὁ
ἔρωτας!...

Τὴ νάκανε;... Πῶς ν' ἀντιδράσῃ...
Ἦταν ἀνίσχυρη νὰ μεταίωσῃ τὸ ταξίδι,
ἦταν ἀνίσχυρη καὶ νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ...
Δὲν ἔκανε λοιπὸν ἄλλο παρὰ νὰ τοῦ τοῖ-
μαζῇ τὴς θαλίτσες του καὶ νὰ κλαίῃ...
Καὶ μιὰ μέρα — ἔν' ἀπόγευμα, ἓνα τρα-
γικὸ ἀπόγευμα γιὰ τὴν πρόωρα γερασμέ-
νη γυναίκα, μετ' ὅτι ἔσπερα μαλλιά καὶ
τὰ γυμνὰ στὰ πρόωρα κουρασμένα τὴς
μάτια... — ὁ Κώστας ἔφυγε γιὰ τὴν Ἀ-
μερική!...

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Τὴς πρῶτες μέρες τὴς μοναξιάς της ἡ
Μάρθα τὴς πέρασε σὰν αὐτόματο. Δὲν εὐ-
ρίσκει καμμία οὐσία στὴ ζωὴ τῆς, που τὴν
ἄφινε νὰ κυλάῃ, χωρὶς νάρη συνείδησιν
ἀπὸ τὴς ὥρες που περνοῦσαν, ἀπὸ τὴς με-
ρες που κυλούσαν. Δὲν ἔβγαινε καθό-
λου ἀπ' τὸ σπῆτι τῆς. Τὴς δὴν πρῶτες με-
ρες δὲν ἔφτανε τίποτα. Τὴν τρίτη, ἔννοια,
σε τὴ διάθεσιν ν' ἀντιδράσῃ γιὰ ἓνα ἄλ-
λο λόγο: Γιὰ τὸ παιδί τῆς! Γι' αὐτὸ
τὸ παιδί που τὸννοῦσε μέσα τῆς, που ἦ-
ταν ἡ ὁλοκληρωμένη τοῦ ἔρωτός τῆς γιὰ κεί-
νον... Γι' αὐτὸ τὸ παιδί ἔπρεπε νὰ
ζήσῃ, κι' ἡ Μάρθα νὰ ζήσῃ... Σπκώθηκε
ἀπ' τὸ κρεβάτι τῆς λοιπὸν, κι' ἄρχισε
πάλι νὰ ζῇ...
Ἡ μοναξιά ὅμως τὴν ἔσφιγγε ἀπὸ παν-
τοῦ. Φίλους δὲν εἶχε. (Κυρία Μαρίνη) δὲν
τὴν ἤξερε κανένα, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ
μετεχειρίσῃ τὸ ὄνομα τῆς σὰν τίτλο. Πῆ-
γε στὴς ἀδερφές τῆς, τὴ δέχθηκαν με
ψυχρὴ ἐγκαρδιότητα. Κι' ὅμως ἡ Μάρθα
διώθηκε γιὰ στοργὴ γιὰ οἰκογενειακὸ πε-
ριβάλλον... Ἡ μητέρα τῆς, που θὰ μπο-
ρούσε, που θάτανε πρόθυμη νὰ τὴς ὁ-
νοίξῃ στοργικὴ καὶ ζεστὴ τὴν ἀγκαλιά
τῆς, ἦτανε περσμένη!...

—Υστερ' ἀπὸ μιὰ ἐπισκεψὴ τῆς στὴν Ἀ-
δερφὴ τῆς τὴν Εὐτέρπη, ἡ Μάρθα τὴν
ἤξερε ἰδιαιτέρως καὶ τὴς μίλησε με παρὰ-
πονο:
—Γιὰτὶ, ἀδερφούλα, δὲν βλέπω τὸ σπῆ-
τι σου πρόθυμο νὰ με δεχθῇ καὶ νὰ με ξε-
κουράσῃ;...
—Πῶς τὸ λές αὐτό;... διαμαρτυρήθηκε
ἡ Εὐτέρπη. Ἐμεῖς ἐδῶ μέσα ὁ ἀγαπᾶμε
ὅλοι, κι' ἐγὼ κι' ὁ Ἀρνύρης...
—Ὅστε οὐ οὐτ' ὁ Ἀρνύρης μ' ἀγαπᾶ.
τε... Κι' ὅμως, ἐγὼ ὁ ἀγαπᾶ πολύ, ὁ
ἀδερφούλα μου... θυμάσαι με πόση λα-
χτάρα σε στέλλισα νυφούλα...
—Ἀκούσε Μάρθα... τὴς εἶπε τότε ἡ Ἀ-
δερφὴ τῆς. Ποῦ εἶπε νὰ καταλάβῃς ὅτι στὴ
ζωὴ δὲν ἔχεις φερθῇ καθόλου ἐξυπνά...
ΣΤΟ ΠΡΟΣΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

ΕΝΑ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΚΟ ΕΙΔΥΛΛΙΟ

Ὁλγα Μέλλερ, ἡ ἀγαπημένη
τοῦ Ἀλεξάνδρου Β'.

Σὲ μιὰ γωνία τοῦ νεκροταφείου τῆς μι-
κρῆς οὐγγαρέζικης πόλεως Κάσσα βασκε-
ται ἀκόμη μιὰ πλάκα, μ' ἓνα ὄνομα γα-
ραγμένο πάνω σ' αὐτή: «Ὁλγα». Καμιά
χρονολογία, καμιά ἄλλη ἐνδείξις δὲν ὑ-
πάρχει πάνω σ' αὐτὸ τὸ μνήμα, που οἱ ἄν-
θρωποι τὸ σεβάσθηκαν πάντα, μ' ὅλο που
ἀπὸ πολλὰ γόνια δὲν ὑπάρχει κανεὶς που
νὰ ἐνδιαφέρεται γι' αὐτό...
Ἡ Ὁλγα Μέλλερ ἦταν μιὰ ἀπὸ τὴς πε-
ριφημότερες καλλονές τοῦ περασμένου αἰ-
ῶνος καὶ τὸ ρομαντικὸ εἰδυλλίῳ τῆς με
τὸν τσάρο Ἀλέξανδρο τὸ 2ο εἶχε κάμει
γιὰ ἓνα διάστημα θαυροῦ σ' ὅλη τὴν Εὐ-
ρώπη. Πολλοὶ προέβλεπαν πῶς ἡ γυναίκα
αὐτὴ θ' ἀνέβαινε στὸν αὐτοκρατορικὸ θρό-
νο τῆς Ρωσίας. Ἀλλὰ ἡ τύχη θέλησε δι-
φορετικὰ.

Ἡ Ὁλγα ἦταν σύζυγος τοῦ Βασιλέως
Μέλλερ, μουσικοσυμβούλου τοῦ αὐτοκρά-
τορος.

Ὁ Ἀλέξανδρος τὴν πρωτοεῖδε σ' ἓνα
χορὸ κι' αἰμέσως ἐνοίωσε ἓνα φλογερὸ αἰ-
σθημα γι' αὐτήν. Δὲν φρόντισε καθόλου,
ἄλλαξε, νὰ τὸ κοῦψῃ. Καί, μερικὲς ἡμέ-
ρες ἀργότερα, ἀπῆλθαν ἀπὸ τὸ σπῆτι
τῆς τὴν ώραία Ὁλγα.

Ἐνα βράδυ, ἓνα ἀνάξιν σταμάτησε ἔξω
ἀπὸ τὸ μέγαρό τῆς κι' ἕνας ἀκόλουθος ἔ-
τρεξε νὰ τὴν εἰδοποιήσῃ, ὅτι τὴν ἔλποσαν
αἰμέσως στὰ ἀνάκτορα.

Ἡ Ὁλγα διώχθηκε τὴν τουαλέττα τῆς
φορέσε ἓνα γούνινο παλτὸ καὶ μιὰ τόκα
στὸ κεφάλι, καὶ ὑπῆκε ἀνυπόπιτη στὸ ἄ-
μαξι. Ὁ Ἀλέξανδρος τὴν περιέμενε μέσα
σ' αὐτό.

—Ἦρθα νὰ σὰς πάρω γιὰ νὰ κάμω με
ἐναν περιπάτο μαζί τῆς εἶπε, σφίγγοντάς
τὴς στὴν ἀγκαλιά του.

—Θὰ σὰς ἀκολουθούσα καὶ στὴν ἄκρη
τοῦ κόσμου, Μεγαλειότηε, ἀπάντησε ἡ
κείνη.

—Ἀ! Αὐτὸ ἀπλοστεύει τὰ πράγμα-
τα, εἶπε ὁ Ἀλέξανδρος. Γιὰτὶ παρέλειψα
νὰ σὰς πῶ ὅτι αὐτὸς ὁ περιπάτος μπορεῖ
νὰ κρατήσῃ πολὺ... πάρα πολὺ ἴσως...
Καὶ ἔδωκε ἐντολὴ στὸν ἀμαξά νὰ προ-
χωρήσῃ. Σὲ μιὰ γωνία τοῦ δρόμου, δυὸ
ἴλες τῆς αὐτοκρατορικῆς φρουράς, που πε-
ρίμεναν ἀπὸ πρὶν ἐκεῖ, ἔβλεψαν τὸ ἀμαξί
καὶ τὸ συνέδεσαν ὡς τὸν πυλὸν τοῦ Σάν-
τσιο, ὅπου ὅλα ἦσαν ἔτοιμα γιὰ νὰ δεχθοῦν
τοὺς δὲν ἀγαπημένους.

Ὁ... πρῶτος κράτησε ἑπτὰ ἐβδομά-
δες. Ἡ ἀγάπη τους, ἀντὶ νὰ ἐλαττωθῇ,
εἶχε γίνει πολὺ μεγαλύτερη κατὰ τὸ διά-
στημα αὐτό. Κι' ὅταν ξαναγύρισαν στὴν
Πετρούπολιν συνέχισαν τὴς συναντήσεις τους
γνώρι νὰ προῦν οὐτὲ τὰ πῶς στοιχειώδη
προσχήματα.

Ἡ πρώτη δουλειὰ τοῦ τσάρου ἦταν ν'
ἀπομακρύνῃ τὸ σύζυγόν τῆς Ὁλγα. Τοῦ
ἀνέθεσε μιὰ ἀποστολὴ στὸ ἑξωτερικὸ, που
ἐκείνη τὴν δέχθηκε πρόθυμα, γιὰτὶ ἡ θέ-
σις τῆς στὴν Πετρούπολιν εἶχε ἀρχίσει νὰ
γίνεται πολὺ δύσκολη.
Εἶχε, ὅμως, ν' ἀντιμετωπίσῃ ἀκόμη καὶ
τὴν ἀντίδρασιν τὸν κυριῶν τῆς αὐλῆς, που
ἔδειξαν καθαρὰ τὴν ἀποστροφή τους πρὸς
τὴν Ὁλγα.
Ἐνα βράδυ, μάλιστα, σὲ μιὰ παρὰστα-
σιν τῆς Ὁπερας ἡ αὐτοκρατορικὴ ἐνοου-
μένη ἐπεσε λιποθύμην. Βλέποντας ὅλες τὴς
κυρίες τῆς ἀριστοκρατίας νὰ σηκώνωνται
ἀπὸ τὰ καθίσματα τους καὶ νὰ φύγουν ὁ-
μαδικὰ ἀπὸ τὸ θέατρο, μόλις αὐτὴ ἐμφα-
νίσθηκε στὸ θεατρεῖο τῆς.
Τὸ ἴδιο βράδυ κίλας, ἡ Ὁλγα ἐπεχεί-
ρησε ν' αὐτοκτονήσῃ βυθίζοντας ἓνα ἐγγει-
οῖδιό της στὸ στήθος τῆς. Εὐτυχῶς, τὸ τραῦ-
μα δὲν ἦταν πολὺ σοβαρὸ. Καὶ ἔπειτα ἀπὸ
μερικὲς βδομάδες, ἡ βαρὺν ἐμφανίσθηκε
καὶ πάλι στὴν αὐλή.
Ὁ Ἀλέξανδρος εἶχεν ὑποσχεθῇ στὴ φί-
λῃ του ὅτι θὰ τῆς ἔδινε μιὰ θριαμβευτικὴ
ἀποκατάστασι. Καὶ τήρησε τὸ λόγιό του.
Πραγματικὰ, μόλις ἡ Ὁλγα ὑπῆκε στὴ
μεγάλῃ αἰθούσῃ τὸν ἀνακτορὸν εἶδε τὴν
τσαρίνα νὰ τῆς χαμογελάῃ με καλωσύνη
καὶ νὰ τὴν προσκαλῇ κοντὰ τῆς. Ἡ συζῆ-
τησις τους κράτησε περισσότερον ἀπὸ μι-
σὴν ὥρα.
Οἱ κυρίες τῆς αὐλῆς παρακολουθοῦσαν
με ἐκπληξὴ αὐτὴ τὴ συνουσία. Ἀλλὰ δὲν
ἦταν μικρότερη καὶ ἡ ἐκπληξὴς τῆς Ὁλ-
γας. που δὲν ὑπολόγισε νὰ καταλάβῃ τί
εἶχε προκαλέσῃ τὴν ἐξοικνὴ αὐτὴ μετα-
στοφῇ τὸν αἰσθημάτων τῆς τσαρίνας ἀπέ-
ναντί τῆς.
Ὁ πρῶτος συνῆτης, μετὰ τὴ
γνώριμιά της, καλεσμένος κι' αὐτὸς
ἐδὲνθῃ νὰ γευματίσῃ μαζί της στὸ
Ἐκράντ-Ὁτέλ καὶ μὰς ἔδωκε, ἔ-
τσι ἡ εὐκαρία νὰ τὸν γνωρίσουμε
καλύτερα ἀπὸ κοντὰ.

ΕΝΑ ΒΡΑΔΥ ΣΤΗ ΒΙΕΝΝΗ ΜΕ ΤΟΝ ΦΡΑΝΤΣ ΛΕΧΑΡ

Τοῦ ἐκλεκτοῦ συνεργάτου
μῆς Χ. Α. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΥ

Ἡ «Μπαλαδάικα» τὸ ἐπικαίρο κι-
νηματογραφικὸ ἔργο με τὴν ὥραία
καὶ πεταχτὴ μουσικὴ τοῦ Φραντς Λέ-
γαρ που παίζεται στὴν Ἀθήνα, μὰς
ἔδωσε ἀφορμὴ νὰ θυμηθῶμε τὴν εὐ-
τυχὴ προσωπικὴ συνάντησί μας, πρὸ
τοῦ πολλοῦ, στὴν Βιέννη με τὸν
διάσημον Οὐγγον μουσικοσυνθέτη
στὸ Ἐκράντ-Ὁτέλ — ἓνα ἀπὸ τὰ
καλύτερα καὶ ὠραιότερα ἐξοδογεῖα
τῆς Αὐστριακῆς πρωτεύουσας.

Ἐθάρσα τότε ἐκεῖ ἀπὸ τὰς Ἀ-
θῆνας με Διατάγματα που ἔπρεπε νὰ
υπογραφῶν ἀπὸ τὸν παρεπίδημον
στὴν λουτροπόλιν Σάλαμπουργκ, πρὸς
δὸρ Ἀλέξανδρον Ζαίμη. Καὶ εὐόχα
τὴν εὐκαρία νὰ παρακολουθῶ ἓνα
ἀνγνωστὸν βράδυ, καλεσμένος στὸ
Ἐκράντ-Ὁντερ Βιντ τὴν παρὰστασι
τῆς «Φράσκούτας» τοῦ Φραντς Λέ-
γαρ, που τὸν ἐνθάρσα τὸ ἴδιο βρά-
δυ στὸ γαστρεῖο τοῦ γενικοῦ διευθυν-
τοῦ τοῦ θεάτρου διὰ τοῦ ἀλημονή-
του φίλου καὶ γαμουστέως ἄλλου
τῆς Ἑλληνικῆς Προεδρίας τῆς Βιέν-
νης Δημοκρίτου Παπαλέξη.

Ὁ πρῶτος συνῆτης, μετὰ τὴ
γνώριμιά της, καλεσμένος κι' αὐτὸς
ἐδὲνθῃ νὰ γευματίσῃ μαζί της στὸ
Ἐκράντ-Ὁτέλ καὶ μὰς ἔδωκε, ἔ-
τσι ἡ εὐκαρία νὰ τὸν γνωρίσουμε
καλύτερα ἀπὸ κοντὰ.

Ἐκείνη, ὅμως, που δὲν ἔλασε πο-
τέ, ἢτο ἡ κομικὴ περιπέτειά της με
τὴν «Εὐθυμὴ Χήρα» τὴν δημοφιλή
καὶ ἀδάσκατο ὁπερέττα που πρὸ πω-
τοπαίχτηκε κατὰ τὸ 1905 καὶ κα-
τέκτησαν ἑκτότε ὅλον τὸν κόσμον, με
τὴν νοπετικὴ μουσικὴ τῆς.

Ὅταν ἀρχίσαν οἱ πρῶδες τῆς
«Εὐθυμῆς Χήρας», οἱ ὑπάρχοντες τοῦ
«An der Wien» καὶ ἰδίως ὁ διευθ-
ντὴς καὶ ὁ σκηνοθέτης, ἐμελαγγόλη-
σαν. Δὲν ἔδειξαν καμμία ἐμπιστοσύ-
νῃ γιὰ τὸ ἔργο.

Ὁ πρῶτος μάλιστα, χωρὶς νὰ δι-
στάσῃ καθόλου, μόλις ἄκουσε γιὰ
πρῶτὴ φορὰ, τὴν μουσικὴ τῆς, εἶπε
στὸν μασέτο με ὅφος ἐμπιστευτικὸ
—Ἐκείνη ἡ νοιππούλα, μασέτο,
που πῆρατε, πρὸ δύο μηνῶν σὰς γά-
λασε, φαίνεται, τὸ κέφι!

—Κάθε ἄλλο! ἀπάντησεν γελο-
στὸς ὁ Λέγαρ. Ἀπὸ τότε μοῦ ἔνε-
ται ἡ δοξί καὶ νὰ παλέωω μαζί
σου καὶ νὰ σοῦ τίς βρέξω!

Καὶ ἐτάλεψε. Οἱ πρῶδες προχῶ-
ρησαν Ὁ Λέγαρ διευθυντὴς γκρίνιαζε καὶ
σε λίγες μέρες τοῦ εἶπε φοβισμέ-
νος:

—Τὰ ἔξοδα καὶ οἱ μισθοὶ μασέ-
το, φαίνεται πῶς θὰ πέσουν στὴν
καμποῦρα μου. Δὲν θὰ φορτώνωσαι
ἐσὺ καλύτερα;

Ἄλλ' ὁ Λέγαρ τὴ δουλειὰ του, Ἡ
προετοιμασία τῆς «Χήρας» ἐξοκολού-
θησε με ἀπαισιοδόξους προβλέψεις
τὸν εἰδικὸν τοῦ θεάτρου, καὶ τὴν πα-
ραμονὴ ἀκόμη, τῆς «Προεμμερας» ὁ
διευθυντὴς εἶπε στὸν συνῆτη:

—Ἀκούσε, ἀγαπητέ μου Λέγαρ!
Ἀκούσε τὴν φιλικὴ μου γνώμη. Κα-
λύτερα ν' ἀρρωστήσουμε καὶ οἱ δύο
καὶ νὰ μὴν κάμουμε τίποτε!

Ἄλλ' ὁ θρίαμβος τῆς «Προεμμερας»
ὑπῆρξε τόσο καταπληκτικὸς ὥστε
καὶ ὁ Λέγαρ πάλασε ὅταν ἄκουσε,
μετὰ τὴν δεύτερη πρῶξι, τὸν διευ-
θυντὴν τοῦ θεάτρου ἔξαλλο ἀπὸ τὴν
γνώσιν του νὰ τὸν λείψῃ, σὲ γλῶσσα δι-
πλωματικῇ:

—Στάλεγα; Τί τὰ θέλαμε τὰ
πλοῦσια σκηνικά; Αὐτὰ χρειάζον-
ται γιὰ τὰ φτωγὰ ἔργα. Ἡ «Χήρα»
δὲν θέλει πολυτέλειες! Θέλει σκέτες
τοῖς πράξεις!

—Τόσο λίγα;
—Τόσο! ἀπάντησεν ἀποφασιστι-
κὰ ὁ Λέγαρ.
—Ἀδελφὲ μου ἂν θέλετε ἑκατὸ
φράγκα καὶ σὰς παραγγράῃ ὅλα μου
τὰ συγγράμματα!

ΕΝΑ ΒΡΑΔΥ ΣΤΗ ΒΙΕΝΝΗ ΜΕ ΤΟΝ ΦΡΑΝΤΣ ΛΕΧΑΡ

Τοῦ ἐκλεκτοῦ συνεργάτου
μῆς Χ. Α. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΥ

Ἡ «Μπαλαδάικα» τὸ ἐπικαίρο κι-
νηματογραφικὸ ἔργο με τὴν ὥραία
καὶ πεταχτὴ μουσικὴ τοῦ Φραντς Λέ-
γαρ που παίζεται στὴν Ἀθήνα, μὰς
ἔδωσε ἀφορμὴ νὰ θυμηθῶμε τὴν εὐ-
τυχὴ προσωπικὴ συνάντησί μας, πρὸ
τοῦ πολλοῦ, στὴν Βιέννη με τὸν
διάσημον Οὐγγον μουσικοσυνθέτη
στὸ Ἐκράντ-Ὁτέλ — ἓνα ἀπὸ τὰ
καλύτερα καὶ ὠραιότερα ἐξοδογεῖα
τῆς Αὐστριακῆς πρωτεύουσας.

Ἐθάρσα τότε ἐκεῖ ἀπὸ τὰς Ἀ-
θῆνας με Διατάγματα που ἔπρεπε νὰ
υπογραφῶν ἀπὸ τὸν παρεπίδημον
στὴν λουτροπόλιν Σάλαμπουργκ, πρὸς
δὸρ Ἀλέξανδρον Ζαίμη. Καὶ εὐόχα
τὴν εὐκαρία νὰ παρακολουθῶ ἓνα
ἀνγνωστὸν βράδυ, καλεσμένος στὸ
Ἐκράντ-Ὁντερ Βιντ τὴν παρὰστασι
τῆς «Φράσκούτας» τοῦ Φραντς Λέ-
γαρ, που τὸν ἐνθάρσα τὸ ἴδιο βρά-
δυ στὸ γαστρεῖο τοῦ γενικοῦ διευθυν-
τοῦ τοῦ θεάτρου διὰ τοῦ ἀλημονή-
του φίλου καὶ γαμουστέως ἄλλου
τῆς Ἑλληνικῆς Προεδρίας τῆς Βιέν-
νης Δημοκρίτου Παπαλέξη.

Ὁ πρῶτος συνῆτης, μετὰ τὴ
γνώριμιά της, καλεσμένος κι' αὐτὸς
ἐδὲνθῃ νὰ γευματίσῃ μαζί της στὸ
Ἐκράντ-Ὁτέλ καὶ μὰς ἔδωκε, ἔ-
τσι ἡ εὐκαρία νὰ τὸν γνωρίσουμε
καλύτερα ἀπὸ κοντὰ.

Ἐκείνη, ὅμως, που δὲν ἔλασε πο-
τέ, ἢτο ἡ κομικὴ περιπέτειά της με
τὴν «Εὐθυμὴ Χήρα» τὴν δημοφιλή
καὶ ἀδάσκατο ὁπερέττα που πρὸ πω-
τοπαίχτηκε κατὰ τὸ 1905 καὶ κα-
τέκτησαν ἑκτότε ὅλον τὸν κόσμον, με
τὴν νοπετικὴ μουσικὴ τῆς.

Ὅταν ἀρχίσαν οἱ πρῶδες τῆς
«Εὐθυμῆς Χήρας», οἱ ὑπάρχοντες τοῦ
«An der Wien» καὶ ἰδίως ὁ διευθ-
ντὴς καὶ ὁ σκηνοθέτης, ἐμελαγγόλη-
σαν. Δὲν ἔδειξαν καμμία ἐμπιστοσύ-
νῃ γιὰ τὸ ἔργο.

Ὁ πρῶτος μάλιστα, χωρὶς νὰ δι-
στάσῃ καθόλου, μόλις ἄκουσε γιὰ
πρῶτὴ φορὰ, τὴν μουσικὴ τῆς, εἶπε
στὸν μασέτο με ὅφος ἐμπιστευτικὸ
—Ἐκείνη ἡ νοιππούλα, μασέτο,
που πῆρατε, πρὸ δύο μηνῶν σὰς γά-
λασε, φαίνεται, τὸ κέφι!

—Κάθε ἄλλο! ἀπάντησεν γελο-
στὸς ὁ Λέγαρ. Ἀπὸ τότε μοῦ ἔνε-
ται ἡ δοξί καὶ νὰ παλέωω μαζί
σου καὶ νὰ σοῦ τίς βρέξω!

Καὶ ἐτάλεψε. Οἱ πρῶδες προχῶ-
ρησαν Ὁ Λέγαρ διευθυντὴς γκρίνιαζε καὶ
σε λίγες μέρες τοῦ εἶπε φοβισμέ-
νος:

—Τὰ ἔξοδα καὶ οἱ μισθοὶ μασέ-
το, φαίνεται πῶς θὰ πέσουν στὴν
καμποῦρα μου. Δὲν θὰ φορτώνωσαι
ἐσὺ καλύτερα;

Ἄλλ' ὁ Λέγαρ τὴ δουλειὰ του, Ἡ
προετοιμασία τῆς «Χήρας» ἐξοκολού-
θησε με ἀπαισιοδόξους προβλέψεις
τὸν εἰδικὸν τοῦ θεάτρου, καὶ τὴν πα-
ραμονὴ ἀκόμη, τῆς «Προεμμερας» ὁ
διευθυντὴς εἶπε στὸν συνῆτη:

—Ἀκούσε, ἀγαπητέ μου Λέγαρ!
Ἀκούσε τὴν φιλικὴ μου γνώμη. Κα-
λύτερα ν' ἀρρωστήσουμε καὶ οἱ δύο
καὶ νὰ μὴν κάμουμε τίποτε!

Ἄλλ' ὁ θρίαμβος τῆς «Προεμμερας»
ὑπῆρξε τόσο καταπληκτικὸς ὥστε
καὶ ὁ Λέγαρ πάλασε ὅταν ἄκουσε,
μετὰ τὴν δεύτερη πρῶξι, τὸν διευ-
θυντὴν τοῦ θεάτρου ἔξαλλο ἀπὸ τὴν
γνώσιν του νὰ τὸν λείψῃ, σὲ γλῶσσα δι-
πλωματικῇ:

—Στάλεγα; Τί τὰ θέλαμε τὰ
πλοῦσια σκηνικά; Αὐτὰ χρειάζον-
ται γιὰ τὰ φτωγὰ ἔργα. Ἡ «Χήρα»
δὲν θέλει πολυτέλειες! Θέλει σκέτες
τοῖς πράξεις!

Ἡ ἰδέα αὐτὴ ἄρεσε στὸν Λέγαρ
ὁ ὁποῖος καὶ κατέβαλε τὸ ποσὸν που
τοῦ ἐξήτηθη — εἰκοσι περίπου γου-
νὲς λίρες — ποσὸν σημαντικὸν γιὰ
τὴν ἐποχὴ ἐκείνη! Ἀλλ' ὁ κόπος καὶ
τὰ ἔξοδα τοῦ συνθέτου πῆγαν γα-
μένα.

—Ἄν καὶ ἔκαμα ὅτι μπορούσα
—ἔλεγε—δὲν ἦλθαν νὰ τὸν ἀκού-
σουν παρὰ μόνο οἱ κάτοικοι τῆς γει-
τονιάς μου!

Δεύτερη ἀπογοήτευσις τοῦ Λέγαρ,
ὅπως ἔλεγε, ὑπῆρξε, κατὰ τὸ 1901,
ὁ διαγωνισμὸς τῆς Μουσικῆς Λέσχης
τῆς Βιέννης γιὰ τὴν ἐκλογὴ τοῦ κα-
λυτέρου «μαστῆρος τοῦ Βάλς». Χω-
ρὶς νὰ σκεφθῇ πολὺ ὁ μασέτος ἔλα-
βε μέρος. Ἡ ἐπιτροπὴ τοῦ διαγωνι-
σμοῦ, τότε, ἀφοῦ ἤκουσε μαζί με
τ' ἄλλα, καὶ τὸ Βάλς τοῦ Λέγαρ, ἔ-
ξεδωκε, γι' αὐτό, τὴν κοίσι τῆς:

«Ὁ κύριος Λέγαρ θὰ ἡμπορέσῃ
ἴσως νὰ γίνῃ ἀρίστος ἐμπνευστὴς
κλασσικῆς μουσικῆς, ἀλλὰ δυστυχῶς
δὲν θὰ ἐννοήσῃ ποτὲ τὸ Βάλς!»

Γελώντας με τὴν καρδιά του ὁ
μαστέρος διηγείτο τὸ ἄ τ ὕ γ η μ
α ρ ο π ἡ ς, που τὸν ἀπεγοήτευσε,
τότε, λιγάκι, ἀλλὰ πάντως δὲν τὸν
ἔκαμε ν' ἀφήσῃ τὴν υπαγκέτα του.
που τοῦ ἐξασφάλισε στὰ νεῖατά του,
τὸ φαγητὸ του καὶ τὸ νοίκι του. Ὑ-
πέμεινε καὶ ἐπέμεινε νὰ ἐξακολουθῇ
σὲ νὰ ἐργάζεται γιὰ τὴ καθημερινὴ
του, ὡς διευθυντὴς τῆς ὀρχήστρας
τοῦ «An der Wien» με τὴν ἐλπίδα
ἐνός, ἡθαύματος, τὸ ὅποιον, πρᾶν-
ματι, καὶ ἐνίμνε.

Ἐκείνη, ὅμως, που δὲν ἔλασε πο-
τέ, ἢτο ἡ κομικὴ περιπέτειά της με
τὴν «Εὐθυμὴ Χήρα» τὴν δημοφιλή
καὶ ἀδάσ

‘Αλγερινή καλλονή με στίγματα στο πρόσωπο. Οι έμποροι λευκής σαρκός την προμηθεύουν στους ξένους ναυτικούς αντί ολίγων πακέτων αμερικανικών ουισκέτων.

ΛΙΓΗ ΩΡΑ ΜΕ ΤΟΝ ΔΙΑΣΗΜΟ ΕΛΛΗΝΑ ΛΑΘΡΕΜΠΟΡΟ «ΓΚΡΕΚΟ»

Δημοσιογραφικές ανκνήσεις του
συνεργάτη μας κ. Κ. Πολίτη

Τό ‘Αρζού είναι ένα λιμανάκι του ‘Αλγερίου. Γειτονεύει με τὸ Μαρόκο, ἀπὸ τὰ σύνορα τοῦ ὁποῦ ἀπένει λίγα χιλιόμετρα. Δὲν εἶναι παρὰ ἓνα χωριό, μὰ ἡ κήνσις του εἶναι ἀξιόλογη. Γιατὶ στὸ ‘Αρζού καταφεύγουν συνήθως τὰ ξεφόδωτα φορτηγὰ πού φοβοῦνται νὰ διαπλεύσουν τὸν Ἀτλαντικὸ χωρὶς σαβοῦρα. Παραλαμβάνουν ἄμμο — αὐτὸ εἶναι τὸ μοναδικὸ προϊόν τοῦ μικροῦ λιμανιού — καὶ ἐκκινοῦν με ἀσφάλεια γιὰ τὴν περιπέτεια τοῦ ὠκεανού.

Οἱ ὑπάλληλοι καὶ ἀστυνομικοὶ τοῦ λιμανιού εἶναι γάλλοι. Οἱ κάτοικοι κατὰ τὰ δύο δέκατα εἶναι φτωχοὶ Ἀλγερίνοι πού ἐντάσσονται μέρη νύχτα γεμίζοντας κατὰ πρωτόγονο τρόπον πελώρια σακιά με ἄμμο πού χύνεται στὰ ἀμπάρια τῶν βαποριῶν. Οἱ ὑπόλοιποι εἶναι ἰσπανοὶ δημοκρατικοὶ φυγάδες, πορτογαλικοὶ πολιτικοὶ ἐξόριστοι, γερμανοὶ, πολωνοί, βέλγοι, δραπέτες τῆς Λεγεώνας τῶν Ξένων ἢ ὑποψήφιοι γιὰ κατάταξη. Ἕνας κόσμος μυστηρίου εἶναι ἡ κοινοὶα τοῦ ‘Αρζού.

Ἡ ἰσπανικὴ εἶναι ἡ γλώσσα πού κυριαρχεῖ. Τὸ λαθρεμπόριο ἀκμάζει. Καὶ τὸ ἐμπόριο τῆς λευκῆς σαρκός. Μὲ λίγα πακέττα σσιγάρα μποροῦν νὰ σὰς προμηθεύουν μίαν ἀλγερινικὴ καλλονὴ ἢ μιά μερόκοπη σπανιόλα πού ὑπάρχει στὰ νεῖατα τῆς χορεύτριας καὶ αἰδοῦς καφεσαντάν.

Ἐμμεῖνα δύο μέρες στὸ ‘Αρζού πέρασι τέτοια ἐποχὴ. Μέσα σ’ ἓνα κορεῖο γνώρισα ἓναν Ἕλληνα. Δὲν ἦταν ἀπόγονος τοῦ Δομίνικου Θεοδοκοπούλου, ἀλλὰ ἄκουε με ὑπερφάνεια νὰ τὸν ἀποκαλοῦν: Χουάν ‘Ελ Γκρέκο. Προσωπικότης σημαίνουσα στὸ μικρὸ ἀλγερινὸ λιμάνι. Τρεῖς φορές δραπέτης τῆς Λεγεώνας τῶν Ξένων. Παλιὸς λαθρεμπόρος μεγάλης ὀλκῆς.

Δὲν μοῦ ἀπεκάλυψε τὰ μυστικὰ τοῦ γεωλογικοῦ του δέντρο. Μοῦ εἶπε πὼς τὸ μικρὸ του ὄνομα εἶναι Γιάννης καὶ πὼς κατὰγεται ἀπὸ τὴ Μυτιλήνη.

— Καὶ τὸ ἐπίθετό σου;

— Δὲν σὰς χρειάζεται. Ἐχω συγγενεὶς στὴ Μυτιλήνη. Νομίζουν πὼς πέθανα. Καλλίτερα ἔτσι. Δὲν ἔχουν νὰ κερδίσουν τίποτε ἀπὸ μὲνα. Θέλετε ἓνα κρασί;

Καθίσαμε σὲ μιά ναυτικὴ σπανιόλικη ταβέρνα. Ὁ ταβερνιάρχης ὑποκλήθηκε βαδύτητα μπροστὰ στὸν ἀξίωτο κ. Χουάν. Κατόπιν με ἐτίμαξε με βασιμωμό, ἴσως

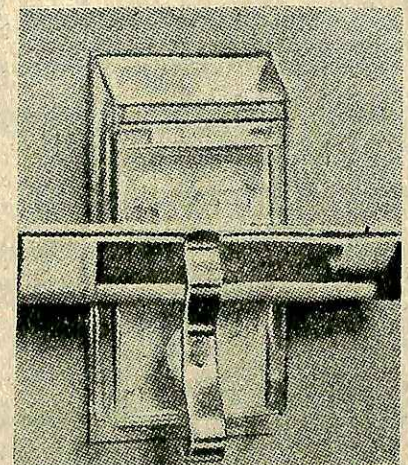
γιατὶ εἶχα τὴν τιμὴ νὰ συνδῶμαι με τὸν σημαίνοντα συμπατριώτη μας.

Στὸ δεύτερο ποτῆρι ὁ Γιάννης ἄρχισε νὰ μοῦ ἀφηγητὰ τὴν ἱστορία του.

Ἐκίνησε τὸ 1919 ἀπὸ τὴ Μυτιλήνη μ’ ἓνα μεγάλο ἱστιοφόρο. Συμπαρακοίσε στὸ Πόρτ-Σαίτ. Ἐκεῖ γνώρισε ἓναν ὀλλανδὸ λαθρεμπόρο μαργαριταριῶν πού τὸν πῆρε μαζί του στὴν Ἐρυθρὰ Θάλασσα. Οἱ δουλειὲς στὴν ἀρχὴ πῆγαν καλὰ. Ὁ Γιάννης εἶχε τὸ ἐμπορικὸ μέρος τῆς ἐπιχειρήσεως. Πλάσσειζε τὰ μαργαριτάρια. Κατόπιν σκέφθηκε πὼς θὰ ἦταν σκοπιμώτερο νὰ κἀν μόνος του τὴ δουλειά. Ἐγκατέλειψε τὸν ὀλλανδὸ κι’ ἐγκαταστάθηκε στὸ ‘Αντεν. Ἐκεῖ ἐμπλέξε με μιά μεγάλη σπείρα λαθρεμπόρων, συνελήθη, δραπέτευσε. Κατέφυγε στὴ Νότιο Ἀφρικὴ καὶ ὕστερα ἀπὸ πολλές περιπέτειες κατέληξε στὸ Ντακάο με τὴν ἀπόφασι νὰ γίνῃ νομοταγὴς πολίτης. Μιά γυναικοδουλειά — τραυματισμὸς διὰ λόγους «τιμῆς» — τὸν ἔστειλε στὴ φυλακὴ. Ἀπ’ ἐκεῖ πῆγε κατ’ εὐθείαν στὴ Λεγεώνα τῶν Ξένων. Με τὴν ἀπογὴ διαγωγὴ του κέρδισε τὸ βαθμὸ τοῦ λοχία. Νοστάληγνε ὅμως, μετὰ ἔξ ἡμῶν τῆς λαθρεμπορικῆς ἐπιχειρήσεως, ἀπέδρασε, πῆγε στὴν Ταγγέρη, ὠργάνωσε μιά ὁμάδα μαρκινῶν λαθρεμπόρων κι’ ἀνέλαβε τὴν ἀρχηγία τους.

— Κάνανε σπουδαῖες δουλειὲς στὴν Ταγγέρη, μοῦ λέγει με ὕψος μεγαλοεπιχειρηματίας ὁ Γιάννης. Κατάρωσα νὰ ἀποχτήσω μίαν ἀξιόλογη περιουσία κι’ εἶχα σκοπὸ νὰ ξαναγυρῶ στὸ Ντακάο, νὰ ἀνοίξω ἐκεῖ ἓνα... τιμιο γρασεῖο εἰσαγωγῶν — ἐξαγωγῶν καὶ νὰ σταματήσω τῆς βρωμοεπιχειρήσεως. Μὰ με κυνήγησε ἡ ἀστυνομία. Ἦταν οἱ μέρες πού ἀρχίζε ὁ μεγάλος πόλεμος στὴν Εὐρώπῃ. Ξαναγύρισα στὴ Λεγεώνα τῶν Ξένων, ὅπου με δέχτηκαν χωρὶς πολλές δυσκολίες. Μετὰ τὴν πτῶσι τῆς Γαλλίας σκέφθηκε πὼς δὲν εἶχα πειὰ δουλειὰ στὸ στρατό. Σκοπὸς μου ἦταν νὰ φύγω γιὰ τὴ Νότιο Ἀμερικὴ καὶ νὰ ἐγκατασταθῶ ὀριστικὰ κάπου στὴν Ἀργεντινὴ ἢ στὴ Βραζιλία. Δὲν τὰ κατάφερα. Ἐμμεῖνα πάλι χωρὶς περιουσία. Μετὰ τὴν ἀπόδρασι τῶν ἀγγλοαμερικανῶν στὴν Ἀφρικὴ ξαναβρήκα τρόπο νὰ κάνω μερικά χρήματα. Ἀγοράσα ἀπὸ τοὺς Ἀμερικανούς ποτὰ καὶ τσιγάρα καὶ τὰ μεταπωλοῦσα λαθραῖα στοὺς ἰθαγενεῖς. Μ’ ἔπιασε ὅμως ἡ γαλλικὴ ἀστυνομία καὶ με φυλάκισε ὡς λιποτάκτη τῆς Λεγεώνας τῶν Ξένων. Φυσικὰ με τὴν πρώτη εὐκαιρία δραπέτευσα. Σχεδίασα νὰ βρῶ τρόπο νὰ φύγω γιὰ τὴν Ἑλλάδα, ἀλλὰ μοῦ δῶσαν ἀνησυχία μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσι τῆς Γαλλίας.

— Ὡστε τώρα εἶσαι ἐλεύθερος πολίτης... — Φαντάζομαι. Μένω ἐδῶ στὸ ‘Αρζού ὅπου δὲν μπορεῖ νὰ με πειράξῃ κανεὶς. Ὁλοι αὐτοὶ οἱ ἰσπανοὶ καὶ πορτογάλλοι πού βλέπεις μ’ ἀγαποῦν καὶ με... σέβονται.

ΔΙΑΦΑΝΗ ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΑ

Σὲ πολλὰ ὀπίτια στὴν Ἀμερικὴ ἔχουν τοποθετηθῇ στὴν ἐξώπορτα νέα πρακτικὰ γραμματοκιβώτια ἀπὸ μιά διαφανὴ ὕλη. Ἐτοὶ βλέπει κανεὶς ἀμέσως ἀν ἔχῃ ἐπιστολὲς χωρὶς ν’ ἀναγκάζεται ν’ ἀνοίγῃ τὸ γραμματοκιβώτιο!

Πολλὲς φορές τοὺς βοήθησα νὰ κερδίσουν χοήματα.

— Μὲ τὸ λαθρεμπόριο;

— Οἱ χωροφύλακες τὸ ὀνομάζουν λαθρεμπόριο. Μὰ ἂν τὸ ἐξετάσουμε... νομικά, εἶναι δουλειὲς κανονικὲς καὶ τίμιες.

Περισσότερες λεπτομέρειες δὲν θέλησε νὰ μοῦ πῇ ὁ Γιάννης. Καί, φυσικά, δὲν ἐπέμεινα. Τὸν ρώτησα μόνο γιατί οἱ ἰσπανοὶ τὸν ἀποκαλοῦν ‘Ελ Γκρέκο.

— Εἶμαι... ὑπερήφανος γι’ αὐτό, ἀπάντησε ἀγέρωχα ὁ ἔγκριτος καὶ διαπρεπὴς λαθρεμπόρος. Εἶμαι ὑπερήφανος, γιατί ἔτσι τιμᾶται ἡ πατρίδα μας σ’ αὐτὸ τὸν μακρινὸ τόπο! Μὲ τὸ ὄνομα αὐτὸ με γνωρίζουν καὶ ὅλοι οἱ ἰσπανοὶ τῆς Ταγγέρης καὶ ὅλοι τοῦ Μαρόκου. Ἐπίσης καὶ οἱ ἰθαγενεῖς μαροκινῶι καὶ Ἀλγερίνοι.

Δὲν ὑπῆρχε βέβαια κανεὶς λόγος νὰ διατυπῶσω ἀντιρροήσεις στὴν καταπληκτικὴ ἀποψὶ τοῦ συνομιλητοῦ μου. Δὲν ἤθελα νὰ τοῦ γαλάσω τὴν ἐντύπωσι γιὰ τίς... πατριωτικὲς ὑπηρεσίες πού προσέφερε κατὰ τὴν ἀντίληψί του. Ἀλλὰς τε μοῦ πιστοποίησε τὰ ἐθνικὰ του αἰσθήματα, δείχνοντας μου μιά ἑλληνικὴ σημαία πού εἶχε ζωγραφισμένη στὸ στήθος του — με στίγματα — πλαισιωμένη ἀπὸ γοργόνες, βέλπ, καρδιὲς καὶ ἡμερομηνίες πού θυμίζαν μεγάλα περιστατικὰ τῆς ζωῆς του. Ὁλόκληρο τὸ στήθος του ἦταν ἓνα εἶδος καλλιτεχνικῆς ἐκθέσεως.

Ἐπειδὴ πλησίαζε ἡ ὥρα νὰ ἐπιστρέψω στὸ πλοίο, τὸλμησα νὰ ὑποβάλω εὐλαβῶς μιά τελευταία ἐρώτησι:

— Γιατὶ δὲν ἐπιστρέφεις στὴν Ἑλλάδα; Ὁ Γιάννης συνοφρυνώθηκε ἀμέσως:

— Ἀ ὄχι, ὄχι... Αὐτὸ δὲν γίνεται. Τί νὰ κάνω στὴν Ἑλλάδα;

»Νὰ κάνω τὸν λαθρεμπόρο στὴν... πατρίδα μου; Ποτὲ δὲν θὰ τὸ ἀποφασίζω αὐτό. Νὰ ἀνοίξω κανένα καφενεδάκι ἢ καμιά ταβερνίτσα; Ἀνοησίες. Δὲν εἶναι γιὰ μένα ἡ ἡσυχὴ ζωὴ. Τώρα πρέπει νὰ ξανακάνω μιά μεγάλη περιουσία. Καὶ ὕστερα βλέπουμε. Μὰ πρέπει νὰ πιστέψης πὼς εἶμαι καλὸς πατριώτης!

Δὲν ἀμφέβαλα οὔτε μιά στιγμὴ... Με συνάδευσε ὡς τὸ πλοῖο. Στὸ δρόμο ἔγινε μιά μικροβιαδὴλασις ἐυπρόλητων ἀλγερινῶν πού τὸν ἐβλεπαν με φόβο καὶ θαυμασμό. Ὁ Γιάννης τοὺς μοίραζε τσιγάρα. Μιά μικρὴ γαλλιδούλα — φλογισμένο ἄνθος τῆς ἀμαρτίας — τοῦ χάρισε ἓνα προκλητικὸ βλέμμα κι’ ἓνα χαρούμενο μειδίαμα. Ἕνας ὄμιλος πολιτικολογούντων ἰσπανῶν παραμέρισε με σεβασμὸ γιὰ νὰ περάσουν ὁ μυστηριώδης Γκρέκο καὶ ὁ ταπεινὸς φίλος του.

Μ’ ἀποκαιρέθηκε με μιά παράκλησι: — Ὅταν θὰ γυρίσης στὴν Ἑλλάδα, μὴν πῆς τίποτε γιὰ μένα σὲ κανέναν. Ξεχάσε με...

Πὼς νὰ σὲ ξεχάσω, κύριε μεγαλολαθρεμπόρε, δραπέτῃ τῆς Λεγεώνας τῶν Ξένων, κατακτητῇ τῶν ἀφρικανικῶν λιμανιῶν; Ποιὸς μπορεῖ νὰ με πείσῃ πὼς ἂν ἀκόνισις λίγο περισσότερο τὴν τυχοδιωκτικὴ θέλησί σου, δὲν θὰ γίνῃς αὐτοῖς ἓνας Ζαχάρωφ ὁ Β’; Ἀς εἶναι λοιπὸν αὐτὴ ἡ σύντομη ἀφήγησις, ἡ πρώτη φτωχὴ καὶ ἀτελής βιογραφία σου...

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

Ὁ Νέλσον πάθαινε νευτία!

Σύμφωνα με μιά στατιστικὴ, σὲ κάθε 10 ἀνθρώπους, οἱ 4 παθαίνουν ναυτία, ὄχι μόνον μέσα σὲ πλοῖο, ἀλλὰ καὶ στὸ τραῖνο, στὸ αὐτοκίνητο, ὅταν βλέπουν νὰ πηγαίνει ἐρχεται μιά ὑπάλλα τένις ἢ ὅταν ἀκοῦνε τὴν ἀφήγησι ἓνος θαλασσινοῦ ταξιδιού! Οἱ περισσότεροι ἀπ’ αὐτοὺς ἐξοικειώνονται κάπως, ἀν μείνουν μερικὲς μέρες στὴ θάλασσα. Ἕνα ποσοστὸν ὅμως 5% δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ συνηθίσῃ. Σ’ αὐτὴ τὴν κατηγορίᾳ ἀνήκει κι’ ὁ ἐνδοξος ναύαρχος Νέλσον, πού καταντούσε σὲ ἀξιοθαύμητα χάλια ὅταν ταξίδευε στὴ θάλασσα! Ἐπίσης πολὺ εὐκόλα παθαίνει ναυτία ὁ Ἀμερικανὸς στρατηγὸς Μὰκ Ἀρθουρ. Ἀμέτοπα φάρμακα ἔχουν ὑποδειχθῇ ὡς τώρα κατὰ τῆς ναυτίας, κανένα ὅμως ἀπ’ αὐτὰ δὲν ἔφερε ἀξιόλογα ἀποτελέσματα.

Τὰ εἰδύλλια τῆς ΥΒΟΝ ΝΤΕ ΚΑΡΛΟ

Οἱ θαυμασταὶ τῆς «Ἀφροδίτης τοῦ Καναδά»

ΚΑΝΑΔΑΣ, με τίς ἀπέραντες χιονισμένες ἐκτάσεις του, ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ μιά «συνχροὴν Ἀφροδίτη». Ἡ εὐτυχισμένη αὐτὴ γυναίκα εἶναι ἡ διάσημη «στάρ» Υβὸν ντε Κάρλο!

Πρὶν γίνῃ μεγάλη «βεντέττα» ἡ ὁμορφὴ Υβὸν εἶχε ραγίσει πολλές καρδιὲς με τὴν γοητεία της καὶ τὸ βέλγητρό της. Ἀρχισε νὰ ἐμπνέῃ φλογεροὺς ἔρωτες ἀπὸ τὴν ἐποχὴ πού βρισκόταν στὸ Βανκούβερ. Σὲ ἡλικία 16 χρόνων ἦταν μαθήτρια σὲ μιά μεγάλη σχολὴ χοροῦ. Ἡ ὑπέρα της, πού εἶναι Γαλλίδα, ἐπιθυμοῦσε νὰ τὴ δῇ μιά ἡμέρα πρώτη υπαλλοῖνα στὴν Ὀπερα. Κι’ ἔτσι ἡ μικρὴ Υβὸν ἔπαινε μαθήματα χοροῦ πολλὰς ὥρες τὴν ἡμέρα...

Ἐκεῖ λοιπὸν γνώρισε ἓνα νεαρὸ χορευτῇ, τὸν Ρόμπερτ Μερσιέ, πού τὴν ἐρωτεύθηκε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ. Αὐτὸ ἦταν τὸ πρῶτο τρυφερὸ εἰδύλλιο τῆς Υβὸν, πού τὸ θυμᾶται ἀκόμη με νοσταλγία.

Δὲν μπορῶ ἀκόμη νὰ ξεχάσω, λέει ἡ ἴδια, τίς τελλεὲς χιονοδρομίες μας, τίς ρομαντικὲς περιπέτειές μας στὰ μακρινὰ χιονισμένα χωριά καὶ τοὺς ὄρκους τῆς «αἰωνίας» ἀγάπης πού ἀνταλλάσσαμε τὰ φεγγαρόλουστα βράδια... Ἀλλὰ τὸ εἰδύλλιο μας κράτησε λίγον καιρό. Ὁ Ρόμπερτ ἔφυγε γιὰ τὸ Παρίσι κι’ ἐγὼ ἔμεινα στὸ Βανκούβερ κι’ ἐξακολούθησα τίς μονότονες χορευτικὲς ἀσκήσεις μου...

Ἐστερ’ ἀπὸ δύο χρόνια ἡ Υβὸν εἶχε γίνῃ ἀρκετὰ καλὴ χορεύτρια καὶ με τὴν ἄδεια τῆς ὑπέρρας της ἀρχισε νὰ ἐργάζεται στὰ ἀριστοκρατικὰ νυχτερινὰ κέντρα, κερδίζοντας πολλὰ χοήματα. Με αὐτὰ υποοῦσε νὰ συνεχίσῃ τίς σπουδὲς της, γιατί ἤθελε νὰ πᾶσι καὶ μαθήματα δραματικῆς τέχνης. Τὴν ἐποχὴ αὐτὴ ἡ Υβὸν εἶχε πολλοὺς θαυμαστάς. Ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς ἦταν βασιμωτός κτηματίας. Τὸν ἔλεγαν Ὁλβιερ καὶ τὴν ἐλάτρευε σὰν εἶδωλο. Τὸ καλοκαίρι τὴν ἐκάλεσε στὸ μεγάλο «ράντσο» του μαζί με τὴν ὑπέρα της καὶ ἡ Υβὸν, πού ἐννοίωθε γι’ αὐτὸν μεγάλη συμπάθεια, πέρασε ἐκεῖ ὁμορφὲς ἡμέρες. Κάθε πρωὶ ἔκαναν με τ’ ἄλλα τους μακρινούς περιπάτους καὶ τὸ βράδυ οἱ «κᾶου μπόους» μαζεύνονταν κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρά της καὶ τραγουδοῦσαν παίζοντας τίς κιθάρες τους, τὰ πιὸ παθητικὰ καὶ τὰ πιὸ ὁμορφα ἐρωτικὰ τραγούδια. Ὁ Ὁλβιερ στὸ τέλος τῆς ζήτησε σὲ γάμο ἀπὸ τὴν ὑπέρα της, ἀλλὰ ἐκεῖνη δὲν ἐπιθυμοῦσε νὰ παντρευθῇ ἀκόμη ἡ κόρη της. Ἦθελε νὰ τὴν κἀν πρῶτα μεγάλη καλλιτέχνιδα!

Τὸ εἰδύλλιο μου με τὸν Ὁλβιερ, ἀναφέρει ἡ Υβὸν, εἶχε ἓναν καθαρὸς μυθιστορηματικὸν χαρακτήρα... Ἦταν ἀγνὸ κι’ ἀθῶο, ὅπως τὸ πρῶτο καὶ ἔξ ἱσὺ νοσταλγικὸ... Γιὰ νὰ τὸ ξεχάσω, ἔφυγα ἀπὸ τὸν Καναδὰ καὶ προσπάθησα νὰ βρῶ τὴν τύχη μου στὸ Χόλλυγουντ...

Ἡ θελκτικὴ Υβὸν δὲν βρῆκε ἀμέσως ἀνοιχτὲς τίς πόρτες τῶν στούντιο. Ἦξερε ὅμως νὰ περιμένῃ καὶ ἐξακολούθησε νὰ χορεύῃ κι’ ἐκεῖ στὰ νυχτερινὰ κέντρα. Ἕνα βράδυ λοιπὸν ἔλαβε στὸ καμαράκι της ἓνα μεγάλο μπουκέτο. Ἦταν ἀπὸ ἓναν νεαρὸ θαυμαστή της, τὸν Πῆτερ Κ... γιοῦ ἓνος «βασιλέως» τῆς βιομηχανίας. Ἡ Υβὸν ἀπέφευγε τοὺς πολὺ «θερμούς» θαυμαστάς της, ἀλλὰ ὁ Πῆτερ ἦταν ἓνας καλὸς καρδὸς νέος, πρωταθλητὴς τοῦ ποδόσφαιρου καὶ δειλὸς σὰν κορίτσι...

Μαζί του εἶχε τὸ τρίτο εἰδύλλιο της πού κράτησε ὡς τὴν ἡμέρα πού «γυρίσε» μ’ ἐπιτυχία τὴν πρώτη δοκιμαστικὴ ταινία της. Ὅταν οἱ γονεῖς τοῦ Πῆτερ ἔβλεψαν τίς σχέσεις τους, βιάσθηκαν νὰ τὸν στείλουν στὴν Ἀγγλία γιὰ νὰ τὴν ξεχάσῃ. Κι’ ἔτσι ἡ Υβὸν ἔμεινε μόνη γιὰ ν’ ἀκολουθήσῃ τὴ λαμπρὴ κινηματογραφικὴ καριέρα της.

Αὐτὰ τὰ τρία εἰδύλλια μου, συνθίξῃ νὰ λήψις φίλες της, ἦσαν τρία ὁμορφα ὄνειρα, πού ἔσθυσαν ἴσως γιὰ πάντα. Ἀλλὰ ποιὸς ξέρει... Ἡ ζωὴ εἶναι γεμάτη ἐκπλήξεις. Εἶναι ἀγνωστο τί μοῦ ἐπιούλασσει τὸ μέλλον...

Κι’ ἡ Υβὸν ντε Κάρλο ξεσπᾷ στὸ περίφημο κουστάλλιο γέλιο της.

Ἡ διάσημη «βεντέττα» εἶναι μεγάλος πειρασμὸς γιὰ τοὺς συναδέλφους της πού «γυρίζουν» μαζί της. Τὰ ἐρωτικὰ φιλία της μπροστὰ στὸ φακό, δὲν εἶναι διόλου προσποιητὰ καὶ ἀδιάφορα. Κι’ ὁ «γόνος» Ρόντ Κάμερον, πού τὰ ἔχει δοκιμάσει πολλές φορές, δὲν διστάζει νὰ λήψι τὰ πιὸ φλογερά καὶ τὰ πιὸ παθητικὰ φιλία τοῦ Χόλλυγουντ!

Καμμιὰ ἄλλη ἡθοποιὸς δὲν ὑποδέχεται με μεγαλύτερη φυσικότητα τὴν «ἐρωτευμένη». Ἡ Υβὸν ντε Κάρλο ἔχει τὸ ρεκόρ καὶ γι’ αὐτὸ σημειώνει πάντα μιά θριαμβευτικὴ ἐπιτυχία. Κ. ΡΑΪΣ

Ἡ Υβὸν ντε Κάρλο λατρεύει τὰ θαλάσσια σπόρ.

Η ΖΩΗ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ Θεατρο

Η καινούργια μυγδαλιά

(Εκείνος υπαίνει στο σά-
λони της κρατώντας ένα
κλωνάρι ανθισμένης αμυγ-
δαλιάς).

ΕΚΕΙΝΗ (σιγά): "Ηρόες;
Πόσο καιρό έχω να σε δω...

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Αιώνες!"

ΕΚΕΙΝΗ: "Αν όχι αιώνες,
πάντως όμως δυο μήνες..."

ΕΚΕΙΝΟΣ: Που βαρύνου-
νε στην καρδιά μου σαν αι-
ώνες...

ΕΚΕΙΝΗ: Μεγάλα λόγια!
"Αν ήταν έτσι τότε πως θά-

φισες να περάσουν δυο
"ήνες χωρίς να με δεις;"

ΕΚΕΙΝΟΣ: Περιμένα πρῶ-
τα ν' ανθίσει η μυγδαλιά...

(Της δίνει το ανθισμένο
κλωνάρι).

ΕΚΕΙΝΗ (χαρούμενα): Τι
δμορφά που νεί... Με συγ-
χωρείς μία στιγμή... (Μπαί-
νει στο μπάνιο γεμίζει ε-

να βαζο με νερό, και βά-
ζει μέσα τη μυγδαλιά). Ξέ-
ρεις με συχωρείς αλλά δεν

υπορώ να υποφέρω ούτε
στιγμή λουλούδι χωρίς νε-

ρό...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έμένα πως με
θφισες τόσο καιρό χωρίς
νερό - χωρίς ξένο;

ΕΚΕΙΝΗ: Πρώτα-πρώτα, ε-
σύ δεν είσαι λουλούδι...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κάνω πολύ ά-
σχημα.

ΕΚΕΙΝΗ: Γιατί;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί θα συγ-
κέντρωνα το ενδιαφέρον

σου...

ΕΚΕΙΝΗ (του δίνει ένα
κτύπημα στο μανούλο κάτι

μεταξύ υπάκουο και χα-
διού): "Ελα γκρινιάρη!..."

Λες και το χρειάστηκες το
ενδιαφέρον μου...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Είτε το χρειά-

ΚΡΗΤΙΚΕΣ ΜΑΝΤΙΝΑΔΕΣ

"Ερώτα, τρισκατάρατε, αδικητή και πλάνε,
που μ' έβαλες κι' αγάπησα και το καλό μου ίντα 'γαι;

"Ερώτα και γιά ποιά 'φορη μ' έβαλες ν' αγαπήσω,
κορμί, που δέ μου μέλλεται να το κληρονομήσω;

Το άνθος τση νεότης μου το έφθειρα με λύπη,
και σαν έου δέ μ' αναγκας, τέτοια ζωή άς λείπη!

"Ελα κοντά στο μνήμα μου, σκύψε να δής το χώμα
να δής τα κοκκαλάκια μου με το σεβέντα σ' άκομα.

Κι' άποθαμένη νάμουνε, καλλιιά 'χα, πιστεψέ μου,
στο' αγάπης τά υπερδέματα να μην έρθω, ποτέ μου

Βρέχει ο Θεός και βρέχομαι, χιονίζει κι' έδω στέκω,
κι' άθροπος δεν έσβέθηκε να με σωθήην τ' έχω.

Μην τήνε δής την αγαπή, με τά δικά σου μάθια,
με τά δικά μου να τή δής και να γέννη κομμάθιο.

Γύρισε δέξ τον ούρανό και έάνοιξε κι' έμένα,
κι' αν έχης πίστι, πιστεψε πως χάνομαι γιά σένα.

Χιλίες χιλιάδες κυνηγοί, το νού μου κυνηγούνε,
μά 'γώ τόν έχ' άπάνω σου και δέ θά τόνε βρουνε

Τόσο πιστά σε αγαπώ, π' αν τύχη και σε χάσω,
ζωή με μάδρα δάκρυα, άπουχώ να περάσω!

"Αερδύχτω μουήλεξες στην άκρη τώ μαλλιώ σου,
έβλω δεν βέλω, γίνομαι παιχνιδί τών χειρϊ σου

Μη με καταδικάζετε παλιές νοικοκεράδες,
γιατί κι' εσείς στά νεύτά σας, έκάνετε λωλάδες.

Τή μιά σου χέρα νά βαστώ, ότνια βγή η ψυχή μου,
χαρούμενο θά κατεβή στον "Άδη το κορμί μου.

στο ράμφος της, γιά να σε
ειδοποιήσω πως ο κατακλυ-
σμός τελείωσε και πως και-
ρός είναι να ξαναρχίση η
ζωή μας.

ΕΚΕΙΝΗ: "Ο κατακλυσμός;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναι, ο κατα-
κλυσμός του χωριού, ο
χειμώνας της μοναξιάς...

Και της δικής σου και της
δικής μου...

ΕΚΕΙΝΗ: Και πρέπει να
ξαναγαπηθούμε;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δεν είχαμε
πάψει ποτέ... 'Η αγάπη μας

είχε ναρκωθεί μέσ' στο χει-
μώνα. 'Ας ξαναλουλούδιση

με την άνοιξη!...

ΕΚΕΙΝΗ (ένώ τή ματιά της
μιλά, έντελώς αντίθετα άπ' το
χειλή της): Μα δεν σ'

αγαπάς πιά...

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Αστα αυτά
γιατί δεν είν' άλλο από

παιδιάρια...

ΕΚΕΙΝΗ: Κι' όμως είν' ή
αλήθεια. Συνήθισα να μη σ'

αγαπώ... Δεν σ' αγαπώ
πιά!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θυμάσαι κάπο-
τε που μούλεγες πως μ' α-

γαπάς;

ΕΚΕΙΝΗ: Τότε σ' αγαπού-
σα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Λάθος! Και τό-
τε έλεγες ψέματα, και τώ-

ρα...

ΕΚΕΙΝΗ (άφίεται στην
αγκαλιά του): Είσαι τόσο

βεβαιός γιά τόν έαυτό σου;

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Οχι. Είμαι βέ-
βαιός γιά τή μυγδαλιά..."

"Όπως αυτή διάσπκε ν' αν-
θίση μέσ' στο ξεροδρόι, ε-

τσι κι' οι καρδιές μας θά
ξεναλουλούδισουν γεμά-

τες καινούριον άνοιξιάτι-
κον έρωτα μέσ' στα τελευ-

ταία ξεσπάσματα του χει-
μώνα...

ΕΚΕΙΝΗ (με τή χειλή της
πολύ κοντά στο δικό του):

Μ' άφου δεν σ' αγαπώ...;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μ' αγαπήσες
μέσ' στα πρώτα ριγν του

φθινοπώρου που προλογίζα-
νε τή μουρία του χειμῶ-

να, και δεν θά μ' αναπήσης
μέσ' στα πρώτα λουλουδιά-

ματα της άνοιξης πουνε
τά πρελούντια γιά τή φως

γιά τή ώρα χρῆμα, γιά τή
μεγάλη χαρά της ζωής;

Σε λίγο θ' σε πάρω να πλα-
νηθούμε μέσ' στους κοι-

νούριους κήπους να πα-
τήσουμε το πρώτο πράσινο

της καινούργιας κλῆς...

Πάνω από τή κεφάλια μας
θά διαγράφουνε τά χαρού-

μενα τόξα τους τά πρώτα
ζεφυριά των πουλιών κι'

ο ξεφύρος θά μας μεθύση
μέ τή ώρα των πρώτων

λουλουδιών που θ' άνοι-
ξουν σε λουλούδια...

Κι' όλα-ξέφυρος, πουλιά, λου-
λούδια κ' όποι, προσινάδες

-θά υποδέχοντε οτις καρ-
δίες μας τή μέγало συναι-

σθημα που δίνει τή νόνη,
σκληρή δικαιολογία στη ζωή:

γιά υποβάλλουνε τόν έρωτα!

ΕΚΕΙΝΗ (άφίει τή χειλή
της να ένωσουνε με τή δική

του σ' ένα ζεστό φιλή. "Υ-
στερα): Δεν υπορώ να κα-

ταλάσω πως διαλέγεις όλα
τά πράματα γιά να τή θά-

λης επιτήδεια στην ύπρε-
σία σου...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιά τή μυγδα-
λιά μιλάς;

ΕΚΕΙΝΗ: Και γιά τήν ά-
νοιξη!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κάποις ένα
μεγάλο λάθος. Τά πράμα-

τα είν' έντελως άνεύθυνα:
Και συ κι' έγώ είμαστε δοϋ-

λοι και τή άνοιξη και της
μυγδαλιάς. Άντες διατάζου-

νε το σμυρνο φιλή μας...
(Ξαναφιλιούνται κάτω όπ-

το κλωνάρι της μυγδαλιάς
που μοιάζει σαν νά καμ-

ρώνη το φιλή τους...).

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Τό μπαλλόνι γιά τούς μεθυσμένους σωφέρ

Μία έξυπνη και σωτηρική εφεύρεσις

Πολλά άπ' τή αυτοκινητικά δυστυχή-
ματα άφείλονται σε μεθυσμένους σω-
φέρ. Σ' αυτές δέ τίς περιπτώσεις είνε
βεβαίως πολύ μεγαλύτερη ή εύθυνη του
όδηγού, παρά σ' όσες άφείλονται μόνο
στην τύχη.

Δέν είνε όμως εύκολο πάντοτε νά δια-
πιστωθή αν ένας σωφέρ έχη πιή και
βοισκεται στο κέφι. 'Η άστυνομία της
άμερικανικής πολιτείας του Μίτσιγκαν
εύρηκε μία πρακτική λύση: 'Η άναπνοή
του σωφέρ έξετάζεται επί τόπου, στο
δρόμο, με μία άπλουστάτη συσκευή.

Τόν βάζουν, νά φυσήση μέσα σ' ένα
μπαλλόνι, κι' οι χημικές ουσίες που πε-
ριέχονται σ' αυτό άποκαλύπτουν άμέ-
σως τήν ποσότητα οινόπνεύματος που
ύπάρχει στο αίμα και στους πνεύμονες
και που άποβάλλεται με τήν άναπνοή.

'Η δοκιμή δεν είνε υπογκρεωτική. 'Εσ-
όσον όμως δεν παρουσιάζει κανένα κίν-
δυνο, οι άθώοι σωφέρ δέχονται πόσθμια
νά υποβληθούν σ' αυτήν. 'Όποιος ά-
νηθή, είνε σαν νά παραδέχεται έμμέσως
τήν ένοχή του.

Κάθε αυτοκίνητο της άστυνομίας του
Μίτσιγκαν είνε έξοπλισμένο τώρα με τή
νέα συσκευή. 'Ετσι οι πόλισμαν, που
θά σταματήσουν στο δρόμο έναν ύπο-
πτο σωφέρ, μπορούν νά έξακριβώσουν
άμέσως αν είνε μεθυσμένος, πωίν άκό-
μη νήνη αίτιος δυστυχήματος.

'Η συσκευή ονομάζεται «τοξικόμε-
τρον», άποτελείται δέ άπ' το μικρό
γυάλινο μπαλλόνι κι' από ένα σωλήνα
συνδεδεμένον μ' αυτό. Μέσα στο σωλή-
να ύπάρχουν υδρία γυαλιού άνακατεμέ-
να με μία κόκκινη ουσία. 'Η έπίδρασις
των ατμών του οινόπνεύματος κάνει νά
χαθή το κόκκινο γρώμα. 'Όσο γρηγορώ-
τερα δέ γίνεται ο άποχωματισμός, τό-
σο περισσότερο οινόπνευμα περιέχει ή
άναπνοή.

Σύμφωνα με τίς οδηγίες που συνο-
δεύουν τή συσκευή, όταν ή περιοδικό-
της του αίματος σε οινόπνευμα είνε μι-
κρότερη από 0,05 τοίς 100, ο σωφέρ
δέν έχει πιή. Περιοδικότης μέτροι 0,15
τοίς 100 δείχνει ότι δεν είνε φρόνιμο
νά οδηγήση αυτοκίνητο. Πάνω άπ' τό
ποσοστόν αυτό, φανερώνε ότι είνε με-
θυσμένος.

Τό «τοξικόμετρον» έχει εφευρεθή από
ένα Άμερικανό φυσικό, τό δόκτορα
Γκλέν Φόρεστερ. 'Η πολιτεία του Μί-
τσιγκαν είνε ή πρώτη που υιοθέτησε
αυτή τή μέθοδο. Στην πολιτεία της
Νέας Υόρκης, δεν έχει γίνει άκόμη δε-
κτική. Οι άστυνομικοί της Νέας Υόρκης
έξακολουθούν νά έφαρμάζουν τούς πα-
ληούς έμπειρικούς τρόπους έξετάσεως.

Βάζουν π.χ. τόν ύποπτο σωφέρ νά πε-
πατήση πάνω σε μία εύθεια γοαμηή,
νά σηκώση κάτι άπ' τό πάτωμα, ν' ά-
παντήση σε διάφορες έρωτήσεις, κλπ.

Σημειώτεον ότι, στην πολιτεία αυτή,
αλύπτονται διάσκις περισσότεροι
μεθυσμένοι σωφέρ. Στους πρώτους 10
μήνες του 1946, άφαιρέθηκαν γι' αυτό
τό λόγο 785 άδειες οδηγών, ενώ πέτυσε,
στο ίδιο χρονικό διάστημα, είχαν άφαι-
ρεθή 448. Συνεπώς, ύπάρχει ά-
κόμη επιτακτικότερη άνάγκη νά έδω-

σομένη ή επιστημονική και άσφαλής μέ-
θοδος του «τοξικόμετρου».

Η Δημοκρατία της μουσικής

Οι ταγγάνοι του θοντανέλε, στη
Ρουμανία, έχουν ιδρύσει μία μικρή δη-
μοκρατία μουσικών. Τήν κυβερνά ένα
είδος «Συνκλήτου», με πρόεδρο τό πιο
ήλικιωμένο μέλος της. Οι άποφάσεις
της έχουν ισχύον νόμου. 'Όλες οι έκ-
ηλώσεις της δημοσίας ζωής γίνονται
υπό τούς ήκους μουσικής. 'Ακόμη και
στο δικαστήριο οι άποφάσεις έκδίδον-
ται με συνοδεία κλασσικής μουσικής!
Τά παιδιά μωβαίνουν από πολύ μικρά
να παίζουν ένα μουσικό όργανο.

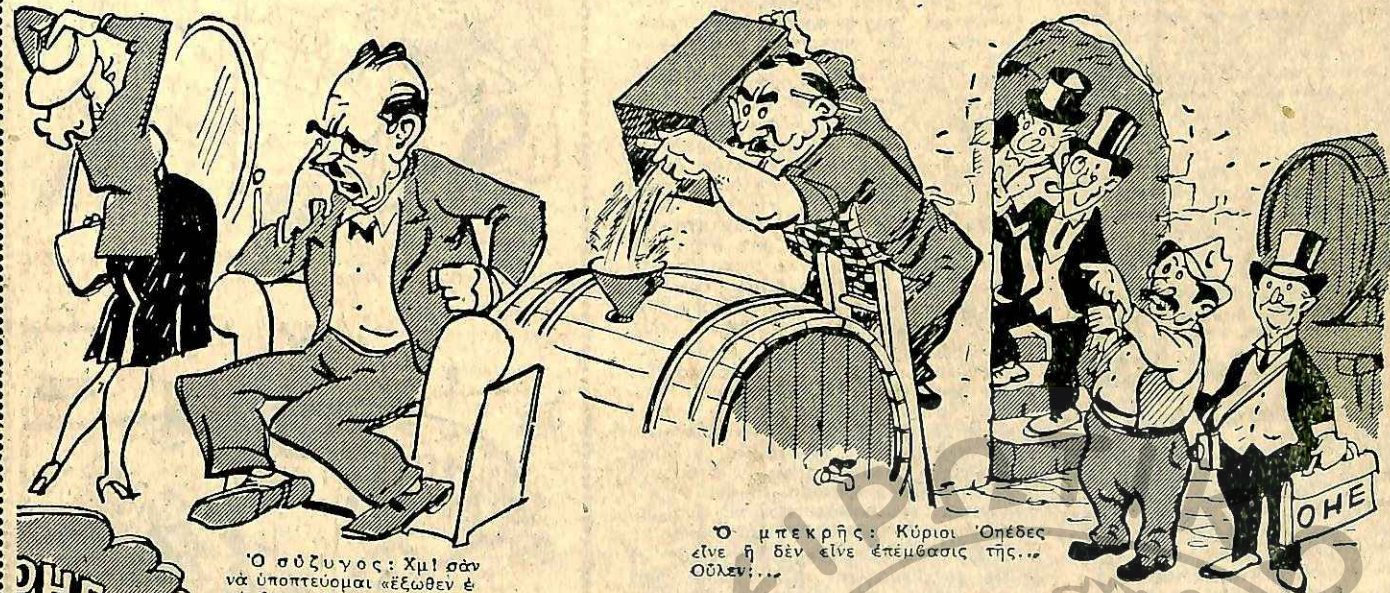
Προσφυγή στον Ο.Η.Ε.

ΤΟΥ Κ. Π. ΠΑΥΛΙΔΗ

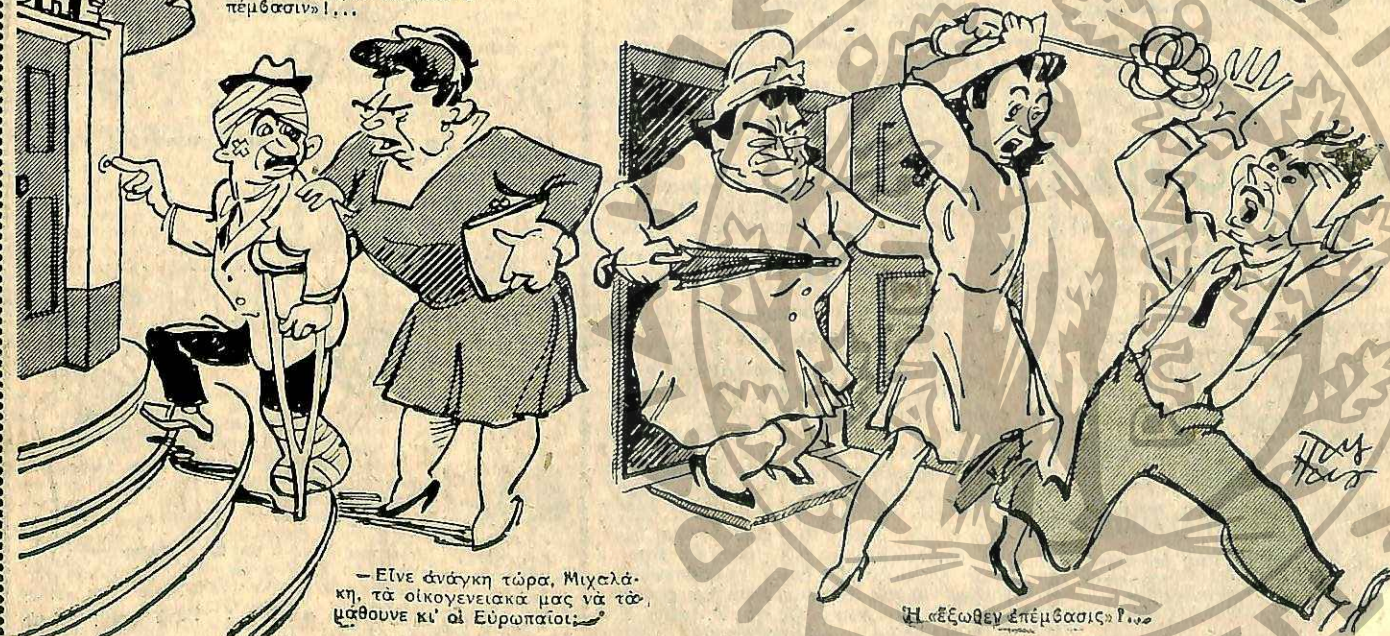
Η έρευνα στα έσωτερικά...

Τά «αδιάσιστα στοιχεία»!

Ο σύζυγος: Χμ! σαν
να ύποπτευομαι «έξωθεν έ-
πεμβασιν»!...

Ο μπεκρης: Κύριοι Όπδες
είνε ή δεν είνε έπέμβασις της...

-Είνε άνάγκη τώρα, Μιχαλά-
κη, τά οικογενειακά μας νά τώ-
μαθουνε κι' οι Εύρωπαίοι...

Η «έξωθεν έπέμβασις»!

ΝΙΚΗΘΗΚΕ ή έλonoσία

Το θυματευργό «S. N. 7618»

Περισσότεροι από 5 χιλιάδες άρρώστους, ως επί το πλείστον πολέμιους του μετώπου του Ειρηνικού, γιατρούθηκαν σε ειδικά αμερικανικά νοσοκομεία απ' την έλonoσία που τους είχε τσακίσει. Δυο νέα μαγικά φάρμακα υπόσχονται να εξαφανίσουν απ' το πρόσωπο της γης την αλκοολική αλυσίδα άρρώστια, την αρχαιότερη ίσως πληγή της ανθρωπότητας που είχε θεθεί ως τώρα εκατομμύρια θύματα.

Το ένα απ' τα φάρμακα αυτά λέγεται «S.N. 7618». Το δεύτερο ανακαλύφθηκε πρόσφατα και δεν του έχουν δώσει ακόμη όνομα. Καθένα τους είνε άποτελεσματικό για ώριμένη υποφή έλonoσίας.

Το «S.N. 7618» σταματάει τις κρίσεις της όξείας έλonoσίας μέσα σε 24 ώρες, ενώ η άτεμπνη χρειάζεται 4-6 ημέρες κι' η κίνηση ακόμη περιοσσότερες. Δεν κινδυνεύει το δόγμα, δεν προκαλεί βουητό στ' αυτά, ούτε στομαχικές ή έντερικές έννοησεις.

Ποιν ακόμη απ' το Πηολ Χάρμπορ οι «Αμερικανοί γιατροί προέβλεπαν ότι θα είχαν ν' αντιμετώπισουν το ποδόλημα της έλonoσίας, αν ή χώρα τους έβγαине στον πόλεμο. Η κατάσταση έγινε σοβαρότερη, όταν οι Γιαπωνέζοι κατέλαβαν τις «Ολλανδικές Ινδίες, την κυριότερη δηλαδή πηγή της κινίνης. Οι έπιστήμονες των Ηνωμ. Πολιτειών άρχισαν τότε ν' αναζητούν μια μέθοδο τεχνητής παρασκευής κινίνης ή άλλου ισχυρού φαρμάκου κατά της έλonoσίας. Ανακάλυψαν έτσι κι' αυτό τη συνταγή της άτεμπνης, που οι Γερμανοί την κρατούσαν μυστική.

Αλλά η άτεμπνη δεν ήταν άποτελεσματική 100%. Τα στρατιωτικά νοσοκομεία νέμειαν από άρρώστους, κι' οι γιατροί έζητούσαν διαρκώς απ' τους νηικούς ένα καινούριο και καλύτερο φάρμακο κατά της έλonoσίας.

Εκατοντάδες έπιστήμονες έονάσθηκαν έντατικά και πειραματίσθηκαν με 14.000 ούσεις — ακόμη και με λιπάσματα, είδη ναύλων ή κορυτούκι κινέζικα γόστα, λάσπη απ' τον ποταμό Νείλο, αγνό με ούτιου, ρίτες, φύλλα υπαυπακιάς κλπ....

ΑΠΟ ΤΟ ΣΗΜΕΡΙΝΟ ΤΕΥΧΟΣ
στη σελίδα 20 αρχίζει ή νέα
αισθηματική σειρά του
ΒΕΡΘΕΡΟΥ

ΧΕΛΙΔΟΝΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

«Ερχεται συχνά στη ζωή μια μέρα που ο άνθρωπος αναγκάζεται να φύγη μπροστά στη βαρυντική σειρά του χελιδονιού... Ερχεται όμως κάποτε και μια άλλη μέρα, που τη βαρυντική τη διαδεχεται ή άνοιξη, και τότε τα χελιδόνια έαναυρίζουν στη φωλιά τους στο παλιό τους γνώριμο καταφύγιο...»

ΧΕΛΙΔΟΝΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Είνε μια σειρά από Ιστορίες ανδρών ή γυναικών που ψεύγουν και ζαναυρίζουν νοσταλγοί του παρελθόντος....

Δεν παρέλειψαν να δοκιμάσουν ως και τα έξωφρενικότερα έμπειρικά φάρμακα που τους συνιστούσαν οι άπλοϊκές γνώσεις... Τέλος, την άνοιξη του 1944, βρήκαν ό,τι ζητούσαν: το «S.N. 7618», που ονομάσθηκε έτσι γιατί ήταν ή 7618η ούσία που δοκιμάσθηκε. Τα πειράματα απέδειξαν ότι έκοβε σαν μαχαίρι την όξεία έλonoσία.

Όσoσο ένα σοβαρό έμπόδιο δεν επέτρεπε την παραγωγή του σε μεγάλες ποσότητες: Έπρεπε να βρεθεί πρώτα ένας εύκολος τρόπος παρασκευής του σπουδαιότερου συστατικού του, μιας νηικής ούσίας που λέγεται «4.7 — διχλωροκινολίνη». Στα έργαστήρια των πανεπιστημίων και των έργοστασίων άρχισαν νέες έρευνες προς αυτή την κατεύθυνση. Ίδιως στο πανεπιστήμιο του Ίλλινόις, οι νηικοί έργαζόμενοι άλόκληρο το 24ωρο, σε βάρδιες. Στο τέλος της τρίτης βδομάδας, δυο απ' αυτούς ανακάλυψαν επιτέλους την πρακτική μέθοδο παραγωγής της νηικής ούσίας.

Όσoσο, ή ανακάλυψη αυτή κοστίθηκε, για εύνητους λόγους, μυστική απ' τον Άνγουστο του 1944 ως τις άνοες του 1946.

Αφού έεασφαλίσθηκε πια ή παραγωγή του «S.N. 7618», εκατοντάδες από φυλακισμένους κι' από άλλους έθελοντές προσέδωσαν πρόθυμα ν' αναμειχθούν ως πειραματόζωα. Οι γιατροί τους έδωσαν με μικροδία έλonoσίας κι' έπειτα τους έδωσαν το νέο φάρμακο. Όλοι λοιπόν γιατρούθηκαν άμέσως. Είχε νικήσει πια ή όξεία έλonoσία.

Έμενε όμως μια άλλη υποφή της άρρώστιας, ή χρόνια, στην οποία τα «πλάσμιδια» έγουν έντασταθή στο σπύκι και τη σπλήνα, όπου πολλαπλασιάζονται άναπόλητα και σκορπίζονται κατόπιν στο αίμα. Τα ήδη γνωστά φάρμακα σκότωναν το μικρόβιο μέσα στο αίμα, δεν κατόρθωναν όμως να είσχωρήσουν στις φωλές του πολλαπλασιασμού των.

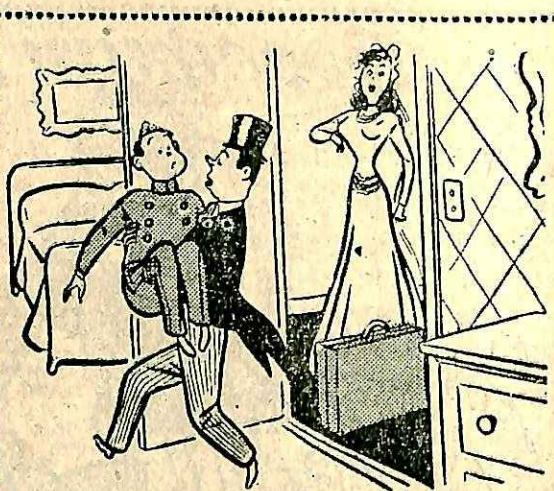
Έδώ λοιπόν βρέθηκε μια άλλη λύση: ένα φάρμακο που έεασφαλίζει την αντίσταση του οργανισμού απέναντι αυτών των παροσίων, ούτως ώστε εξακολουθούν μεν να υπάρχουν τα πλάσμιδια, είνε όμως τελείως άβλαβή — τουλάχιστον ως όου μια άλλη αίτια έλαττώση τη φυσική αντίσταση του οργανισμού κι' αναζωογονήση τα ναοκείμενα μικρόβια.

Είνε μια ούσία που συναντιέται με την «πλάσμινη», αλλά χωρίς να ήνη τις τοξικές της ιδιότητες. Δεν έχει άποκαλυφθεί ακόμη ή νηική της σύστασης κι' οι λεπτομέρειες της παρασκευής της. Πάντως, έχει δοκιμασθή σε 5.000 περιπτώσεις χρόνιας έλonoσίας, σε όλες δε οι άρρώστια έγιναν καλά και δεν έπαθαν πια πυρετό, μολονότι έγουν πεοάσει αρκετοί μήνες.

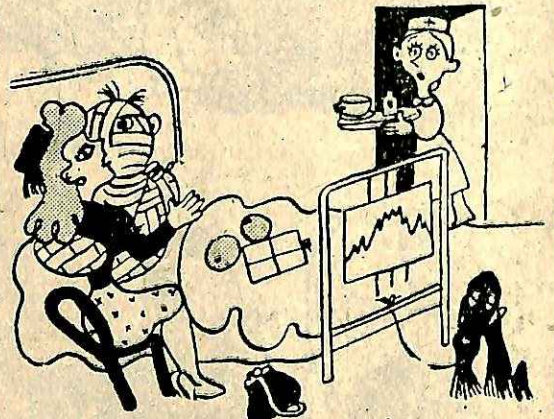
Μέσα στα 5 τελευταία χρόνια, ό πόλεμος κατά της έλonoσίας σημείωσε μεγαλύτερες προόδους παρά όσο σε 50 αιώνες.

Για να ντύσουν τις γυναίκες τους

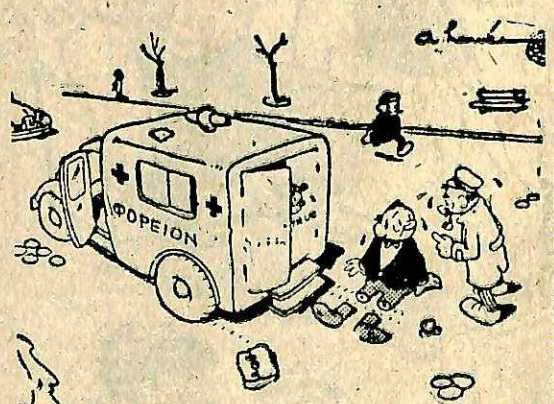
Οι γυναίκες της άφρικανικής φυλής Μπό φορούν μόνον ένα μεγάλο φύλλο, στερεωμένο με μια ζώνη γύρω απ' τη μέση τους. Τα φύλλα αυτά προέρχονται από ένα είδος δένδρου, που βλαστάνουν σε απόσταση 50 χιλιομέτρων απ' το χωριό των Μπό. Οι γυναίκες τα αλλάζουν δυο φορές τη βδομάδα. Δεδομένου δε ότι αναλαμβάνουν να τους τα φέρουν οι σύζυγοί τους, οι δυστυχημένοι αυτοί πηγαίνονται συνεχώς απ' το χωριό ως το... φυτικό μολιτοράδιο, πεζοπορώντας 100 χιλιόμετρα κάθε φορά! Αυτό θα ήη σύζυγική άφοσίωση.

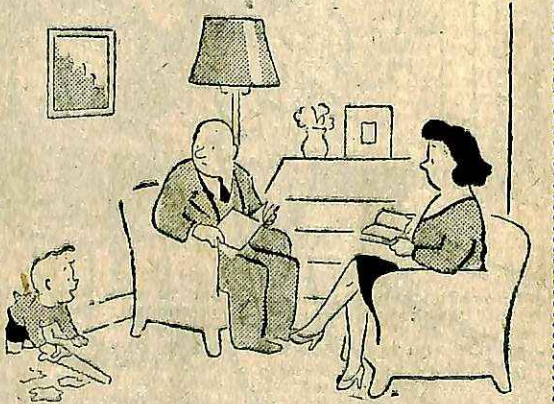
Ο άφηρημένος νυμπρός!

Η νοσοκόμος: Κάνετε λάθος, κυρία στο δωμάτιο! Ο άντρας σας είνε δίπλα!...

Ο σωφέρ: Φίλε μου, είσαι τυχερός! Γυρίζω άκριβώς στο νοσοκομείο!...

Το διαβολόπαιδο: Γεια σας! Έγώ, ξερετε, κάθομαι δίπλα!...

Η ΡΕΚΛΑΜΑ στο Χόλλυγουντ

Γεγονότα και τερατολογίες

Όταν ή Μπέττυ Νταίβις γύριζε ένα φίλμ στην έρημο της Καλιφορνίας, δημοσιεύθηκε μια μέρα στις έφημερίδες ή είδησις ότι είχε... στρογγυλοκαθίσει πάνω σ' ένα άγκυρωτό κάκτο κι' ότι της έβγαλαν κατόπιν απ' τις τρυφερές της σάρκες 49 άγκυθια! Σε μια άλλη περίπτωση, που ή Κάρολ Λόμπαρντ έτυχε να ήη σ' ένα σκηνωθέν ότι ήταν εύτυχισμένη που πλήρωνε μεγάλους φόρους κι' ένιχυσε έτσι την πατρίδα της, οι διαφημιστές άρπαξαν αυτή τη φράση της και την έκμεταλλεύθηκαν, δημοσιεύοντας την στην πρώτη σελίδα των έφημερίδων.

Τα δυο αυτά παραδείγματα, χαρακτηριστικά της δυο διαφορετικές σχολές διαφημίσεως του Χόλλυγουντ. Η πρώτη με τακινίζεται φανταστικές έπινοήσεις — ή Μπέττυ Νταίβις π. χ. δεν κάθισε ποτέ στην κάκτο — ενώ ή δεύτερη παίζει ήλληθινα γεγονότα, τα τονίζει και τα μεγαλοποιεί με τέχνη κι' έπιτηδείότητα.

Η «Τρελή» ρεκλάμα τείνει να λείπει απ' το Χόλλυγουντ. Τον τελευταίο καιρό, χρησιμοποίησε σ' ελάχιστες περιπτώσεις, όπως π.χ. όταν ριχθηκε απ' τον ουρανό με άεζιπτωτο μια κούκλα πουμοιάζε με την Τζιντζερ Ρότερ για τη διαφήμιση ενός φίλμ της, ή όταν, για να ρεκλαμάρη μια άλλη ταινία, ένας άνδρας καθόταν επί έβδομάδες πάνω σ' ένα πελώριο τοόφι αυγό!...

Παράδειγμα της νέας διαφημιστικής μεθόδου της «μεγαλοποιημένης πραγματικότητας» άποτελεί ή περίπτωση μιας ήθοποιου απ' το Ντάλας, που ασφάλισε στο «Λόυντ» την 1. έκατομμύριο δολάρια, ή άσφάλεια αυτή έγινε πραγματική, αλλά οι έφημερίδες που τη σχολίασαν, δεν πρόσθεσαν ότι ήρκεσε μόνον 24 ώρες!

Αλλάτε πάλι, στις πρόσδες για το γύρισμα ενός φίλμ, ή πρωταγωνίστρια φίλος έπανε, λημμένης τρεις ήθοποιους, έμπρός στο φακό. Ένας διαφημιστής μέτρησε τα φίλια αυτά και το χρόνο στον οποίο δόθηκαν, έκαμε μερίκις πολλά, πλάσιμα κι' έγραψε κατόπιν ένα άρθρο για την ήθοποιον «που δίνει 2.808 φίλια στο 24ωρο». Στην πραγματικότητα ή ήθοποιός είχε δώσει άσυγκρίτως λιγότερα φίλια, σε λίγα λεπτά της ώρας. Πάντως, ή υπολογισμός της άναλογίας στο 24ωρο ήταν σωστός!...

Όταν πρωτοπαίχθηκε στο Μπροντγουάι το φίλμ «Αίχμη λωτός της Ζέντα», ένας διαφημιστής του Χόλλυγουντ έφερε άεροπορικά τους 12 μοναδικούς κατοίκους του χωριού Ζέντα του Καναδά — άμνών μου με τη φανταστική πόλη όπου συμβαίνουν τα έπεισόδια του φίλμ — κι' οι έφημερίδες έγραψαν με άπόλυτη ειλικρίνεια, ότι «όλόκληρος ό πληθυσμός της Ζέντα» είχε πάει να παρακολουθήσει την πρεμιέρα του έργου!

Σε μια περίοδο που ή ρεκλάμα είχε σκαρώσει ένα είδωλο Σόνιας Χένιν — Τάυρον, ή Σόνια βρέθηκε μια μέρα άποκλεισμένη στο διαμέρισμα του ξενοδοχείου της στο 17ο πάτωμα, έξ αίτίας μιας άπεργίας των καμαριέρων και των υπηλλήλων του άσανσέρ. Ο Πόουερ ανέθηκε με τα πόδια όλες αυτές τις σκάλες, φορτωμένος ή ένα δίσκο με το πρόγραμμα της Σόνια. Ο άρμόδιος διαφημιστής δημοσίευσε το άλλο πρωί στις έφημερίδες τη φωτογραφία του Πόουερ με

τη «λεζάντα»: «Πρώτη ροπέθια προς την Σόνια Χένιν».

Η διαφημιστική υπηρεσία του Χόλλυγουντ άποσχολεί 400 άτομα απ' τους άπλους μαθητευόμενους με τα 50 δολάρια τη βδομάδα ως τους διευθυντές που έχουν μισθό 100.000 δολάρια το χρόνο. Είνε ώργανωμένη σαν μεγάλη άμερικανική έφημερίδα, με ρεπόρτερ, φωτογράφους, είδικούς για την έπαφή με τις έφημερίδες, τα περιοδικά, τα πρακτορεία, τον ξένο τύπο, κλπ. Υπάρχουν αυτοί που γράφουν άρθρα ή που συγκεντρώνουν το κουτσομπολιό, οι έμπειροί τεχνικοί της μόδας, οι καλύτεροι διευθυντές!...

Ένας απ' τους έφευρετικούς τερους διαφημιστές είνε ο Ρώσελ Μπριντγουελ. Για την πρεμιέρα του φίλμ «Κήπος του Άλλάχ», έβαλε να ζωγραφίσουν ένα πελώριο ανατολικό καλί πάνω σε έξη οικοδομικά τετράγωνα του Κάλβερ Σίτυ! Στον Άγιο Φρανκίσκο, έξ άλλου προσκάλεσε κάποτε στην δοκιμαστική προόβα μιας νέας ταινίας της Λορέτας Γιούνγκ κάθε γυναίκα με το έπιθετο Γιούνγκ. Μαζεύτηκαν δε χιλιάδες απ' αυτές, ακόμη και τρεις Κινέζες ονομαζόμενες Λιν Γιούνγκς!

Αλλάτε πάλι, ο Μπριντγουελ διάβασε ότι κατά τον πόλεμο είχαν λείψει όλες οι σκεδόν οι γάτες απ' τις ήλιπινες. Έβαλε λοιπόν την ήθοποιό Εύα Άρντεν να φορώσει ένα όλόκληρο πλοίο με γάτες για τη Μανίλλα και φρόντισε βεβαίως να διαφήμιση καταλλήλως το πράγμα.

Ένα συνθιαμένο μέσον ώρεαν διαφημίσεως είνε οι... έπιθέσεις που ύφιστανται οι άστερες απ' τους θαυμαστές των που τους ζητούν αυτογράφους. Έχει γίνει όμως τελευταίως έπικίνδυνο, γιατί συχνά οι φανατικοί κακοποιοί άδελφάτα τα είδωλά τους ή τους έσχιζουν ακριβώς τουαλέτες. Να λοιπόν γιατί πολλοί άστερες φορούν μούρα ματογυάλια και βγαίνουν απ' τις πίσω πόρτες των ξενοδοχείων ή των βεστών, για να μείνουν άπαρητητοι.

Κάποτε, οι ήθοποιοί έκνευρίζονται με τις άπαιτήσεις των διαφημιστών τους και ξεθυμαίνουν με άπρόοπτα έξοδα. Οι κωμικοί Όλσεν και Τζόνσον π.χ. υποχρεώθηκαν από ένα διαφημιστή να πετούν λεμονόκουπες ό ένας σ'άμουτρα του άλλου, ενώ μια κινηματογραφική μηχανή έ' αποβανάτρε τη σκηνή αυτή για λόγους ρεκλάμας. Όταν όμως άρχισε ή σκηνή οι κωμικοί γύρισαν έξωφρα κι' οι δυο και πέταξαν εύστοχά τα λεμονόκουπες... σ'ά μούτρα του διαφημιστού!

Τα γυαλιά που τρώνονται

Όταν βλέπετε στον κινηματογράφο τους ήθοποιους να περνούν μέσα από ένα τζάμι παραθύρου ή να σπάζουν μπουκάλες της μπύρας ό ένας στο κεφάλι του άλλου δεν πρέπει ν' άπορίτε πως δεν παθαίνουν τίποτε. Γιατί τα γυαλιά αυτά παράγονται από ένα είδικό έργαστήριο του Χόλλυγουντ και μπορούν... να φαγωθούν! Είνε φτιαγμένα από ζάχαρη, κατεργασμένη με είδικό τρόπο, έτσι που να μείνουν διαφανή σ'όαν το γυαλί έπί θ' ώρες το λιγώτερο. Μετά τη χρησιμοποίησή τους... τρώνονται συνήθως απ' τους ήθοποιους!

Στα αγγλικά στούντιο, για τη δημιουργία τεχνητής κιονοθελλής, χρησιμοποιείται συχνά ό νέος «πυροσβεστικός άφρος», για τον οποίο έχουμε γράψει άλλοτε. Σ' ένα φίλμ όμως έπαιξε ρόλο κιονιού ένα κολλυντικό προϊόν, που είχε χαλάσει και γίνει άχρηστο!

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Ιστορίες ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Συστάσεις που δεν έγιναν

Κολλοκεύομαι να πιστεύω πως έχω πολλά πνευματικά προσόντα, που μ' έχουν ανεβάσει αρκετά στην έκτίμησι των γυναικών μου. Μπορώ να μαντέψω με το πρώτο τη σέψη του άλλου, μπορώ να πω άστεία που να κώνω στη στιγμή, μπορώ να κάνω σωστή κριτική και για το πιο θαυτοχάστο έργο, μπορώ να κρίνω αν ένας πολιτικός θα ώφελήσει ή θα βλάψει τον τόπο, μπορώ να χωρίσω δυο, αλλά πεντε ναιδάρων άχυρα χωρίς να παραπονεθώ κανέναν. Όλα αυτά και άλλα πολλά τα έχω. Αλλά μου λείπει το κυριότερο: Η μνήμη. Αν μου πούν να τους πω τί φαί έφαγα χτες το βράδυ, αλλιώς ά'ά μου κόψουν το κεφάλι, είνε βέβαια πως θα μείνω χωρίς κεφάλι. Ώς εκεί φτάνει το κακό μου. Ξεχνάω τι είδα, τι άκουσα, τι διάβασα, ξεχνάω ήμερονησίες, αριθμούς τηλεφώνων, όνόματα, ξεχνάω τα πάντα. Μέσα στο μυαλό μου είνε ένα μολύβι που γράφει τις έπινοήσεις της στιγμής και έπιπλο μια νομολογία που τα σβύνει άμέσως. Για να σας ώσω να καταλάβετε, θέλω να διαβάσω κι' εγώ που και που κανένα μυθιστόρημα, γιατί μ' άρέσει πολύ ή φιλολογία. Αλλά όταν θα φθάσω στη σελίδα δέκα, έχω ξεχάσει τι γράφω οι προηγούμενες ένννη. Λέει π.χ. ή φράσι: «Και τότε ο Πέυλος την κυττάε στα μάτια κι' άρχισε να κλαίει με λυγμούς». Βρε ποιος είν' αυτός ο Πέυλος; Λέω. Και γυρίζω πίσω τις σελίδες και ξαναδιαβάζω το ρωμάντο από την αρχή, για να πληροφορηθώ ότι ο Πέυλος είνε το κύριο πρόσωπο του έργου. Κι' έτσι μένω πάντα στη σελίδα δέκα και δεν μπορώ να προχωρήσω παρακάτω, γιατί όλο και ξαναγυρίζω στις προηγούμενες. Αυτή ή έλλειψη μνήμης μ' έκανε να φύγω μικρός κι' από το σχολείο. Αφού ότι έλεγαν ό δάσκαλος κι' όσα έγραφαν τα βιβλία τα ξεχνούσα, γιατί να τυραννιέμαι άδικώς; Έτσι είπα και άποαιρέτησα το σχολείο. Έκει όμως που το πράγμα γίνεται ένοχλητικό, είνε...

να τα όνόματα. Τα ξεχνάω όλα. Τάσο, που κάποτε ξεχάσα και το δικό μου.

—Ο κύριος, με ρώτησαν. «Εμείνα σαστισμένος. Προσπάθησα να θυμηθώ πως με λένε και στάθηκε άδύνατο. Ευτυχώς έδωλα την ταυτότητά μου, την κυττάε και είπα: —Ντόλφιν Ν...»

Σ' αυτό το τελευταίο σημείο στο ζήτημα των όνομάτων, θέλω να έπιμνω. Γιατί ή άφηρημά μου είνε άορημη για μια πολύ παράξενη ιστορία.

Τα πρόσωπα αυτής της ιστορίας είνε τρία. Το ένα είνε ο Ντόλφιν (δλσδ ή ένύ). Το άλλο είνε ένας φίλος μου, ό Βάσος. Και το τρίτο μια κοπέλλα του γραφείου όπου έργαζομαι, ή Άλίκη. Αν με ρωτήσετε πως θυμάμαι τα δυο τελευταία όνόματα (μια που για το δικό μου έχω προέκρη την ταυτότητα), σας πληροφορώ πως τάχω σπείμωμενα. Αλλά κι' αν δεν τάχω, αυτά τα δυο όνόματα είνε τα μόνα που θα μείνουν ανεξίτηλα στη μνήμη μου μ' όλες τις προσπάθειες που κάνω για να τα ξεχάσω. Θα σας διηγώ την ιστορία σ'άν να συνέθεκε σε άλλο πρόσωπο, γιατί έτσι με δολεύει καλύτερα.

Ο Ντόλφιν, λοιπόν, με την έλαττωματική μνήμη, είχε στο γραφείο του μια νόστιμη δακτυλογράφο της Άλκης. Του είχε χτυπήσει στο μάτι και είχε αρχίσει να δείχνει το ένδιαφέρον του με κάτι ψευτοκομπλεμέντα, φτηνές περιποήσεις υπονοούμενα και άλλα τέτοια. Και δεν φαινόταν πως θα τράβανε άσχημα ή δουλειά κι' άς ήταν άκόμα στον πρόλογο. Ο Ντόλφιν είχε κι' ένα φίλο. Ένα γνωστό, πες καλύτερα, γιατί ο Ντόλφιν δεν χαρίζε εύκολα τη φίλια του. Το Βάσο, όπως τον είπαμε. Τον είχε γνωρίσει πριν κάμπορους μήνες κι' είχαν κάνει μερικές φορές παρέα. Ένα βράδυ λοιπόν, ό

ΔΕΝ ΑΛΛΑΞΑΜΕ ΤΑΣ ΤΙΜΑΣ ΜΑΣ

Βάρος κάνει στο Ντόλη την τιμή και την ευχαρίστηση να τον επισκεφθεί στο γραφείο του. Εκείνη την ώρα ήταν και η Άλκι στο γραφείο.

«Επείσαν κουδεντούλα και οι τρεις και είπαν πολλά νόστιμα κι' έζησαν πραγματικά. (Τα περισσότερα τα είπε ο Ντόλης). Καταλάβαινα την υποχρέωσή μου να κάνω τις αιμαδιές συστάσεις όπως γίνεται πάντα. Και βασανίζα το μυαλό μου να θυμηθώ τα όνομά τους. Καλά την Άλκι τη θυμήθηκα, γιατί την έφωνα με τ' όνομά της τριάντα φορές την ημέρα. Άλλα το έπιθετο της πως ήταν; Και καλά να τη συστήσω με το μικρό της όνομα την Άλκι. Αφίνοντας με, ρικά αποσιωπώ για να τα συμπληρώσει εκείνη. Του φίλου μου όμως είχα ξεχάσει και το έπιθετο και το μικρό όνομα. —Βρέ πως τον λένε, πως τον λένε;... έλεγα από μέσα μου. Κώστα; Όχι. Θρασύβουλο; Όχι. Ήλιο; Ούτε. Ντιντή; Ούτε.

«Αράδιαζα ένα σωρό ονόματα χωρίς να βρω το πραγματικό. Μου έρχονταν να σκάσω. Γιατί δεν ήθελα να με περάσουν για άνθρωπο που δεν ξέρει το αλφάβητο της κοινωνικής συμπεριφοράς.

«Ήρθε η ώρα να φύγουμε. Υπεβήκαμε μαζί και κάναμε μερικές βόλτες στην πλατεία. Ο Βάρος έπρότεινε να μας προσφέρει ένα γλυκό. Καθήσαμε και οι τρεις. Εγώ βασανίζομαι να βρω τα ονόματα για να τους συστήσω. Ενώ εκείνοι έλεγαν διάφορες κουδεντές πολύ ευχάριστες. Γιατί κι' ο φίλος μου ήταν έξι φορές τύπος και η Άλκι αρκετά έζηνη, ώστε να καταλαβαίνει τις εξυπνάδες των άλλων. Τέλος σηκώθηκαν και συνωδέσαμε ως ένα σημείο την Άλκι. Καθώς χωρίζαμε, με κύτταξαν κι' οι δυο σαν να μου λέγαν:

—Επί τέλους δεν θα μας συστήσεις; Άλλα δεν τους συστήσα...

«Όπου το άλλο βράδυ έγινε το έξης (τόμπα ανώτερο φυ. σικά): Ο Βάρος περίμενε στη γωνία την Άλκι. Και όταν εκείνη κατέβηκε, την πλησίασε υποκλιθώς χαμονελαστός κι' είπε:

—Καλησπέρα σας δεσποινίς! —Καλησπέρα σας!

—Ήρθε για να εκπληρώσω ένα καθήκον που παρέλειψε χθές ο Ντόλης. Κάναμε τόσο όμορφη παρέα χωρίς να συστηθούμε. Βάρος Ποπεδοπούλος.

—Άλκι Μηχανοπούλου. —Εδώσαν τα χέρια. Και ο φίλος μου ο έξι φορές είπε:

—Καταλάβατε γιατί δεν μάς συστήσε ο Ντόλης;

—Γιατί δεν μάς ευστόμισε; —Γιατί ζηλεύει! Είθε το ενδιαφέρον μου για σας κι' ο θόρυβος μήπως αν μάς ευστομίσουν, νιώσαν η γνωριμία μας πιο στενή. Α! είναι πολύ ζηλιάρης ο Ντόλης. Και η ζήλεια οδηγεί σε κάτι τέτοιες μικροπρεπίες. Σου λέει, αν τους συστήσω μπορεί ν' ανοίξουνε πορτίδες μεταξύ τους.

—Εγώ αν τους άφισα άσπαστα, τους με τ' άθαρσα θα εξακολουθούσαν. Υψώνουν έναν τοίχο μεταξύ τους και τους κόβω την ευτυχία τους. Αυτή την ύπουλη απ' σκέψη έκανε ο φίλος μας.

—Η Άλκι νύχασε. —Να σας πω την αλήθεια, είπα κι' εγώ το σκέφτηκα αυτό που λέτε και ο Ντόλης. Όλη τη νύχτα άπορούσα. Γιατί δεν μάς ευστόμισε ο κύριος Ντόλης; Και κατάληξα στο ίδιο συμπέρασμα. Και να ξέρετε ότι αυτό δεν το κάνει για πρώτη φορά. Ποτέ δεν μούχει συστήσει άνθρωπο!

—Αυτό είναι χωριτιά! —Και κάτι χειρότερο. Απορώ πως ένας μορφωμένος άνθρωπος που ζει στην κοινωνία, κάνει τέτοιες ναϊδουριές.

—Ζηλεύει, δεσποινίς Άλκι.

—Με ποιά δικαίωμα; Δεν λέω, είναι συμπροσθητικός κύριος, αλλά εγώ τουλάχιστον ποτέ δεν θα μπορούσα ν' αγαπήσω έναν άνθρωπο που άγνοεί τους στοιχειώδεις κανόνες της καλής συμπεριφοράς. Τι θαχανε αν μάς ευστομίσαν; Μπορώ να πω μάλιστα πως αν εκπληρώνα τον απλό αυτό κοινωνικό τύπο, ούτε θα σας σκεπτόμουν καν!

—Ετσι την παθαίνουν αυτοί οι άνθρωποι, δεσποινίς Άλκι. Προσπαθώντας ν' αποφυγουν αυτό που φοβούνται, το έπιταχύνουν. Κι' ενώ αλλιώς υπορούσε και να μη γίνε, το προκαλούν οι ίδιοι! Εκάθουν μονάχοι το λάκκο τους!

—Μα να σας πω τους χρειάζεσαι...

—Γέλασαν κι' οι δυο... Και με κάτι τέτοιες κουδεντές είχα βάρος μου, φάσανε στο Ζάππειο. Και ήταν βράδυ, και ήταν σκοτάδι και ήταν νέα κι' εγώ δεν τους είχα συστήσει...

—Εγώ είχα ξεχάσει πια την ιστορία της πρώτης βραδυάς —γιατί τη συνέχεια δεν την ήξερα ακόμα — και καταλάβαινα πως ήταν κοινός πιά να δηλώσω στην Άλκι τα αισθήματά μου. Της τα δήλωσα. Κι' εκείνη με κύτταξε στα μάτια κουναί το κεφάλι της με σοβαρό ύφος και μου λέει:

—Δυστυχώς είναι πολύ άργα, κύριε Ντόλη.

—Άργα; Μα δεν είναι ούτε έξη η ώρα ακόμα.

—Δεν έννοω την ώρα.

—Άλλά;

—Αύριο άρραβωνιάζομαι!

—Με ποιόν;

—Με τον κύριο Βάσο Παπαδόπουλο!

—Ποιος είν' αυτός;

—Με κύτταξε με βλέμμα νεύματος άπορίας.

—Ποιος είναι; Ο φίλος σας που ήρθε εδώ εκείνο το βράδυ και πήγαμε μαζί στο ζαχαροποιείο!...

—Α! ναι... Έχετε δίκιο... Μα εγώ ούτε σας τον συστήσα...

—Ακριβώς έπειδή δεν μου τον συστήσατε άρραβωνιάζομαστε!

—Απάνω στην ώρα χτύπημα στην πόρτα και μπαίνει ο Βάσος.

—Τα συγκατηρήα μου του λέω. Αυτή τη στιγμή μαθαίνω τα νέα σας. Να ζήσετε!

—Σου είπε η Άλκι πως έγινε;

—Μου είπε! Δεν το φανταζόμουν ποτέ! Ν' άρραβωνιάζεστε έπειδή δεν σας συστήσα!

—Αλήθεια, για πές μας τώρα γιατί δεν μάς συστήσατε εκείνο το βράδυ;

—Γι' αυτό κι' γι' αυτό!

—Με κύτταξαν κι' οι δυο με συμπάθεια που μου ήταν έντελώς περιττή.

—Κι' εμείς σας είχαμε παρηγορηθεί! Είπα η Άλκι. Νομίζαμε πως το κάνατε έπιτηδες, από ζήλεια!...

—Τέλος πάντων. Πείτε μου τώρα τα ονόματά σας να τα γράψω!

—Κι' αυτό το σύστημα θ' ακολουθώ τώρα. Θα συντάξω ένα πρόχειρο μπήρον των γνωριμιών μου που θα το συμπουλεύω κάθε φορά. Άλλά που θα ξέρω ποιος είναι ο κύριος Βασίλειος και ποιος ο κύριος Τρίκας; Κανονικά θα πρέπει να κολλάω και τη φωτογραφία τους δίπλα.

—Δεν ξέρω τι θα γίνει μ' αυτό το κεφάλι μου. Φαίνεται πως ένα σωτάρι του — το σωτάρι της μνήμης — είναι έντελώς άδειο — αν δεν είναι και περισσότερο. Μου είπαν πως υπάρχει κάποιος γιατρός που θεραπεύει ριζικά την άμνησια.

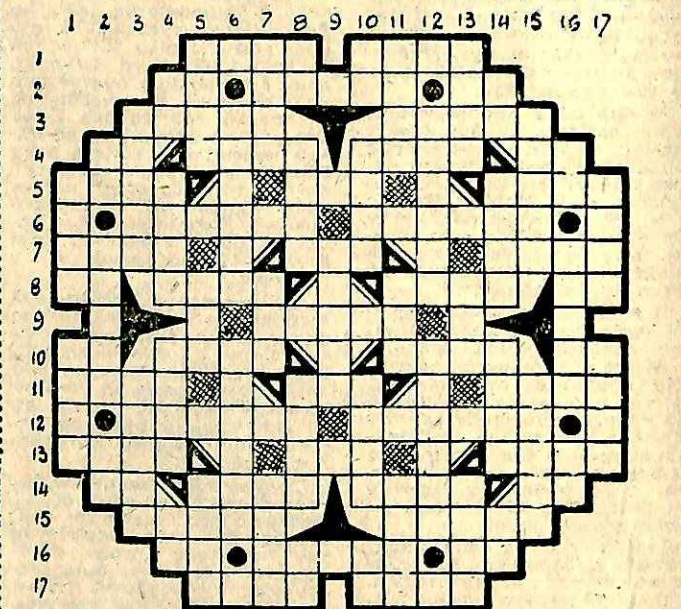
—Άλλά ξεχάσα πως μου τον είπαν. Και το χειρότερο είναι πως ξεχάσα και κείνον που μου το είπε...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 110

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) Γίνεται απ' το κρασί (καθ.).—Άποτελεί την βάση κέ ε συστήσεως.
- 2) Αριθμητικό. — Μυθικός βασιλεύς της φρυγίας.—Λουλούδια.
- 3) Μέρος του προσώπου. — Κοιλιά της Β.Α. Θεσσαλίας.
- 4) Κτητική αντωνυμία (πληθυν.).—Χαϊδευτικός τύπος γυναικείου ονόματος.—Αφθονεί στην επιφάνεια του εδάφους.—Συμφωνόν.
- 5) Προσωπική αντωνυμία.
- 6) Γυναίκες της ελληνικής μυθολογίας περίφημες για την κακία και τη διαστροφή τους.—Σημείο όπου η γη κι' η θάλασσα φαίνονται σαν να άγγίζουν τον ουρανό.
- 7) Σύνολο ανθρώπων.—Δηλητήριο.—Πολύ σφόδρα (άρκ.).
- 8) Νότα μουσικής.—Μικρά δάση.—Βούλωμα δοχείου.—Η αρχή και το τέλος.
- 9) Ρωσικό ποτό.
- 10) Σχηματίζει τον μέλλον.

- (ουδ. δημ.).—Βασιλεύς έμφανιζόμενος σε έργο του Σαίξπηρ.—Ευρωπαϊκή πρωτεύουσα.
- 6) Περιουλλονή χρημάτων για φιλανθρωπικό σκοπό.—Οι κάτοικοι της Ένετίας.
 - 7) Γυναικείο όνομα.—Θεά του Όλυμπου προσωποποιούσα την νεότητα.—Στο ίδιο μέγεθος.
 - 8) Νότα μουσικής.—Περιθρεχεται από θάλασσα.—Απόδαρον (ξενική).—Νότα μουσικής.
 - 9) Την λαμβάνουν οι μεταλμαίνοντες καθολικοί.
 - 10) Απαγορευτικό.—Δεν έπαθε τίποτα (έπιθετο).—Λάμπει στο κινηματογραφικό στερέωμα.—Ζη και κινείται.
 - 11) Σύρμα με την κοιλιά.—Αντωνυμία.—Χωρίζουν μεταξύ τους τις χώρες.
 - 12) Πληρώνω εργασίαν.—Ανάμνηση, άποπα.
 - 13) Νηοί της Μαλασίας.—Χρονικό διάστημα.—Πιστή σύνορος του Ιταλικού στρατού.
 - 14) Νότα μουσικής.—Προσταγή που επιβάλλει σιγή.—Επαλαμθανόμενο μας δίνει μια έπισημητική έκφραση.—Άρ έρο.
 - 15) Ήφαιστο της Ευρώπης.—Κάτοικοι πόλεων.
 - 16) Δεικτική αντωνυμία.—Νηοί των Κυκλάδων.—Λεπτό νηπιό.
 - 17) Βουτάω κάποιον στο νερό.—Το ένδυμα των δούλων.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) Πανάρχαιο ανδρικό όνομα.—Το καλύτερο μας έρχεται απ' τον Ήντιο.
- 2) Προσωπική αντωνυμία.—Μέγας ποταμός της Αφρικής.—Μόριο που δηλώνει αδιαφορία.
- 3) Είδος υψώματος.—Πόλις της Β. Ιταλίας.
- 4) Λατινικά σημαίνει «και».—Λιμάνι της ναυτικής Β. Αφρικής.—Στρατιωτική μονάδα.—Λεπτή κλωστή.
- 5) Ζώο περίφημο για την ύπομονή του.—Ήρωας περιφρούς

- 1) Πανάρχαιο ανδρικό όνομα.—Το καλύτερο μας έρχεται απ' τον Ήντιο.
- 1) ΟΥΧ — ΟΥ. 2) ΣΑΡΑΝΤΑ — ΦΑΤΟΥΡΑ. 3) ΣΟΣ. 4) ΑΜΑ — ΧΛΟΗ — ΜΙΣΩ — ΡΑΣ. 5) ΘΕΑ. 6) ΕΝΟΧΟΣ — ΝΟΤΙΟΣ. 7) ΠΙΣΣΑ. 8) ΕΣΤΙΑ — ΣΤΑΡΙ. 9) ΤΑ — ΠΟΝΟΣ — ΟΝ. 10) ΝΤΕΡΙ — ΟΣΜΑΝ. 11) ΑΡΕΙΣ. 12) ΑΝΑΡΙ — ΣΑΘΡΩΣ. 13) ΣΕΚ. 14) ΑΠΟ — ΨΑΡΙ — ΦΡΑΙ — ΡΙΣ. 15) ΣΟΒ. 16) ΑΛΦΕΙΟΣ — ΝΟΜΙΚΟΣ. 17) ΣΩ — ΙΑ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) ΟΥΣ — ΑΣ. 2) ΧΑΡΜΑΝΙ — ΑΝΑΠΟΛΩ. 3) ΕΑΝ. 4) ΠΑΝ — ΗΚΟΣ — ΤΡΙΑ — ΑΕΚ. 5) ΤΑΕ. 6) ΣΤΟΛΟΣ — ΦΡΑΙΟΣ. 7) ΠΑΠΙΑ. 8) ΣΗΘΕΙ — ΡΩΣΙ. 9) ΤΟ — ΣΑΝΤΣ — ΟΙ. 10) ΣΜΑΤΣ — ΙΑΚΩΒ. 11) ΑΣΕΟΣ. 12) ΚΑΥΣΩΝ — ΣΠΑΝΟΣ. 13) ΑΡΜ. 14) ΟΟΝ — ΣΤΑΡ — ΑΝΘΗ — ΣΙΚ. 15) ΙΟΝ. 16) ΟΡΑΝΟΙ — ΧΩΡΙ. 17) ΦΑ — ΣΑ.

ΠΩΣ ΕΙΔΑ ΤΗΝ 'Ιταλία

Ταξιδιωτικές εντυπώσεις της δικασκρινμένης λογογράφου και δημοσιογράφου κ. Αίλης Νάκου.

Δεν είναι πολλές φορές που ήμουν στην 'Ιταλία, διασχίζοντας την από την μία άκρη ως την άλλη. Έτσι, υπέρεσα να δω, ποιά σημαδία, και τι καταστροφές της άφησε ο πόλεμος. Είδα όμως, επίσης πως σιγά-σιγά οι 'Ιταλοί με πείσμα και κουράγιο εναστέλιαν τον τόπο τους! Πριν όμως σάς αφηγηθώ τις εντυπώσεις μου, από την μεταπολεμική 'Ιταλία, πρέπει να σας απαντήσω εκεί που αμφισβητώ: Πώς βλέπουν οι 'Ιταλοί εμάς τους Έλληνες ταξιδιώτες; Ποιά είναι η στάση των απέναντί μας;...

Λοιπόν, πρέπει να σας εξομολογηθώ την έκπληξή μου, όταν κατεβαίνοντας από το αεροπλάνο πήγα να πω έναν καφέ σ' ένα μικρό καφεείο. Όπως μιλούσα φυσικά την γλώσσα μας, με έναν συνάδελφο, αμέσως ξεπετάχθηκε ο καφετζής, και οι κοπέλλες που σεβόσαν.

—Είστε Έλληνες; με ρώτησε ο καφετζής μ' ένθουσιασμένο από τη ναρά πρόσωπο.

—Ναι! του απάντησα κάπως ψυχρά. Κι' έλεγα με τον νου μου: «Τον παληοτάλο, τί γυρεύει τώρα;... ένει μούστα να μ' άκουσε κενετιά!».

Μα σαν να ένοιωσα από την στάση μου, τις σκέψεις μου, μου είπε εύθους:

—Ξέρετε, ντρέπομαι βέβαια να μιλάω σ' Έλληνες γιατί ήταν άδικο αυτό που σας κάναμε, να ορθώσω στον τόπο σας ύστερα από τις νίκες σας. Μα εγώ, πάντα ήμουν αντιστάσεις, και αγαπούσα τους Έλληνες! Έπειτα, η... καρδιά μου έβρισε για πάντα στην Ελλάδα!

Και ο καφετζής αναστέναξε!...

Όλα αυτά τα έλεγε σε άπταιστη ελληνική. Και τα κορίτσια γύρω του, που δεν καταλαβαίναν τί έλεγε, άλλα που σίγουρα θα γνώριζαν τον «αμέρε του» γελούσαν και με κύτταζαν με συμπάθεια. Η μιά κοπέλλα μάλιστα εν τώ μεταξύ, πλησίασε στο ανθρωπάκι, πήρε ένα γαρύφαλο και μου το πρόσφερε...

Αυτή ήταν η πρώτη μου έντυπωση μόλις πατήσα το πόδι μου στην πρώτη ξενική χώρα που μάς έκανε τέτοια καταστροφή! Και έλεγα πάλι με το νου μου ότι το έπεισόδιο αυτό ήταν ίσως μονομερές και τυχαίο. Άλλά διασχίζοντας την 'Ιταλία, άναγλα κάσθηκα να βγάλω από την υποτιμωρία του πανωφορίου μου την ελληνική σημαίτσα, απλυστάτα, γιατί στα τραμ και στα τραίνα, άντρες-γυναίκες, έρχονταν κοντά μου, και μου λέγαν τα ίδια, σε μιά άτέλειωτη παρολτά δλο χειρονυμίες, έξηγώντας μου, πως δεν θέλαν τον πόλεμο, πως... το δείξαν φύγοντας και πως έλοι τώρα μάς αγαπάνε.

Βά υπένη, λοιπόν!...

Τώρα άς ρίξουμε μιά ματιά στη Ρώμη, όπου είναι γεμάτη ακόμα Αμερικανικά στρατεύματα. Εκεί όπως παντού, η μεραία τάξι και ο λαός υποφέρει οικονομικά, αν και στις αγορές, και στα μαγαζιά βρίσκει ότι θέλει! Άθρονα φρούτα, τρόφιμα, υφάσματα.

Οι Αμερικανοί δείχνουν μεγάλη συμπάθεια στους 'Ιταλούς, γιατί πραγματικά έχουν μεγάλη όρεξη για δουλειά, για την άνοιξή τους της χώρας των. Και ο Αμερικανός είναι δουλεπής και δεν άναπά τους τεμπέληδες.

Στ' αλήθεια οι 'Ιταλοί εργάζονται να απολαύσουν τις πληγές τους. Είδα λόγου γάριν έξω από τη Ρώμη, και τη ζήλωσα, μιά παιδούπολη για

αλητόπαϊδα.

Άκούτε να δíte, πως την έχουν φτιάξει, με τί πρωτότυπο τρόπο: Έχουν δημιουργήσει μιά μικρή πόλη, με δρόμους και με μικρά σπιτάκια. Η παιδούπολη αυτή έχει ταχυδρομείο, τράπεζα, βιβλιοπωλείο, μαγαζάκια και όλα τα κρατάνε τα παιδιά. Έρχονται σε συναλλαγές, κάνουν τον έμπορο, ή τον παπουτοπή, διοκώντας την πόλη τους με δημοκρατικά συστήματα, ψηφίζοντας και βγάζοντας ακόμα και δικό τους Δήμαρχο. Και όλα αυτά υπό την άορατη σκεδον επίδελω ενός έντυπυμένου άδδα, που βάλθηκε να μαζέψει τα αλητόπαϊδα της Ρώμης που είχαν ανέλθει με τον πόλεμο, και να τα βάλει στον ίδιο δρόμο, μαθαίνοντας τα, από μικρά, να δουλεύουν και να ζουν μέσα σ' ένα πλαίσιο δημοκρατικών έλευθεριών. Υπάρχει στην παιδούπολη αυτή εκκλησία, όπου μέλουν τα παιδιά και όπου ο άδδας κάθε Κυριακή τους μαθαίνει την ουσία της χριστιανικής θρησκείας, που είναι η αγάπη. Μόνο εάν αγαπάμε τον συνάνθρωπό μας, υποοούμε να λυτρωθούμε από το κακό. Αυτά διδάσκει ο άδδας στα αλητόπαϊδα, που τον αγαπάνε σαν πατέρα. Και τον σεβονται. Και σαν είδα όλα αυτά, και γύρισα την παιδούπολη, κατακάθαρη, με τα μικρά περβολάκια της που τα ίδια τα παιδιά φυτεύουν, ποτίζουν —γιατί να το κούρω; — τα ζήλωσα.

Άς ρίξουμε τώρα μιά ματιά στον Ιταλικό κινηματογράφο.

Τ' αστέρια του Ιταλικού κινηματογράφου, που θέλοντας και, μη, γνώρισαμε από την άδην, στην κατοχή έχουν πάθει... πανωλεμία! Μεγάλη η φτώχεια τους και η κατάντια τους. Έτυνε να γνωρίσω μερικές δυοσφες κοπέλλες, το καλοκαίρι όπου παραθερίζαν στη Β. 'Ιταλία στη λίμνη του Κόμο. Έξω από το Μιλάνο.

Βλέπεις, μου είπε ο συνοδός μου, τις βάσκες αυτές, που έχουν σαν μιά σκεπή από πάνω; Εκεί μένουν νύχτα —μέρα, εκεί ζούν, τα καλύτερα κινηματογραφικά αστέρια.

Και γιατί αυτό; ρωτώ το δημοσιογράφο που με συνόδευε.

—Απλυστάτα γιατί δεν έχουν κατοικία, ούτε λεπτά!

Μιά από αυτές, η Λουτσία Μαντέλλι, μιά καστανή δυοσφή κοπέλλα μου είπε:

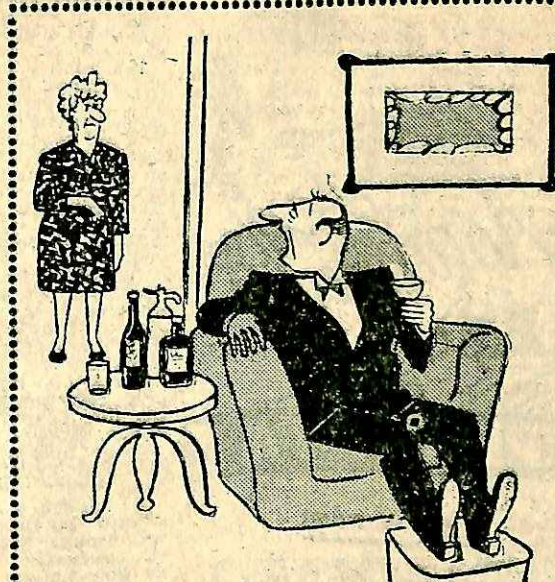
—Δεν γάνω εύκολα το κουράγιο μου... Δεν σκέφτομαι το χειμώνα, και που θα βρω δουλειά... Προς τα παρόν, ζω μέσα με την ημεέρα, και είμαι ευχαριστημένη που δεν με σκοτώνουν οι Γερμανοί.

Και η δυοσφή Λουτσία αναστέναξε, και εναπής το καλάμι με τ' άγκιστρο, με την έλπιδα να πιάσει κανένα ψαράκι για να φάει το μεσημέρι.

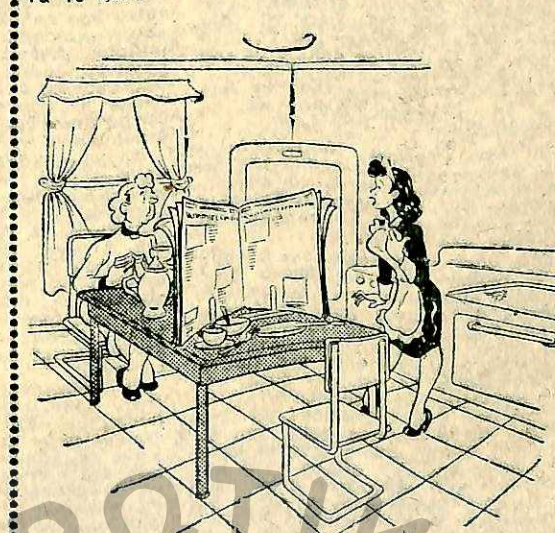
Η λίμνη του Κόμο κοντά στο Μιλάνο, είναι μιά από τις πιο δυοσφες της 'Ιταλίας και γύρω έχει θαμνάσιους κήπους και παλάτια. Μα πιο έξω το τοπίο είναι καταστραμμένο, γιατί η θύελλα του πολέμου πέρασε κι' από δώ.

Χορίστε αδύνατοι, πειναλέοι, ξεριζωμένοι από τα χωριά τους, που ως τόσο βρίσκουν κουράγιο να εναγτίσουν την καλύβα τους. Είδα γυναίκες και παιδιά να κουδάλουν πέτρες, και να γτίζουν μοναχοί τους πρόχειρα ένα δωμάτιο, για να μπουν μέσα, πριν άοχισή ο χειμώνας που στη Β. 'Ιταλία είναι πολύ βαρύς.

Υποφέρει πολύ ο κόσμος, στη Βόρειο 'Ιταλία. Πείνα, έλλειψη δουλειάς. Μα σ' όλους θα δής τη θέληση να εναστέλιουν μιά νέα 'Ιταλία με καινούργιες υγιείς βάσεις, και να μπουν στην μεγάλη ευρωπαϊκή οικογένεια μεταβώντας για το κακό που κάναμε και που πάντοτε μάς, που δεν τους φταίκαμε σε τίποτα!

—Όχι, δεν ξεχάσα πως είναι σήμερα η επέτειος του γάμου μας! Κι' όμως άδειασα δυο μποτίλιες για να το ξεχάσω!...

—Άδικο μιλάτε άκομη, κυρία! Ο κύριος έφυγε για το γραφείο του από ώρα!...

ΜΕ ΤΟ ΠΙΣΤΟΛΙ

Εκείνος: Αλήθεια, άνάπη μου, σου διηγήθηκα ποτέ με ποιά τρόπο έκανα το μικρό άδελφό της πρώτης άρραβωνιαστικής μου να κάθεται φρόνιμα;

Α. ΝΑΚΟΥ

Χασάν κέφι

Το 1935 ο προϊστάμενος της υπηρεσίας ναρκωτικών της Γενικής Ασφαλείας κ. Αρχιμανδρίτης έφραμοζοντας ειδικό νόμο του κράτους, ανέλαβε την ουκέντρωση και την καταστροφή των αποθεμάτων του χασίς. Από την Τρίπολη από την Αργολίδα από την περιοχή της Νεοπόλεως από άλλα μέρη της Ελλάδος ουκέντρώθηκε όσο χασίς υπήρχε το έβαλαν σε σακιά σε μία αίθουσα του παλαιού καπνοκοπτηρίου στην οδό Αριστοτέλους κι' από εκεί το μετέφεραν, άλλου και το κατέστρεψαν.

Οι νομοί σήμερα απαγορεύουν την καλλιέργεια του χασίς, της ινδικής κεννάβεως κατά τη φάρμα, καλονία. Μα έναν καιρό η Τρίπολις μόνο έδνασε κάθε χρόνο πενήντα χιλιάδες όκδες χασίς!...

Πώς γινόταν η καλλιέργειά του; Η ινδική καννάβη, όπως είναι γνωστό ευδοκίμει σε δροσερούς τόπους ή χωράφια που ποτίζονται καλά. Σπέρνεται από το Φεβρουάριο μέχρι το Μάρτιο και μετά μίνες γίνεται η ουκνοκίδη της. Πρώτα μαζεύονται τ' «αρσενικά» φύτα, μόλις αρχίσουν να κίτρινίζουν κι' ύστερα από δυο εβδομάδες τα «θηλυκά» αν ο καρπός τους έχει ωριμάσει. Η ώριμια γίνεται κατά τον Αύγουστο. Τα φύλλα τότε κόβονται και ξεραίνονται στον ήλιο ή ύστερα αποθηκεύονται μέχρι το Δεκέμβριο. Τον Ιανουάριο τριβονται τα ξερά φύλλα κι' οι κορυφές των φυτών πάνω σε μία συρματινή κλωστή. Η σκόνη που μαζεύεται και φιλτράρεται ξεχωρίζεται σε 3 ποιότητες. Η πρώτη το «καρνάρι», είναι η εκλεκτότερη. Έπειτα συμπιέζεται με ειδικό μηχανήμα σε πλάκες και τοποθετείται σε σακιάδια.

Όταν κανείς καπνίζει χασίς νοιώθει μία απεριόριστη ευθείαση. Μα όταν τελειώσει η έφηρη του χασίς κυριεύεται από μούρη μεγαλοχολία και δυνατός πονοκεφάλους. Κατά τους έπιστήμονες, τα χαρακτηριστικά συμπτώματα των υπό την έφηρη του χασίς ευρισκομένων, είναι η ελάττωσι των αναπνοών, η επιτάχυνσι των σφυγμών, η δίψη, η εφίδρωσις, η ουσπασί των μυών και η έπρόστι του στόματος.

Ώστόσο οι δυστυχισμένοι αυτοί δεν μπορούν ν' απορνηθούν την χασιοσοπία. Και το τονίζουν αυτό στα παθητικά τραγούδια τους που τα λένε παίζοντας το «μπαλαμαδάκι»-είδος ταμπουρά. Να ένα τέτοιο τραγούδι:

«Οχι δεν είναι ένκλημα
κι' αν πίνω το χασίσι.
Είναι κι' αυτό ένα πιότο
που τώπλασε η φύσι.
Τα χασιοσοπεία - οι τεκέδες
διακρίνονται για την καθαριότητά
τους και τον έντυπωσιακό και ζω-
πρόχωμο διάκοσμό τους. 'Ο διά-
κοσμος του «τεκέ» πρέπει να είναι
εξαιρετικός για να διενείρεται η
έξαρτασι του χασιοσοπώτου.
Φαντασία του χασιοσοπώτου.
Η «έφοδος» των αστυνομικών ο'
ένα «τεκέ» δεν είναι και τόσο εύ-
κολη δουλειά. Πολλές φορές αντί

μετωπίζουν χίλιους κινδύνους και
συχνά το θάνατο.

Οι χασιοσοπείες έχουν το φιλότιμο
τους και τις ιδιοτροπίες τους.
Μία φορά ο αστυνομικός κ. Μαυρω-
τάς πήδησε μέσα στην αίθουσα έ-
νος χασιοσοπώτου, ολουόναχος
ουκέντρωσε όλους τους χασικλή-
δες και τους ώδηγησε στη Γεν. Ασ-
φάλεια. Το κατόρθωμα αυτό έκα-
νε μεγάλη έντυψη κι' ο αστυνο-
μικός δέχθηκε τα συχαρητήρια
των ανωτέρων του. Άλλα τον επέ-
πληξαν κιάλας ασύστητα γιατί είχε
εκθέσει σε φοβερό κίνδυνο τη ζωή
του.

Οι χασικλήδες θεωρούν μεγάλη
προσβολή να φάνε ζύλο. Για ένα
χαστούκι, μπορούν να κάνουν έν-
κλημα. Υπάρχουν επίσης άλλοι που
έχουν την έξής ιδιοτροπία: Δεν έ-
πιτρέπουν να γίνει έρευνα στον τε-
κέ τους από αστυνομικούς που δεν
είναι του τμήματος της περιφέρει-
ας. Δεν δέχονται επίσης έξευτελι-
σμούς, θέλουν να τους μιλάνε στη
γλώσσα τους και με ορετική καλω-
σύνη. Να ένας από τους πιο χαρ-
κτηριστικούς διαλόγους:

«Η «έφοδος» είχε γίνει στα Ταμ-
πούρια του Πειραιώς. 'Ο ιδιοκτήτης
του «τεκέ» ήταν χρόνια τρώφιος
των φυλακών. Το χασιοσοπείο εί-
χε δυο διαμερίσματα. Το πρώτο ή-
ταν το δωμάτιο του «τεκετζή». Ε-
πίπλωσις απλή. Ένα τραπέζι, μία
βιβλιοθήκη με αρκετά λαικά βιβλία,
δυο τρία θρημιατήρια χαμηλά σκα-
μιά σκορπισμένα γύρω ένα κρεβ-
βάτι. Πάνω από το κρεβάτι στον
τοίχο δυο πολύτιμες μαυροδουλιώ-
τες κουμπούρες και στη μέση ένα
μαχαίρι. Απέναντι από το κρεβάτι
πενήντα χωρίς υπερόβολη επάρυ-
ρες εικόνες αγίων πιάσαν τον μισό
τοίχο. 'Ο νορκομανής χασιοσοπείας
αυτός ήταν θρησκοκλήτης. Μα όταν
έπινε χασίς γινόταν επικήδυνος.

Πισω από αυτό το δωμάτιο υπήρχε
το «μαγεζή». Ήταν εξαιρετικά πε-
ριποιημένο και μερακλήδες. Εκεί
εσύχναζαν οι «πιστοί». Εκεί απε-
λαμβάναν το περίφημο «Χασάν κέ-
φι». Τι είναι το «Χασάν κέφι»; Το
κέφι που προκαλείται με «καϊνάρη»,
δηλαδή με κάπνισμα φίνες ποιότη-
τος χασίς τοποθετημένου σε ναο-
γιάλε που αντί για νερό περιέχει...
γάλα! Έτσι το χασίς γίνεται πιο
«γλυκόπιοτο» και η απόλαυσις είναι
μεγάλη.

Ο ιδιοκτήτης του «τεκέ» αυτού
ήταν Τριπολιταίωτης και φιλόχουος
άνθρωπος. Όταν δεν τον πείραζε
κανείς ήταν άγιος άνθρωπος. Έ-
κανε καλωσύνες, ήταν φιλόνηρω-
πος, και - όπως είπαμε - υπερβολι-
κά θεοφοβούμενος Κρατούσε όλες
τις νηστείες και εκκλησιαζόταν
στις γιορτές. Μα και το πάθος του
ναργιλέ ήταν μεγάλο γι' αυτόν.

Οι αστυνομικοί τα ξέρανε αυτά.
Στην «έφοδο» βρήκαν τον μπάρ-
μπα Λιά - έτσι τον έλεγαν - να
κάθεται ήσυχος στο διαμερίσμα του.
'Ο αστυνομικός στον οποίο ο μπάρ-
μπα Λιάς είχε εμπιστοσύνη τον έ-
πλησιασε πρώτος.

Μπάρμπα Λιά του δήλωσε στε-
νοχωρημένος δθθεν, πάλι θα στά
χαλάσουμε τα «σύννεφο». Έχεις
μέσα θλέπω και κάτι καλά («τσι-
δάκια»). Είναι «ζαδερφάκια» σου.
-Θα τους τα χαλάσετε; ρώτησε
ο μπάρμπα-Λιάς.

-Ας είνε... ένα τσιγάρο θα το
καπνίσουμε παρέα... του απάντησε
ο αστυνομικός και κάθισε.
Μα είχε το νού του ουκνήρωκ
μη τους ξεφυγή κανένας χασιοσοπ-
ής από καμιά μυστική πόρτα το
χασιοσοπώτου.

Κάντησαν το τσιγάρο-τσιγάρο με
χασίς φυσικά. Έφρε ακόμα μία
βάλτα τη «λεβεντίτσα», το ναργι-
λέ - η παρέα των χασικλήδων.
-Είμαστε εν τάξει μπάρμπα
Λιά; ρώτησε ο αστυνομικός τον ι-
διοκτήτη του «τεκέ».

-Εν τάξει!... απάντησε εκείνος.
-Να φύγουμε;
-Και γιατί να μη φύγουμε;...
-Την ήπιαμε;
-Την ήπιαμε και γουστάρουμε
Γύρω δε έρθη κι' ο κύριος νόμος.
Κι' ο νόμος ήρθε πράγματι. Φά-
γανε μερικούς μήνες φυλακή από
το δικαστήριο. Έπειτα ο μπάρμπα
Λιάς θνήκε πάλι στην κοινωνία για
να συνεχίσει το θαρραστό έργο
του: το «Χασάν κέφι» του!...

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

Περίεργη αριθμητική ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΛΑΩΝ

Πώς κάνουν τους λογαριασμούς τους
οι Μογγόλοι και οι Τσιγγάνοι

Ο πυθαγόρειος πίναξ μας διευκολύνει σε ό-
ποιονδήποτε πολλαπλασιασμό, είτε πρόκειται για
μονοψήφιο, είτε για πολυψήφιο αριθμό. Άλλα' όλοι
οι λαοί δεν γνωρίζουν τον πυθαγόρειο πίνακα. Και
έχουν επινοήσει αρκετά περίεργα συστήματα για
ν' ανςπληρώσουν την έλλειψή του.

Τα συστήματα αυτά δίνουν την έντύπωσι, πώς εί-
νε πολυπλοκά και δύσκολα. Άλλα τα περισσότε-
ρα απ' αυτά είναι πολύ απλά και έχουν το πλεονέ-
κτημα ότι είναι ελάνθαστα.

Οι Μογγόλοι π.χ. έχουν έναν αρκετά περίεργο
τρόπο πολλαπλασιασμού. Αν υποθέσουμε ότι έχουμε
να πολλαπλασιάσουμε το 9 με το 8. Σε μας που γνω-
ρίζουμε τον πυθαγόρειο πίνακα είναι εύκολο ν' α-
παντήσουμε άμεσα ότι το γινόμενο αυτών των δυο
αριθμών είναι 72. Να όμως τι θα κόμη ο Μογγόλος;
Θα πάρη το μεγαλύτερο από τους δυο αριθμούς
και θα τον διαιρή διαδοχικά με το 2 ως πού να φτά-
ση στη μονάδα. Στη διαιρέσι αυτή άδιαφορεί όλο-
τελα για τα κλάσματα. Θα έχη έτσι διαδοχικά τους
αριθμούς 4 2 και 1.

Για να φτάση λοιπόν, στη μονάδα χρειάστηκε να
κάνη τρεις διαδοχικές διαιρέσεις. Άλλες τόσες
φορές θα διπλασιάση τον δευτερο αριθμό το 8.
Και θα έχη τότε τους αριθμούς 16 32 και 64.

Τα αποτελέσματα αυτών των δυο πράξεων τα
γράφει ο' έναν πίνακα ή ο' ένα χαρτί και έχει τότε
το ακόλουθο αριθμητικό σχήμα:

9	4	2	1
8	16	32	64

Προσθέτει κατόπιν όλους τους αριθμούς της δευ-
τερης σειράς που βρίσκονται κάτω από περιττούς
(μονούς) αριθμούς της πρώτης. Στην προκειμένη
περίπτωσι θα προσέσουμε το 64 και το 8 και θα έ-
χουμε τον αριθμό 72 που είναι το γινόμενο του 9x8.
Αν είχαμε να πολλαπλασιάσουμε το 7 X 6, ή τάξις
θα ήταν ως εξής:

7	3	1
6	12	24

Θα προσθέταμε κατόπιν όλους τους αριθμούς της
δευτερης σειράς, γιατί και οι τρεις βρίσκονται κα-
τώ από μονούς αριθμούς της πρώτης. Έτσι θα εί-
χαμε 24 + 12 + 6 = 42, που είναι το γινόμενο του
6 X 7.

Πολύ περίεργος είναι επίσης ο πολλαπλασιασμός
που κάνουν οι ατσιγγάνοι, όσοι φυσικά δεν έχουν
έλθει ο' επαφή με το δικό μας πολιτισμό. Για τον
πολλαπλασιασμό αυτό είναι απαραίτητα και τα δυο
χέρια.

Οι ατσιγγάνοι μετρούν από το 1 - 5. Για τους υ-
πολοίπους αριθμούς ως το 10 καταφεύγουν στα δα-
κτύλα του ενός ή του άλλου χεριού. Έτσι οι αντί-
χειρες αντιπροσωπεύουν το 6 οι δακτύλοι το 7, οι
μεσοί το 8, οι πορταίοι το 9 και οι μικροί δα-
κτύλοι το 10.

Ας υποθέσουμε τώρα ότι θέλουμε να πολλαπλα-
σιάσουμε το 7 X 8

Ο ατσιγγάνος θα ενώση το δακτύλο του αριστερού
του χεριού με το μεσαίο του δεξιού. Τα δυο αυτά
δάκτυλα, καθώς και όλα όσα βρίσκονται προς το
μέρος του στήθους του, υπολογίζονται για 10. Στην
προκειμένη περίπτωση, εκτός από τα δυο ένωμένα
δάκτυλα, έχουμε τρία άλλα που βρίσκονται προς το
μέρος εκείνου που κάνει τον υπολογισμό, τον αντί-
χειρα του αριστερού του χεριού και τον αντίχει-
ρα και το δακτύλο του δεξιού. Τα πέντε αυτά δα-
κτύλα μας δίνουν τον αριθμό 50. Έχουν απομεί-
νει προς τα έξω 3 δακτύλα του αριστερού χεριού
και 2 του δεξιού. Πολλαπλασιάζουμε αυτούς τους
δυο αριθμούς και το γινόμενό τους, δηλαδή το 6,
το προσθέτουμε στο άθροισμα που βρήκαμε προη-
τερα. Έτσι, έχουμε τον αριθμό 56 που είναι το γι-
νόμενο του 7x8.

Είναι αρκετά περίεργος εξ' άλλου, ο τρόπος που
συναλλάσσονται οι Κινέζοι χωρικοί. Όπως συμβαί-
νει και σε πολλά άλλα μέρη του κόσμου, κάνουν τις
αγορές τους επί πιστώσει και έξοφλουν τα χρέη τους
μετά τη συγκομιδή των προϊόντων. Πώς θα ξέρουν,
όμως, πόσα χρωστούν και ο έμπορος από τ' άλλο
μέρος, πόσα πρέπει να εισπράξη;

Ο χωρικός που πηγαίνει να ψωνίση έχει μαζί του
ένα ή περισσότερα μπροστινάκια που καλούνται
«ρομπόσκι». Τα μπροστινάκια αυτά είναι χωρισμένα
στα δυο κατά τα 9) 10 του μήκους των. Ας υποθέ-
σουμε λοιπόν, ότι ο χωρικός θέλει ν' αγοράση ένα
ψάθινο καπέλλο για τον ήλιο που κάνει 4 «γιέν».
'Ο έμπορος θα χαράξη τότε τέσσερες χασακίες πάνω
στο μπροστινάκι θα χωρίση τα δυο κομμάτια του
και θα κρατήσει το ένα. Το ίδιο θα κάνει αν πρό-
κειται για μεγαλύτερο ποσό. Την εποχή της έξο-
φλήσεως θα παρουσιάση αυτό το κομμάτι στο χωρι-
κό, εκείνος θα βγάλη το δικό του έα προσβάλουν
τις χασακίες και θα συμφωνήσουν ποιά είναι το έ-
φειλόμενο ποσό. Έτσι ούτε ο έμπορος ούτε ο χω-
ρικός μπορούν ν' απατήσουν ο ένας τον άλλον.

Το ωραιότερο «κορίτσι για καρφίτωση»

Η περιφημότερη φωτογραφία της Τζαίνις Παϊτζ.

ΕΡΕΤΕ τί είναι τα περίφημα «πιν- άπ- γκέρες». Είναι
όμορφα κορίτσια που στολίζουν τα εξώφυλλα του πε-
ριοδικού και τις σελίδες των εφημερίδων με τις έκ-
στικές φωτογραφίες τους. Οι θαυμαστές τους κόβουν αυ-
τές τις φωτογραφίες και τις καρφίτσωσαν στον τοίχο για
ν' απολαύσουν διαρκώς την όμορφή τους. Αυτό γινόταν
καθ' όλη τη διάρκεια του πολέμου από τα εκατομμύρια
των Αμερικανών στρατιωτών. Κι' έτσι το «πιν-άπ- γκέρ»,
σημαίνει «κορίτσι για καρφίτωση»!

Η Τζαίνις Παϊτζ, που είναι σήμερα ένα από τα
λαμπρότερα «άστέρια» του Χόλλυγουντ, έθεωρείτο απ' ό-
λους τους Αμερικανούς στρατιωτικούς ως το ωραιότερο
«κορίτσι για καρφίτωση». Η λατρεία που της έδειχναν
οι θαυμαστές της έφθανε μέχρι παραφροσύνης. Υπήρχαν
νεαροί αεροπόροι που τη ζωγράφιζαν στην εξωτερική πλευ-
ρά του σκάφους του αεροπλάνου τους και αξιωματικοί του
ναυτικού που είχαν συλλογές δολοκλήρες από φωτογραφίες
της. Ένας νεαρός σημαφόρος που υπηρετούσε στα ύψη-
δούλια, περνώντας εσάτως από το Χόλλυγουντ, έδειξε
με υπερηφάνεια στην Τζαίνις Παϊτζ ένα χρυσόδετο λεύ-
κωμα με όλες σχεδόν τις φωτογραφίες της που δημοσιεύ-
θηκαν μέχρι σήμερα. 'Ο φαντικός αυτός θαυμαστής της
ανέφερε μάλιστα ότι πολλές από τις φωτογραφίες αυτές
της άγγασε πανάκριβα από συναδέλφους του! Μία από
αυτές του στοίχισε 300 δολάρια και μία άλλη ένα δολο-
κλήρο κίδωτιο γεμάτο μπουτίλιες με ούισκυ άριστης ποιό-
τητας!

Με άλλα λόγια, οι θαυμαστές της Τζαίνις Παϊτζ μά-
ζευαν και μαζεύουν ακόμη τις φωτογραφίες της όπως άλ-
λοι συλλέγουν γραμματόσημα. Πού δειλίζεται τώρα αυτή
η απεριόριστη «τρέλλα» των Αμερικανών για την Τζαί-
νις Παϊτζ; Απολούστα, στην πικάντικη όμορφή της,
στο άκατανίκητο «σέξ-άππήλ» της και στο εξαιρετικά
πλαστικό σώμα της. Η γοητευτική «στάρ» άρχισε, την
καριέρα της ως μοντέλλο του περίφημου ζωγράφου Άρ-
λεν Μάξουελ. Τα «γυνιά» που έφτιαχνε με τις πόδες της
έκαναν πάντα μεγάλη έντύπωσι. Κάθε έκθεσι των έργων
του ζωγράφου αποτελούσε καλλιτεχνικό και κοσμικό γεγο-
νός στη Νέα Υόρκη.

Η έκθαμβωτική όμορφή της Τζαίνις Παϊτζ είχε ξε-
τρελλάνει όλο τον κόσμο. Οι φωτογραφίες της άνοιξαν να
δημοσιεύονται στα περιοδικά και στις εφημερίδες και να
σημειώνουν μεγάλη έπιτυχία. Χιλιάδες γράμματα έσθσαν
στα γραφεία των μεγάλων εφημερίδων από τους θαυμα-
στάς της που ζητούσαν «μια φωτογραφία της Τζαίνις
Παϊτζ κάθε ήμερα!»...

Σε λίγο καιρό η καλλονή αυτή έγινε διάσημη. Όταν
πήγε στη Φλωρίδα για να περάση τις διακοπές της, οι
θαυμαστές της της έκαναν θοιβαυετική υποδοχή. Ένα
μεγάλο ξενοδοχείο της προσέφερε δωρεάν ένα πονγκπικό
διαμέρισμα για ένα ήμερα και οι βαθύπλουτοι Αμερικανοί
διαφώνησαν προς τιμήν της αληθινά «βασιλικές» δεξιό-
σεις.

Από τη Φλωρίδα, η Τζαίνις Παϊτζ δεν ξαναγύρισε
στη Νέα Υόρκη. Όταν τελείωσαν οι διακοπές της έφυγε
αεροπορικά για το Χόλλυγουντ. Όλες οι κινηματογρα-
φικές εταιρείες την διεκδικούσαν και της υπέσχοντο να
την κάνουν μεγάλο «άστέρα». Η Τζαίνις Παϊτζ έκανε
την πρώτη της εμφάνισι στην ταινία «Καντίνα του Χόλλυ-
γουντ» και σε λίγο πήρε τη θέση μεγάλης «βεντέτας».
Η ζωή της σήμερα εκπλήσσει όλους με την αφάνταστη
πολυτελεία της. Έχει πολλούς θαυμαστές από τον κόσμο
των πολυκατομιυριούων και κάθε τόσο λαμβάνει από
αυτούς πολύτιμα δώρα: κοσμήματα, γουναρικά, αυτοκι-
νητα κ.ά. Η Τζαίνις Παϊτζ εξακολουθεί να είναι το ωραιό-
τερο «κορίτσι για καρφίτωση»!

Οι περισσότεροι από τους «γόντες» της όδθνης είναι
φίλοι της και θαυμαστές της. 'Ο Ντέινς Μόργκαν, μία
εποχή, ήταν τρελλά έρωτευμένος μαζί της και ο Χέμινγκ-
γουεϊτς δεν έκουβε δίχως τον θαυμασμό του γι' αυτήν.
Έπίσης ο Ρόμπερτ Μοντγκόμερι, μόλις βρή την ευκαι-
ρία, διακηρύσσει στους δημοσιογράφους ότι η Τζαίνις
Παϊτζ είναι μία από τις λίγες «έξαιρετικές» γυναίκες που
βρίσκονται στην πόλη του κινηματογράφου. Εκείνο που
την χαρακτηρίζει είναι, κατά τον Μοντγκόμερι, η έξυπνάδα
της και το άσπέρτερο χιούμορ της. Είναι δε σπάνιο πράγμα
να συναντήση κανείς αυτά τα δυο προτερήματα σε μία
καλλονή!...

Η όμορφη «βεντέτα» εκπλήσσει διαρκώς τους συνα-
δέλφους της με τις ιδιοτροπίες της και τις εκκεντρικότη-
τές της. Όπως λέει η ίδια, έχει μία «χιουμοριστική άν-
τιλήψι» της ζωής. Όλα της φαίνονται κωμικά κι' όλα γί-
νονται στόχος της πνευματώδους ειρωνείας της. Για την
Τζαίνις Παϊτζ δηλ η ζωή μας είναι μια κωμωδία δίχως τέ-
λος! Τίποτε δεν είναι σοβαρό και για τίποτε δεν πρέπει
να γάνουμε την εθνεία μας...

Μία ήμερα ένας Νοτιοαμερικανός θαυμαστής της, απο-
γοητευμένος από τις αποτυχίες του και βέβαιος πιά ότι
δεν θα μπορούσε ποτέ να κατακτήση την καρδιά της, της
έγραψε ένα αλογερό γράμμα για να της κινή γνωστό ότι
είχε πάρει την απόφασι ν' αυτοκτονήσι! Η Τζαίνις Παϊ-
τζ έσπευσε άμεσα να τον συναντήση, διασκέδασε μαζί
του στα νυχτερινά κέντρα του Χόλλυγουντ και τον έπεισε
τέλος να εγκαταλείψη την τρελή απόφασι του και να
εναγυρίση στην πατρίδα του, κοντά στην πιστή και άω-
σιωμένη σύζυγό του!

Α. ΜΙΛΩΜΟΝ

Γυρισμός

Μέσ' στην ολοκάθαρη τραπέζια το τραπέζι ήταν στρωμένο για το δείπνο. Το τραπέζι μάλιστα άστραψε κάτω από το πέταγμα του ήλιου. Δύο σερίφια πάνω στο τραπέζι: της μάνας και του Λούλη. Ήταν νύχτα. Ο Λούλης μόλις είχε γυρίσει απ' τον κινηματογράφο με τη γκουβερνάντα του, κι ήταν όλο χαρούμενη φλυαρία...

— Νά δες, μαμάκα, σκί, νά τ'άχσει!... Οι άνθρωποι που πηδάνε πάνω από τα χιόνια, λες κι είχαν οφέρα...

Η Μιράντα τον άκουσε μ' ένα χαμόγελο. Τον καμάρωνε τόσο το γυίο της... Κι τότε τα κατακύρωσε δελουδένια μάτια του, τα ουρουρά μαλλιά του, τα κατακόκκινα χείλια του, το διάφανο δέρμα του και νομίζε πως δεν υπήρχε άλλο τέτοιο αγόρι στη γη... Καμιά φορά μόνο, κυττάζοντας το γυίο της, ένοιωσε ένα σύννεφο να της σκιάζει τα μάτια: Αυτό το ωραίο παιδί ήταν ή μικρογραφία ενός άντρα, έκεινος που έβλεπε, αφιόνοντας άνοιξη μέσ' στην καρδιά της την πληγή του χωρισμού...

... Τον είχε αποτήσει πολύ τον άντρα της ή Μιράντα. Ήταν ο πρώτος της έρωτας. Μπήκε στη ζωή της και ποδοπάτησε, το κατάσπρω χιόνι της ανυπότακτης της. Γιατί ήταν ο πρώτος. Αυτός είχε εμπνεύσει τον πρώτο της έρωτα, αυτός είχε δημιουργήσει τα πρώτα της καρδιαχτύπια. Τότε, αφού καλή οικογένεια και οι δυο τους, κι έτσι η ένωση τους δεν είχε συντηρηθεί καμιά δυσκολία. Κι η οικογένεια της Μιράντας, κι η οικογένεια του Γιώργου είπαν πρόθυμα το ναι...

Παντρεύτηκαν. Οι πρώτοι μήνες του γάμου τους κυλούσαν ευτυχισμένοι και ξενοιαστοί. Η Μιράντα είχε κλείσει τα μάτια και ρουφούσε μ' όλες τις αισθήσεις της την ευτυχία — αυτή που της προσερότανε τόσο άθρονα... Ο Γιώργος της φερότανε τρυφερά, ευγενικά, γεμάτος αθρότητα κι έρωτα. Περάσανε δυο χρόνια. Κι ένα παιδί ήρθε να ολοκληρώσει την ευτυχία τους, να προσθέσει νέους κρίκους στη λουλουδένια αλυσίδα που τους ένωνε. Τώρα η Μιράντα ήταν διπλά ευτυχισμένη: Είχε τον άντρα της, το γυίο της κι άλλο ήθελε... Το παιδάκι μεγάλωνε. Έγινε ένας δεύτερος Γιώργος σε μικρογραφία: Τά ίδια μάτια, η ίδια μύτη, το ίδιο στόμα...

Η Μιράντα κυττούσε τον έ...

ζωή, για τον έρωτα, για τους άντρες... Κι έτσι με παθολογική επιμονή, η Μιράντα συνέχιζε τη μόνωση της χωρίς την έλπιδα χωρίς τη θέληση να την αλλάξει με μία καινούργια ευτυχία...

Τέλειωσε το φαί του έκεινο το βράδυ ο Λούλης, φλυαρούσε λιγάκι ακόμα για τα σκί, για τα υπερωκεάνεια, για τα αεροπλάνα που είχε δει στο σινεμά, κι ύστερα τα ματάκια του γλαρώσανε.

— Νά σε γδύσω, Λούλη μου, να κοιμηθείς... του είπε η μαμά του.

Τον έγδυσε απαλά και τον έβαλε μόνη της στο κρεβάτι του με τα μοκουριμένα σεντόνια και την τριανταφυλλένια κουβερτίλα. Ο Λούλης είχε κιόλας κοιμηθεί. Στις μύτες των ποδιών της γύρισε έκεινη στην τραπέζια. Η υπηρέτρια σήκωσε το τραπέζι. Η γκουβερνάντα κεντούσε.

Ένα χτύπημα ακούστηκε στην πόρτα. Κι οι τρεις γυναίκες πεταχτήκανε.

— Ποιος νάνε;... τέτοια ώρα;... απόρησε η Μιράντα.

— Η υπηρέτρια πήγε ν' ανοίξει. Γυρίσε σε λίγο: — Κυρία... Είν' ένας κύριος...

— Ένας κύριος;... Ποιος κύριος;

— Εγώ, Μιράντα!...

Στην τραπέζια μπήκε με βήμα που σερνόταν ένας άντρας. Ήταν ο Λούλης γερασμένος, κουμπουρισμένος, αδύνατος... Ήταν ο Γιώργος.

Η Μιράντα στάθηκε μπροστά του χωρίς μιλά, κατακίρνη. Ύστερα έκανε ένα νόημα και οι δυο γυναίκες — η γκουβερνάντα κι η υπηρέτρια — βήκαν απ' την τραπέζια κλείνοντας την πόρτα. Τότε, ο άντρας που στέκταν όρθος, έπεσε σε μια πολυθρόνα κι αναλύθηκε σε λυγμούς.

Αυθόρμητα, το χέρι της πέρασε πάνω από τα μαλλιά του, που τάχανε κάνει κνίκρα οι τριανταφυλλές, ή αρρωστήσει ή απογοητευτεί, και ποιος ξέρει τι άλλο...

— Γιώργο... μουρμούρισε. Του άντρα το άδυνο πρόσωπο υψώθηκε νεύματό αγνώστου γεμάτο λαχτάρα προς το δικό της:

— Κι ο Λούλης;...

— Έλα να τον ιδεις...

Άλλα, τον τράβηξε απ' το χέρι στο δωμάτιο του μικρού. Ο άντρας έμεινε αμίλητος, πλημμυρισμένος χαρά, μπροστά στο κρεβάτι με την τριανταφυλλιά κουβερτίλα, μπροστά στο αυτό το ωραίο παιδί που το είχε έκεινη διατηρήσει, ποιος ξέρει με τι θυσίες, με τι στερήσεις με τι πόνο...

Γονάτισε μπροστά της και της φίλησε τα χέρια: — Μιράντα είν' ένας έλεινος... Δεν αξίζω να με συγχωρήσεις... Αξίζω να με συγχωρήσεις...

Τούγκισε το στόμα με το χέρι της, και τον σηκωσε. — Σε περιμένα πάντα, του αποκρίθηκε απλά, γιατί ο αγαπώ. — Έκει, μπροστά στο κοιμημένο κεφάλειο, τα χείλια τους ενώνθηκαν... Ύστερ' από τη μαυρία του χωρισμού, η αμνηστία καινούργια ζωής γλυκοχάραζε και για τους δυο τους — και για τους τρεις τους!...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ με τα 10 χρυσά κλειδιά

Σωρεί πολυτίμων λίθων... εν άχρηστία

Υπάρχουν ακόμη στές 'Ινδίες πολλοί μυθώδεις θησαυροί. Άλλοι απ' αυτούς φυλάγονται από ιερά φείδια. Άλλοι έξασανίσθηκαν κατά τους αδιάκοπους πολέμους — όπως π. χ. οι γουές πρώτες του Τάι Μαλά, κυμμένες ίσως από αίμα στο βάθος κάποιου ύπνοειου. Άλλοι, τέλος, αποτελούν ανέκαθεν περιουσία του Κράτους. Στην τελευταία αυτή κατηγορία ανήκει ο θησαυρός του Ζαϊπού.

Ο μαγαράνις του τόπου δεν μπορεί να τον διαθέσει όπως θέλει. Δεν τον βλέπει μάλιστα, παρά μία μόνον φορά σ' όλη του τη ζωή: κατά τις τελετές της στέψης του.

Την ημέρα αυτή μία επίσημη πομπή ανεβαίνει στο λειτονικό βουνό, όπου βρίσκεται ένα παλιό φρούριο. Έμπρος πηγαίνει ο καινούργιος μαγαράνις κι ακολουθούν όλοι οι ευγενείς.

Το φρούριο δεν έχει κανένα παράθυρο, καμιά απ' τις συννησμένες διακοσμητικές λεπτομέρειες. Οι τοίχοι είναι λείσοι και μαυρισμένοι απ' τον ήλιο. Η πόρτα του, που άνοιξε σε τόσες πολιορκίες, έχει ανοίξει για να περάσει η πομπή. Θά ξανακλείσει κατόπιν ως την ημέρα που ο έποικιος μαγαράνις θα στήσει κι αυτός να γνωρίσει τα μυστικά του θησαυρού.

Μέσα στο φρούριο, υπάρχουν δέκα πόρτες, ή μία μετά την άλλη. Ισάριθμοι ευγενείς, άρχοντες των δέκα μεγαλύτερων οικογενειών του Ζαϊπού, φυλάνε τα χρυσά κλειδιά τους.

Τώρα ο πρώτος ανοίγει με το κλειδί του την πρώτη πόρτα, κλειστή από τόσα χρόνια, παραεισίζει έπειτα και μένει απ' έξω, αφήνοντας να προχωρήσουν οι άλλοι ενέα με τα μαγαράνις. Το ίδιο γίνεται διαδοχικά σε κάθε πόρτα. Και, τέλος, ο μαγαράνις μπαίνει μόνος του στην αίθουσα του θησαυρού.

Μένει πολλές ώρες εκεί μέσα, για να χορτάσει τα μάτια του με τα βαρύτιμα εκείνα κοσμήματα, που δεν θα τα ξαναείδ'ε πιά και που του ανήκουν νομαστικά μόνον...

Όταν ξαναγυρίνει, οι πόρτες κλείδωνονται πάλι μία-μία.

Σε μία μόνο περίπτωση μπορεί να χρησιμοποιηθεί ο θησαυρός αυτός: αν το Κράτος διατρέξει ένα πολύ σοβαρό κίνδυνο.

Αν αντίθετως μία περίοδος έξαιρέτικης ευημερίας γεμίσει τα βασιλικά ταμεία, ο μαγαράνις θα διαθέσει ένα μέρος απ' τα έσοδά του, για να προσθέσει κι άλλα κοσμήματα στον προγονικό του θησαυρό.

Αυτό όμως δεν πρόκειται να συμβεί ποτέ, στα χρόνια του σημερινού μαγαράνις του Ζαϊπού, που είναι νέος, γλεντζές, και εοδεύει τα μαλλιά της κεφαλής του για ταξίδια στην Ευρώπη, πολυτελή αυτοκίνητα, μεγαλοπρεπείς δεξιώσεις με τις περισηπότερες «υπαγιαντέρες»... Για ν' αντιμετωπίσει μάλιστα τα τόσα έξοδα του, προσπάθησε να καταφέρνει τους δέκα κλειδούχους να του παραδώσουν το θησαυρό! Τους δικαιολογήθηκε ότι το Κράτος περνάει δύσκολη ημέρα, ότι μπορεί ν' ανακινήσει με φασία κτίρια, δρόμους, αεροδρόμια. Γιατί να μένουν άχρηστοί τα τόσα πλούτη επί αιώνες; — τους είπε.

Έκείνοι όμως του υπενθύμισαν ότι, όταν καθένας τους πήρε το χρυσό κλειδί απ' τον έτοιμοθάνατο πατέρα του, αρκίσθηκε να μη το χρησιμοποιήσει, παρά μόνον σε κάθε καινούργια στέψη ή σε πραγματικό κίνδυνο της υπέρβας του Κράτους. Η απάντησή τους αυτή αποτελούσε ένα ευγενικό αλλά σταθερό «όχι». Κι έτσι ο νεαρός μαγαράνις έμεινε με την δαξία...

Οι έρωτες της Μαργαρίτας Βαλουά

Ο ντ' Ωμπινέ, ένας από τους Ιστορικούς της εποχής, τοποθετεί την έναρξη της έρωτικής σταδιοδρομίας της Μαργαρίτας στην ηλικία των ένδεκα ετών. Ο πρώτος φίλος της καρδιάς της ήταν ένας ωραίος αλλικός, ο ντ' Ετράνγκ, που λίγο καιρό αργότερα παρέκρινε τη θέσι του σ' έναν δεύτερο, τον Σαρνέ. Ο ίδιος ιστορικός περιγράφει επίσης τους έρωτες της με τον Φρανκίσκο, δούκα της Άλανσόν, και το βασιλιά Έρρίκο τον 3ο.

Άλλ' όλα αυτά ήταν παροδικά αισθήματα, που δεν κράτησαν πολύ καιρό. Ο πρώτος μεγάλος έρωτας της Μαργαρίτας φαίνεται ότι ήταν για τον Έρρίκο δούκα της Γκιζης έναν από τους θανατούμενους έγχρους της οικογενείας της. Την ημέρα του γάμου της με τον Έρρίκο της Ναβάρρας που έγινε αργότερα βασιλέας της Γαλλίας με το όνομα Έρρίκος ο 4ος ή όμορφη πριγκίπισσα λίγο έλειψε να λιποθυμήσει την ώρα που την οδηγούσαν στην εκκλησία και στο τέλος της τελετής ξέσπασε σε λυγμούς, σαν να της είχε συμβεί κάποια μεγάλη συμφορά.

Άλλωστε δεν άγνηψε ποτέ το σύζυγό της. Η ίδια γράφει στα απομνημονεύματά της: «Από το γάμο μου έννυμια τις μεγαλύτερες λύπες και μου φαίνεται πως ήταν το μεγαλύτερο δυστύχημα της ζωής μου. Δεν μπορώ ν' άκούω να λέω ότι οι γάμοι γίνονται στον ουρανό» γιατί ο ουρανός δεν θα έκαγε ποτέ παρόμοιες αδικίες.

Όσο για τον Έρρίκο, το αισθηματό του απέναντι της συζύγου του δεν ήταν τρυφερότερα. Τρυφερότερη γυναικοκρατικής εδίαλεγε τις φίλες του ανάμεσα και σ' αυτό ακόμη το περιβάλλον της Μαργαρίτας χωρίς καμία προφύλαξη.

Μία νύχτα που οι δυο συζυγοί κοιμόνταν μέσα στον κοιτώνα τους, πήλαν να ελδοποιήσουν τον βασιλέα ότι μια από τις αγαπημένες του, η δεσποινίς ντ' Φορέξ, επρόκειτο να γεννήσει από τη μία στιγμή στην άλλη. Ο Έρρίκος γύρισε τότε προς το μέρος της Μαργαρίτας και της είπε:

— Καλή μου φίλη σου έκρυφα ένα πράγμα που θα πρέπει να σου εξομολογήσω τώρα. Μία από τις ακολουθίες σου, η δεσποινίς ντ' Φορέξ είχε κινήσει άλλοτε το ένθροόν μου. Η νέα αυτή είναι διαφορετική. Τώρα και πρόκειται να πολύ άσχημα, φαντάζομαι ότι δεν εινε γνήσια... φαντάζομαι για ότι συνέβη, σ' αι θυμωμένη για ότι συνέβη, σ' αι παρακαλώ, λοιπόν, να πας να της βοηθήσεις...»

Η Μαργαρίτα σκεμήθηκε άμέσως από το κρεβάτι της και έτρεξε να περιποιήσει την ευνοούμενη του συζύγου της που γεννιόσε το ίδιο βράδυ ένα αγόρι.

Άλλα και η βασιλισσα πλήρωσε το σύζυγό της με το ίδιο νόημα.

Ήταν από τις γυναίκες που άγάπησαν και αγαπήθηκαν όσο καμιά άλλη.

Ένας από τους πολλούς φίλους της ήταν ο Λα Μολ, που έλασε το κεφάλι του εξ αίτίας της. Την ίδια

τύχη είχε κι ένας άλλος φίλος της, ο Γακίνθος ντ' Ωμπιάκ.

Όταν ο ντ' Ωμπιάκ την είχε πρωτοείδ', νοπευμένος από την όμορφιά της, είχε ελπεί σ' εκείνους που θρικόκονταν κοντά του:

— Θα ανέβαινα ευχαρίστως στην κρεμάλα για την αγάπη της.

Η ευχή του πραγματοποιήθηκε κατά γράμμα. Ο ντ' Ωμπιάκ αγαπήθηκε από τη Μαργαρίτα. Άλλ' οι αντίξοχοι του τον έμπλεξαν σε μία συνωμοσία και καταδικάσθηκε στον δι' άγχονος θάνατο. Τη στιγμή που τον οδηγούσαν στην κρεμάλα, φίλους ακόμη ένα μανούν από μπλε δελουδο που του είχε χάρισει η αγαπημένη του.

Ο Μαρτίκ, ένας ακόμη αγαπημένος της Μαργαρίτας, λίγο έλειψε να χάσει τη ζωή του σε μία μάχη, θανόντας σαν τρελλός έξω από το χαράκωμα για να σώσει ένα σκυλί που του είχε χάρισει η βασιλισσα και που κινδύνευε να πέσει στα χέρια των έγχρων.

Μνημειώδεις επίσης παρέμειναν οι άγνες ένοες άλλου φίλου της, του Μπουσόν ντ' Αμπουάζ, που, κάθε φορά που επρόκειτο να πάει σ' ένα ραντεβού της Μαργαρίτας, εύρισκε στο δρόμο του τους πιο έκαυσεμένους έξιφομάχους της εποχής που οι έγχροι του είχαν βάλει εκεί για να τον σκοτώσουν.

Άλλ' ο Μπουσόν δεν ήταν λιγότερο δεινός έξιφομάχος και κατ'ωρ, θάνε να θγαίνει πάντα νικητής απ' αυτούς τους αγώνες και να ανοίγει με το ξίφος στο χέρι το δρόμο ως την αγκαλιά της Μαργαρίτας.

Έκείνη που δεν άνεχόταν η βασιλισσα ήταν ή καυχήσολογία εκ μέρους των ανθρώπων στους οποίους έδινε την εύνοιά της. Ένας απ' αυτούς ήταν ο μαρκήσιος ντ' Γκουάστ.

Ένα πρωί, προτού ακόμη σκευθί από το κρεβάτι του, ο Γκουάστ, ένας άνθρωπος μπήκε στο δωμάτιό του.

Ο άνθρωπος αυτός πήγε κοντά του και χωρίς να πη λέει, έδωσε το έγκυριοίό του στο στήθος του ντ' Γκουάστ.

Η Μαργαρίτα τον είχε έκδικηθεί. Άλλ' η σκανδαλώδης αυτή ζωή της είχε προκαλέσει, στο τέλος την προσοχή του Έρρίκου που άποφάσισε να χωρίσει τη Μαργαρίτα για να παντρευθεί τη Μαρία των Μεδίκων.

Η Μαργαρίτα άποσυρθηκε τότε στον πύργο του Ουσόν, όπου «με μόνη την επίδειξη των αλαβάστρινων χεριών της» ξελόιδισε τον δεσμοφύλακα της μαρκήσιο ντ' Καβινγιλάκ.

Στον πύργο αυτόν συνδέθηκε αργότερα με τον «ωραίο Ποιμενί», γυίο ενός γανωτή που τον έκαμε γραμματέα της.

Ο Ποιμενί αυτός ήταν ένας νοπευτικός έσθρος, που φαίνεται ότι είχε ξετρελλάνει τις κυρίες της ακολουθίας της Μαργαρίτας. Και οι χρονογράφοι της εποχής μάς απογώνυται ότι πολλές φορές τα βράδια η βασιλισσα τις έλυκοκούσε αλύπητα και τις κλειδωνε στα δωμάτια τους από φόβο μήπως ξελογιάσουν τον αγαπημένο της.

Με την εύνοιά της τιμήθηκε επίσης στο Ουσόν και ένας υπηρέτης ονόματι Ντάτ.

Αργότερα η Μαργαρίτα πήγε στο Παρίσι, όπου συνέχισε τη σκανδαλώδη ζωή της μπροστά στα μάτια του τέως συζύγου της. Ο Τυρέν, ο Πιμπράκ ο Μπαζωμάν ο Σαιν-Λούκ ο δούξ της Μαινένης, αναφέρονται ως φίλοι της κατά την περίοδο αυτή.

Ο Ταλλεμάν ντ' Ρεώ άσπνείτοι ότι την εποχή αυτή η Μαργαρίτα φορούσε μία πλατεία ζώνη με πολλές τσέπες. (Σε καθεμία απ' αυτές είχε ένα μικρό κουτάκι όπου έβαζε την καρδιά των πεθαμένων έραστών της. Γιατί φρόντιζε πάντα να θαλασμάνη την καρδιά τους, όταν αυτό ήταν δυνατόν. Κάθε βράδυ κρεμούσε αυτή τη ζώνη πάνω από το κρεβάτι της).

Όσοσο η γυναίκα αυτή ύμνηθηκε όσο καμιά άλλη από τους συγχρόνους της. Οι μεγαλύτεροι ποιητά και συγγραφείς της εποχής της ο Ρονσάρ ο Ντεπέρτι, Μπραντόμ οι τρεις αδελφοί ντ' Ουρβέ, ο ντ' Κόστ την άναβόχουν κυρία, λεκτικά στα σύγγραμά της όταν πέθανε, σε μεγάλη ηλικία, την θρήνησαν μέσα σε ωραιότερες ώδες.

Ο 'ΒΑΣΙΛΕΥΣ' ΤΩΝ ΔΙΑΜΑΝΤΙΩΝ

Ο περίφημος Άνθ - Χάν με την ύψαισότη σύζυγό του και το γυίο του γύρισαν έχοντας στας 'Ινδίες από την Άγγλεια, για να παρακολουθήσουν τις μεγάλες θρησκευτικές γιορτές που πρόκειται ν' άρχίσουν σε λίγο εκεί κάτω. Ής γνωστόν ο Άνθ - Χάν είνε ένας από τους πλουσιότερους ανθρώπους του κόσμου!

ΤΟ ΠΙΟ ΤΡΕΛΛΟ ΣΤΟΙΧΗΜΑ

Ο Τζαίμς Μπράντλεϊ από το Νηπρόιτ στοιχημάτισε με τους φίλους του ότι ή γυναίκα του θα γεννέυσε αγόρι. Άλλα έχασε το στοιχημα γιατί ή σύζυγος του του χάρισε ένα όμορφο κοριτσάκι. Και έζρετε τώρα πως πλήρωσε το στοιχημα; Έστρωσε με τη μύτη του ένα καρόδι κατά μήκος ενός όλο κλήρου τετραγώνου οπιτών!...

ΙΑΠΩΝΙΚΕΣ ΜΟΔΕΣ

Οι Ιαπωνίτες παρ' όλες τις σκετικές άπογορεύσεις εξακολουθούν να σιμνιμάτίζουν το σώμα τους με όμορφα διακοσμητικά σκεδια.

ΠΩΣ ΤΙΜΩΡΟΥΝ ΟΙ ΑΓΡΙΟΙ ΤΙΣ ΑΠΙΣΤΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Τὰ ἐρωτικά δράματα στὴ χώρα τῶν Κονουάμ

Ένας διάσημος Δανός ἐξερευνητής καὶ ἀνθρωπολόγος, ὁ δόκτωρ Στάινμετς, δημοσίευσε ἐδῶ καὶ λίγον καιρὸς ἓνα ἐπιστημονικὸ περιοδικὸ τῆς Κοπεγχάγης μὴ περιέργου μάλιστα γιὰ τὴ συζυγικὴ ζωὴ τῶν ἀγρίων ἀπὸ τὴν ὁποία παίρνομε τὰ πιὸ χαρακτηριστικὰ καὶ ἐνδιαφέροντα μέρη τῆς:

«Ἄν σὲ ἀπατᾷ ἡ γυναίκα σου, φάτνινε!» προτάζει ὁ κώδις τῆς συζυγικῆς ευτυχίας τῶν μαύρων τοῦ Ζορούμπα, μὰς πληροφορεῖ ὁ δόκτωρ Στάινμετς.

Αὐτοὶ οὖν οἱ συζυγοὶ... Ὁθέλλοι ἔχουν καὶ μὴ πολλὰ ἀλλόκοτη μὸδα στὸ χτένισμα τῶν μαλλιών τους. Φτιαχνοῦν δηλαδὴ δύο «κοκοράκια» δεξιά καὶ ἀριστερά τοῦ μετώπου των καὶ εἴται μοιζάουν διαρκῶς σὰν... ἀπατημένοι συζυγοί!

Μὰ ἔχουν ὅρανε δικὸν νὰ εἶνε τόσο ζηλιάρης οἱ μαύροι αὐτοί; Ἐ, λοιπόν, φαίνεται ὅτι ἔχουν καὶ παραέκτον δικὸν οἱ δυστυχεῖς! Οἱ γυναῖκες τους εἶνε τὰ πιὸ φιλάρεσκα καὶ τὰ πιὸ ἐπιπόλαια πλάσματα τοῦ κόσμου. Γελίστε, ὡς τόσο ἂν νομίζετε ὅτι περὶ τὸν ὅλη τὴ μέρα μπροστὰ στὸν καθρέφτη τους (γιὰ καθρέφτες τους χρησιμοῦναι συνήθως ἡ ἐπιφάνεια μιᾶς χύτρας γεμάτης νερό).

Οἱ γυναῖκες τῶν μαύρων τοῦ Ζορούμπα εἶνε σωτὲς ἀμαρτάνες. Τρέχουν ὅλη τὴ μέρα ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, μέσα στὴ ζούγκλα, μὲ τὰ τόξα τους καὶ κυνηγοῦν τὰ πουλιά καὶ τὰ ἀγρίμια καλυψτὰ ἀπὸ τοὺς ἄνδρες τους. Ἐπὶ πλέον, ἡ ἀντοχὴ τους στὸν πόνο καὶ στὶς στερήσεις εἶνε ἀφάνταστη!

Ἐκτός ἀπὸ αὐτὸ λαμβάνουν μέρος καὶ στοὺς πολέμους καὶ βρίσκονται πάντα στὴν πρώτη γραμμή. (Εἶνε σωτοὶ δαιμόνες!), γράφει ὁ δόκτωρ Στάινμετς.

Ἀνάμεσα ὅμως σὲ τόσα προτερήματα ἔχουν καὶ ἓνα ἐλάττωμα: εἶνε ἀπίστες καὶ ἐλαφροῦλες! Καὶ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ὁ ἀγροφὸς κώδις αὐτῆς τῆς φυλῆς τῶν μαύρων εἶνε τόσο ἀδυσώπητος στὸ ζήτημα τῆς συζυγικῆς πίστης, ὅταν προτάζει: «Ἄν σὲ ἀπατᾷ ἡ γυναίκα σου φάτνινε!».

Τὶς τρῶνε λοιπὸν τὶς ἀπίστες γυναῖκες ἐκεῖ κάτω στὸ Ζορούμπα; Μπα! Δὲν θαρρετοῦν! Αὐτὸ εἶνε ἓνα εἶδος φοβέρας καὶ τιμῆς ἄλλο...

«Μία φορὰ, γράφει ὁ δόκτωρ Στάινμετς, ἓνας μαῦρος τοῦ Ζορούμπα θέλησε νὰ ἐφαρμόσῃ κατὰ γράμμα αὐτὸν τὸν νόμον καὶ σούβλιος τὴν ἀπίστη γυναίκα του. Μὰ πληρώσε πολὺ ἄσχημα αὐτὴ τὴν παλληκαριά του. Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρῶτ βρέθηκε καὶ αὐτὸς παλουκωμένος στὴ μέση τοῦ χωριοῦ!... Τὶ εἶχε συμβῆ; Τὸν εἶχαν ἐκδικηθῇ οἱ ἄλλες γυναῖκες!

Ἐννοεῖται τώρα ὅτι ἡ ἀνάμνησις αὐτοῦ τοῦ περαστικοῦ, αὐτῆς τῆς παραδειγματικῆς τιμωρίας, ἀναγκάζει τοὺς μαῦρους συζυγοὺς νὰ κάνουν τὰ στροβὰ μᾶτια καὶ νὰ προσποιούνται ὅτι δὲν ξέρουν τίς ἀπίστες τῆς γυναίκας τους».

Μία ἄλλη φυλὴ καννιβάλων τῆς Αὐστραλίας ἡ φυλὴ τῶν Ναρρινέρ, ἔχει καὶ αὐτὴ τὸν ἀγαθὸ κώδικα τῆς γιὰ τὴ συζυγικὴ πίστι. «Ἄν ἡ γυναίκα σου εἶνε φιλάρεσκῃ καὶ τεμπέλα, λέει ὁ κώδις αὐτός, ἀφισῶ τὴν ὅλη μέρες καὶ ὅλη νύχτες νηστική καὶ δίχως συντροφιά». Ἐ, ἐδῶ τὰ πράγματα εἶνε πολὺ ἄσχημα!

«Ἡ στερήσις τῆς τροφῆς καὶ ἡ μοναξιά εἶνε οἱ πιὸ σκληρὲς τιμωρίες, οἱ μεγαλύτερες συμφορὲς τῆς ζωῆς γιὰ ἓνα Ναρρινέρ εἶνε ἄνδρας, εἶτε γυναῖκες», γράφει ὁ ἐξερευνητὴς μας. Γιὰ τίς γυναῖκες μάλιστα τέτοιες τιμωρίες φέρουν τὸ θάνατον, γιατί οἱ Ναρρινέρ δὲν μόνο εἶνε λαίμαργες, ἀλλὰ καὶ ὑπερβολικὰ δειλές. Τὸ

νὰ μὴ φάῃ μὴ γυνώσκει αὐτῆς τῆς φυλῆς λίγο σκληρὸ ἀπὸ κανκουρῶ ἢ λιγότερο λιανὸ πᾶσι, εἶνε γι' αὐτὴν ἡ πιὸ τρανικὴ συμφορὰ!

Στοὺς Ναρρινέρ ἡ τιμωρία τῆς ἀπίστου συζυγοῦ ἐφαρμόζεται μὲ τὸν πιὸ σκληρὸ τρόπο. Ἡ ἀπίστη οὐ ζυγὸς ὀδηγεῖται μέσα στὴ ζούγκλα καὶ ἐκεῖ περὶ κλείνεται ἀπὸ τὸν ἄνδρα τῆς, γιὰ ὅλη τὴ διάρκεια τῆς μέρας μέσα σὲ μὴ καλυψτὰ, ὀλομόναχῃ καὶ ἐρμένη χειροπόδαρ, γιὰ νὰ μὴ φύγῃ!

Τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς τιμωρίας μὴ ποτε κανεὶς νὰ τὸ φαντασθῇ. Ὑστερὰ ἀπὸ ὅλη τὴν μέρες ἡ ἀπίστη συζυγὸς, ἂν τύχῃ νὰ μὴ πεθάνῃ ἀπὸ τὸν τρόπο τῆς καὶ τὴν πείνα, (πράγμα πού συμβαίνει πολὺς φορὲς) ξαναγυρίζει στὸ χωριὸ καὶ καθέται φρόνιμῃ καὶ πιστῇ σ' ὅλη τῆς τὴ ζωὴ!

Στὴ χώρα τῶν Κονουάμ εἶνε ὅλα ἀνάποδα. Ἐκεῖ περὶ οἱ παραβάτες τῆς συζυγικῆς πίστης εἶνε οἱ ἄνδρες. Καὶ ὁ λόγος εἶνε ὅτι στὴ φυλὴ τῶν Κονουάμ οἱ ἄνδρες εἶνε πιὸ λίγοι ἀπὸ τίς γυναῖκες. Οἱ περισσότεροὶ λοιπὸν εἶνε πολλοὶ καὶ μεγάλοι.

Ὅποια γυναίκα παντρεῖται — καὶ αὐτὸ εἶνε ἓνα εἶδος θριάμβου! — προσπαθεῖ νὰ κρατήσῃ τὸν ἄνδρα τῆς γιὰ τὸν ἑαυτὸ τῆς καὶ ἀγωνίζεται διαρκῶς νὰ διώξῃ ἀπὸ κοντὰ τοῦ τίς ἀντιπάλους τῆς. (Τὰ ἐρωτικά δράματα, στὴ χώρα τῶν Κονουάμ, γράφει ὁ δόκτωρ Στάινμετς, εἶνε στου γένους ἀπάνθρωπα! Ἐκείνος πού τιμωρεῖται γιὰ ἀπίστη δὲν εἶνε ὁ συζυγὸς, ἀλλὰ ἡ «ξελογιστρά», πού τὸν γοητεύει...)

Ὁ συζυγὸς δηλαδὴ, δὲν λαμβάνει... τῶς στοὺς καυγάδες μεταξὺ τῆς συζυγοῦ καὶ τῆς τουφεκιστῆς φίλης του. (Τὶς ἀφίνει νὰ βγάλουν μόνες τους τὰ μᾶτια τους!)

Καὶ μὰ τὴν ἀλήθεια, τὰ βγάδουν κυριολεκτικὰ. Αὐτὴ εἶνε ἡ πιὸ συνήθιστὴ τιμωρία. Ἡ «ἀπατηθεῖσα» συζυγὸς τυφλώνει κρυφὰ τὰ πόδια τῆς ἀντιπάλης τῆς γιὰ νὰ μὴ μπορῇ νὰ ξαναῖ τὸν ἄνδρα τῆς! Ὑπάρχουν ὅμως καὶ πολλὰς περιπτώσεις μὲ φόνους, στραγγαλισμούς καὶ τεμαχισμούς τῶν ἀντιπάλων γυναικῶν μὲ τὸν πιὸ ἀγριο τρόπο.

Μὰ τιμωροῦνται καὶ οἱ συζυγοὶ γιὰ τίς ἀπίστες τους. Ὁ τρόπος ὁ μὲς τῆς τιμωρίας ποῖνει θορακευτικὸ χαρακτηρισμὸν γιὰτί ὅπως εἶπαμε, οἱ ἄνδρες εἶνε λιγώτεροι ἀπ' τίς γυναῖκες καὶ συνεπῶς θεωροῦνται ὡς ἓνα εἶδος πολυτελείας!

Μία φορὰ τὸ χρόνο λοιπόν μὲ πανσέληνον, οἱ συζυγοὶ εἶνε ὑποχρεωμένοι νὰ πάρουν στοὺς ὤμους τους τίς γυναῖκες τους καὶ νὰ κάνουν ἐπὶ τρεῖς φορὲς τὸ γύρον στὸ χωριό. Ἐκείνης πάλι κρατοῦν στὰ χεῖρά τους ἓνα κλαδί καὶ κάθε τόσο ζυλοφορτίζουν τοὺς ἄνδρες τους γιὰ νὰ τοὺς κάνουν «νὰ βάλουν μυαλό».

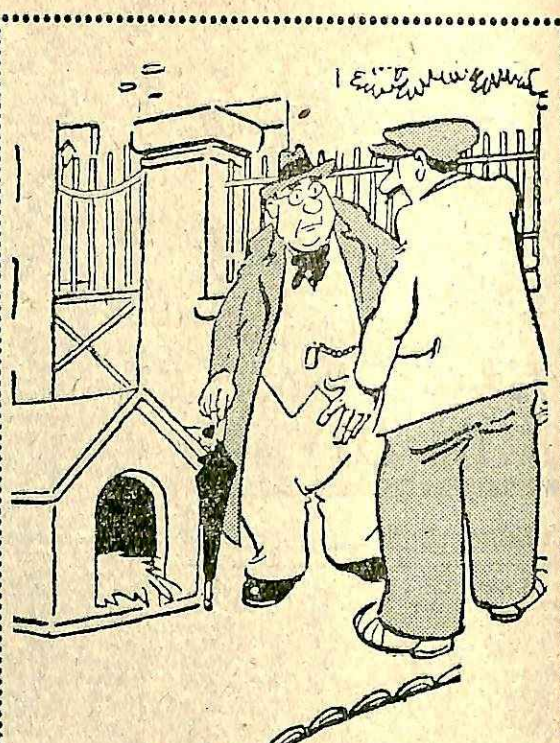
Τέλος ὁ δόκτωρ Στάινμετς ἀναφέρει διάφορες παρατηρήσεις πού ἔκανε σὲ μερικὸν ἡμιάνθρωπον Κινέζου τῶν ὄρειων περιοχῶν τῆς Κίνας. Ἐκεῖ περὶ ἡ ἀπίστη συζυγὸς δὲν τιμωρεῖται ἀπὸ τὸ συζυγόν, ἀλλὰ ἀπὸ τίς ἄλλες πιστὲς συζυγοὺς. Ἡ τιμωρία τῆς δὲ εἶνε ἡ ἐξορία. Δένεται σ' ἓνα παλούκι καὶ μαστιγώνεται μέχρις αἵματος!

Ἐπειτα μισοπεσμένη μεταφέρεται στὸ Νάο τοῦ Ἐρῶτος, ὅπου ὑφίσταται ἓνα ἀνατριχίλαστο μαρτύριο: Οἱ ἐνάρετες συζυγοὶ τῆς ζερφίζουν τὴ νύχτα ἀπὸ τὰ χεῖρά καὶ τὰ πόδια!

Κατόπιν, ὅταν γίνῃ καλὰ, τὴν ἀπέλθουν πᾶσι στὸ σπῆτι τῆς, ἀφ' οὗ πρῶτα τῆς κρεμάσουν στὸ λαμὸ μὴ ξύλινη ταμπέλα, ὅπου εἶνε χαραγμένες οἱ ἐξῆς συμβουλές: «Νὰ σέβῃσαι καὶ νὰ ἀκούῃς τὸν ἄνδρα σου. Νὰ μὴ εἰσαὶ ζηλιάρῃ. Νὰ μὴ εἰσαὶ ψεύτρα. Νὰ κρατῇς σὲ ἀπόστασι τοὺς νέους. Νὰ μὴ συλλογίζεσαι ἄλλον ἄνδρα, ἐκτός ἀπὸ τὸ συζυγόν σου»!

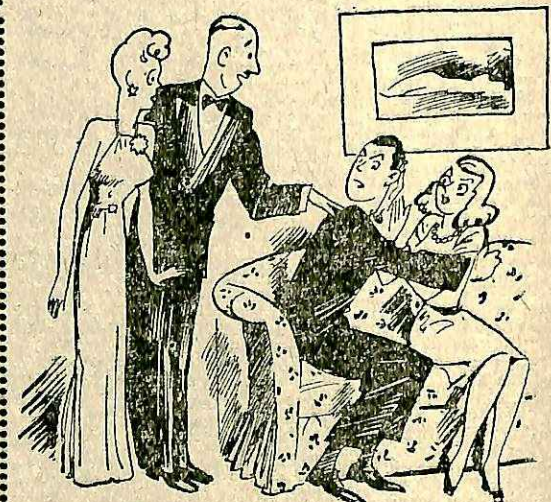
Μὰ πιὸ ἀποτελεσματικὸ ἀπ' αὐτὲς τίς συμβουλές εἶνε τὸ ζερφίζμα τῶν νυχθίων τῆς ἀπίστης Κινέζας, γιατί δὲν τολμᾷ πᾶ νὰ σηκώσῃ τὰ μᾶτια τῆς καὶ νὰ κυττάξῃ ἄλλον ἄνδρα!

Π. ΡΟΥΤΖΙΕΡ

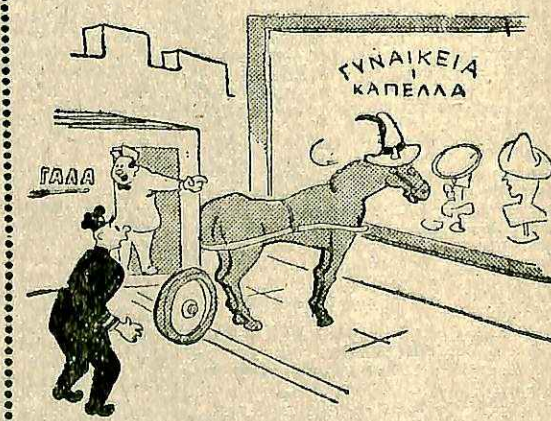

ΣΠΟΥΔΑΙΟΣ ΟΥΛΑΚΑΣ!

—Τὶ τὸ κάνετε τὸ σκυλὶ πού σὰς φύλαγε τὸ σπίτι;
—Μὰς τὸ ἐκλεψαν!...

—Λάθος κάνεις νεαρό μου. Αὐτὴ εἶνε ἡ γυναίκα μου! Ἀπ' ἐδῶ εἶνε ἡ κόρη μου!...

Ἡ ΟΥΡΑΔΑ

—Τὶ νὰ τῆς κάνω, κύριε πόλιμαν; Ἀπὸ τὴν ἡμέρα πού τῆς φέρεσα καπέλλο, στέκεται καὶ χαζεύει σ' ὅλες τίς βιτρίνες!...

Τὸ πυροτέχνημα τῆς «ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ»

Μία μεγάλη ναυτικὴ ἐπιθεώρησις εἶνε συγκεντρῶσις στὶς 4 Σεπτεμβρίου 1911 98 γαλλικὰ πολεμικὰ σκάφη στὸ λιμὲν τῆς Τουλῶνας. Τὸ συνολικὸ τους ἐκτόπισμα ἔσπερουνε τίς 450.000 τόνων.

Ἀνάμεσα σ' αὐτὰ ἐκείνη τὸ βαρὺ θωρηκτὸ «Λιμενιστὲς» (Ἐλευθερία). Ἦταν ἓνα μεγάλο σκάφος μὲ τέσσερα πονόφωρα καὶ ἰσχυρότατο ὄπλισμα. Ἐνα ἀληθινὸ στόλισμα τοῦ γαλλικοῦ πολεμικοῦ στόλου.

Ὁ κυβερνήτης τοῦ Ζωρὲς ἦταν περὶ ἑκατὸν ἑξήκοντα. Καὶ, χάρις σὲ μὴ εἰδικὴ εὐνοία τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Ναυτικῶν, εἶχε διαλέξει προσεχτικὰ ἓναν-ἓναν τοὺς ἀξιωματικούς καὶ τοὺς ναῦτες τοῦ πληρώματος.

25 Σεπτεμβρίου, Ἐνα ἐπείγον σήμα τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ναυτικῶν ἔληθε. Ἡ «Ἐλευθερία» ἔπρεπε νὰ φύγῃ γιὰ τίς θάλασσες τῆς Ἰνδοκίνας, ὅπου εἶχαν ξεσπάσει σοβαρὰς ταραχές. Θὰ τὴν συνώδεον δύο καταδρομικὰ καὶ μερικὲς ἐλαφρότερες μονάδες.

Οἱ προετοιμασίαι τῆς ἀναχωρήσεως ἀρχίσαν ἀμέσως. Τὸ θωρηκτὸ νέμισε τίς ἀποθήκες του μὲ κάρβουνο καὶ κατόπιν πλείονος σὲ μὴ εἰδικὴ ἀποβάθρα τοῦ ναυστάθμου γιὰ νὰ παραλάβῃ τὰ ἀπαιτούμενα πολεμοφόδια.

Ὁρὰ 2 25'. Οἱ δύο ἀποθήκες τῶν πυρομαχικῶν ἦσαν πλήρεις.

Ὁ ἀστυνόμος τῆς «Ἐλευθερίας» ἐξέπεμψε τὸ σήμα πρὸς τὰ πλοῖα πού θὰ τὴ συνώδεον:

«Ἀναχώρησις στὶς 6 καὶ 30'». Ἐπειτα, τὸ βαρὺ θωρηκτὸ κινήθηκε ἀργά, γιὰ νὰ ξαναπάσῃ τὴ θέσι του μέσα στὸ λιμὲν. Ὁλόγυρσά τοῦ ἦσαν μερικὰ ἄλλα θωρηκτὰ καὶ καταδρομικὰ, τὸ «Ἐκλουά», ἡ «Δημοκρατία», ἡ «Πατοίς», τὸ «Κουαμπέ».

Ἀπὸ τὴ γέφυρα τοῦ κυβερνήτου ἀντήχησε ἡ διαταγή:

«Γενικὴ καθαριότης πλοίου καὶ πληρώματος. Συσσίτιον 5 καὶ 30'. Γενικὴ ἐπιθεώρησις 6'».

Ὁ πλοίαρχος Ζωρὲς ἦταν μαρινῶδες γιὰ τὴν καθαριότητα. Καὶ ἤθελε νὰ βεβαιωθῇ μὲ τὰ ἴδια του τὰ ὦτα, ὅτι ὅλα ἦσαν ὅπως ἔπρεπε.

Τὸ βαρὺ θωρηκτὸ Βουίτς τώρα σὰν μὴ πελώριον κυνέλι. Οἱ ναῦτες, ἀνασκουμπωμένοι, ἔτρεχαν δεξιὰ καὶ ἀριστερά, γιὰ νὰ ἐξασανίσουν καὶ τὸ ἐλάχιστο λέκισμα καὶ νὰ ξαναδώσουν στὸ πλοῖο τὴν ὁμορφίαν ὅπως τοῦ.

Ὁ κυβερνήτης παρακολουθοῦσε ἐνθουσιασμένος ὅλες αὐτὲς τίς προετοιμασίαις. 5 καὶ 15'.

Μία τρομακτικὴ ἐκρηκτικὴ ἀντήχησε ἐξαφνικὰ μέσα στὸ λιμάνι. Καὶ ἔπειτα πολλές ἄλλες στὴ σειρὰ...

Στὸ μέρος ὅπου βοισκόταν ποῖν ἡ «Ἐλευθερία» ἀπλυνόταν τώρα ἓνα πυκνὸ σύννεφο ὀλομοῦρου καπνοῦ, πού τὸ διέσχισαν κάθε τόσο φωτεινὲς λάμψεις.

Τὰ πλοῖα πού ἦσαν ὀλόγυρα ἔτρεχαν ν' ἀπομακρυνθοῦν. Καὶ γιὰ ἀσπερτὴ ὥρα μὴ πρωτοφανὲς σὺγχυσις ἐπεκράτησε μέσα στὸ λιμάνι τῆς Τουλῶνας.

Πάνω στὴν «Ἐλευθερία» διαδοματιζόνταν σκληρὲς ἀπεριόγραπτες φοβίκες.

Οἱ ναῦτες ἔτρεχαν σὰν τρελλοὶ ἀνέμεσα στὴν κόλασι τῶν φλογῶν καὶ τοῦ καπνοῦ, προσπαθώντας νὰ σωθοῦν. Ὁ κυβερνήτης οὐλοῖσε σὰν δαιμονισμένος. Ἄλλα κανεὶς δὲν τὸν ἀκούγε πιά. Ὅσοι εἶχαν γλυτώσει ἔφευγαν στὴ θάλασσα. Τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ σκάφους ἀντηχοῦσε ἀπὸ σπασακτικὲς κραυγές. Οἱ ἄνδρες τοῦ πωραίου καὶ τοῦ πουνταίου πυογίσκου εἶχαν ἀποκλεισθῇ μέσα στὴν ἀτσαλένια φυλακή τους καὶ ἦταν ἀδύνατον νὰ βγοῦν ἀπὸ κεῖ, γιὰτί οἱ φλόγες τοὺς εἶχαν ζώσει ἀπὸ παντοῦ. Καὶ οἱ ἐκρήξεις συνεχίζονταν πάντα... Ἦταν φανερό πὺς εἶχαν πάσει φωτιά τὰ πυρομαχικά. Καυμιὰ σωτηρία δὲν ἦταν πιά δυνατὴ.

Μία καινοῦργια ἐκρηκτικὴ, ἰσχυρότερη ἀπὸ ὅλες τίς ἄλλες, συνεκλόνησε τὸ σκάφος.

Ἐνας νεαρὸς σημαφόρος ἔσπερσε τότε τὸν κυβερνήτη στὴ θάλασσα. Ἀλλὰ μὴ στιγμὴ ἀνοτότερα, καθὼς πῆγαινε νὰ πηδήσῃ καὶ ὁ ἴδιος μὴ νὰ ἐκρηκτικὴ ἀκούσθηκε ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ σκάφους. Μεταρριχτὸν σύντροφοί του εἶδαν τὸ σῶμα του νὰ ἐκσπενδονίζεται μὲ ὀμὴ πρὸς τὰ ἐπάνω καὶ ἔπειτα νὰ ξαναπέθῃ μέσα στὴν κόλασι τῶν φλογῶν.

Ὁρὰ 6 καὶ 40'.

Ὅλα εἶχαν τελειώσει.

Ὁ τεοστιστὸς ὄγκος τῆς «Ἐλευθερίας» εἶχεν ἐξαφανισθῇ κάτω ἀπὸ τὰ κύματα. Ἐνα φουγάρο, ἓνα κομμάτι τοῦ καταστρώματος, τὸ κοντάρι μὲ τὴ σημαία ἐπέπλεον ἐδῶ καὶ ἐκεῖ.

Τοιαῖα ἄλλα θωρηκτὰ πού βοισκόταν ἐκεῖ κοντὰ εἶχαν πάσει ἐπίσης σοβαρὰς ζημιὰς ἀπὸ τὰ πυρομαχικὰ σιδηρικά πού σὰν ἀληθινὰ βλήματα, ἐκσπενδονίζονταν πρὸς ὅλες τίς διευθύνσεις.

Ὁ ἀπολογισμὸς τῆς καταστροφῆς ἦταν τρομακτικὸς: διακόσιαι ἐξήκοντα ὅκτω ἄνδρες ἀπὸ τὸ πλοῖωμα εἶχαν θῆ τραγικὸ θάνατον μέσα στὶς φλόγες.

Τὰ πτώματα τῶν περισσοτέρων ἐξ αὐτῶν δὲν βρέθηκαν ποτέ.

Σὲ μὴ αἵθουσα τοῦ νεκροτομείου τῆς Τουλῶνας συγκεντρώθηκαν ἔπειτα ἀπὸ λίγες μέρες μερικὰ οἰκτρά ἀνθρώπινα ὑπολείμματα: νεκρά, πόδια, κομμάτια ἀπὸ κορυμιά, παραμορφωμένα κεφάλια... Κανεὶς δὲν ὑπόσχεσε νὰ ἐξακριβώσῃ τὴν ταυτότητα τους... Μερικὰ ἀπ' αὐτὰ εἶχαν βρεθῇ πάνω στὰ καταστρώματα τῶν πλοίων πού ἦσαν ἀγκυροβολημένα γύρω ἀπὸ τὴν «Ἐλευθερία». Ἀλλὰ εἶχαν περισυλλεγῇ ἓν ἀπόστασι πολλῶν ἑκατοντάδων μέτρων ἀπὸ τὸν τόπο τῆς καταστροφῆς.

Ἐπειτα ἀπὸ τρεῖς ἡμέρας, στὶς 21 Σεπτεμβρίου 1911, εἶνε στὴν Τουλῶνα ἡ δίκη τοῦ κυβερνήτου Ζωρὲς καὶ μερικῶν ἄλλων ἀξιωματικῶν πού εἶχαν σωθῇ πέφτοντας στὴ θάλασσα.

Κανεὶς οὐτε ἀπὸ τοὺς κατηγορουμένους οὐτε ἀπὸ τοὺς ὑπεραστικὸς ἀρτυροὺς πρὸς τὸν ἐξετάσθησαν ἀπὸ τὸ ναυτοδικεῖο δὲν ὑπόσχεσε νὰ δώσῃ μὴ ἐξήγησι γιὰ τὰ αἰτία τῆς καταστροφῆς.

Ἡ ἐκρήξις ἦταν τυχαία; Ἐπρόκειτο γιὰ σαμποτάζ; Δὲν εἶχε δοθῇ ἡ ἀπαιτούμενη προσοχὴ στὴ φροντίδι τῶν πυρομαχικῶν; Οἱ ὀβίδες πού φοροῦνταν πάνω στὰ σκάφη ἦσαν ἐλαττωματικὲς; Κανεὶς δὲν τὸ ἐμαθε ποτέ.

Τὸ ναυτοδικεῖο ἀπῆλλαξε τοὺς κατηγορουμένους πού ὄλοι, χωρίς καμμιὰ ἐξίλασι, ὅπως ἀποβείνθηκε ἀπὸ τίς καταθέσεις τῶν μαρτύρων, εἶχαν δεῖξει θάρρος καὶ αὐταθυσία. Καὶ, σὲ λίγο, σταμάτησε νὰ γίνετῃ λόγος γιὰ τοὺς 268 νεκρούς τῆς «Ἐλευθερίας»...

ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ἀπὸ ἱπποτισμὸ

Τὸ ἐγκλημα ἐνὸς Ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης

Μία σκοτεινὴ ὑπόθεσις ἀπασχολεῖ τελευταῖως τὴν ἀγγλικὴ κοινὴ γνώμη. Ἡ Σκωτλανδὸς Γραφὸς συνέλαβε τὸν Τόμας Τζῶν Λέυ, πρῶτον-ὕπουργόν τῆς Δικαιοσύνης τῆς Αὐστραλίας, μαζί μὲ δύο φίλους του, πλουσίους κτηματίαις μὲ τὴν κατηγορία ὅτι δολοφόνους κάποιον Τζῶν Μούντι. Εἶνε ἡ πρώτη φορὰ πού ἓνας ὕπουργος τῆς Δικαιοσύνης μιᾶς χώρας τῆς Ἀγγλικῆς Αὐτοκρατορίας κατηγορεῖται γιὰ φόνο, καὶ αὐτὸ ἀκριβῶς δίνει τόσο ξεχωριστὸ ἐνδιαφέρον στὴν ὑπόθεσι.

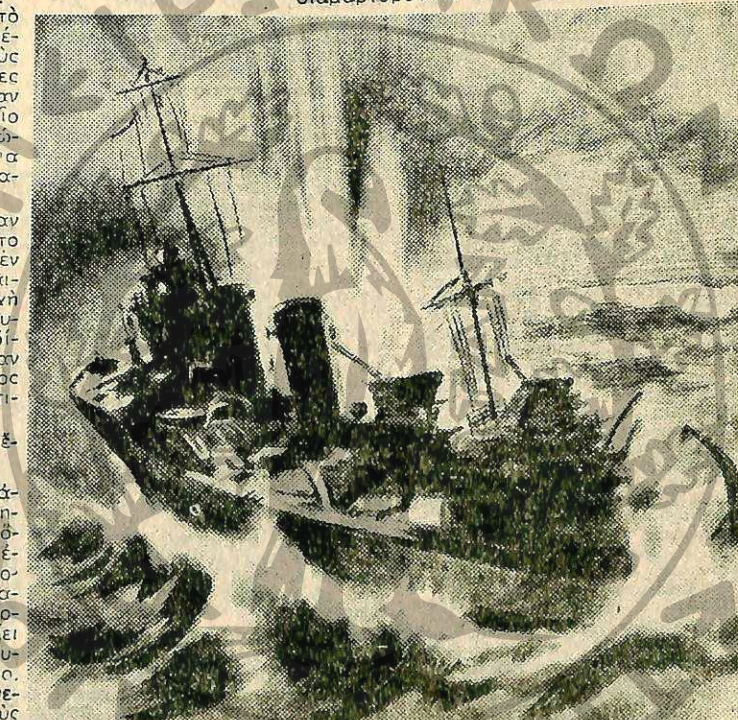
Οἱ δύο συγκατηγορούμενοι τοῦ Λέυ εἶνε ὁ Τζῶν... Οὐίλλιαμ Βούκινγκχαμ 43 ἐτῶν, καὶ ὁ Λῶρενς Τζῶν Σμιθ 38 ἐτῶν. Τὸ θυμὸν ἦταν ἓνας πρῶτον-δεκανεὺς τῆς θῆς Στρεπταῖας ἀπὸ ἓνα ξενοδοχεῖο τοῦ Χέιγκατ, ὅπου ἐργαζόταν. Τρεῖς ἡμέρες μετὰ τὴν ἐξαφάνισι του, τὸ πτώμα του βρέθηκε σ' ἓνα ἐγκαταλελειμμένον λατομείον τοῦ Γουάιντχαμ. Ἦταν στραγγαλισμένος μὲ ἓνα ἀκρινί, πού κρεμοῦνται ἀπὸ τὸ καμὶο του.

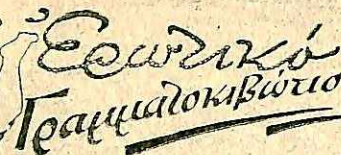
Στὴν ἀρχὴ ὡρίσθησαν στοιχεῖα ἔκαμον τὴν ἀστυνομία νὰ πιστέψῃ ὅτι ἐπρόκειτο περὶ αὐτοκτονίας. Τώρα ὅμως φρονεῖ ὅτι ὁ Μούντι δολοφονήθηκε στὸ Λονδίνον καὶ ὅτι μεταφέρθηκε κατόπιν νεκρὸς στὸ δρυκεῖο.

Πιστεύει ἀκόμη ὅτι εἶνε ἀνακατεμένη σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι κάποια πλοῦσια λαίδη, πού εἶχε νὰ κρύβῃ ἓνα μυστικὸ καὶ ὅτι ὁ Μούντι τὴν ἐξεδίωξε καὶ τῆς ἐπαίρει χρήματα γιὰ νὰ μὴ τὸ φανερώσῃ. Ἀστυνομικὸς ἐπιθεωρητὴς ὀφει ἐξακριβώσῃ ὅτι ὁ Μούντι εἶχε δώσει ραντεβού σ' αὐτὴ τὴν γυναίκα στὸ Χέιγκατ. Διάφοροί φίλοι τοῦ ἐκδικοῦ τὴν εἶχαν ἰδῇ ἐπαυλειμμένη καὶ τὴν περιγράφουν ὡς μὴ νεύλημμένη καλλονὴ 30 περίπου ἐτῶν, μελαχροινὴ καλλονὴ 30 περίπου ἐτῶν, πάντοτε ἐνδυμένη ντυμένη καὶ στολισμένη μὲ βαρὺτα κοσμήματα.

Φαίνεται ὅτι οἱ τρεῖς κατηγορούμενοι ἦσαν φίλοι τῆς μυστηριώδους αὐτῆς κυρίας τοῦ κόσμου, ὅτι εἶχαν ἀκούσει γιὰ τὸν ἐκδικοῦ πού τῆς ἔκανε ὁ Μούντι καὶ ἐκβίασε ἀπὸ τὴν ἐνεργήσαν ἀποτελεσματικὰ γιὰ νὰ τὴν ἀπαλλάξουν ἀπὸ τὸν ἀπομνημόνιον λοιπὸν τὸ γραφικὸν ρακτῆρα τῆς καὶ προσκάλεσαν τὸν ἐκδικοῦ στὴν ὅ ἓνα διαμέρισμα τῆς Μπρόμπτον Ρόντ, ὅταν ἔφτασε ἐκεῖ, τὸν ἔδεσαν σφιχτὰ σ' ἓνα κάθισμα καὶ τὸν υπεκρέωσαν νὰ ὑπογράψῃ ἓνα χαρτί, μὲ τὸ ὁποῖον ἀναγνώριζε τὴν ἀτιμὴ διαγωγήν του ἀπέναντι τῆς λαίδης καὶ ὑποσχόταν νὰ μὴ τὴν ἐνοχλήσῃ πιά. Ἐπειτα τὸν σκότωσαν καὶ μετέφεραν τὸ πτώμα του στὸ λατομείον.

Ἐννοεῖται ὅτι οἱ τρεῖς κατηγορούμενοι διαμορτύνονται ὅτι εἶνε ἀθῶοι.

2

Διπλή κεραμίδα

ΠΡΟΣΩΠΑ:
ΡΟΒΕΡΤΟΣ, ΛΟΥΪΖΑ.

(Η σκηνή σε μία πλούσια επιπλωμένη εσωτική φωλιά).

ΡΟΒΕΡΤΟΣ (στο τηλέφωνο): Έμπρός... Έμπρός. Ρόζα!... Μ' ακούς;... Σου τηλεφώνω από το συμβολαιογραφείο. Ήρθα να μιλήσω με το συμβολαιογράφο για την κληρονομία της θείας σου. Ο συμβολαιογράφος όμως είχε πολύ απασχολημένους... πρέπει να πάω σε μία εκποίηση και... μου πρότεινε να του έκθω στο δρόμο την υπόθεσι... Φυσικά δέχθηκα... Λοιπόν, σου τηλεφώνω για να σε ειδοποιήσω να μην ανησυχήσεις, αν άρνησω απόψε. 'Ακούς, Ρόζα; Μην ανησυχήσεις, δεν είναι έτσι, αγαπία μου; Πώς; 'Εκείνο που μου παράγγειλες να μην το ξεχάσω; Έννοια σου, θα σου το φέρω... Και τώρα αντί, Ρόζα μου, ο συμβολαιογράφος με περιμένει... (Αφήνει το ακουστικό). Ούφ! που καταργείται ένας άντρας για να μην τον υποπτεύεται η γυναίκα του! Τό πιστεύω όμως... συμβολαιογράφος, κληρονομιά, εκποίηση, κτλ. κτλ. (Κυττάει γαρούμενος γύρω του). Ωραίο αυτό το δωμάτιο για συμβολαιογράφο!... Μόνο που έχει λουλούδια, γλυκά, λικέρ... (Κυττάει το ρολόγι του)... 'Ολα είναι έτοιμα! Τέσσερες ή ώρα... όπου νάνε θαρθή... (Ακούγεται σε λίγο το κουδούνι. Ο Ροβέρτος τρέχει κι' ανοίγει. Μια νεαρή ωραία κυρία μπαίνει μέσα και ρίχνεται στην αγκαλιά του).

ΡΟΒΕΡΤΟΣ: 'Αγάπη μου... Λουΐζα μου... 'Επί τέλους ήρθες!... Βλέπεις, νοσή μου, τι ώρα σου είναι εδώ; Δεν έχεις φόβο μήπως σε δη κανένας γνωστός. ΛΟΥΪΖΑ: Ροβέρτε, έχω να σου πω σπουδαία πράγματα...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ: Τι τρέχει; Πές μου νοήγιστα γιατί ανησυχώ.

ΛΟΥΪΖΑ: Ροβέρτε, ο άντρας μου με άπατά!

ΡΟΒΕΡΤΟΣ: Και τί σε νοιάζει ξένα; Βγάλε, γουρή μου, το καπέλο σου...

ΛΟΥΪΖΑ: Τι με νοιάζει; Ροβέρτε, πώς μου μιλάς έτσι; Γιατί με πέρασε; Μήπως νομίζεις πως έχεις υποστά σου καμιά επίπολησι;

ΡΟΒΕΡΤΟΣ: Μά... αγάπη μου, δεν σου είπα τίποτε που να θυμώσης. Τό πολύ-πολύ αν σε άπατα αυτός, υπορείς κι' εσύ να τον εκδικηθείς μία χαρά.

ΛΟΥΪΖΑ: Τι θέλεις να πής; Φαντάζεσαι πως θα γίνω έρωμένη σου έτσι αέσως; Όλοι οι άνδρες είστε οι ίδιοι. Κυττάξέ με καλά και πές μου: 'Εχω ύψος γυναικός που θέλει να εκδικηθών τον άνδρα της. Ξηλώντας να τον άπατήση κι' αυτή;

ΡΟΒΕΡΤΟΣ: Κάθε άλλο μικρό μου. Φτάνει και μία ματιά να σου οίση κανείς για να πεισθή αέσως ότι είσαι άποφασισμένη να μείνεις αιώνας πιστή στον άνδρα σου.

ΛΟΥΪΖΑ: Με κοροϊδεύεις; Ξέρεις όμως γιατί ήρθα εδώ; Ήρθα για να βεβαιωθώ, προτού γίνω δική σου, ότι είμαι για σενα κάτι περισσότερο από ένα καπρίτσιο τής στιγμής.

ΡΟΒΕΡΤΟΣ: 'Απορώ πως υποθέτεις τέτοια πράγματα...

ΛΟΥΪΖΑ: Δεν υπέθεσα τίποτε, αλλά θέλω να βεβαιωθώ, ότι κοντά σου θα είμαι πάντα εύχισμένη.

ΡΟΒΕΡΤΟΣ: Κο-κο-κοντά μου; ΛΟΥΪΖΑ: Ναι, τώρα που ξέρω τί αίσθημα τρέφεις για μένα, δεν έχω πια κανέναν δισταγμό. Πάω με, σου χαρίζω τη ζωή μου!

ΡΟΒΕΡΤΟΣ (που δεν ζήτησε όσα του δίνουν): Κι' ο άντρας σου;

ΛΟΥΪΖΑ: Θα πάω σε λίγο να λέγεται άντρας μου. Πήρα την άποψή για να μου δώση το διαζύγιο να τον συλλάβω επί αυτοφώω. Τώρα αέσως μάλιστα θα πάω με τον αστυνόμο εκεί που βρίσκεται. Έγω κάνω όλες τις ένεργειες που απαιτούνται μαζί με το δικηγόρο μου και στίς πέντε έχω συντεθεί στο ξενοδοχείο «ό Μαυρός Γάτος». Ο άνδρας μου, θα είναι εκεί στο υπ' αριθ. 13 δωμάτιο με τη φιλενάδα του.

ΡΟΒΕΡΤΟΣ: Και άποφασίσε να τον;

ΛΟΥΪΖΑ: Ναι, να τον πιάσω επί αυτοφώω. Αυτό βέβαια θα με κάνει να χάσω για σήμερα τη συντροφιά σου. Προέπει όμως άφου μ' αγαπάς, να υποστής τη θυσία αυτή για ν' ανακτήσω την ελευθερία μου και να δώσω σε σενα όλη μου τη ζωή...

Τι λές; ΡΟΒΕΡΤΟΣ: Λέω ότι...

ΛΟΥΪΖΑ: Ξέρω... Ξέρω... Λέω ότι πήρα νήνορα την άποψή μου; Με θαυμάσεις, έ; Μα βλέπεις, γουσό μου, ότι έμεις οι γυναίκες, όταν αγαπάμε, είμαστε γενναίες... (Πάνει το κεφάλι του και τον φιλεί στο μέτωπο). 'Ωρεβούας, εύχισμένη νικητή, και περιμένε ως πού να κανονίσω την επί αυτοφώω συλληψήν...

(Η Λουΐζα φεύγει άβροντας το Ροβέρτο άποσβολωμένο, μαυραωμένο).

ΡΟΒΕΡΤΟΣ (τραβώντας τα μαλλιά του): Θεέ μου! Τι συμφορά είναι τούτη... Τι να κάνω; Φώτισέ με, Θεούλη μου... Νομίζει ότι δεν είμαι παντρεμένος και θέλει ν' άφήση τον άνδρα της για να πάση ευένα!... (Χτυπάει ελαφικά το μέτωπό του). Μιά ιδέα!... Μιά ιδέα!... (Παίρνει τον κατάλογο του τηλεφώνου). 'Εμπρός!... Ξενοδοχείο «ό Μαυρός Γάτος»; Σας παρακαλώ ειδοποιήστε να έρθη στο τηλέφωνο ο κύριος του υπ' αριθ. 13 δωματίου... αέσως γιατί πρόκειται για σπουδαίο ζήτημα. (Σε λίγο). 'Εμπρός... ο κύριος του υπ' αριθ. 13 δωματίου... Κύριε, λαμβάνω το θάρρος να σας ανησυχήσω για να σας παρασχω μία μεγάλη έκδουλεισι. Πρό όλίγων λεπτών, όλως τυχαίως, έμαθα ότι η σύζυγός σας, η κ. Λουΐζα συνδουμένη από τον αστυνόμο, το δικηγόρο της και δυο μάτορες ένοχεται να σας πιάση επί αυτοφώω... Πιστεύω να σας ειδοποιώ έγκαιρώς, ώστε να φύγετε, προτού συντελεσθών το μοιραίον... Πώς; Μ' εύχαριστείτε; Τίποτε, κύριε, σας παρακαλώ... 'Ηταν πολύ φυσικό εκ μέρους μου. Είμαι βέβαιος, ότι το ίδιο θα έκανατε και σεις για μένα. Μα όχι, κύριε, είσαι άληθινά εύτυχής που υπόρεσα, να σας φανώ χρήσιμος... Τι είπατε; 'Η φίλη σας θέλει κι' αυτή να μ' εύχαριστήσει;... 'Ω, μά είναι πολύ εύγενής... Ναι, ναι, περιμένω... 'Εμπρός... Πώς είπατε, κυρία μου;... Προσέφερα και σε σας μία μεγάλη έκδουλεισι;... Παρακαλώ... Τι λέτε τώρα;... (Κατ' ιδίαν: Μα κάπου έχω άκούσει αυτή τη φωνή...) Είμαι πολύ εύτυχής, κυρία μου. (Κατ' ιδίαν: Μα την έχω έχω αυτή τη φωνή, είμαι βέβαιος ότι την έχω).... Μάλιστα, κυρία μου, είμαι ένας ήπιότης!... Πώς είπατε;... (Κατ' ιδίαν: Πολύ γνωστή μου φωνή...) Πώς; Πώς είπατε;... Βέβαια σας άκούω πολύ καθαρά... Παρακαλώ... (Τό άκουστικό του φεύγει από τα χείρα. Τα μάτια του γουαλάνουν). Θεούλη μου, τί κεραμίδα!... Είνε ή φωνή της γυναίκας μου!

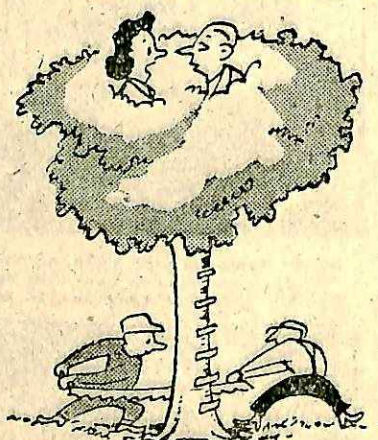
ΕΡΝ. ΛΑΓΚΕ

Μακάβρια έξεφλησις...

Ο κύριος και η κυρία Ουίλλιαμ Βέϊρ, που είχαν ένα μικρό έμπορικό κατάστημα στο Μπίουινγκχαμ της Αλαμπάμα, χωροκόπησαν και έπειδή δεν υπορούσαν να πληρώσουν τα χρέη τους, αυτοκτονήσαν, άνοίγοντας την στομάχιγγα του γκαζιού. Στη διαθήκη τους όριζον ότι άφήνουν τα πτώματά τους στους πιστωτάς των «που υπορούν να τα εκμεταλλευθών μ' όποιο τρόπο νομίζουν προσφορώτερο, για να εισπράξουν τα όφειλάμενα.

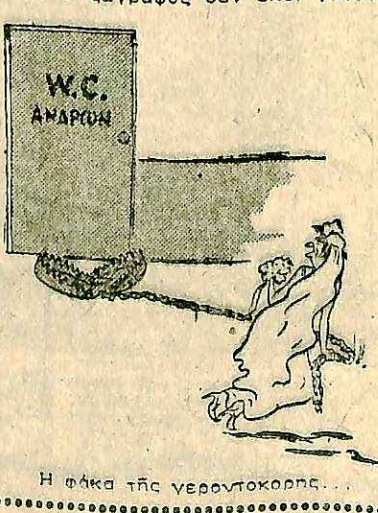
Ο έρωτευμένος πυροσβέστης...

Μπορέ τί ρουχαλτό είν' αυτό; Θα κοιμάται και κάποιος άλλος στο δέντρο!...

ΣΤΗΝ ΠΟΝΤΙΚΟΤΡΥΠΑ
Όταν ο ζωγράφος δεν έχει νάτα...

Η φάκα της γεροντοκορίας...

ΦΟΝΙΑ ΔΕΣ με μισδό!

Ένα πελύ προσοδοφόρο
έπαγγελμα

Οι άνθρωποι σκοτώνουν ό ένας τον άλλον για χίλιους δυό λόγους. 'Αλλά στην 'Αμερική υπάρχουν άνθρωποι που σκοτώνουν τους όμοιους των χωρίς κανένα λόγο, μόνο και μόνο έπειδή αυτό είναι το έπαγγελμά τους. 'Ενα έπαγγελμα όπως και όποιοδήποτε άλλο, που έχει όμως το πλεονέκτημα ότι είναι εξαιρετικά προσοδοφόρο.

Η έρευνα της αμερικανικής αστυνομίας άποκάλυψε ότι μόνο στο Σικάγο υπάρχουν περισσότεροι από έκατό έπαγγελματίαι φονιάδες, που πολλοί απ' αυτούς δεν είχαν ποτέ ώσπασο σοβαρούς λογαριασμούς με τη δικαιοσύνη. Ο λόγος είναι άπλούστατος. Πρώτα-πρώτα είναι άριστοτέχναι στο είδος τους και έξορουν να κάνουν τα έγκλημάτα τους χωρίς ν' άφήνουν πίσω τους ίχνη. 'Επειτα, μεταξύ αυτών και των θυμάτων τους δεν υπάρχει καμιά σχέση. Γιατί δεν είχαν ποτέ καμιά άφορη μαζί τους. Και γι' αυτό οι έρευνες δεν στεφονταί προς τό μέρος τους. 'Ετσι κατορθώνουν να διαφύγουν. Κι όταν όμως είναι κοινό μυστικό ότι ό τάδε άνθρωπος σκοτώθηκε από τον τάδε φονιά, πάλιν δεν γίνεται τίποτα. Γιατί δεν υπάρχει καμιά άποδείξις γι' αυτό.

Μερικοί από τους φονιάδες του Σικάγο εργάζονται για λογαριασμό των μεγάλων συμμοριών γκάγκστερ. Άλλοι όμως προτιμούν να εδωάζονται μόνοι τους, σαν ελεύθεροι έπαγγελματίαι, που είναι πάντοτε πρόθυμοι να έξυπηρετήσουν την πελατεία τους.

Ο περίφημος από τους φονιάδες του Σικάγο ήταν ο Τζόν Λή, που, πριν από μερικές βδομάδες, βρέθηκε σκοτωμένος σ' έναν κεντρικό δρόμο της πόλεως. Ζούσε σ' ένα πολυτελέστατο διαμέρισμα μαζί με τη φίλη του Τζέαν Πάρκερ και έδωδε πάντοτε άφθονα νοήματα, χωρίς να μάθη κανείς ποτέ ποιά ήταν ή προέλευσις τους. Η αστυνομία πιστεύει ότι είχε στό ένοσητικό του 64 όφονους. 'Εχει επίσης ύπόνοιες για άλλους 17.

Ο Λή πιστεύεται ότι ήταν τό «δεξί χέρι» του 'Αλ Καπόνε και άλλων περίφημων γκάγκστερ. Είχε έ-

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

★ Η τιμή και τό κέρδος δεν βρίσκονται πάντοτε μέσα στο ίδιο σακκούλι.

★ Ένα κούτσουρο και δέκα χρόνια να μείνι μέσα στο νερό δεν θα γίνι ποτέ κροκόδειλος.

★ Άμα μιλάς σ' έναν σκύλο για τα δόντια του τα δονάται και όσάκωνει.

★ Η πληγή μπορεί να νεάνη και να φύγη μ' ό σημαδι μένει.

★ Όποιος διδά και περιμένει να βρέξη ό θεός για να πιθ θα περάνη της δίψας.

★ Οι φυλακές είναι κλεισμένες νύχτα μέρα κι' όμως είναι πάντοτε γεμάτες. Οι έκκλησιες είναι άνοιχτες νύχτα και μέρα κι' όμως τις βρίσκεις πάντα οχεδόν άδειανες.

★ Ο δρόμος που οδηγεί στο δέκα περνάει απ' τ' άνάκτορα.

★ Ο δρόμος που οδηγεί στο χρυσό περνάει από την αγορά, μα ό δρόμος που βγαίνει στην άρετή περνάει απ' την έρημο.

πίσης πελάτες μεταξύ της άνωτέρας κοινωνίας. 'Αλλά για κάθε έγκλημά του φονιτίζε πάντοτε να έχη ένα σίγουρο «άλλοθι». 'Ετσι, όταν συνέβαινε να ένοχοποιηθών, κατάρθανε ν' άποδείξη χωρίς μεγάλη δυσκολία την «αθωότητά του».

Ποιος τον σκότωσε; Η αστυνομία πιστεύει ότι έπασε θύμα κάποιου άλλου φονιά.

Ο Λή είχε λάβει ένα τηλεφώνημα. Μία γυναίκα έφώνη του είχε είπη:

— Θα έχετε 5000 δολάρια αν ό κύριος που θα βγύ άσπιο τό πρωί στίς 9 από τον αριθμ. 72 της «Λίνκολν 'Αβενιου» δεν φάση ως τα γραφεία του «Ντάιμον Κοοπροέσιον».

— Ω καίη! άπάντησε ό Λή. Δώστε μου τα χαρακτηριστικά του.

— 'Επειτα ζήτησε να μάθη πώς θα εισέπραττε τό συμφωνηθέν ποσόν. Του άπάντησαν ότι θα του τό έστελναν στίπτι του ποιν από τό μεσημέρι.

— Δεν εργάζομαι με πίστωση άπάντησε ό Λή και κατέδασε τό άκουστικό.

Την άλλη μέρα, ένας άνθρωπος έπρεπε νεκρός σε μικρή άπόστασι από τα γραφεία του «Ντάιμον Κοοπροέσιον». Χωρίς άμειβολία, ή γυναίκα που είχε τηλεφώνησει στο Λή είχε άπευθυνθών σ' έναν άλλον φονιά. 'Από μία τυχαία δέ σύμπτωσι ό Λή άντελήθη ότι ήταν ή σύζυγός του θύματος. Και σκέφθηκε αέσως πώς κάτι θα μπορούσε να κερδίση απ' αυτή την ανακάλυψι. Τηλεφώνησε τότε στο στίπτι της Λίνκολν 'Αβενιου... Την άλλη μέρα, βρέθηκε νεκρός.

Ένας άλλος περίφημος φονιάς ήταν ό Ρέντ Πόλλεντ, που πέθανε στην ηλεκτρική καρέκλα πριν από μερικούς μήνες. Την τελευταία στιγμή έξομολογήθηκε πώς είχε ενεργασθών για ένα βιομήχανο, για ένα μεγάλο τράστ, που του έδωδε τρεις φορές ένοτλές για όφονους, για μία ήσοποιό και για μία «κυρία με μεγάλο όνομα». 'Αλλά δεν θέλησε να φανερώση τα όνόματά τους, που άποτελούσαν τό έπαγγελματικό μυστικό του.

Φημισμένος φονιάς ήταν επίσης και ό Ρούντυ, που διέπραξε αναρίθμητα έγκλημάτα στο διάστημα των τριών προίπου ετών της δράσεώς του.

Στον Ρούντυ άποδίδονται επίσης και πολλά από τα θεωρούμενα ως μυστηριώδη έγκλημάτα, που μ' άλλες τις προσάθειες της αστυνομίας, έμειναν άνεξιχνίαστα. 'Ηταν επίσης ό έκτελεστής των θανατικών άποφάσεων διάφορων συμμοριών γκάγκστερ.

Όταν πέθανε ήταν μόλις 23 χρόνων. Τον σκότωσε ή μηστή ενός από τα θύματά του. Ένα θόάδ, τον συνάντησε στο δρόμο και πιάσθηκε από τό μπράτσο του, όπως κάνουν οι γυναίκες ελευθεριών ήθών. 'Ετσι τον κατάρθε να υπούν μαζί σ' ένα πάρκο. Κι' εκεί του έφτεψε δυο σοσίτες στην καρδιά.

Γιατί οι έπαγγελματίαι φονιάδες πληρώνουν πάντοτε με τη ζωή τους για τα έγκλημάτα που διέπραξαν. Αν δεν πέσουν στα χείρα της δικαιοσύνης θα βρεθών κάποιος όμοτέγνης τους ή κάποιος που θέλει να εκδικηθών τό θάνατο ενός δικού του, για να κανονίση και τό δικό του λογαριασμό...

Ο πιο εύσυνειδητος μανάνης

Ένας μανάνης του Ρούστινγκκ της 'Αγγλίας καταδικάσθηκε σε ποσόν 45 σελίνιων, γιατί χρησιμοποίησε άσφαγιστά σταθιά. Τό άστέιο όμως είναι ότι τα σταθιά αυτά ήταν βαρύτερα απ' τό κανονικό έπομείον οι πελάτες του μανάνη έβγαζαν κερδισμένοι!...

ΕΝΑΣ ΝΕΟΣ ΧΟΡΟΣ

Τό «Πλύμουθ Ρόκ» είναι ό νέος χορός που έλάνσαρε εσχάτως ό 'Αμερικανός χοροδιδάσκαλος 'Αρθουρ Μούρραϊν σ' ένα μεγάλο ξενοδοχείο της Νέας 'Υόρκης. Ο χορός αυτός άρεσε πολύ στους 'Αμερικανούς και στίς 'Αμερικανίδες που σπεύδουν τώρα να μάθουν τό βήματά του και τις φυγούρες του.

ΑΔΙΑΒΡΟΧΑ ΚΟΣΤΟΥΜΙΑ

Τα κοστούμια από ένα νέο αδιάβροχο ύφασμα έγιναν πολύ της μόδας στην 'Αμερική. Όπως βλέπετε στην παραπάνω φωτογραφία τα κοστούμια αυτά δεν φοδούνται ούτε τό κατάβρεγμα με σιφόν!...

ΤΟ ΧΕΙΜΕΡΙΝΟ ΚΡΥΟ ΣΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

Τρουερνό κουό επικρατούσε τις τελευταίες έβδομάδες στίς 'Ηνωμένες Πολιτείες. Στο Ζωολογικό Κήπο του Σικάγου μία πολική άρκτος ηλικίας 86 έτών ψέφασε από την υπερβολικά χερμηλή θερμότητα έξω από τη φωλιά της!

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΦΑΡΜΑΚΟΛΟΓΙΑΣ

Τι αξίζουν τα «θαυματουργά» φάρμακα

Σουλφαμίδες, πενικιλίνη, στρεπτομυκίνη

Πριν από μισό περίπου αιώνα, το 1901, δύο Γερμανοί επιστήμονες, οι δόκτορες Έμεριχ και Λόου ανακάλυψαν ένα νέο φάρμακο, την «πυοκυανίνη», και το βρήκαν αποτελεσματικό κατά της διφθερίτιδας. Η πυοκυανίνη παρήγαγε από ένα είδος μύκητος, όπως τα σημερινά «αντιβιοτικά» φάρμακα. Μπορούμε λοιπόν να πούμε ότι ήταν ο... πάππος της πενικιλίνης!

Επί 8 δόκλους χρόνια, δηλαδή ο κόσμος είχε καταληφθεί από τη μανία της πυοκυανίνης. Τη θεωρούσαν πανάκεια κατά της χολέρας, της ινφλουέντζας, του ανθράκας, της φυματίωσης, κλπ. Μία έφημερίδα της εποχής έφτασε στο σημείο να γράψει ότι η «θαυματουργή ουσία» γιατρούς όλες τις ασθένειες! Τα φάρμακα πουλούσαν πλήθος σπασίλιτες με πυοκυανίνη, που διεδιμούζοντο ως αποτελεσματικά εναντίον της μίας ή της άλλης παθήσεως, από την κληρονομική φολακρά έως... τη δυσοσμία των ποδιών! Κι ένας κομπογιαννίτης πλούτισε στην «Αμερική» πωλώντας ένα «γνήσιο λάδι ινδικού φειδιού» ανακατεμένο με 5% πυοκυανίνη. Το 1909, ένας Αυστριακός οδοντίατρος διακήρυξε ότι η πυοκυανίνη ήταν το καλύτερο αντισηπτικό του στόματος.

Κι όμως το επόμενο έτος, οι γιατροί είχαν πιά εγκαταλείψει το πολυβούλτο φάρμακο, γιατί η πράξη είχε αποδείξει ότι έφευγε μικρά μόνον αποτελέσματα στη διφθερίτιδα κι ότι δεν ώφελοσε καθόλου στις άλλες ασθένειες. Είχε σκάσει επιτέλους η σαπουνόφουκα της πυοκυανίνης! Και σήμερα έχει ξεχαστεί ακόμη κι η ονομασία της.

Δεν πρέπει να συμπεράνουμε από αυτό το προηγούμενο ότι θα βρούμε την ίδια τύχη οι σουλφαμίδες ή πενικιλίνη κι η στρεπτομυκίνη. Τα φάρμακα αυτά έχουν αποδεδειγμένη αξία. Πάντως, αποτελούν τα πρώτα βήματα της θεραπευτικής που βρίσκεται ακόμη στα σπάργανα. Δεν πρέπει δε να υπερβάλλει κανείς τα αποτελέσματά τους.

Στις αρχές του πολέμου, π.χ., οι επιστήμονες πίστευαν ότι το πυοδαόρισμα μιας ανοιχτής πληγής με σουλφαμίδη ήταν αποτελεσματικό 100% κατά της μόλυνσης. Γι' αυτό, πριν από τη Δουνκέρκ, οι Άγγλοι στρατιώτες είχαν πάντοτε μαζί τους σουλφαμίδες. Επίσης, όταν βγήκε η Αμερική στον πόλεμο, κάθε Αμερικανός στρατιώτης ή ναύτης ήταν εξοπλισμένος με σουλφαμίδες, σε σκόνη και σε χάπια.

Η πράξη όμως απέδειξε ότι οι σουλφαμίδες φέρνουν αείδωλο αποτέλεσμα μόνον όταν παίρνονται από το στόμα κι ότι το πασάλισμα της πληγής με τσιτάκια σκόνης δεν προλαβαίνει τη μόλυνση. Για το

λόγο αυτόν — καθώς και για έναν άλλον, που θα ίδουμε πιο κάτω — το 1945 δεν υπήρχαν πιά σουλφαμίδες στα σακκίδια των στρατιωτών των Συμμάχων. Τώρα, έχουν εγκαταλειφθεί τελείως οι σουλφαμίδες προκειμένου για τη θεραπεία της ινφλουέντζας, της ινφλουέντζας, της πνευμονίας και του τύφου. Χρησιμοποιούνται ωστόσο, με επιτυχία εναντίον 33 ασθενειών, καθώς και σε άλλες περιπτώσεις συνδυασμένες με πενικιλίνη ή στρεπτομυκίνη.

Ας ερθούμε τώρα στο δεύτερο «φάρμακο-θαύμα», την πενικιλίνη. Εδώ πρέπει να ξεσηκώσουμε ότι τα παθόντα μικρόβια χωρίζονται σε δύο κατηγορίες, αναλόγως του γεωμετρικού τους σχήματος στο μικροσκόπιο με ωρισμένη ουσία: στα «Γκόκκα-βητικά» και τα «Γκόκκα-αρνητικά». Η πενικιλίνη λοιπόν σκοτώνει σχεδόν όλα τα «Γκόκκα-βητικά» μικρόβια, αφήνει όμως ανέπαφα τα «Γκόκκα-αρνητικά», όπως π.χ. τον τύφο ή της ινφλουέντζας. Εύτυχως, τα περισσότερα μικρόβια των μολυσματικών ασθενειών (στρεπτόκοκκοι, σταφυλόκοκοι, πνευμονόκοκκοι, κλπ.) ανήκουν στην πρώτη κατηγορία.

Στην αρχή της χρησιμοποίησης της πενικιλίνης, όλα πήγαιναν καλά. Έπειτα όμως άρχισαν να σημειώνονται παράξενες αποτυχίες, σε περιπτώσεις που έπρεπε κανονικά νάχει ενεργήσει η πενικιλίνη. Ήταν κάτι ανάλογο με ό,τι είχε συμβεί ήδη με το σαλβασάν ως φάρμακο της συφιλίτιδας ή την κινίνη ως φάρμακο της ελονοσίας.

Έχουμε γράψει κι άλλοτε για το φαινόμενο αυτό. Μικρές δόσεις ενός φαρμάκου, ανεπαρκείς για να σκοτώσουν τα μικρόβια μιας ασθενείας φέρνουν το αντίθετο αποτέλεσμα: Τα εξοικειωμένα στην επίδραση του φαρμάκου, όπως ώστε αποκτούν πιά ανοχή και στις μεγάλες ακόμη δόσεις του. Έτσι λοιπόν δημιουργήθηκαν ράτσες μικροβίων ανθεκτικών στην πενικιλίνη.

Εύτυχως για τον άνθρωπο τα μικρόβια δεν μπορούν να αποκτήσουν ανοχή σε δύο φάρμακα συγχρόνως. Όπου λοιπόν αποτυγχάνει η πενικιλίνη υπορούν να χρησιμοποιηθούν, π.χ. οι σουλφαμίδες.

Εννοείται ότι το φαινόμενο της εξοικειώσεως παρατηρείται και με τις σουλφαμίδες. Στον πόλεμο οι Αμερικανοί στρατιώτες συνήθιζαν να παίρνουν χάπια σουλφιδίων — από αυτά που είχαν στο σακκίδιό τους — δασάκις πάθαιναν μία γνωστή μεταδοτική ασθένεια κι ήθελαν να αποδύγουν το νοσοκομείο. Η θεραπεία όμως ήταν ανεπαρκής κι η δόσις μικρή. Τα μικρόβια πάθαιναν στην αρχή ένα είδος μωδισμού, άσχετος όμως ξανά, καναν την εμφάνισή τους. Έν τώ μεταξύ δε, οι στρατιώτες

μετέδιδαν σε άλλα άτομα τα μικρόβια αυτά τα ανθεκτικά στις σουλφαμίδες. Και χοιριζόταν πιά πενικιλίνη για να καταπολεμηθεί η ασθένεια, που έπαινε μορφή επιδημίας.

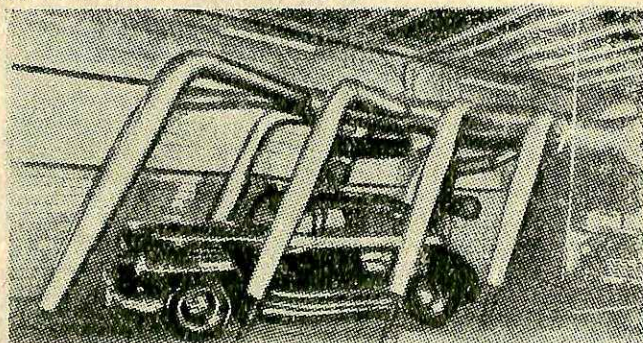
Για να λείψει αυτό το κακό, αφαίρεθηκαν οι σουλφαμίδες από τα στρατιωτικά σακκίδια.

Χαρακτηριστική είχε επίσης η περίπτωση ενός ανθρώπου, που είχε πάθει απόστημα ενός δοντιού. Ο οδοντίατρος έβαλε πενικιλίνη μέσα στην κοιλότητα και το απόστημα γιασεύτηκε. Έμειναν όμως στη ρίζα του δοντιού μερικά μικρόβια (στρεπτόκοκκοι), που είχαν διασωθεί κι είχαν γίνει ανθεκτικά στην πενικιλίνη. Καλλιεργήθηκαν εκεί επί ένα έτος. Έπειτα, όταν ο οδοντίατρος έβγαλε το δόντι εκείνο τα μικρόβια πέσαν στο αίμα, έφτασαν στην καρδιά και προκάλεσαν ένδοξο καρδιτίδα. Ένώ λοιπόν σ' αυτή την ασθένεια θαυματουργεί η πενικιλίνη, στην περίπτωση που αναφέραμε δεν έφερε κανένα αποτέλεσμα, κι ο ασθενής πέθανε.

Σημειώτεον ότι υπάρχει κι ένα ποσοστό μικροβίων — περίπου 10% — που έχουν, εκ φύσεως, ανοχή σ' ένα φάρμακο χωρίς να την έχουν αποκτήσει με τεχνητή εξοικείωση. Κανείς όμως δεν ξέρει το λόγο.

Τοίτο «θαυματουργό» φάρμακο είναι η στρεπτομυκίνη. Αυτή φέρνει αποτέλεσμα κατά των «Γκόκκα-αρνητικών» μικροβίων, εκείνων δηλαδή που δεν προσβάλλονται από την πενικιλίνη. Δεν έχει μελετηθεί ακόμη όσο πρέπει, γιατί δεν υπάρχει σε άφθονία. Το φθινόπωρο του 1945, ενώ τα 30 μεγαλύτερα αμερικανικά στρατιωτικά νοσοκομεία χορειαζόντουσαν 2.000 σύγγες στρεπτομυκίνης το μήνα, όλη η παραγωγή έφτανε μόλις τις 70 σύγγες.

Πάντως φαίνεται ότι η στρεπτομυκίνη φέρνει θετικά αποτελέσματα στη σηψαιμία, τη υπηγίτιδα, τον τύφο (έξ' όσον χρησιμοποιήθηκε στις 3 πρώτες βδομάδες της ασθένειας), λιγώτερο δε βέβαια στις ούρο-ποιονευτικές παθήσεις και στις μολυσμένες πληγές. Στην αιμοδακτική δυσεντερία δεν ώφελε καθόλου. Όσο για τη φυματίωση, μολονότι οι σκετικές έρευνες είναι ακόμη περιορισμένες φαίνεται ότι η στρεπτομυκίνη σκοτώνει τα μικρόβια της μέσα στους δοκιμαστικούς σωλήνες των εγχυμάτων όχι όμως και στην πραγματικότητα.

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΕΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΕΣ

Σε πολλά μεγάλα γκαράζ στην Αμερική τα αυτοκίνητα πλένονται και στεγνώνονται μέσα σε δύο λεπτά της ώρας. Κρίνουμε! Ένα λεπτό δηλαδή χρειάζεται για το πλύσιμο τους με ειδικές βούρτσες και ένα λεπτό ακόμη για το στεγνώνω με τους σωλήνες αυτούς που βλέπετε στην εικόνα μας και που βγάζουν με πεισι θερμό αέρα.

ως και μέσα στο ανθρώπινο σώμα.

Έξ' άλλου, στα 20% των αρρώστων, η στρεπτομυκίνη φέρνει ώρισμένα τοξικά φαινόμενα. Ιδίως δε λίγγο και άικανότητα να διατηρήσουν την ισορροπία τους και να περπατήσουν ίσια. Αυτό οφείλεται στην επίδραση της σ' ένα νεύρο που έλεγχει την ισορροπία του σώματος.

ΜΠΙΛ ΝΤΑΒΙΝΤΣΟΝ

Η θερκαπεία των κρυοπαγνημάτων

Ο Αμερικανός δόκτωρ Έ. σμολντ επενέσχε ένα είδος ιμπίτας από ελαστικό υλικό, για τη θεραπεία των κρυοπαγνημάτων. Η ιμπίτα αυτή επικοινωνεί με μία ηλεκτρική αντλία και οι παρτίες της όπως και το πέλμα αρχίζουν να κινούνται τότε ωριμένες ρυθμικές κινήσεις, που αποκαθιστούν βραδυμία την κανονική κυκλοφορία του αίματος. Έπειτα, από 20 λεπτά, τα άκρα αποκτούν την κανονική τους θερμοκρασία που διατηρείται 72 συνεχείς ώρες. Τέσσερες ως πέντε εφωρημένες αυτές της ιμπίτας είναι αρκετές για να θεραπεύσουν ένα κρυοπαγήμα ή οπωσδήποτε να απομακρύνουν τον κίνδυνο νανγρηνίας και αποκοπής του μούλου.

Η κιμωλία και η υγεία των μαθητών

Ο δόκτωρ Μέριον Λ. Πόστον της Σχολικής υπηρεσίας υγιεινής των Ηνωμένων Πολιτειών υποστηρίζει ότι οι μαθητές και οι κιμωλίες πρέπει να καταργηθούν άμέσως από τα σχολεία. Τα περισσότερα κρυολήματα που παθαίνουν οι μικροί μαθητές, παρ' όλη την ανοχή τους στην κιμωλία, το ίδιο συμβαίνει επίσης και με τους καθηγητές των που κρυολογούν πολύ εύκολα. Γιατί η σκόνη αυτή ερεθίζει τους βρόγχους και διεκδικούει την ανάπτυξη του ειδικού ιού που προκαλεί το κρυολήμα.

Νέα εποχή παγετώνων

Ο δόκτωρ Άντριους Λάζον, καθηγητής της βιολογίας στο πανεπιστήμιο της Καλιφόρνιας, πρόλεξε μία νέα εποχή παγετώνων για τον πλανήτη μας έπειτα από μερικές χιλιάδες χρόνια. Ένα νέο κύμα ζώνης θ' απλωθεί κατόπιν πάνω στη γη. Είναι πολύ πιθανόν, λέει, ο δόκτωρ Λάζον, ότι τα όντα που θα εμφανισθούν τότε θα διαφέρουν ολότελα από τα σημερινά.

Η «ΣΟΦΙΑ» του σώματος

Οι ικανότητες των οργάνων μας

Σ' ένα δόμο της αμερικανικής πόλεως Μπόστον, ένας απόσεκτος διαβάτης έπεσε θύμα αυτοκινητικού δυστυχήματος. Στο νοσοκομείο όπου τον μετέφεραν, πέθανε σε μία ώρα. Η σύζυγός του απάντησε στις ερωτήσεις των γιατρών ότι ο άντρός της δεν είχε ασωστήσει ποτέ στη ζωή του κι ότι υπήρχε πάντα δραστήριος σωματικώς και πνευματικώς.

Κι όμως η νεκρώσιμη απέδειξε ότι ο άνθρωπος αυτός είχε: 1) έπουλωμένη σωματική και στους δύο πνεύμονας, 2) κίρωση του ήπατος, έτσι ώστε το αίμα δεν περνούσε πιά μέσα από το σπύκι του, αλλά από πάνω και κάτω από αυτό όπου είχε δημιουργήσει καινούργιους δρούους, 3) χρόνια νεφρική πάθηση, που είχε καταστρέψει τημάρια και των δύο νεφρών, είχε αίσει όμως αρκετό υπόλοιπο ώστε να εκτελούν τη λειτουργία τους, 4) αποθησαυρισμένη και συνεπώς διευρυνμένη της καρδιάς και μεγάλη αποτοική πίεση.

Ποτέ του ωστόσο δεν είχε αντίληψη όλες αυτές τις σοβαρές παθήσεις του. Ένωιωθε τον εαυτό του πάντοτε θαυμάσια στην υγεία του...

Δεν είναι όμως διόλου σπάνια και μοναδική αυτή η περίπτωση. Ένας μεγάλος γιατρός συνήθιζε να λέει: «Όποιος έξερει αρκετά πράγματα για το ανθρώπινο σώμα και τα αινιγματικά μέσα του, δεν μπορεί παρά να εκπλαγεί πως υπάρχουν άνθρωποι άρρωστοι!» Και προσέθετε ακόμη ότι, όπως έξορουν όλοι οι γιατροί, με την κατάλληλη τροφή, ανάπαυση και πνευματική γαλήνη, τα 90% των αρρώστων διατηρούνται τόσο καλά, ώστε δεν αντιλαμβάνονται σχεδόν την ασθένειά τους.

Όπως ένα πλοίο ξανασηκώνεται μόνο του, αφού το γυρή το κύμα, έτσι κι ο οργανισμός συνέρχεται με τα δικά του μέσα, από τους μικρούς καθημερινούς κλονισμούς της υγείας κι από τις μεγάλες θυσίες των ασθενειών. Αυτή η ικανότητά του, αληθινά αξιοθαύμαστη, έχει άμεση σχέση «σοφία του σώματος».

Τα όργανα του σώματος έχουν μία παρακαταθήκη, για περίπτωση ανάγκης. Όταν π.χ. ένας άρρωστος πάσχει από πνευμονική φυματίωση, καταστρέφεται ένα μέρος των πνευμόνων του, απομένει όμως αρκετός πνευμονικός ιστός, ώστε να τον εξυπηρετήσει για πολλή καιρό ακόμη. Χάρη σ' αυτή την παρακαταθήκη, υπάρχουν θυματικοί που ζουν και εσθάζονται επί 30 ή 40 χρόνια, έχοντας γερό μόνον ένα τμήμα του ενός πνεύμονος.

Έχει αποδειχθεί επίσης με πειράματα ότι μπορεί να αφαιρεθούν περισσότερα από τα δύο πέμπτα του σπυκίου, χωρίς να παρεμποδισθεί η λειτουργία του παρεμποδισθεί η λειτουργία του σπυκίου. Στις έγχειρίσεις, υπολοίπου. Στις έγχειρίσεις, οι χειρουργοί κόβουν και δέουν 30 ή 40 αίμοφόρα αγγεία, χωρίς αυτό να επηρεάζει καθόλου τη γενική κυκλοφορία γιατί το σώμα μας έχει πολύ περισσότερο αίμα από όσα περισσότερα αγγεία αφαιρούνται. Έπίσης περισσότερα από τα άπαραίτητα είναι τα

6½ περίπου μέτρα των εντέρων μας. Μπορεί λοιπόν να κοπεί ως 1 μέτρο, δίχως δυσάρεστες συνέπειες.

Όταν μια καρδιακή πάθηση προκαλή φλογώσι και παρασώφωσι των βαλβίδων, η καρδιά γίνεται σιγά-σιγά παγυμένη κι ανθεκτικότερη, άκριβως για να υποσεί ν' άντεπεξέλλει στη δυσκολία της λειτουργίας της. Ένώ δηλαδή συνήθως έχει μέγεθος νοοθίας, η ανάγκη την κάνει να γίνει μεγαλύτερη σαν τοξεί ή τέσσερες νοοθίες.

Πώς οι χειρουργοί δεν διαστάζουν να αφαιρέσουν ένα ασωστό νεφρό; Γιατί, απλούστατα, ξέρουν ότι, όταν λείψει αυτός, ο άλλος θ' άρξηση να μεγαλύτερη θα γίνει διπλάσιος και θα κάνει τη δουλειά και των δύο μαζί.

Άλλο φυσικό αινιγματικό μέσον του σώματος είναι η ανάπαυση. Όταν π.χ. ο άνθρωπος περάσει ένα όριον ψυχικής ταλαιψής ή σωματικής κοπώσεως, η φύσις του λέει: «Ανάπαυσου τώρα λίγο!». Κι αμέσως λιποθυμεί.

Αν πάθουμε μια έξαρθωση του ποδιού, πρίν ακόμη στάσει ο γιατρός για να το βάλει στο γύψο, ο ίδιος ο οργανισμός μας φροντίζει να το ακινητήσει. Το κάνει δηλαδή να ποισθεί και να ποισθεί τόσο, ώστε να μη τολμούμε να το κινήσουμε.

Όταν πληγωθούμε στο δάκτυλο με μία ακάθαρτη σκληθρά, δημιουργείται μία τοπική μόλυνσις και πασάγεται πύον. Αυτό λοιπόν το φαινόμενο είναι ένα από τα πιο αξιοθαύμαστα του ανθρώπινου σώματος. Το πύον δεν είναι παρά τα νεκρά λευκά αίμοσφαίρια, που πέθαναν στον αγώνα τους, κατά των μικροβίων. Ακόμη όμως και μετά το θάνατό τους, αποτελούν ένα αινιγματικό τέχους μεταξύ των μικροβίων από ενός και του αίματος από έτερου. Περιορίζουν τη φλογώσι, ως ότου περάσει μόνη της ή με χειρουργική επέμβαση.

Σχεδόν κάθε περίπτωση σκοληκοειδίτιδας θα ήταν θανατηφόρος αν η φύσις δεν έστειλε ένα τέτοιο τέχους από πύον γύρω από την άσωση σκοληκοειδή απόφουσι.

Βλέπουμε λοιπόν ότι ο οργανισμός μας έχει μία άπιστευτη ικανότητα να προφυλάσσει και να αποκαθιστά την υγεία μας. Σ' αυτήν κυρίως όφειλουμε τη θεραπεία μας από κάθε ασθένεια, κι όχι στα βοηθητικά ιατρικά μέσα.

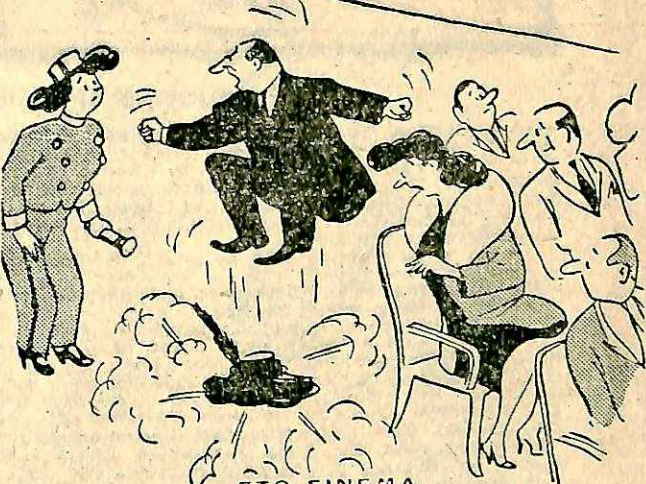
ΡΙΤΣΑΡΝΤ ΚΑΜΠΟΤ

Ο πόλεμος και η τρέλλα

Οι αμερικανοί ψυχίατροι έχουν τη γνώμη ότι η τρέλλα υποχωρεί κατά την περίοδο του πολέμου, για να εμφανισθεί και πάλι με μεγαλύτερη ένταση από πριν μετά τη λήξη του. Το ίδιο συνέβη και στον τελευταίο πόλεμο. Σύμφωνα με τις αμερικανικές στατιστικές, κατά τη διάρκεια του πολέμου, η τρέλλα είχε σημειώσει μία ελάττωσι κατά 25-75%. Το ίδιο συνέβη επίσης και με τις διάφορες νευρώσεις, ψυχασθένειες κτλ. Αντίθετα με τη λήξη του πολέμου, παρατηρείται μία αύξηση της τρέλλας κατά 18 - 32% σχετικά με το προπολεμικό επίπεδο.

Οι αμερικανοί επιστήμονες παρατηρούν ότι οι διάφοροι περιορισμοί της ζωής που έβγαλλονται από τον πόλεμο ρεμούν τα νεύρα των ανθρώπων.

Γερωτοθεραπεία

ΣΤΟ ΣΙΝΕΜΑ

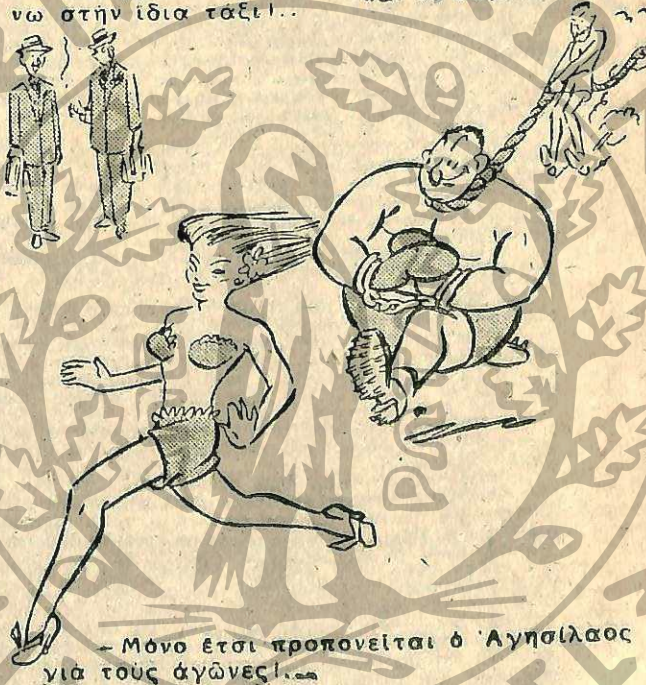
Η ταξιθέτις: Τρελλαθηκατε, κύριε; Γιατί ποδοπατάτε το καπέλλο της κυρίας; Ο έξαλλος θεατής: Τρεις φορές την παρακάλεσα να το βγάλλει και δεν το έβγαλε!...

ΝΕΑΡΟΙ ΔΟΝ ΖΟΥΝ

— Αυτή μ' έκανε να μείνω στην ίδια τάξη...

Ο γόνος των φιδιών και το σαρίκι του!...

— Μόνο έτσι προπονείται ο Αγγελισκος για τους αγώνες!...

ΑΙΕΧΑΣΤΗ ΨΥΧΗ

Αισθηματικό διήγημα

ΠΕΘ βέβαια, δε σου λέω πως δεν είναι όμορφο να πουδραρίζεσαι, μωρό. Είπε η θεία μου, καθώς καθόταν μπροστά στην τουαλέτα της. Αυτό το χρώμα της ώχρας με το κόκκινο στα χείλη κάνει μία γοητευτική αντίθεση... Έπειτα, αυτή η γαλάζια γραμμή κάτω από τα βλέφαρα... Δίνει ένα ύφος μυστηριώδες... Αχ! Θεέ μου! Και τί δεν κάνουμε για να μαστε ώριμες! Όσοι, κάποτε έχω ευδοκίματους, αν επιτρέπεται να φροντίζουμε τόσο για την τουαλέτα μας.

- Μα τι λές τώρα, θεία μου... Ένδοιασμούς, στην ηλικία σου;
- Γιατί, παιδί μου;
- Το ρωτάς, θεία; Είσαι τόσο όμορφη, τόσο νέα, τόσο γοητευτική!...
- Μη με κολακεύεις, Μαρσέλ.
- Σου λέω την αλήθεια, αγαπητή μου θεία.

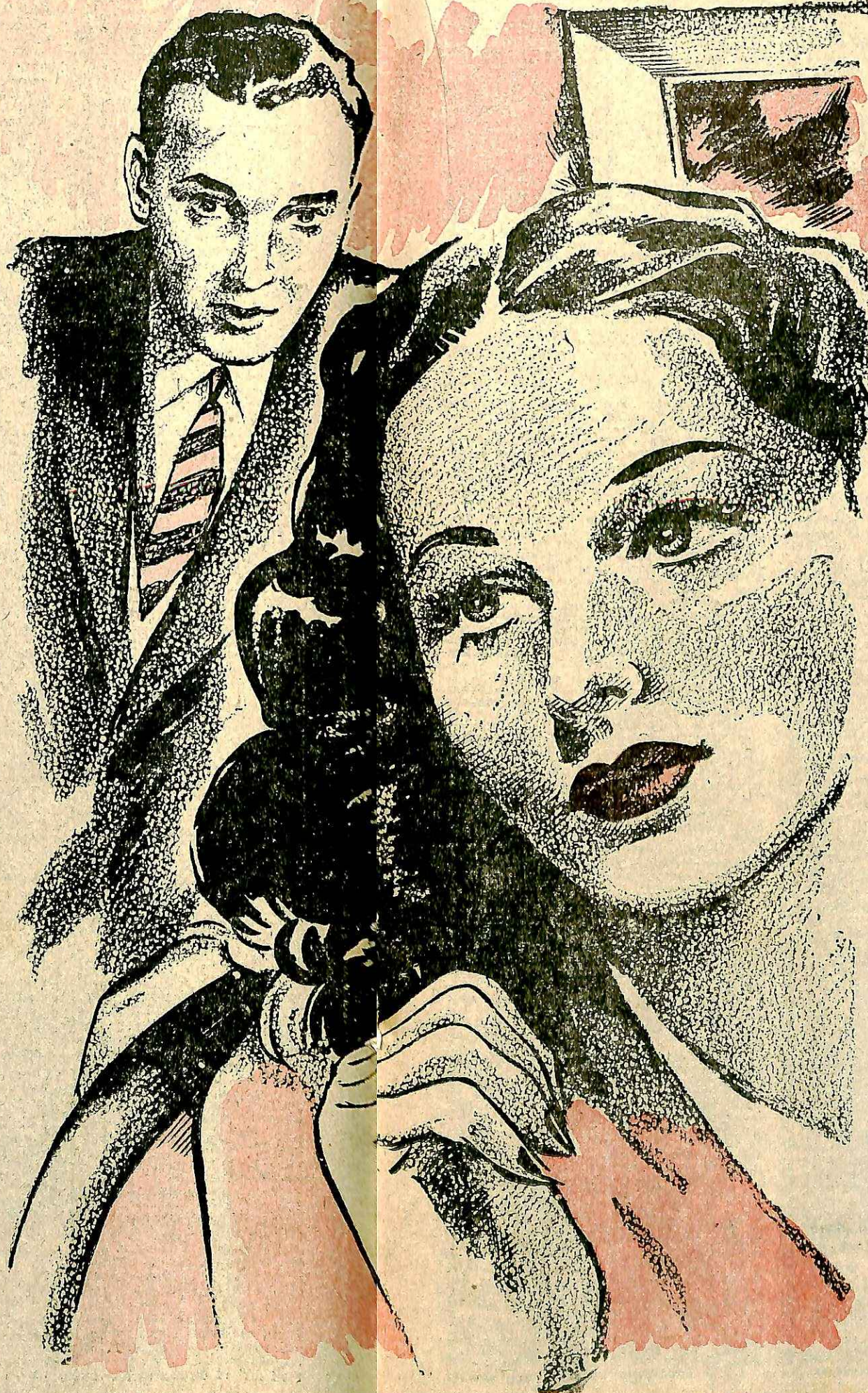
Η θεία μου η Άλκη ήταν η πιο αξιοπρεπής απ' όλες τις θείες του κόσμου. Πρώτα απ' όλα ήταν νέα, μόλις είκοσι έξη χρονών. Και όμορφη, εξαιρετικά όμορφη. Όπου κι αν πήγαινε ένας ψιθυρός θαυμασμού την υποδεχόταν. Ήταν σαν μία βασίλισσα. Ακόμα και στο δρόμο, οι διαβάτες γύριζαν και την κύτταζαν. Η φωνή της ήταν σαν κρύσταλλο και το γέλιο της σα μουσική. Είχε μία χάρη τόσο αριστοκρατική στις χειρονομίες της, ένα περπάτημα τόσο ωραίο και ηγεμονικό, ματία τόσο φλογερά, πού, με την πίστη μου, ήμουν σίγουρα τ' αλήθεια έρωτευμένος μαζί της. Εύρισκα πάντα την ευκαιρία να είμαι κοντά της. Ήμουν τότε είκοσι χρονών και το παρουσιαστικό μου δεν ήταν άσχημο. Είχα μάλιστα αρκετές επιτυχίες με τις γυναίκες. Μα η θεία μου η Άλκη με τραβούσε περισσότερο απ' όλες. Έδλεπα τη θεία μου πιο πολύ σε γυναίκα παρά σε ανήλικη. Έξ' άλλου ήταν μακρυνή θεία μου κι' έκανε κάθε τι που 'θα μπορούσε να με τρελλάνει. Με κάλυψε στο μπουντουάρ της όταν ντυνόταν και τότε κάφωνα λαιμορρα τα βλέμματά μου πάνω στο υπέροχο στήθος της, στους πλαστικούς ώμους της... Και ξεφώνισα ξετρελλαμένος, δίχως να καταλαβαίνω τί έκανα, την αγκάλιαζα και τη γέμιζα παράφορα φιλία. Εκείνη γελούσε, με μπάτιζε έλαφρά, με φώναζε παλινόπαιδο, μα καταλάβαινα πως στο βάθος αυτό της άρεσε πολύ.

Απόψε ήταν ωραιότερη παρά ποτέ. Φορούσε μία έξιμη τουαλέτα, από μαύρο μαροκέν, πολύ ανοικτή στο στήθος και που άφηνε τον έναν ώμο σχεδόν γυμνό. Τα μαλλιά της περίφημα χτενισμένα, αρωματισμένα, της έδιναν έναν αέρα κοριτσιού μόλις δέκα οκτώ χρονών.

Μία ανγκράφα με μπριλλάντια στη μέση της έριχνε φανταχτερές ανταύγειες. Ένα μπουκέττο κορμωμένο στο στήθος της από αληθινά τριαντάφυλλα κόκκινα ήταν ζωηρή κι' ευχαριστημένη απ' αυτήν με την τουαλέτα της, την τόσο πλούσια, την τόσο πολυτελή. Χαϊρόταν κανείς να την βλέπει.

- Πώς με βρίσκεις; με ρώτασε.
- Ωραιότατη, της είπα κι' έσκυψα κοντά της.
- Μη, μη με πλησιάζεις, παλινόπαιδο! Μου φώναξε.
- Αχ! θεία μου, είσαι τόσο ωραία!...
- Έλα, άφησε τις κολακείες. Αυτό έλεπε να μου κάνει και κόρτε...
- Και γιατί όχι;
- Κακομοίρη μου, αν σ' άκουγε ο θεός σου. Δεν ξέρω ποιά θάταν η θέσι μας τότε.
- Ο θεός μου! Ούφ! Μήπως σε προσέχει καθόλου; Μήπως καταλαβαίνει τι θησαυρό έχει μέσα στα χέρια του;
- Άφρησε τα μεγάλα λόγια. Λίγο ακόμα και θα μου πής πως με έρωτεύηκες, είπε η θεία Άλκη με νάζι και γέλασε δυνατά.
- Δεν ξέρω αν σ' έρωτεύηκα, αγαπητή μου θεία, της απάντησα κοκκινίζοντας, μα μπορεί να συμβεί κι' αυτό. Έτσι που σε βλέπω τόσο συχνά, τόσο όμορφη, τόσο ντεκολτέ, είσαι για μένα η ωραιότερη γυναίκα.
- Πάψε πιά να λές κουταμάρες, είπε η θεία μου.
- Σώπασα και την κοιτούσα κι' ενώ Έπειτα πλησίασα πολύ κοντά της. Το στήθος της ανεβοκατέβαινε. Δίχως να μιλήσω, έσκυψα και τη φίλησα στο γυμνό της ώμο. Έννοιωσα ένα ρίγος να τη διαπερνάει κι' έντελως απροσδόκητα μ' άρπαξε το κεφάλι και κόλλησε τα χείλη της στα δικά μου. Ύστερα σά νάχε ντραπή κι' αυτό που έκανε, μου 'είπε με πνιγμένη φωνή:
- Φύγε, θα σε δω στο χορό.
- Έφυγα αναστατωμένος. Το ήξερα πως θα την έδλεπα στο χορό της αγγλικής προεβείας. Γι' αυτό είμαι σίγουρος με τόσο επιμέλεια. Τη στιγμή που ετοιμαζόμουν να φύγω, μπήκε ο θεός μου, φορούσε το φράκο του.
- Μήπως είμαι αδιάκριτος; είπε χαρούμενα.
- Κάθε άλλο, φίλε μου; είπε η θεία μου, προσφέροντας το χέρι της να το φιλήσει.
- Τι όμορφη που είσαι απόψε! Ξανάπε ο θεός μου. Θα τους ξετρελλάνεις όλους στην προεβεία. Έου-τί λές, Μαρσέλ; πρόσθεσε γυρίζοντας προς εμένα.
- Δεν υπάρχει αμφιβολία πως απόψε η θεία Άλκη είναι γοητευτική, είπα με κάποια αμνηστία.
- Γοητευτική; Ακούς γοητευτική! Όρα, άνεψιέ μου, πολύ ωραία! Πρέπει να έλρως να εκτίμης τις θωροφες γυναίκες!
- Όσο γι' αυτό, είπε η θεία μου, ριχνοντας μου μία πονηρή ματιά, δεν πιστεύω να μην είναι σε θέσι να τις εκτίμη. Θάρθεις μαζί μας στο χορό.
- Ναι, φυσικά, απάντησα και δάγκωσα τα χείλη μου.
- Πήγαινε λοιπόν να ντυθείς κι' έλα να μας βοηθές στην προεβεία. Όρ, θουάρ, Μαρσέλ.
- Έπειτα από μιάν ώρα βρισκόμουν κι' εγώ στο χορό. Να περιγράψω πως την μεγαλύτερη επιτυχία σε ομορφιά και χάρη την είχε η θεία μου η Άλκη; Να πω πως σκεδόν όλη τη βραδιά ήμουν ο μοναδικός της κοβαλιέρος; Δεν το κρύβω, ήμουν τρελλά έρωτευμένος μαζί της. Κατά τις δύο το πρωί, τη συνόδεψα μαζί με το θείο μου ως το σπίτι.
- Δεν ανεβαίνεις απάνω να πάρεις ένα ποτήρι λικέρ; μου είπε γελώντας.
- Υπάκουσα. Ο θεός μου κουρασμένος μας έριχνε γελώντας, λίγο για την κάμερά του. Η θεία μου κι' εγώ μιναμε μόνοι, μέσα στο μικρό σαλόνι, όπου έκαινε το τζάκι. Να διηγηθώ πως την αγκάλιασα και την φίλησα παράφορα; Να πω πως μου ανταπόδωσε τα φιλιά μου με την ίδια φλόγα; Να προσθέσω πως καμιά γυναίκα δεν μου χάρισε τέτοιες στιγμές αγάπης; Να πω πως από τότε πέρσαν σχεδόν έξη μήνες και πως αναπομύστε σαν τρελλοί;... Μα τί άξία έχουν τα λόγια; Είπε τόσο φτωχά!... Κι' είναι τόσο μεγάλη, τόσο όνειρευτή, τόσο άφραστη η αγάπη μας!...

ΓΟΥΣΤΑΥΟΣ ΝΤΡΟΖ

Ο ΠΙΟ ΠΑΡΑΞΕΝΟΣ ΤΩΝ ΦΕΙΔΙΩΝ

Υπάλληλος της Δημοσίας Ύγείας του Καΐρου

ΣΤΑ σπίτια του Καΐρου, που τριγυρίζουν από κήπο, ευφαινίζονται κάπου - κάπου φειδία, συνήθως όχι δηλητηριώδη, πάντως όμως ενοχλητικά κι' όχι τελείως ακίνδυνα. Τί κάνουν οι ενοικοί, στην περίπτωση αυτή;

Δεν είναι διόλου εύκολο να βρουν τη φωλιά των φειδιών και να τα πιάσουν.

Έξ' άλλου, θεωρούν γουσουζιά να σκοτώσουν ένα φειδί, ακόμη και την τόσο επικίνδυνη «κόμπρα». Εύτυχως, υπάρχει ένας άλλος τρόπος για ν' απαλλαγούν απ' τα έρπετα: Δεν έχουν παρά να τηλεφωνήσουν στην αρμόδια υπηρεσία Δημοσίας Ύγείας, ή όποια αναλαμβάνει να τους στείλει τον κρατικό «γόντα φειδιών».

Δεν πρόκειται για ένα απ' τους συνήθιστους έκλειους γόντες, που γυρίζουν στα πανηγύρια κι' επιδεικνύουν την τέχνη τους. Αυτός δεν βάζει να χορεύουν τα έρπετα με τους ήχους ενός μουσικού οργάνου — πράγμα που μπορεί εύκολα να το μάθει καθένας. Έχει μία άσυνήθιστη, έμφυτη και κληρονομική ικανότητα ν' ανακαλύπτει τα φειδία με τη μυρωδιά, όπου κι' αν είναι κρυμμένα, και να τα διατάξει κατόπιν να κάνουν ό,τι θέλει αυτός.

Οι κάτοικοι του Καΐρου, που καταφεύγουν στις υπηρεσίες του, δεν είναι υποχρεωμένοι να τον πληρώσουν, γιατί είναι υπάλληλος του Δήμου. Μπορούν ωστόσο, αν μείνουν ευχαριστημένοι, να του δώσουν στο τέλος ένα φιλοδώρημα.

Ένας Αμερικανός, που έμεινε αρκετόν καιρό στο Κάιρο, έτυχε να ιδεί αυτόν τον «γόντα» στο παράξενο έργο του. Είπε ένας άντρας μελαχροινός μ' ενεργητική φυσιογνωμία και με διαπεραστικά μάτια. Δεν είχε μαζί του τίποτε άλλο από ένα μεγάλο κουτί, για να βάζει μέσα τα φειδία. Όπως έζηγισε στον Αμερικανό, ήταν ο συνεχιστής μιας μακράς οικογενειακής παραδόσεως: Ο πατέρας του, ο παππούς του κι' ο προπάππος του ήταν όλοι γόντες φειδιών, κι' η γυνίς του θ' ακολουθούσε κι' αυτός το ίδιο «επάγγελμα».

Όπως όλα τα ζώα, έτσι και τα φειδία έχουν τη χαρακτηριστική μυρωδιά τους. Όρισμένα λοιπόν άτομα κατορθώνουν να τη διακρίνουν.

«Πράγματι, ο «γόντας» διηγείται ο Αμερικανός — έκανε το γύρο του κήπου, μυρίζοντας τον αέρα ρυθμικά και μεθοδικά. Έκει που οι άλλοι ένοιωθαν μόνο το άρωμα των λουλουδιών, αυτός αισθανόταν τη μυρωδιά των φειδιών και μισόκλεινε τα μάτια του, για να οδηγηθεί καλύτερα απ' την όσφρηση. Τέλος, σταμάτησε εμπρός σ' ένα σωρό βράχων και δήλωσε ότι τα έρπετα βρισκότουσαν εκεί μέσα.

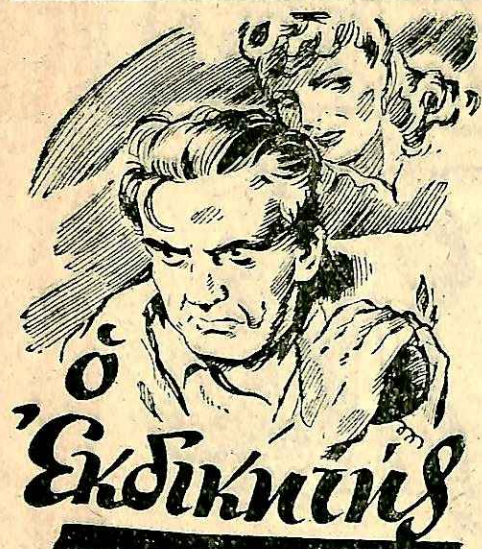
» Αρχισε τότε να προφέρει μία σειρά από φράσεις άλλες, μυστηριώδεις και μαγικές, που τις είχε μάθει απ' τους προγόνους του και που δεν καταλάβαινε κανείς άλλος τη σημασία τους. Η φωνή του ήταν δυνατή κι' επιτακτική. Το πρόσωπό του είχε πάρει το χρώμα του χαλκού... Σε λίγο, ξεπρόβαλαν ανάμεσα απ' τους βράχους δυο πράσινα φειδία! Σύρθηκαν ως τα πόδια του «γόντας» κι' έμειναν εκεί, ακίνητα. Τότε εκείνος άνοιξε το κουτί και το άφισε καταγής, σε μικρή απόσταση. Και τα φειδία, υπακούοντας σε μία καινούργια διαταγή του, μπήκαν πειθήνια μέσα σ' αυτό!

» Αμέσως ο «γόντας» έκλεισε το σκεπάσμα και τα φυλάκισε εκεί μέσα. Η απόστολή του είχε τελειώσει. Όσοι έκαμε μερικές φορές ακόμη το γύρο του σπιτιού και του κήπου για να βεβαιωθεί ότι δεν υπήρχαν κι' άλλα φειδία, κρυμμένα αλλού. Όταν τελείωσε την επίθεσή, ήταν κατάκοπος και μουσκεμένος στον ιδρώτα, αλλά ικανοποιημένος απ' την επιτυχία του.

Ένα γενναίο φιλοδώρημα του Αμερικανού τον αποζημιώσε για τους κόπους του.

Απομακρύνθηκε δε ήσυχος-ήσυχος, σαν να είχε φέρει εις πέρας το απλούστερο πράγμα του κόσμου.

Παρόμοιοι γόντες φειδιών υπήρχαν και κατά το παρελθόν. Κατά τον μεσαίωνα μάλιστα υπήρχαν και γόντες ποντικών. Όταν ενέσκηπταν πλήθη ποντικών σε μία πόλη ο γόντας τους συγκέντρωνε παίζοντας τον αυλό του, τους παρέδωσε στο πλησιέστερο ποτάμι ή σε λίμνη και σφυρίζοντας πείσιστα ανάγκαζε τα άπαιστα τρωκτικά να πηδούν στο νερό κατά εκατοντάδες και να πνιγνώνται. Οι μεσαιωνικές παραδόσεις και βούλοι αναφέρουν πολλά παρόμοια περιστατικά.

10ον

Τότε η Ζανβίλ έβγαλε τους δύο γιατρούς να στείλει στο Ζακ Μπερτελέν, οι γιατροί είχαν γράψει ότι πιστεύουν πραγματικά: «Η κία γιατρεύεται, αλλά να μην πειράζεστε, οι κινδύνους διαρκώς το μυαλό της...»
— Βλέπετε, τί έκομει, παλαιοκόριτο; μά-
Το παιδί δεν μπορούσε να φαντασθεί έ-
έκδοξη, έπειτα απ' την κρίση της τρέ-
— Ο άντρας της δεν βρήκε σ' αυτή
τη σύντομη της δεν μπορούσε να τον βο-
θήσει τον για τους εργάτες, στις φρον-
τίδες του για τους εργάτες, Γιατί αυτή
ήξερε μόνο την αυθόρμητη φιλανθρωπία,
ένω ο Ροζέ κατέστρωσε δακλάρου συστή-
ματικό σχέδιο συμμετοχής των εργατών
στα κέρδη της επιχείρησης και προετοι-
μαζε καινούργιες συνθήκες εργασίας και
αμοιβής.
Δεν ήταν όμως αυτή η μόνη άποψη.
Τους το απ' το νόμο του, φοβόταν έ-
πίσης ότι έπρεπε να παραιτηθεί για πάντα
απ' την έλπιδα να γίνει πατέρας. Οι για-
τροί του είχαν συστήσει να περιμένει να
καλλιτερεύη η κατάσταση της υγείας της
Λουκίας. Κι' αυτή η καλλιτέρεψις δεν έρ-
χόταν. «Η μητρότης θα έθετε ίσως σε κίν-
δυνο το μυαλό της...» Τα χρόνια περνού-
σαν χωρίς ν' αλλάζουν αυτή τη διάγνωση
τους οι επιστήμονες. Κι' ο Ροζέ δεν μπο-
ρούσε να παρανοήση, όχι μόνο για τον
εαυτό του, αλλά πολύ περισσότερο για
τον πατέρα του, που έπιθυμούσε κληρο-
νόμους με το αίμα του και με το όνομά
του, για να συνεχίσουν το έργο του. Πο-
τέ δεν θα υποχωρούσε και δεν θαδινε τη
συγκρατήσε του σ' αυτό το γάμο ο νερό-
Μπερτελέν, αν μπορούσε να προβλέψει ότι
θα έμενε άγονος.
Μάταια λοιπόν αναζητούσε ο Ροζέ τις
οικονομικές χαρές ανάμεσα στο λιγο-
μίλητο και σκυθρωπό πατέρα του και στην
λεπτοκαμμένη γυναίκα του. Ένοιωσε
σκληρά τη στέριότητά τους, αλλά δεν το ο-
μολογούσε ούτε στον ίδιο τον εαυτό του.
Ριχνόταν ακόμη πιο πολύ στην εργασία,
για να γεμίσει όσο το δυνατόν το κενό
της ψυχής του.

Να γιατί, το απριλιάτικο αυτό βράδυ,
μετά το φαγητό, είχε κυρίως άμεσως στο
εργαστήριό του. Στην άλλη άκρη του με-
γάλου αυτού δωμάτιου, γεμάτου από επι-
στημονικά όργανα, βρισκόταν ένας νέος
ως 20 ετών, απασχολημένος μ' ένα πεί-
ραμα. Ήταν φραίο παλληκάρι, ξανθός,
μ' αρρενωπή φυσιογνωμία. Μολοντί φο-
ρούσε μια μπλούζα της δουλειάς, η λε-
πτή φυσιογνωμία του και τα περιποιημένα
χέρια του του έδιναν μάλλον την εντύ-
πωση ενός νέου από καλή οικογένεια με
ταμφομένους σε εργάτη.

— Θάθελα πολύ να έβλεπα την ανακάλυψι-
πύ, έπιδιώκετε τώρα!... έλεγε κάποια
στιγμή. Φαντάζομαι πάντως ότι πρόκειται
ν' αλλάξει πολλά πράγματα.
— Ο Ροζέ χαμογέλασε κι' απάντησε:
— Σημειώσε καλλίτερα το αποτέλεσμα
του πειράματός σου, αγαπητέ μου Μο-
ριγιέν, αντί να ασχοληθείς με υποθέσεις! Το
μόνο αληθινό είναι η επιστημονική
πραγματικότητα. Όλα τ' άλλα δεν είναι
παρά χιμαίρες...

— Άλλοι μόνον! Δεν είναι χιμαίρα το ότι
σ' ένα μήνα, θα κάνω γυναίκα στο στρα-
τώνι!
— Λυπάσαι γιατί θα πιάς στρατιώτης;
πρόφερε ο Ροζέ κάποια αυστηρότητα.
— Λυπάμαι γιατί θα φύγω από κοντά
σας...

— Δεν ήξερα πως αναπούσε τόσο την
έπιστήμη!
— Δεν αγαπώ μόνο την έπιστήμη... άλ-
λά και σας, κύριε Ροζέ! Είστε για μένα
έναν καλό θεό ο ευγενής μου, στον
οποίο χρωστώ ό,τι είμαι. Σας θαυμάζω
και σας είμαι αφωσιωμένος μ' όλη μου την
ψυχή!

— Ο Ροζέ κύτταζε το βοηθό του πιο συγ-
κινημένος απ' ό,τι φαινόταν.
— Μου φαίνεται ωστόσο, έλεγε, ότι ξε-
χνάς τον πατέρα μου, που περισσότερο
από μένα...

— Στοιμάσε απότομα, σαν να μετανοού-
σε για τα λόγια του.
— Διεδίδετο στο Σεζενάκ ότι το έκρητο έ-
κείνο παιδί—που του είχαν δώσει το ό-
νομα Μοριγιέν Φερρέλ όταν το είχαν βρή
έμπρος στην καγκελλόπορτα του εργο-
στασίου—ήταν νόθος γιός του νερού
Μπερτελέν. Δεν ήξερε κανείς τη μητέρα
του. Ήταν άλλωστε ένας βρύλος άορι-
στος, δίχως βετικές βάσεις.

— Ή έρω καλά τι όφειλ'ω στον πατέ-
ρα σας! φώναζε ξαπλωμένος ο Μοριγιέν. Μ' έ-
κανε το βετο παιδί του Σεζενάκ. Έσείς
όμως, κύριε Ροζέ, με πήρατε κοντά σας
με βάλατε να εργασθώ μαζί σας, μου δι-
δάξατε την έπιστήμη σας, μορφώσατε τη
σκέψι μου!

— Η καρδιά του Ροζέ ήταν φουσκωμένη
από χαρά και ικανοποίηση. Θεωρούσε έρ-
γον του του Μοριγιέν. Και τα αποτελέσμα-
τα των προσπαθειών του αντιπροσώπων
μια εύχρηστη έκκληση γι' αυτόν.
Ένοιωσε ξαφνικά πόσο είχε συνδεθεί
ψυχικά με το Μοριγιέν, στη μοναξιά που
ζούσε. Ακούμπησε πατρικά το χέρι του
στον ώμο του και του έλεγε:

— Σου υπόσχομαι να μην πάρω κανείς

αδελφός σου, έπειτα απ' την κρίση της τρέ-
λας της. Ο άντρας της δεν βρήκε σ' αυτή
τη σύντομη της δεν μπορούσε να τον βο-
θήσει τον για τους εργάτες, στις φρον-
τίδες του για τους εργάτες, Γιατί αυτή
ήξερε μόνο την αυθόρμητη φιλανθρωπία,
ένω ο Ροζέ κατέστρωσε δακλάρου συστή-
ματικό σχέδιο συμμετοχής των εργατών
στα κέρδη της επιχείρησης και προετοι-
μαζε καινούργιες συνθήκες εργασίας και
αμοιβής.

Δεν ήταν όμως αυτή η μόνη άποψη.
Τους το απ' το νόμο του, φοβόταν έ-
πίσης ότι έπρεπε να παραιτηθεί για πάντα
απ' την έλπιδα να γίνει πατέρας. Οι για-
τροί του είχαν συστήσει να περιμένει να
καλλιτερεύη η κατάσταση της υγείας της
Λουκίας. Κι' αυτή η καλλιτέρεψις δεν έρ-
χόταν. «Η μητρότης θα έθετε ίσως σε κίν-
δυνο το μυαλό της...» Τα χρόνια περνού-
σαν χωρίς ν' αλλάζουν αυτή τη διάγνωση
τους οι επιστήμονες. Κι' ο Ροζέ δεν μπο-
ρούσε να παρανοήση, όχι μόνο για τον
εαυτό του, αλλά πολύ περισσότερο για
τον πατέρα του, που έπιθυμούσε κληρο-
νόμους με το αίμα του και με το όνομά
του, για να συνεχίσουν το έργο του. Πο-
τέ δεν θα υποχωρούσε και δεν θαδινε τη
συγκρατήσε του σ' αυτό το γάμο ο νερό-
Μπερτελέν, αν μπορούσε να προβλέψει ότι
θα έμενε άγονος.

Μάταια λοιπόν αναζητούσε ο Ροζέ τις
οικονομικές χαρές ανάμεσα στο λιγο-
μίλητο και σκυθρωπό πατέρα του και στην
λεπτοκαμμένη γυναίκα του. Ένοιωσε
σκληρά τη στέριότητά τους, αλλά δεν το ο-
μολογούσε ούτε στον ίδιο τον εαυτό του.
Ριχνόταν ακόμη πιο πολύ στην εργασία,
για να γεμίσει όσο το δυνατόν το κενό
της ψυχής του.

Να γιατί, το απριλιάτικο αυτό βράδυ,
μετά το φαγητό, είχε κυρίως άμεσως στο
εργαστήριό του. Στην άλλη άκρη του με-
γάλου αυτού δωμάτιου, γεμάτου από επι-
στημονικά όργανα, βρισκόταν ένας νέος
ως 20 ετών, απασχολημένος μ' ένα πεί-
ραμα. Ήταν φραίο παλληκάρι, ξανθός,
μ' αρρενωπή φυσιογνωμία. Μολοντί φο-
ρούσε μια μπλούζα της δουλειάς, η λε-
πτή φυσιογνωμία του και τα περιποιημένα
χέρια του του έδιναν μάλλον την εντύ-
πωση ενός νέου από καλή οικογένεια με
ταμφομένους σε εργάτη.

— Θάθελα πολύ να έβλεπα την ανακάλυψι-
πύ, έπιδιώκετε τώρα!... έλεγε κάποια
στιγμή. Φαντάζομαι πάντως ότι πρόκειται
ν' αλλάξει πολλά πράγματα.
— Ο Ροζέ χαμογέλασε κι' απάντησε:
— Σημειώσε καλλίτερα το αποτέλεσμα
του πειράματός σου, αγαπητέ μου Μο-
ριγιέν, αντί να ασχοληθείς με υποθέσεις! Το
μόνο αληθινό είναι η επιστημονική
πραγματικότητα. Όλα τ' άλλα δεν είναι
παρά χιμαίρες...

— Ή, πόσο μ' αγαπάς! μουρμούρισε η
Λουκία, κυττάζοντάς τον βαθιά στα μά-
τια.

Το βασανισμένο μυαλό της, που κουρα-
ζόταν εύκολα με κάθε προσπάθεια, είχε
αποκτήσει μια ικανότητα διαίσθησής. Κι'
είχε μαντέψει τις αντιρροές που έφτανε
ο Μπερτελέν στο γάμο τους.

— Δεν έκομα καλά να δεχθώ τη θυσία
σου! πρόσθεσε.

— Εκείνος διαμαρτυρήθηκε ζωηρά.
— Πόσο θά σ' αγαπήσω ο πατέρας σου,
όταν θα έχει γίνει το είδωλο ο καλός άν-
τρας του Σεζενάκ! φώναξε.

— Η νέα χαμογέλασε μ' αμφιβολία.
— Έλπιζω πάντως να μ' αγαπήσουν οι
εργάτες σας απάντησε.

— Μη φοβάσαι τίποτε, καλή μου! Θά ζή-
σουμε ευτυχισμένοι!...

— Ένα μήνα αργότερα, έγιναν οι γάμοι
της Λουκίας. Βατίε και του Ροζέ Μπερτε-
λέν, σε μια μικρή εκκλησία της Μασσα-
λίας, σε στενωπάτο οικογενειακό κύκλο.

Το πένθος της νύφης δικαιολογούσε τις
περιωρισμένες προσκλησεις. Μια ακόμη
περισσότερο τα τραγικά γεγονότα που εί-
χαν προηγηθεί οι κοκόβουλες διαδόσεις,
η ακία του οκανθάλου.

Μια άσπρη απειλή πλάνιωναν πάνω απ'
το ζευγάρι. Το τριγύριζαν φαντάσματα,
ψυχές που είχαν υποφέρει... Μια πνοή
πόνου κι' εγκλήματος δημιουργούσε μια
απειλητική ατμόσφαιρα μέσα στον ιερό έ-
κείνο χώρο. Θάλεγε κανείς πως μια φωνή
ζήτησε εκδίκης!

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

Μετά πέντε χρόνια

Μολοντί είχε πιά βραδυάσει πρό πολ-
λού, δύο άντρες εργαζότανσαν ακόμη
μέσα στο μοναχικό περίπτερο που στε-
γαζε το επιστημονικό εργαστήριο του ερ-
γοστασίου «Μπερτελέν και Υίος». Ο ένας
απ' αυτούς ήταν ο Ροζέ. Δεν ήταν πιά ο
φραίος φοιτητής, που μιλούσε άλλοτε γι'
αγάπη στη Ζουλιέτ, ούτε ο νέος που φρι-
γε στην αγκαλιά του τη μηνητή του Λου-
κία μια νύχτα με φεγγάρι.

Από 5 χρόνια τώρα, είχε παντρευτεί με
την κόρη του Βατίε. Η εργασία μαζί με
κάποια κρυφή θλίψη, είχαν επιταχύνει το
πέρασμά του απ' τη νεότητα στην ώριμο-
τητα. Διατηρούσε πάντα την αρρενωπή ω-
μορφία του, πουχε ανάφη τον έρωτα στην
καρδιά της φραίας Ζανβίλ Σαμπριάλ. Βα-
σιλίσσας τώρα των πολιτικών ασολονιών
των Παρισίων. Το πρόσωπό του όμως είχε
πάρει μια σοβαρή έκφραση, που τούδινε
μια καινούργια προσωπικότητα. Η παλιά
φαιδρή αφροντία του είχε αντικαταστα-
θεί απ' τη θέληση, την επιβολή και τη φλό-
γα της πνευματικής προσπάθειας.

Δεν είχε εύχρηστοι στο γάμο του. Η
Λουκία τον αγαπούσε, και την αγαπούσε
κι' αυτός. Βάρυνε όμως ακόμη πάνω τους
το μορσίο δάμα πουκανε τρανικούς τους
αρεσθώνες τους. Πώς να ξεχάσουν το θά-
νατο του Βατίε, τις διαδόσεις που κυκλο-
φόρησαν εις βάρος του...

Η λεπτοκαμμένη Λουκία διατηρούσε
το ίχνος των τρομερών εκείνων συγκινή-
σεων...

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Νηστείες

Τώρα με τη Σαρακοστή
μέγαρη νίνγκες σωστή
σε φρόσω μου, μπροστά,
και τις της δύσκολη πολύ
και για να πάρω ένα φίλο
πρέπει να βάλω μέσο.

Σαρακοστήρακα όροσι,
με καταδικάσε κι' έου
σ' έρωτική νηστεία
και δεν μ' άφινεις όπ-
(λαδη
σαν πριν φίλικά να
(σου δι-
γιατ' είναι άμαρτία.

Μ' αν του λαιμού σου
(την έλπα
εά τη φίλωση μία-ότα-
(λιθ
θαρω δεν θ' άμαρτή-
(σω
γιατ' οι έλπες είναι...
(νποη-
και συνεπώς πολύ σω-
(στη
νποταία θα τηρήσω!...

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Τα παιδιά λουτρά με γάλα για την υιορφή του δέρματος οι Αμερικανί-
δες τα αντικατέστησαν σιμπερα με λουτρά με κουάκερ, λίγη σόδα και λίγο
καστορέλαιο. Ιερίεπιν κάνουν εντριβές σ' όλο το σώμα με χυμό άγγουριού.
Έτσι βεβαίως, συν ότι επικυρώνουν τα ίδια αποτελέσματα μ' ένα αληθινό
γαλακτόλουτρο.

Αυτό γινόταν δασκίς ο έργοστασιάρχης
είχε ν' ανακοινώσει κάτι σπουδαίο. Σταμα-
τούσαν τότε όλοι την εργασία τους—έ-
δωσαν υποδοχή να διακοπεί—και μαζεύνον-
τουσαν γύρω απ' την εξωτερική σκάλα του
σπιτιού, για ν' ακούσουν την είδηση.

Συνήθως, η συγκέντρωση αυτή προκα-
λούσε τη γενική χαρά, γιατί σήμαινε κά-
ποιο ευχάριστο γεγονός: μια άδεια, μια
προσθήκη αμοιβής, ένα δώρον... Αυτή τη
φορά όμως, το κουδούνισμα αντήχησε σαν
ήχος νεκρικής καμπάνας. Οι εργάτες κι'
οι υπάλληλοι συγκεντρώθηκαν, αμίλητοι,
έξω απ' το σπίτι του Μπερτελέν.

Ο Ροζέ παρουσιάσθηκε στο κεφαλόσκα-
λο. Κρατούσε στο χέρι του ένα μαντίλι.
Τα χείλη του έτρεμαν. Ήσασον νίκης, τη
συγκίνηση του και πρόσφερε αποφασιστικά:
— Άναγπη! μου φίλοι, ο πατέρας μου
πέθανε...

Θέλασε να προσθέσει κάτι ακόμη, αλλά
τόν έπνιξαν οι λυγμοί. Έδειξε στον υπο-
διευθυντή Ραιμουνά τους εργάτες, σαν
νάθελε να του πη, να τους μιλήσει αυτός,
και ξαναμπήκε βιαστικά στο σπίτι.

— Όλοι σας συμμερίζεστε το μεγάλο
αυτό πόνο, έλεγε ο υποδιευθυντής. Γιατί ο
μεγάλος ευεργέτης σας σας είχε δώσει
σαν παιδιά του. Έλπιζω να παρανοή-
σατε το γιός του, προσφέροντάς του τη
συμπάθεια και την αφοσίωσή σας... Τώρα
μπορείτε να φύγετε. Το εργοστάσιο θα
κλείσει, και θα ξαναοίσει μετά την κα-
κία.

Το ανθρώπινο κοπάδι σκορπίθηκε, σιω-
πηλό. Οι περισσότεροι άντρες ακούζιζαν
ένα δάκρυ. Οι γυναίκες έκλαιγαν μ' ανα-
φυλλήτα, σαν νάχαν χάσει κάποιο δικό
τους...

Τη μεθεπομένη ημέρα, έγινε η κηδεία.
Την παρακολούθησαν όλοι οι εργάτες, ο
νομάρχης κι' άλλοι έπισημοί. Ήταν πα-
ρών ακόμη κι' ο υπουργός της Βιομηχα-
νίας, που είχε έρθει επίτιμος απ' το Πα-
ρίσι, γιατί συνδεόταν φίλικά με τους
Μπερτελέν, σαν παλούς στενούς φίλους του
Βατίε, του πεθερού του Ροζέ.

Ο υπουργός αυτός ήταν ο Λούκ ντε
Πρεζάρς, πάντα κομψός, φραίος, με τα
μαλλιά του λίγο πιο άσπρα από άλλους...
και το μoustaki του λίγο πιο μαύρο! Τον
συνδεύεσε κι' ο βουλευτής Έντουαρδ Σαυ-
πριάλ, προστατευόμενος του. Μαζί του
βρισκόταν κι' η Ζανβίλ, φορούσε βαρύ πέν-
θος, σαν ν' άνηκε στην οικογένεια. Η
εκαθιδωτική ωμορφιά της ζάλιζε όσους
την αντίκριζαν. Ήταν 30 ετών, αλλά δεν
φαινόταν παραπάνω από 25. Η νοησία
της είχε γίνει ακόμη μεγαλειότερη, άκα-
τανίκητη.

Κύτταζε γύρω της, σαν ν' αναζητούσε
κάποιον.
— Δεν βλέπω πουθενά τον κύριο Ροζέ,
είπε με συγκρατημένη ανησυχία. Μήπως
είναι αδιάθετος;

— Όχι... την καθυσάρεσε ο Πρεζάρς.
Ξέρете καλά την άνοχη του. Θα βρσκε-
ται όμως ίσως κοντά στη γυναίκα του.
— Όχι, όχι... Τώρα μόλις ήμουν εγώ
μαζί της, και δεν τον είδα εκεί... Ήθε-

— Ήθελε να έλθει κοντά μου, όσο θά υπερέτης
στο στρατό. Κι' όταν γυρίσει θά σέ μνή-
σο άκόμη βαθύτερα στις εργασίες μου.
— Ή, κύριε Ροζέ!... μουρμούρισε ο
νέος, κινώντας τα χέρια του μ' ευνύγ-
μοσύνη.

— Είσις εύχαριστημένος;
— Άν είμαι εύχαριστημένος... Θά σάς
το αποδείξω στο μέλλον! Ποτέ δεν θά...
Ο νέος σταμάτησε, γιατί κάποιος είχε
χτυπήσει επανειλημμένως την πόρτα του
περιπτερού.

— Κύριε Ροζέ!... Έλάτε γρήγορα,
πρός θεού!... φώναξαν απ' έξω.
— Τι συμβαίνει!... Η γυναίκα μου!...
— Όχι. Ο πατέρας σας! Δεν ξέρουμε τί
έχει... Αρρώσθηκε ξαφνικά.
Ο Ροζέ ώρμησε έξω κι' έτρεξε προς το
σπίτι. Βρήκε τον πατέρα του έσπλημένο
σ' ένα ντιβάνι. Το πρόσωπό του ήταν κόκ-
κινο, τα μάτια του μισανοικτά αλλά σθε-
μένα.

— Είδοπαίστε γρήγορα το γιατρό! φώ-
ναζε ο Ροζέ.
— Πήγαμε να τον βρούμε... Άλλά λεί-
πει στην πόλη.
Ο Ροζέ πρόσθεσε τη γυναίκα του, που
έβρισκε τα χέρια της με άγνια.
— Μην άναυχηθείς άγνη μου... της έ-
πε, ξέροντας πως κάθε συγκίνησις μπο-
ρούσε να της κάνει κακό.
Μα ήταν κι' ο ίδιος αναστατωμένος, για-
τί λάτρευε τον πατέρα του. Γονατισμένος
δίπλα του προσπαθούσε να τον κημ να
συνέλθει.

— Πατέρα... είμ' εγώ... τούλενε. Με
βλέπει... Μ' ακούει...
Ξαφνα αντήχησε ένα ξεφωνητό, που
καμ' όλους ν' ανατριχιάσουν.
— Το τραίνο!... Σταματήστε το τραίνο!
βόγγουσε η Λουκία με τα μάτια γουρλω-
μένα, σαν ν' αντίκριζε μια τρομακτική ο-
πτασία.

Ο άντρας της μάντευσε άμέσως τον
συνδυασμό των ιδεών μέσα στο αδύνατο
μυαλό της. Άρπαξε στην αγκαλιά του το
λεπτοκαμμένο κορμί της, που το συν-
κλόνιζε ένα νευρικό τρεμούλιασμα.
— Σταματήστε το τραίνο!... Ξανάλεγε
έκείνη, μ' απειλημένη ικεσία.

Ο Ροζέ ξαναείδε με τη φαντασία του
τη φρικτή σκηνή. Ο πόνος του μεγάλωσε,
του σπάρσε την καρδιά. Ήσασον δεν φαί-
νόταν πιά απασχολημένος παρά μόνο με
τη Λουκία. Την τραβούσε μαζί του, μου-
μουρίζοντας της λόγια καθησυχαστικά:
— Έλα, μικρή μου... Έλα, Λουκία
μου... Δεν υπάρχει κανένα τραίνο... Ο
πατέρας αδιάθετος λίγο. Μα δεν είναι τί-
ποτε σοβαρό... Έλα, πάμε στην κάμαρά
σου...

Την έμπιστευσε στις περιποιήσεις της
γυναικάς του υποδιευθυντού του εργοστα-
σίου και ξανακατέθηκε τρέχοντας με την
έντυπωσι πως είχε άφισει από ώρες τον
πατέρα του. Είχε φτάσει εν τω μεταξύ ο
γιατρός του Σεζενάκ, ένας καλός έπι-
στημην, φίλος του Ροζέ. Ο Μπερτελέν
τον καλοπλήρωσε, για να εξασφαλίσει μια
τελεία ιατρική περιθαλψία στους εργάτες
του.

Είχε εξετάσει ήδη τον άρρωστο και φαί-
νόταν σκυθρωπός. Όταν ο Ροζέ τον ρώ-
τησε με λαχτάρα, εκείνος κούνησε το κε-
φάλι του και μουρμούρισε μόνο σφίγγον-
τάς του το χέρι:
— Καύμενε μου φίλε!...
— Πώς θα μπορούσαμε να είδοποιήσουμε
και το γιατρό της Βαλάνς; του έλεγε ο
Ροζέ.
— Γιατί; Έχεις κι' άλλον άρρωστο;
— Τη γυναίκα μου. Έπρεπε μια νευρική
κρίση.
Κι' ο Ροζέ κύτταζε στα μάτια του φίλο
του για να του δώσει μια καταλάβη ότι
δεν ήθελε να προσθέσει τίποτε άλλο έμ-
πρός σούς υπηρέτες.
— Διάβολε! Θα περάσουμε δύσκολη νύ-
χτα όποψε... έλεγε ο γιατρός. Έχεις δι-
κνο, χρειάζεται κι' άλλος συνάδελφος
μου. Πώς όμως να τον είδοποιήσουμε; Το
τηλεγράφηό έχει κλείσει πιά αυτή την
ώρα.
— Και το αυτοκίνητό μου είναι καλασμέ-
νο, συμπλήρωσε ο Ροζέ.
— Άν μου το επιτρέπετε, επενέβη ο
Μοριγιέν, θα πάω εγώ με ποδήλατο στη
Βαλάνς. Σε τρεις ώρες, θα έχω φτάσει. Ο
γιατρός μπορεί να πάει το τραίνο των
12.30. Κατά τις 2 θα έχω φτάσει εδώ.
— Όχι, όχι. Μοριγιέν, δεν θέλω. Είναι νύ-
χτα, οι δρόμοι είναι άσχημοι...
Άλλά ο Ροζέ φαινόταν απ' το ύφος του
ότι ευνύγμονουσε το νέο για την προ-
φορά του. Ο Μοριγιέν βγήκε βιαστικά. Πή-
δωσε σ' ένα ποδήλατο και ξεκίνησε, τρέ-
χοντας σαν τρελλός. Θάκανε οτιδήποτε
για το Ροζέ. Του ήταν αφωσιωμένος, τον
έβλεπε σαν θεό του...

Λίγες ώρες αργότερα γύρισε με το σι-
δηδόρο, μαζί με το γιατρό. Όταν έ-
φτασαν στο Σεζενάκ, η μικρή πόλις ήταν

αδελφός σου, έπειτα απ' την κρίση της τρέ-
λας της. Ο άντρας της δεν βρήκε σ' αυτή
τη σύντομη της δεν μπορούσε να τον βο-
θήσει τον για τους εργάτες, στις φρον-
τίδες του για τους εργάτες, Γιατί αυτή
ήξερε μόνο την αυθόρμητη φιλανθρωπία,
ένω ο Ροζέ κατέστρωσε δακλάρου συστή-
ματικό σχέδιο συμμετοχής των εργατών
στα κέρδη της επιχείρησης και προετοι-
μαζε καινούργιες συνθήκες εργασίας και
αμοιβής.

Δεν ήταν όμως αυτή η μόνη άποψη.
Τους το απ' το νόμο του, φοβόταν έ-
πίσης ότι έπρεπε να παραιτηθεί για πάντα
απ' την έλπιδα να γίνει πατέρας. Οι για-
τροί του είχαν συστήσει να περιμένει να
καλλιτερεύη η κατάσταση της υγείας της
Λουκίας. Κι' αυτή η καλλιτέρεψις δεν έρ-
χόταν. «Η μητρότης θα έθετε ίσως σε κίν-
δυνο το μυαλό της...» Τα χρόνια περνού-
σαν χωρίς ν' αλλάζουν αυτή τη διάγνωση
τους οι επιστήμονες. Κι' ο Ροζέ δεν μπο-
ρούσε να παρανοήση, όχι μόνο για τον
εαυτό του, αλλά πολύ περισσότερο για
τον πατέρα του, που έπιθυμούσε κληρο-
νόμους με το αίμα του και με το όνομά
του, για να συνεχίσουν το έργο του. Πο-
τέ δεν θα υποχωρούσε και δεν θαδινε τη
συγκρατήσε του σ' αυτό το γάμο ο νερό-
Μπερτελέν, αν μπορούσε να προβλέψει ότι
θα έμενε άγονος.

Μάταια λοιπόν αναζητούσε ο Ροζέ τις
οικονομικές χαρές ανάμεσα στο λιγο-
μίλητο και σκυθρωπό πατέρα του και στην
λεπτοκαμμένη γυναίκα του. Ένοιωσε
σκληρά τη στέριότητά τους, αλλά δεν το ο-
μολογούσε ούτε στον ίδιο τον εαυτό του.
Ριχνόταν ακόμη πιο πολύ στην εργασία,
για να γεμίσει όσο το δυνατόν το κενό
της ψυχής του.

Να γιατί, το απριλιάτικο αυτό βράδυ,
μετά το φαγητό, είχε κυρίως άμεσως στο
εργαστήριό του. Στην άλλη άκρη του με-
γάλου αυτού δωμάτιου, γεμάτου από επι-
στημονικά όργανα, βρισκόταν ένας νέος
ως 20 ετών, απασχολημένος μ' ένα πεί-
ραμα. Ήταν φραίο παλληκάρι, ξανθός,
μ' αρρενωπή φυσιογνωμία. Μολοντί φο-
ρούσε μια μπλούζα της δουλειάς, η λε-
πτή φυσιογνωμία του και τα περιποιημένα
χέρια του του έδιναν μάλλον την εντύ-
πωση ενός νέου από καλή οικογένεια με
ταμφομένους σε εργάτη.

— Θάθελα πολύ να έβλεπα την ανακάλυψι-
πύ, έπιδιώκετε τώρα!... έλεγε κάποια
στιγμή. Φαντάζομαι πάντως ότι πρόκειται
ν' αλλάξει πολλά πράγματα.
— Ο Ροζέ χαμογέλασε κι' απάντησε:
— Σημειώσε καλλίτερα το αποτέλεσμα
του πειράματός σου, αγαπητέ μου Μο-
ριγιέν, αντί να ασχοληθείς με υποθέσεις! Το
μόνο αληθινό είναι η επιστημονική
πραγματικότητα. Όλα τ' άλλα δεν είναι
παρά χιμαίρες...

— Άλλοι μόνον! Δεν είναι χιμαίρα το ότι
σ' ένα μήνα, θα κάνω γυναίκα στο στρα-
τώνι!
— Λυπάσαι γιατί θα πιάς στρατιώτης;
πρόφερε ο Ροζέ κάποια αυστηρότητα.
— Λυπάμαι γιατί θα φύγω από κοντά
σας...

— Δεν ήξερα πως αναπούσε τόσο την
έπιστήμη!
— Δεν αγαπώ μόνο την έπιστήμη... άλ-
λά και σας, κύριε Ροζέ! Είστε για μένα
έναν καλό θεό ο ευγενής μου, στον
οποίο χρωστώ ό,τι είμαι. Σας θαυμάζω
και σας είμαι αφωσιωμένος μ' όλη μου την
ψυχή!

— Ο Ροζέ κύτταζε το βοηθό του πιο συγ-
κινημένος απ' ό,τι φαινόταν.
— Μου φαίνεται ωστόσο, έλεγε, ότι ξε-
χνάς τον πατέρα μου, που περισσότερο
από μένα...

— Στοιμάσε απότομα, σαν να μετανοού-
σε για τα λόγια του.
— Διεδίδετο στο Σεζενάκ ότι το έκρητο έ-
κείνο παιδί—που του είχαν δώσει το ό-
νομα Μοριγιέν Φερρέλ όταν το είχαν βρή
έμπρος στην καγκελλόπορτα του εργο-
στασίου—ήταν νόθος γιός του νερού
Μπερτελέν. Δεν ήξερε κανείς τη μητέρα
του. Ήταν άλλωστε ένας βρύλος άορι-
στος, δίχως βετικές βάσεις.

— Ή έρω καλά τι όφειλ'ω στον πατέ-
ρα σας! φώναζε ξαπλωμένος ο Μοριγιέν. Μ' έ-
κανε το βετο παιδί του Σεζενάκ. Έσείς
όμως, κύριε Ροζέ, με πήρατε κοντά σας
με βάλατε να εργασθώ μαζί σας, μου δι-
δάξατε την έπιστήμη σας, μορφώσατε τη
σκέψι μου!

— Η καρδιά του Ροζέ ήταν φουσκωμένη
από χαρά και ικανοποίηση. Θεωρούσε έρ-
γον του του Μοριγιέν. Και τα αποτελέσμα-
τα των προσπαθειών του αντιπροσώπων
μια εύχρηστη έκκληση γι' αυτόν.
Ένοιωσε ξαφνικά πόσο είχε συνδεθεί
ψυχικά με το Μοριγιέν, στη μοναξιά που
ζούσε. Ακούμπησε πατρικά το χέρι του
στον ώμο του και του έλεγε:

— Σου υπόσχομαι να μην πάρω κανείς

αδελφός σου, έπειτα απ' την κρίση της τρέ-
λας της. Ο άντρας της δεν βρήκε σ' αυτή
τη σύντομη της δεν μπορούσε να τον βο-
θήσει τον για τους εργάτες, στις φρον-
τίδες του για τους εργάτες, Γιατί αυτή
ήξερε μόνο την αυθόρμητη φιλανθρωπία,
ένω ο Ροζέ κατέστρωσε δακλάρου συστή-
ματικό σχέδιο συμμετοχής των εργατών
στα κέρδη της επιχείρησης και προετοι-
μαζε καινούργιες συνθήκες εργασίας και
αμοιβής.

Δεν ήταν όμως αυτή η μόνη άποψη.
Τους το απ' το νόμο του, φοβόταν έ-
πίσης ότι έπρεπε να παραιτηθεί για πάντα
απ' την έλπιδα να γίνει πατέρας. Οι για-
τροί του είχαν συστήσει να περιμένει να
καλλιτερεύη η κατάσταση της υγείας της
Λουκίας. Κι' αυτή η καλλιτέρεψις δεν έρ-
χόταν. «Η μητρότης θα έθετε ίσως σε κίν-
δυνο το μυαλό της...» Τα χρόνια περνού-
σαν χωρίς ν' αλλάζουν αυτή τη διάγνωση
τους οι επισ

λα να του πω άκριδώς να μην άνυσχη, γιατί η Λουκία πηγαίνει καλύτερα. Δεν θα φύγω άλλωστε καθόλου από κοντά της. —Εξακολουθεί το παραλήρημά της; ρώτησε ο Σαμπριάλ.

—Η Ζανβιν δεν πρόλαβε ν' απαντήσει, γιατί πλησίασε ο Ροζέ. Όταν τον είδε, η νέα γυναίκα, ανατρίχιασε σύγκορμη. Της φάνηκε άκόμη πιο έλκυστικός, με το σοβαρό κι επιθλιπτικό ύφος που τούδινε ο πόθος κι η συναίσθησι της ευθύνης του για τη διεύθυνσι της τεραστίως επικεκλήσεως. Δεν είχε μπόρεσει να τον ξεχάσει, στο Παρίσι, μέσα στη μεγάλη ζωή που είχε περάσει. Κομμάτι απ' τις απολαύσεις που είχε δοκιμάσει, δεν μπορούσε να συγκριθί με τη γλυκεία αδυναμία πουκανε τώρα να τρέμει η ψυχή της. Τα μάτια της φανέρωναν εύγλωττα την ψυχική της κατάσταση. Άλλά ο Ροζέ δεν είδε τίποτε — ή δεν θέλησε να ιδί.

—Ερχομαι να σας δώσω κουράνιο... του είπε η σερβίτσα.

—Δεν μου χρειάζεται, μουρμούρισε εκείνος.

—Σε σας, όχι... αλλά στην καυμένη τη Λουκία...

—Ξέρω ότι θα την περιποιηθίτε όπως πρέπει. Έχετε επιρροή επάνω της...

—Έχει πια συνέλθει σχεδόν τελείως. Φοβούμαι μήπως καταλάβη τί συμβαίνει...

—Φροντίστε να την προσφύλαξε απ' τον κλονισμό... Με συγχωρείτε όμως τώρα! Με περιμένει όλος αυτός ο κόσμος...

—Η σκέψι μου θα είναι μαζί σας! μουρμούρισε η Ζανβιν, πιάνοντας το χέρι του Ροζέ.

Και ζαναγύρισε κατόπιν κοντά στη Λουκία.

Ο Σαμπριάλ διάβασε στους συγκεντρωμένους εργάτες μία συγκινητική έκκλησι που είχε ετοιμάσει ο Μπερτελέν πρό ό λίγων μηνών, σαν να προέβλεπε το θάνατό του. Τους ευχαριστούσε για τη συν-εργασία τους και τους παρακαλούσε ν' αγαπούν πάντα και να βοηθούν, το γιού του για τη συνέχισι του έργου του. Τους ά-νιγγελε τέλος ότι θαπαινε καθένας τους ενός μηνός ημερομίσθια νι' ανταμοιβή των υπηρεσιών που είχαν προσφέ-ρει στο έργοστάσιο.

Όταν ο Σαμπριάλ τελείωσε το διάβα-σμα του μηνύματος αυτού, που φαινόταν σαν ναρχόταν απ' το Ύπερπέραν, όλοι είχαν δοκρύσει. Ένας συγκεχυμένος ψι-θυρος ανέβαινε απ' το πλήθος:

—Ήταν καλός... μας άναπούσε άλθι-νά... Μα κι' έμεις θ' άφοσιωθούμε στο γιού του... Κύριε Ροζέ!... Κύριε Ροζέ!... Άλλά ο Ροζέ δεν είχε τη δύναμι να παρουσιασθί. Οι λυγμοί τον συγκλονίζαν, Σοφισάθηκε σ' έναν καναπέ και παρακά-λεσε, με φωνή ραγιωμένη:

—Κάμετέ τους να σωπάσουν!... Να μη με φωνάζουν πια... Δεν μπορώ!...

Κι' ο ύπουργός της Βιομηχανίας, για να θάλη τέλος στη δραματική αυτή σκη-νή, άρχισε ν' άπαγγέλλη τον επικήδειο που είχε προετοιμάσει.

Β'

Τό βράδυ αυτό, δινόνταν μία επίσημη δεξίωση, όπου είχε συγκεντρωθί το άν-θος της παρισινής κοινωνίας. Η ώραία κ. Σαμπριάλ άποτελούσε, όπως πάντα, ένα άστρο που άκτινοβολούσε με τη δύναμι της νοητικής της. Όσοι δεν είχαν κανέ-να δικαιώμα στα χαμόγελά της όσοι δεν μπορούσαν να την πλησιάσουν και να την κολακεύσουν ξεθύμαιναν στιγμι-αρίζοντας την υπέληψι της. Σχολίαζαν αο-χθήρα τις συζυγικές άπιστίες της.

—Ο άντρας της δεν παραπονιέται, είπε κάποιος. Πιστεύει στην άρετή της νυναι-κας του.

—Μά φαντάζεται λοιπόν ότι όφείλει τις πολιτικές επιτυχίες του στην εύγλωττία του και στην ικανότητά του;...

—Φαίνεται ότι πρόκειται τώρα να γίνη γενικός διεύθυντης των σιδηροδρόμων. Είναι μία θέσις που δεν την όνειρευόνταν ποτέ!

—Λένε πως ο ύπουργός της Βιομηχα-νίας είναι έραστής της γυναίκας του.

—Ενας απ' τους πολλούς! Όχι ο υό-νος.

—Ο φίλος της καρδιάς είναι ο περιφη-μος ζωγράφος Ζουμπέρ.

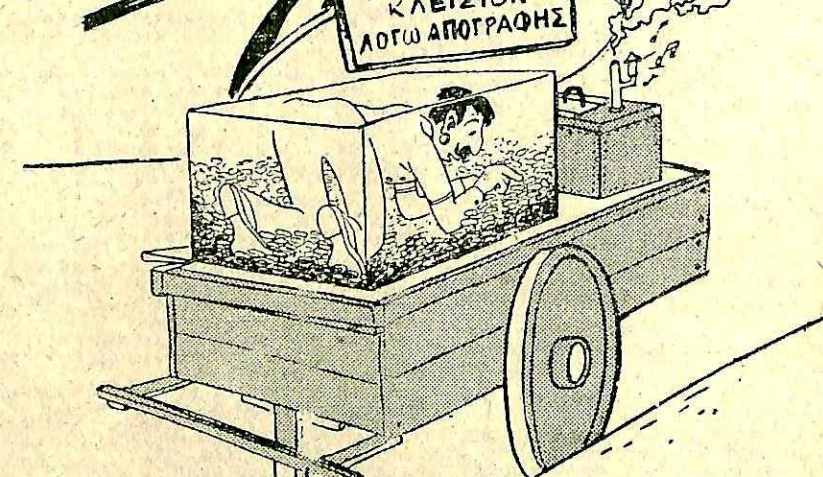
—Δεν ξέρω τί της βρίσκουν, της κοκκι-νομαλλούσας! παρετήρησε μία άσχημη γυναίκα. Τους άρέσει γιατί παραβάφε-ται!...

—Επειτα από λίγο η Ζανβιν προσποιήθη-κε την κουρασμένη άφισε τους θαυμα-στάς που την τριγύριζαν και πήγε να κα-θήση στον κήπο. Ο άντρας της δεν τη συνόδευσε, γιατί ήταν άπασχολημένος με μία ουζήτσια με τον Ρεζάας.

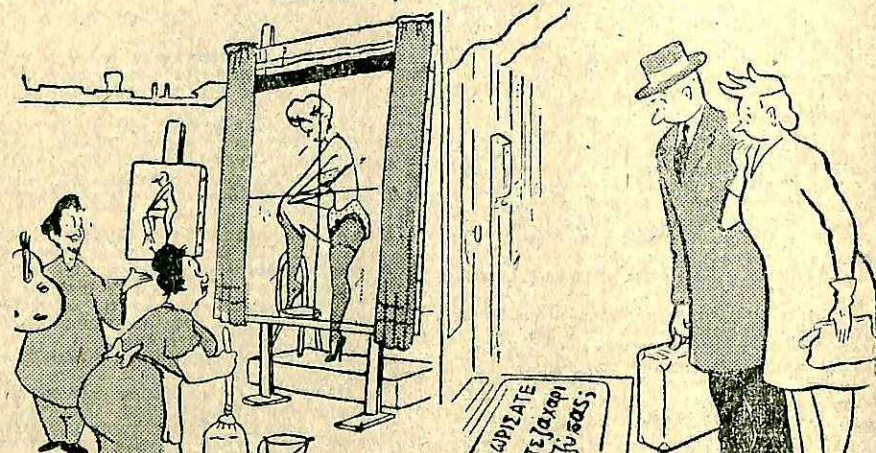
Η κ. Σαμπριάλ έβρινε μόνη μερικά λε-πτά. Επειτα την πλησίασε ο Έβδαίος τρα-πέζίτης Γκουντενιάλ.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Ξένη Γελοιογραφία

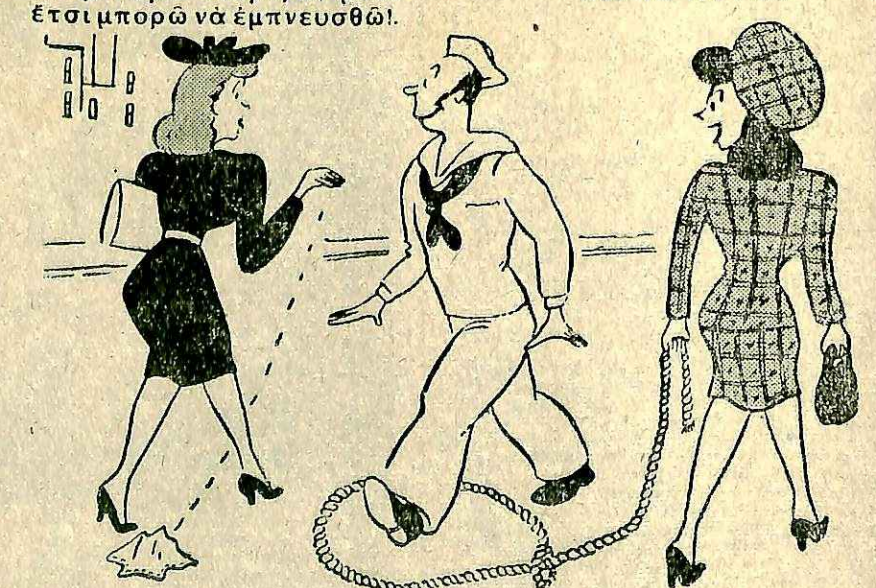
Ο φυστικός (μετρώνας):... 189,113... 189,114... 189,115...

ΤΟ ΠΑΡΑΘΥΡΟ

Ο ζωγράφος —Τι τά θε-λεις, κυρά Μαριγώ, μόνο έτσι μπορώ να έμπνευσθώ!

ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ.

Κάθε γυναίκα με το «κόλπο» της!...

ΣΤΗΝ ΑΓΚΑΛΙΑ δύο συζύγων

Ο κόμης Γκλίκεν ήταν ένας ά-πιο τους ισχυρούς φεουδάρχες της μεσαιωνικής Ευρώπης, που ένθου-σισμένη από τα άποτελέσματα της πρώτης σταυροφορίας, είχαν ξε-κινήσει από τις μακρινές πατρίδες των για την άγία Γη, όπου τα νεο-σύστατα χριστιανικά κράτη βρι-σκόντουσαν πάντα σε πόλεμο προς τους άπιστους.

Άφου λοιπόν εξεπλήρωσε το τά-μα του και πολέμησε τρία όλόκλη-ρα χρόνια τους Τούρκους, μπήκε σ' ένα καράβι που έφευγε για την Αίγυπτο λογαριάζοντας πως θα ήταν ευκολώτερο να νυθίση από εκεί στην πατρίδα του.

Μά για κακή του τύχη, ένα κουρσάρικο με Σαρακηνούς πειρα-τές τους άπάντησε στο δρόμο, σ' άνοιχτά του κόλπου της Άλεξαν-δρείας.

Ο κόμης Γκλίκεν πρότεινε τότε στους συνταξιδιώτες του ν' άντι-σταθούν μ' όλο που ήταν λιγώτε-ροι και άοπλοι σκεδών.

Άλλ' οι περισσότεροι από τους επιβάτες του καραβιού ήσαν ευ-ποροι που δεν ήθελαν να ριψοκιν-δυνεύσουν.

Έτσι, το καράβι παραδόθηκε χω-ρίς καμμία άντίστασι.

Σε λίγο μία βάρκα από το κουρ-σάρικο πλεύρισε στο πλοίο και καμ-μία τριαντορία άνδρων πήδσαν πάνω στο κατάρωμα.

Ήσαν όλοι γερά άρματωμένοι και κρατούσαν τα γιατράνια τους γυμνά στα χέρια τους. Όστόσο, ούτε έσφαζαν, ούτε πείραζαν κα-νένα. Ζήτησαν μόνο άρθρα λύτρα από τους ευπορούς που εκείνοι τα παζάρευαν όσο υπορούσαν και, στο τέλος έδωκαν μόνο τα μισά.

Οι πειραταί ήσαν μερικά τρούφι-μα και ήσαν έτοιμοι να φύγουν, ό-ταν ξαφνικά, το μάτι τους έπεσε πάνω στον Γκλίκεν.

Ήταν χερσόβιος άντρας ο Γκλίκεν στην άκμή της ηλικίας του. Στεκόταν παράμερα από τους άλλους περιμένοντας να ιδί ποιά θα ήταν το τέλος αυτής της ιστο-ρίας, που τον γέμιζε με θυμό και όρνη.

—Εσύ τί έχεις να δώσης; τον ωήτησε ο άρχηγός των Σαρακηνών.

Ο Γκλίκεν άνασκήκωσε τους ώ-μους του.

—Δεν έχω χρήματα άπάντησε.

—Πάρτε του το σπαθί του διάτα-ξε ο άρχιπαιράτης.

Οι πειραταί ώρυσαν τότε προς το μέρος του, άλλ' ο Γκλίκεν δεν ήταν από τους ανθρώπους που πα-ραδίνονται εύκολα. Μία άγρια πά-λη έπακολούθησε.

Τό βαρύ έίσιος του Γκλίκεν άνε-βοκατέθηκε πολλά φορές άκορπί-ζοντας, τό θάνατο. Ξαφνικά ένα κοκκίνο σύννεφο πέρασε μπροστά από τα μάτια του κι' ο κόμης Γκλί-κεν ανιόστηκε κάτω.

Κάπως τον είχε χτυπήσει στο κεφάλι και τό ήμια είχε πλημμύρι-σει τό πρόσωπό του.

Τι συνέβη από αυτή τη στιγμή και πως βρισκόταν άκόμη ζωντα-νός, ο κόμης Γκλίκεν δεν θα μπο-ρούσε να τό πη.

Οι Σαρακηνοί ή ίσως ο πλοιαρ-χος του καραβιού με τό όποιο τά-ξιδευε τον είχαν πωλήσει για σκλάβο κι' ύπνρετούσε τώρα στην Άλεξανδρεία στο σπίτι του πασα Μωχαμέτ όπου τον είχαν δάλει για βοηθό του κτηνοποίου.

Πηγαίνοντας κάθε πρωί άνδη στο σπίτι του άφέντη, του ο Γκλίκεν νυνώριστηκε με την ώραία κόρη του πασα τή φαιμέ. Η νέα τον συμπα-θισε, άκουσε την ιστορία του και του υποσχέθηκε να τον διευκολύ-νη να δραπέτευση. Ναύλωσε γι' αυ-τό σε λίγων καιρό ένα καράβι. Ό-ταν ο Γκλίκεν πήγε μία νύχτα να επιδιδασθί βρήκε εκεί και τη φαιμέ.

—Θά έλθω μαζί σου, είπε η νέα.

—Η πρότασί σου θα με γέμιζε χαρά άν... έκαμε ο Γκλίκεν.

—Σε άναπώ φώναξε η φαιμέ, νένοντας το κεφάλι της πάνω στον ώμο του. Μπορεί, λοιπόν, να μην τό έχης καταλάβει άκόμη;

—Πριγκήπισσα, άπάντησε ο Γκλί-κεν, μάτρες μου ο Θεός ότι ή ά-γαπη μου δεν είναι μικρότερη από τη δική σου. Άπό καιρό ήθελα να σου μιλήσω, άλλά δεν τόλμούσα... Στη μακρινή πατρίδα μου, έχω ά-φήσει τη γυναίκα μου που με πε-ριμένει πάντα και τα δύο παιδιά μου, που πρέπει ναχουν μεγαλώσει τώρα...

—Η γυναίκα σου θα είναι άδελφή μου και τα παιδιά της θα είναι και δικά μου παιδιά, είπε η φαιμέ. Στην πατρίδα μου, μία νέα που ά-γαπάει έναν άνδρα, ή πηγαίνει μα-ζί του ή σκοτώνεται. Τί προτιμάς για τη φαιμέ σου;

Ο Γκλίκεν έσφιξε με συγκίνησι τη νέα στην άγκαλιά του.

★

Μερικές βδομάδες άργότερα, τό πλοίο που είχε ναυλώσει ή φαιμέ τους έφερε στην Βενετία.

Ο Γκλίκεν βρισκόταν σε μεγάλη άμνησιν. Πως θα νύριζε στο σπίτι του μαζί με τη νέα;

Έπληγε, λοιπόν, στη Ρώμη κι' έ-κει εξιόρτησε σε μερικούς καρδί-ναλούς τί του συνέβαινε. Όλοι θρήκιν τότε πως δεν ύπρχε άλλη λύσις από τό να παντρευθί και τη φαιμέ χωρίς να διαλυθί ο γάμος με τη Γιούτα, την πρώτη συζύγυ του.

Ο πάππας Γρηγόριος ο ός, έ-πειτα από πολλές άντιρρήσεις, έ-δωκε τέλος τη συγκατάθεσί του. Έ-τσι, ή φαιμέ έγινε χριστιανή με τό όνομα Θεοδώρα και κατόπιν παν-τρεύθηκε τον Γκλίκεν.

Τό καταπληκτικό, όμως, είναι ότι ή Γιούτα δέχθηκε με μεγάλη χάρη τό συζύγιο της και τη Θεοδώρα και δεν έδειξε καμμία δυσάρεσκει-α γιατί θά συμμερίζονταν την άγάπη του με μίαν άλλη, που ήταν πιο νέα και πιο όμορφη απ' αυτήν.

—Η γυναίκα αυτή σε έσωσε από τη δουλεία, είπε στο συζύγιο της. Χωρίς αυτήν, δεν θα ήσουν τώρα κοντά μου. Πως μπορώ, λοιπόν, να μη την αγαπώ;

Τό περιεργό αυτό τριό έζησε πολλά χρόνια με μία άξιοθαύμαστη άρμονία. Η Γιούτα και ή Θεοδώρα κοιμόνταν στο ίδιο κρεβάτι με τον Γκλίκεν και ποτέ κανένα σύννεφο δεν τάραξε τις οχάσεις τους.

Πρώτη πέθανε ή Θεοδώρα, λίγο καιρό άργότερα ή Γιούτα και τε-λευταίος ο Γκλίκεν.

Τους έθαψαν και τους τρεις με-σα στον ίδιο τάφο, όπου χάραξαν την άκόλουθη έπιγραφή σύμφωνα με την επιθυμία του Γκλίκεν:

«Εδώ άναπαύονται οι δύο γυναι-κές μου, που αγαπήθηκαν σαν ά-δελφές και μ' έκαναν ευτυχισμέ-νον με την άγάπη τους. Η μία έν-κατέλειψε τό Ίσλαμ, για ν' άκο-λουθήση τον άνδρωπό που άναπό-σε και ή άλλη ριχθηκε στην άγκα-λιά της αντίχληλου, γιατί, χωρίς σ' αυτήν είχα, ζωνανθό τό συζύγιο της. Ένωμένοι με τους δεσμούς του έρωτος και του γάμου έζησαμε πάντα ευτυχισμένοι. Και τώρα ή ί-δια πλάκα σκεπάει και τους τρεις μας».

Είσαστε φτιαγμένος ΓΙΑ ΝΑ ΕΠΙΤΥΧΕΤΕ;

Ποιές είναι οι πιθανότητες που έχετε

Η επιτυχία δεν είναι ζήτημα τύχης. Έξορτάται κυρίως από τον τρόπο με τον όποιον άντιμετω-πίζομε τη ζωή στις διάφορες εκδηλώσεις της. Ο τρόπος αυτός είναι εκείνος που καθορίζει τό βαθμό και τις πιθανότητες της επιτυχίας μας.

Ποιές είναι αυτές οι πιθανότητες; Προσπαθήστε ν' άπάντησετε με ειλικρίνεια στις παρακάτω 20 έ-ρωτήσεις. Τις άπαντήσεις που είναι «ναι» θα τις βαθμολογήσετε με 3. Εκείνες που είναι «όχι» θα τις βαθμολογήσετε με 0.

1. Σας είναι εύκολο ν' άπάντησετε «όχι» σ' έναν έμπορο που σας πιέζει ευγενικά, άλλ' έπίμονα ν' αγοράσετε τό προσφερόμενο είδος;

2. Έχετε τό θάρρος να έκφορατε καθαρά τη γνώμη σας σ' έναν άνωτερο σας, που σας εκθέτει ένα σχέδιο του;

3. Όταν καταλάβετε μία θέσι φροντίζετε άμέ-σως να μάθετε όλο τό μηχανισμό της έργοσίας, ως και στις μικρότερες άκούη λεπτομέρειές του;

4. Προτιμάτε ν' άντιμετωπίζετε θαρραλέα τα δύ-κολα προβλήματα που σας παρουσιάζονται ή τα παρεμυρίζετε, αφήνοντας τον χρόνο να σας προσ-φέρη μία λύσι, που είναι άλλωστε πολύ άμφιβολή;

5. Μπορείτε να συγχάριτε με ειλικρίνεια ένα συ-νάδελφό σας, που πέτυχε σε μία υπόθεσι, όπου σεις είχατε άποτύχει πρώττερα;

6. Είσατε έπικανός να διατηρήσετε άμελντο τον ένθουσιασμό σας κατά τη διάρκεια όλων των φά-σεων μιας υποθέσεως ή μιας έργοσίας;

7. Όταν βρισκόσαστε σε μία συγκεντρωσί, κάνε-τε τα πάντα για να σας παρουσιάσουν στο πιο έπι-φάνες πρόσωπο μεταξύ των προσκεκλημένων;

8. Προτιμάτε περισσότερο τις ηθικές άνταμοιβές από τις υλικές;

9. Έχετε την ικανότητα να κρύβετε τις σκοτού-ρες της δουλείας σας ή τους κόπους σας και να διατηρήτε πάντα μία έκφορη ήρεμη και πρόσκλη-ρη;

10. Άρχίζετε τη σπουδή μιας επιστήμης, μιας τέχνης, μιας ζένης γλώσσας, μόνο και μόνο γιατί κάνετε τη σκέψι πως μπορεί να σας είναι χρήσιμη στο μέλλον;

11. Αν συμβη να σας κάμουν μίαν άδικία, σού-βετε τό κεφάλι ή προσπαθείτε με όλα τα μέσα να επιτύχετε μίαν επανόρθωσι του κακού που σας έ-καμαν;

12. Όταν ένας σκόπος φαίνεται άνέφικτος, είσα-στε από κείνους που ύποστηρίζουν ότι πρέπει, ωστό-σο να γίνη όπωσδήποτε μία προσπάθεια ή μία δο-κιμή προς αυτή την κατεύθυνσι;

13. Έχετε τη δύναμι να έγκαταλείψετε μίαν ό-πότεσι που ύποσχεται επιτυχία για μίαν άλλη, που είναι ίσως δύσκολη στην άρχη, άλλά που παρέχει μεγαλύτερες έλπίδες και ευρύτερο πεδίο δράσεως;

14. Όταν ύποβάλλω ένα σχέδιο στην κρίσι σας, γαντζώνωσέ άμέσως στο πιθανό, μεσηνεκτίμα-το που παρουσιάζει ή τα έξέταστε μόνον άφου μελε-τήσατε, προσεκτικά τα πλεονεκτήματά του;

15. Αν ένας άνταγωνιστής σας κινδυνεύη να χάση μίαν υπόθεσι και ή άποτυχία του αυτή συμ-βαίνει να είναι ωφέλιμη σε σας, σπευδείτε άμέσως να τον κάμετε προσεκτικό;

16. Αντιμετωπίζετε με θάρρος μία δύσκολη κα-τάστασι, μ' όλο τον κίνδυνο που διατρέχετε ίσως να χάσετε λίγο τό κύρος σας;

17. Όταν οι φίλοι σας είναι άναποφάσιμοι σχε-τικά με τό μέρος όπου θα πάτε να περάσετε τη βραδυά σας, τερματίζετε άμέσως την άμνησιν τους προτείνοντας ένα πρόγραμμα;

18. Η ζωηρή και ηλεκτρισμένη άτμόσφαιρα μιας συγκεντρώσεως σας άφνιει ήρεμο και άπαθι;

19. Λέτε καθαρά τα σφάλματα ενός φίλου σας, που τον εκτιμάτε και τον άγαπάτε;

20. Δέχεσθε, χωρίς να ταραχθείτε ή να θυμώνε-τε, τις παρατηρήσεις ή την κριτική που σας κάμουν για τα σχέδια ή τον τρόπο του ένεργείων σας;

Προσθέστε τώρα τους βαθμούς που συγκεντρώ-σατε.

Αν τό άθροισμα ξεπερνάη τους 50 βαθμούς:

Είσατε άνδρωπος με αυτοπεποίθησι και έζετε να κατευθύνετε τις προσπάθειές σας. Άλλ' ο χαρα-κτήρ σας έχει κάτι τό δεσποτικό. Είσατε ίσως πε-ρισσότερο όρυπτικός από ό,τι θα έπρεπε και σπεύ-δετε στις αποφάσεις σας χωρίς να επιδεικνύετε πάντοτε την άπαιτούμενη περικεψι. Έκείνο που σας χρειάζεται είναι κάποια μεγαλύτερη διπλωμα-τική και ευλυγισία στις δουλείες σας.

Αν τό άθροισμα ξεπερνάη τους 35 βαθμούς:

Είσατε ικανός να καταλάβετε μία λαμπρή θέσι, γιατί έχετε άξιόλογα διοικητικά χαρίσματα. Έχετε επίσης πνεύμα πρωτοβουλίας και αποφασιστικότητα.

Αν τό άθροισμα είναι κατώτερο από 35 βαθμούς:

Είσατε άνεπιτήδειος για ν' άνοίξετε τό δρόμο σας στη ζωή. Παρασυρσθε από τα ένστικτα και τα πάθη σας και ή κρίσι σας δεν είναι άσφαλής. Σας λείπει πιθανότατα ή φιλοδοξία και ή άπαρσιμνη έ-πιμονή για να φθάσετε στο σκοπό σας.

Θρύλοι και παραδόσεις

Η ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ ΚΙ' Ο ΒΟΣΚΟΣ

«Έχουν περάσει πολλά χρόνια από τότε. Το Γκιουλιόταν ήταν μια μεγάλη χώρα κι' είχε για βασίλισσα του τον Αϊντόρ. Όλοι οι υπήκοοι του βασιλιά ήταν ευχαριστημένοι από τη δικαιοσύνη και τη συμπεριφορά του Αϊντόρ και της κόρης του Αϊφά. Η Αϊφά ήταν πολύ έξυπνη κοπέλλα και βοηθούσε σε όλα τον πατέρα της. Η Αϊφά όμως εκτός από τα άλλα χαρίσματα της ήταν και πολύ ωρόφη. Ήταν λευκή σαν το χιόνι και τα μαλλιά της ήταν ξανθά σαν το χρυσάφι. Τα χείλη της ήταν κόκκινα σαν τα ώριμα κεράσια και τα γαλανά της μάτια είχαν το φως της αυγής και τις σκιές της νύχτας.

Ο βασιλιάς Αϊντόρ αγαπούσε πολύ την κόρη του. Γι' αυτό ταράχτηκε σαν έμαθε πως η Αϊφά έδωσε το νου και την καρδιά της σε ένα βοσκό. Πως γίνθηκε αυτό πάλι; Ήταν δυνατόν η πεντάμορφη κόρη του και πανένδοξη βασίλισσα, να αγαπήσει ένα τοπειρό τοποπώλο και να σκοτιστεί για χάρη του τα λογικά της;

Ο Αϊντόρ θύμωσε, δεν ήθελε όμως να στενοχωρηθεί πιν κόρη του. Γι' αυτό κάλεσε τη Μαντάνα τη φιλενάδα και ακόλουθο της κόρης του και της είπε:

«Η Αϊφά αγαπά έναν άσχημο βοσκό. Ίσως να την κάνει να τον ξεχάσει. Καταλαβαίνω πως αυτό που σου ζητώ είναι δύσκολο γιατί πρέπει να πολεμήσεις με έναν φοβερό αντίπαλο: τον έρωτα! Κι' όμως να τον νικήσεις!

Η Μαντάνα χαμογέλασε και το χαμόγελο της έδειχνε έσημαινε πως ήταν οίγουρη για τη νίκη της.

Η βασίλισσα Αϊφά ήταν σ' αλήθεια ξελογιασμένη από τις χάρες του βοσκού Ντιράν. Τον είχε δηλαδή τυχαία, μια μέρα στο βουνό. Η κορμίστρια του και τα σούρια μαλλιά του την θάρπυσαν.

Τον πλησίασε και του είπε με περπάνα:

«Εγώ είμαι η Αϊφά, η βασίλισσα. Η αφέντισσά σου!

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

—Για να εμποδίσετε τη φλόγωση του δέρματος και το μελάνισμά του ύστερα από πέσιμο ή χτύπημα βρέξτε ένα μικρό κομμάτι κολλας του κολλορίσματος σε κρύο νερό κι' αλείψτε με αυτό το χτυπημένο μέρος.

—Τα άνθη που αρχίζουν να μαραίνονται ξαναγίνονται φρούρα, αν βυθιστείτε τα κατάνια τους για λίγη ώρα μέσα σε ζεστό νερό ποτού τα τοποθετήσετε στα βάζα.

—Για να βγάλετε εύκολα τις ετικέτες απ' τις μπουτίλιες τις βρέχετε πρώτα με κρύο νερό και κατόπιν τις περνάτε για μερικά δευτερόλεπτα πάνω απ' τη φλόγα. Οι ετικέτες θα βγουν έτσι με τη μεγαλύτερη ευκολία.

—Πριν αρχίσετε να φορτίτε τα καινούργια σας παπούτσια όταν είναι χρωματιστά βερνικώστε τα. Γιατί αν τα αφήσετε αβερνικωτά και βροχούν θα μείνουν κηλιδες οι οποίες δεν θα βγουν ποτέ.

—Αν σας έχει τελειώσει το βερνίκι των παπουτσιών, μπορείτε να το αναπληρώσετε με το ζουμί του λεμονιού. Λίγες σταγόνες είτε σε μαύρο είτε σε χρωματιστό παπούτσι κι' ένα νοήνο βούρτσισμα τα κάνει να γυαλίζουν.

—Για να διατηρήσετε τα αυγά φρέσκα, γεμίστε ένα ξυλινό κιβώτιο ή κουτί με κοινό αλάτι. Αλείψτε κάθε αυγό με αλάτι και τοποθετήστε τα μέσα στο αλάτι ορθά με τη μύτη προς τα κάτω. Θα διατηρηθούν έτσι φρέσκα αρκετόν καιρό.

γίνασεμιά δεν ήταν το πλάσιο μόνο του δικού της έρωτα; Και δίχως να σκεφτεί τι κάνει η βασίλισσα έδωσε φωναχτά τη σκληρή διαταγή:

—Να πιάσετε το Ντιράν και να τον ρίξετε στη φυλακή! Προσέχτε μη σας ξεφύγει!

Κι' ενώ, είμαι ο Ντιράν ο βοσκος και δεν έχω κανέναν άλλον αφέντη από το θεό, που μάς δίνει όλους απάντσε εκείνος.

Η αγέρωχη αυτή απάντη έκανε την καρδιά της βασίλισσας να σκιρτήσει και του είπε:

—Την ωμορφιά μου την έχουν τραγουδήσει όλοι οι ποιητές του Γκιουλιόταν.

—Εγώ δεν ξέρω άλλη ωμορφιά απάντσε ο βοσκος, εκτός από την ωμορφιά της νύχτας, όταν το σκοτάδι κρύβει κάθε άσχημιά και την ωμορφιά της μέρας όταν ροδοκαράζει στις βουνόκορφες το φως της αυγής.

Η βασίλισσα θύμωσε με τα λόγια του, μα δεν είπε τίποτα. Καταλαβαίνε πως από τη στιγμή εκείνη δεν ήταν πια η αφέντισσα, αλλά η σκλάβη του βοσκού. Και του χάρισε από τη στιγμή εκείνη την καρδιά της.

Την Αϊφά όμως αγάπησε τρελλά κι' ο βοσκος. Όχι γιατί ήταν βασίλισσα αλλά γιατί του κέντρισε όλους τους πόθους του κορμιού του. Κι' έτσι αυτός κι' εκείνη έζησαν συχνά κι' ανάμεσα σε νιούλια και σε νιασεμιά, εδιναν παράφορα φιλήματα.

Η Μαντάνα όμως αγρυπνούσε. Κι' αποφάσισε να παίξει τον άχαρο ρόλο της.

Αφέντισσά μου, πολυχρονωμένη της είπε μια μέρα είδα ένα βοσκό μέσα στο δάσος να κρατά στην αγκαλιά του τη γλυκιά παρθένα Αϊφά. Τον άκουσα να της λέει τα πιο θερμά ερωτόλογα.

—Και πως τον λένε αυτό το βοσκό; ρώτησε παραμένει η βασίλισσα.

—Ντιράν, είπε ψυχραίμα η Μαντάνα.

Τα μάτια της βασίλισσας σκοτείνιασαν μόλις άκουσε αυτό το όνομα κι' η καρδιά της μάλωσε.

Η πανομή Μαντάνα συνείσχεσε:

—Καθόντουσαν ο ένας πλάι στον άλλο φιλιώντουσαν και τα γίνασεμιά τους μεθούσαν με το άρωμά τους.

Ότε τα νιούλια και τα

Μέσα σε μια σκοτεινή φυλακή βρισκόταν ο Ντιράν. Γύριζε, στριφογύριζε σαν το θερίο στο κλουβί και ψιλοφούσε τις υγρές πέτρες. Τα μάτια του διψούσαν τις φωτεινές ακτίνες του ήλιου και η ψυχή του όρεγαν την πλατάνια του κάμπου. Μα οι ψηλοί τοίχοι του έκυβαν όλη τη χαρά της ζωής. Γι' αυτό αναγκάστηκε με την ωμορφιά βασίλισσας που του στερήσε δίχως λόγο τη χαρά του ήλιου.

Μια μέρα ήρθε στη φυλακή του η Αϊφά. Έκείνος την κτύπησε με ένα βλεμματικό μίσος και της είπε:

—Είσαι μια λάμια, ενώ εγώ σε νομίζω για άγγελό. Φύγε από μπροστά μου να μη σε ξαναδούν τα μάτια μου. Δε θέλω πια να σε ξέρω.

Η Αϊφά δεν του απάντησε κι' έφυγε από τη φυλακή μαζί με τη Μαντάνα. Τα λόγια του της έκαναν μεγάλο κακό και διατάξε:

—Θέλω άψοφ, όταν τα λουλούδια θα κλείνουν τα πέταλά τους για να κοιμηθούν να πεθάνει ο Ντιράν! Λέγοντας αυτά η Αϊφά, έννοιωσε τα μάτια της να δακρύζουν και μια πίκρα στην καρδιά να δεν το φανέρωσε.

Η Μαντάνα όμως αγρυπνούσε. Κι' αποφάσισε να παίξει τον άχαρο ρόλο της.

Αφέντισσά μου, πολυχρονωμένη της είπε μια μέρα είδα ένα βοσκό μέσα στο δάσος να κρατά στην αγκαλιά του τη γλυκιά παρθένα Αϊφά. Τον άκουσα να της λέει τα πιο θερμά ερωτόλογα.

—Και πως τον λένε αυτό το βοσκό; ρώτησε παραμένει η βασίλισσα.

—Ντιράν, είπε ψυχραίμα η Μαντάνα.

Τα μάτια της βασίλισσας σκοτείνιασαν μόλις άκουσε αυτό το όνομα κι' η καρδιά της μάλωσε.

Η πανομή Μαντάνα συνείσχεσε:

—Καθόντουσαν ο ένας πλάι στον άλλο φιλιώντουσαν και τα γίνασεμιά τους μεθούσαν με το άρωμά τους.

Ότε τα νιούλια και τα

ΡΑΔΙΟΦΩΝΑ με... άμωνία!

Μιά νέα εφεύρεσις

Ανάμεσα στις θεομαντικές (υπερ-θρυσ) ακτίνες και στα υπερδοσχεα ο-διοφωνικά κύματα μπορούν να υπάρξουν ένα πλήθος από άλλα κύματα, με τις πιο άγνωστες και απροσδόκητες ιδιότητες. Σ' αυτή λοιπόν την κατηγορία ανήκουν τα «μικροκύματα», που ανακαλύφθηκαν τελευταίως.

Ενώ το μήκος των συνθησιαμένων κυμάτων του ραδιοφώνου είναι κατά μέσον όρον 300 μέτρα, τα μικροκύματα έχουν μήκος περί το ένα εκατοστόμετρο, ή και μικρότερο ακόμη.

Μ' αυτά, οι επιστήμονες μπορούν να εισχωρήσουν στη σύσταση των υφών και των ατόμων της ύλης. Γιατί τα μικροκύματα, γάος στο μικρό μήκος τους, «συντονίζονται» με τα μόρια και τα άτομα και προκαλούν παλμικές δονήσεις των. Μπορούμε δηλαδή να πούμε ότι τα μόρια αποτελούν δεκτές των μικροκυμάτων κι' ότι κάθε είδος μορίου βρίσκεται εκ φύσεως σε συντονισμό με ορισμένο μήκος μικροκύματος.

Όταν λοιπόν υπάρχει αυτής ο συντονισμός, τα μόρια αρχίζουν να γυρίζουν σαν σδούρες, με ταχύτητα δεκάδων χιλιάδων στροφών στο δευτερόλεπτο. Το φαινόμενο αυτό παρατηρείται ιδίως σε ωρισμένα μόρια αερίων. Στην περίπτωση αυτή, το πέραςμα των μικροκυμάτων μέσα από ένα τέτοιο αέριο μπορεί να συγκριθεί με το έσπασμα ενός κυκλόνος σε μια πεδιάδα όπου υπάρχουν εκατομμύρια άνεμουλλοί...

Ποιςσότερο από κάθε άλλο αέριο, είναι ιδέας δεκτής των μικροκυμάτων η αμωνία. Ένα στρώμα αμωνίου αμωνίας, πάχους 1 μέτρο, απορροφά τη μισή ενέργεια μικροκυμάτων που έχουν μήκος 1,25 εκατοστόμετρο. Τέτοια δε κύματα μπορούν να περάσουν άκεητη ποσότητα ενεργείας.

Η ενέργεια αυτή, που απορροφάται απ' το αέριο, γίνεται θερμότης. Αν τώρα τα μικροκύματα ανταποκρίνονται σε ήχητικές δονήσεις, όπως συμβαίνει με τα κύματα του ραδιοφώνου, το αέριο θερμαίνεται τη μιά στιγμή και την άλλη ψύεται. Αυτός ο αλληλάλληλος αλλαγές θερμοκρασίας προκαλούν γρήγορες διαστολές και συστολές του, που δημιουργούν μια παλμική κίνηση. Κι' η παλμική αυτή κίνηση εκδηλώνεται ως ήχος, όμοιος μ' εκείνον που δημιουργήσε τα μικροκύματα.

Μ' άλλα λόγια, ένας σωλήνας γεμάτος με αμωνία μπορεί να χρησιμοποιηθεί ως μεγαφωνό. Αρκεί μόνο να διαρρυθμισθεί το ραδιόφωνο έτσι ώστε να παράγει μικροκύματα, ανάλογα προς τα ραδιοφωνικά κύματα που δέχεται και να τα διαβιβάσει έπειτα μέσα απ' το σωλήνα με την αμωνία. Θα έχουμε έτσι ένα ραδιοφωνικό δέκτη απλούστατο και πάμφθινο, που θα λειτουργήσει περφόνα χωρίς λάμπες και μεγάφωνο!

Η καινούργια αυτή μέθοδος, που θ' αναστατώσει τη ραδιοφωνία, θα γίνει πραγματικότητα εύθε υλίες βοεθ ή τρόπος της παραγωγής μικροκυμάτων αρκετής έντάσεως με απλές συσκευές. Οι επιστήμονες διαφόρων αμερικανικών εργαστηρίων εργάζονται από καιρό εντατικά προς την κατεύθυνση αυτή, κι' όλα δείχνουν ότι δεν θ' αργήσουν να επιτύχουν. Ήδη παράγουν με μικροκύματα ήχους που ακούονται σε απόσταση 30 μέτρων.

Ευτυχώς, τα αέρια που αποτελούν την ατμόσφαιρα, δεν επηρεάζονται καθόλου απ' τα μικροκύματα. Άλλοιώς, το πέραςμα τέτοιων κυμάτων απ' τον αέρα θα τον μετέβαλλε σε... ραδιοφωνικό δέκτη, και θ' ακούγαμε τότε γύρω μας υλιστική και φωνές που θα μάς φαινότανσαν υπερφυσικές!

ΤΖΩΝ Ο' ΝΕ-ΙΛ

ΕΝΑ ΕΙΩΤΙΚΟ ΣΟΥΛΤΑΝΑΤΟ

Οι ανεπιθύμητοι γαμπροί ενός σουλτάνου

Ο παγκόσμιος τύπος ανέγραψε πρό καιρού την έντυπασιακή είδηση της πωλώσεως του σουλτανάτου του Σαραδάκ στον βασιλέα της Αγγλίας αντί του ποσού του ενός εκατομμυρίου λιρών στερλινών. Δεν είχε όμως μικρότερος ο θόρυβος που έγινε τελευταία γύρω από τη σκανδαλώδη ζωή και τις περιπέτειες των δύο κοριτσιών του παρισηθεν τ ο σουλτάνου των πριγκίπισσών Πέρλας και Ντάιμαν. Άλλωστε, αυτές οι περιπέτειες έπείσαν στην απόφαση να πατέρα τους να παραιτηθεί από το θρόνο του και να τον πουλήσει.

Η σουλτάνα του Σαραδάκ.

Η Πέρλα, που έπειτα από μια σειρά περιπετειών, εγκαταστάθηκε το 1840 σε μια γωνία του νησιού της Μπόρνης και ίδρυσε εκεί το περίφημο αυτό σουλτανάτο.

Ο σημερινός σουλτάνος Κάρολος ο 2ος ανέβηκε στο θρόνο το 1917. Λίγο αργότερα παντρεύθηκε μια νέα της αγγλικής αριστοκρατίας τη Συδβία Μπρέτ, κόρη του υποκόμητος του Έσσερ.

Από το γάμο του αυτό απέκτησε δύο κορίτσια, την Πέρλα και τη Ντάιμαν.

Η γεννησις αυτών των κοριτσιών δεν ένοιασε τον σουλτάνο του Σαραδάκ, που περίμενε ένα αγόρι για να τον διαδοχού στο θρόνο του. Όσο εμόρφωσε δεχό το θρόνο του. Όσο εμόρφωσε δεχό το θρόνο του. Όσο εμόρφωσε δεχό το θρόνο του.

Τον σύζυγο αυτό νόμιζε πως τον άκαλυψε στον Άγγλο κόμπα 'Ινσάικιν με τον οποίον παντρεύτηκε την κόρη του, όταν η Πέρλα έφτασε σε ηλικία 17 χρόνων.

Άλλ' ο Άγγλος εμπορεύτης πέθανε λίγο καιρό μετά το γάμο του. Η χήρα του έφυγε τότε για την Αμερική θέλοντας να διασκεδάσει τη λυπή της.

Ο πατέρας της, πιστός στο πρόγραμμά του, αναζητούσε τώρα ένα δεύτερο σύζυγο γι' αυτήν. Άλλα ζαφνικά, άκουσε ένα βράδυ το ραδιόφωνο ν' αναγγέλλει τους γάμους της πριγκίπισσας Πέρλας του Σαραδάκ με έναν άσημο μουσικό, ονόματι Χάρρυ Ρού, που είχαν γίνει στη Νέα Υόρκη.

Η πριγκίπισσα δεν είχε ζητήσει τη συγκατάθεση ούτε του πατέρα της ούτε της μητέρας της. Το σκάνδαλο ήταν μεγάλο. Ο σουλτάνος για να μετριάσει την έντυπωση αναγκάστηκε να δηλώσει εκ των υστέρων ότι ο γάμος αυτός είχε γίνει με τη συγκατάθεσή του. Όσο εμόρφωσε την κόρη του ότι δεν έπρεπε να ξαναπατήσει το πόδι της στο Σαραδάκ.

Οι ελπίδες του γρηναίου σουλτάνου, στράφηκαν τότε στη δεύτερη κόρη του, τη Ντάιμαν. Η Ντάιμαν ήταν θαρραλέα και τολμηρή. Όσο εμόρφωσε δεν είχε δείξει διαθεσίαις ανυπακοής στις πατρικές θηλήσεις ως εκείνη τη στιγμή.

Ο σουλτάνος κατέστρωσε τότε ένα σχέδιο. Είχε έναν άνεμο, τον Άντονι, γιό ενός αδελφού του, που είχε πεθάνει πριν από μερικά χρόνια. Η αλήθεια είναι ότι ήταν άσχημος και με πολύ αδύνατο θέλημα. Αν όμως τον ώριζε διάδοχο του θρόνου του και τον παντρεύει με τη Ντάιμαν, η ανικανότητά του θα εκκαλύπτετο από τα «δυναμικά» χαρίσματα της κόρης του.

Ο Άντωνιος ένοβουσίαθηκε όταν του έκαμε αυτή την πρόταση. Η Ντάιμαν, όμως, ξεκαρδίστηκε στα γέλια. Γιατί εύρισκε τον εξάδελφό της πολύ γελοίο και της φαινόταν πε-

Η πριγκίπισσα Ντάιμαν.

Η πριγκίπισσα Πέρλα.

ριέργο πως θα μπορούσε να γίνει σύζυγός του.

Όσο εμόρφωσε δεν έφερε αντίρρηση.

—Έχετε δικήν, πατέρα, είπε. Χρειάζεται ένας άνθρωπος για το... σπίτι. Γιατί, για μένα η μεγαλύτερη ευχαρίστηση είναι να περνάω όλο μου τον καιρό μέσα στη ζούγκλα.

Πραγματικά η Ντάιμαν ήταν υπέροχη άμαξονα και απαράμιλλη κυνηγός. Και δεν κυνηγούσε μόνο θηρία αλλά και ανθρώπους. Τους περιφόντους «κυνηγούς κεφαλών» της Μπόρνης που έκαναν συχνά την εμφάνισή τους στα δάση του Σαραδάκ.

Λίγον καιρό αργότερα η πριγκίπισσα έφυγε για το Λονδίνο.

Περίεργες φήμες άρχισαν να φθάνουν τότε στο Σαραδάκ. Η πριγκίπισσα ζούσε μια αρκετά ελεύθερη ζωή και συναναστρεφόταν κυρίως αθλητάς, πυγμάχους, θηριοδαμστές.

Τέλος μια μέρα ξέσπασε το σκάνδαλο:

Η πριγκίπισσα Ντάιμαν είχε παντρευθεί έναν Άγγλο παλαιστή, τον Μπόμπ Βρέσλερ. Όπως και η μεγαλύτερη αδελφή της, δεν είχε ζητήσει τη συγκατάθεση των γονέων της. Στην επιστολή που έστειλε στον πατέρα της για να του άναγγείλει το γάμο της του έγραφε ότι «ένας παλαιστής ήταν προτιμώτερος για το θρόνο του Σαραδάκ από ένα τρουφλά τριγκίπια που φοβάται ακόμα και τα κουνούπια»!

Άλλ' ο σουλτάνος του Σαραδάκ δεν είχε την ίδια γνώμη. Και μια δεύτερη απάντησε εκτός ζευθλκε από το σουλτανικό παλάτι προς το μέρος της Ντάιμαν: «Όπως και η αδελφή της Πέρλα, δεν έπρεπε ούτε αυτή να ξαναπατήσει το πόδι της στο Σαραδάκ.

Ο γρηναίος μονάρχης στράφηκε τότε στην αγγλική κυβέρνηση και έπειτα από πολλές διαπραγματεύσεις συμφώνησε την πώληση του σουλτανάτου του αντί του ποσού του ενός εκατομμυρίου λιρών.

Άλλα θα έχη το δικαίωμα να χρησιμοποιήσουν όποιον θέλει αυτό το ποσό; Σ' αυτό διαφωνούν οι κόρες του και οι δύο γαμπροί του ο μουσικός και ο παλαιστής. Κατά τη γνώμη των δικηγόρων που ανέλαβαν την υπόθεση το ποσό αυτό ανήκει σ' εκείνους στους οποίους θα περιήρχετο δικαιωματικά ο θρόνος μετά το θάνατο του σημερινού κατόχου του, που σ' αυτή την περίπτωση θα πρεπε να περιοριστεί μόνο στους τόκους του κεφαλαίου. Την άποψη αυτή δεν αποκλείεται να υιοθετήσουν και τα δικαστήρια, όπου πρόκειται να κα-

ταφύγουν οι κόρες και οι γαμπροί του σουλτάνου του Σαραδάκ. Συγχρόνως όμως κι' ο Άντονι Μπρούκ, ο άνεμος του τελευταίου σουλτάνου σκοπεύει να «κινήσει πάντα λίθον» για να ξαναπατήσει τον τίτλο και τα δικαιώματα του διαδόχου τ ο σουλτάνου.

Η πριγκίπισσα Πέρλα, όμως, δεν έχει κανένα δικαίωμα να αποξενώσει ολόκληρη τη δυναστεία Μπρούκ απ' τον προγονικό θρόνο της. Σχεδιάζει μάλιστα να 'αρχίσει τον αγώνα του μ' ένα αεροπορικό ταξείδι στο Σαραδάκ όπου — καθώς λέει — τον έχουν καλέσει οι Ιθαγενείς (που δεν θέλουν την αγγλική υπεροχότητα κι' επιθυμούν να ξαναεισθθούν την πραγματική ανεξαρτησία).

Η πριγκίπισσα Πέρλα.

10ον Τὴν ἴδια ὥρα πού ἄρχιζαν τὸ παίγνιδι τῶν Ἱσπανίων ὁ ὑποκόμης Φλωρεστάν κι' ὁ δὼν Ραφαὴλ καί

που οἱ διαμαρτυρούμενοι κυνήγησαν τὸν ἱεροσύλο δὼν Διάζ ὡς τὸ ζυθοπωλεῖο τοῦ Γρυπός, μιά ἄλλη σκηνὴ συνέβαινε στὸν πῖο διορφο καὶ πῖο πλούσιον μύλο τοῦ προαστείου τῆς πόλεως. Ὁ μύλος αὐτὸς ἦταν τοῦ Γουλιέλμου Λοβέρτ. Θὰ ἦταν τρεῖς ἡ ὥρα πού στὴ μεγάλη αἰθούσα τοῦ μύλου αὐτοῦ δυὸ νέες γυναῖκες συνομιλοῦσαν. Ἡ μιά, μιά κοπέλλα λεπτόκαμμένη καὶ ξανθὴ ἦταν ἡ Ἰωάννα Λοβέρτ, ἡ γυναῖκα τοῦ μυλωνά, κι' ἡ ἄλλη, ἡ φίλη της, ἦταν ἡ κόρη τοῦ γενναίου κα' αὐμοῦρου Λαντοῦ πού εἶχε σκοτωθῇ στὴν Ἰσπανία. Ἦταν ἡ Μαγδαλνὴ Κοχερό.

Ὅπως θὰ θυμοῦνται οἱ ἀναγνώσται μας πεθαίνοντας ὁ Λαντοῦ εἶχε παρακαλέσει τὴ δόνα Δολόρα νὰ γίνῃ προστάτης τῆς μοναχικῆς κι' ὁφθαλμῆς κόρης του.

Πραγματικὰ ἡ Δολόρα μόλις ἔφτασε στὴν Τουραίν, πῆρε κοντά της τὴν ὁφθαλμῆ καὶ τὴν θεωροῦσε σὰν ἀδελφὴ της. Ἡ Μαγδαλνὴ βλέποντας τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὴν ἀγάπην τῆς δόνας Δολόρας, τὴν ἐλάτρευε. Ἡ δέσποινα τῆς Θούνης εἶχε ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη στὴ Μαγδαλνὴ καὶ τῆς ἀνέθεσε τὴ φροντίδα τοῦ ἀρχοντικοῦ της.

Ὅλη τὴν περιουσία τοῦ κόμπος τῆς Θούνης, τὰ χτήματα, τὴς ἐπαύλεις, τὰ δάση, τὴς ἀγορικίες, τὸ βασιλικὸ παλάτι πού εἶχε στὴν Τουραίν, τοὺς πέντε πύργους, ὅπου ζοῦσε ὁλόκληρος κόσμος ἀπὸ ὑπηρέτες, ἱπποκόμους, ἀκολουθοῦς, ὀπλοφόρους, ἄλλα καὶ σκύλους, ὅλα τὰ διοικοῦσε ἡ Μαγδαλνὴ.

Ἡ νεαρὴ κόρη διοργάνωνε γιορτές καὶ συμπόσια. Πορὶ ὅλη τὴ σπατάλη πού ἔκανε, ἡ περιουσία τοῦ κόμπος, ἀντὶ νὰ ἐλαττώνεται, αὐθαίρετα καθυπερβόρως χάρις στὴ Μαγδαλνὴ.

Καθὼς εἶπαμε λοιπόν, τὴν ἡμέρα καὶ τὴν ὥρα αὐτὴ, οἱ δυὸ γυναῖκες κρυβέντιαζαν. Μὴν κάνεις ἔτσι, ἀγαπητὴ μου, ἔλεγε ἡ Μαγδαλνὴ. Δὲν θ' ἀρνήσῃς νὰ τὸν δῇς. Ἡ γυναῖκα τοῦ Λοβέρτ κοκκίνισε. — Γιά ποιὸν μιλᾷς; τὴ ρώτησε. — Ἀχ! ἀναστένανε ἡ Ἰωάννα καὶ ἀνάσανε ἐλευθέρως.

— Πῶς; Δὲν ἀναστένανε μὴπως γιὰ τὸν ἄντρα σου; ρώτησε ἡ Μαγδαλνὴ.

— Ναί, γιὰ τὸν ἄντρα μου ἀναστένανω, ἀπάντησε ἡ Ἰωάννα. Ὅταν ὁ Γουλιέλμος βρίσκεται μὲ τὸ φίλο του τὸν Πλουσέτ ξεχνάει καὶ γυναῖκα καὶ παιδί.

— Μὴν ἀνησυχεῖς, ἀγαπητὴ μου Ἰωάννα, ὁ Γουλιέλμος θὰ γυρίσῃ γρήγορα.

— Μὰ σὲ λίγο ἡ Ἰωάννα ἄρχισε πάλι ν' ἀνησυχεῖ. Ἡ Μαγδαλνὴ δὲν τῆς ἔδινε πιά προσοχή, ἑαφικὰ σηκώθηκε καὶ τῆς εἶπε.

— Ἰωάννα, θὰ σὲ ἀφήσω πιά. Πρέπει νὰ φύγω.

— Ἰωάννα, θὰ σὲ ἀφήσω πιά. Πρέπει νὰ φύγω.

— Ἰωάννα, θὰ σὲ ἀφήσω πιά. Πρέπει νὰ φύγω.

— Ἰωάννα, θὰ σὲ ἀφήσω πιά. Πρέπει νὰ φύγω.

— Ἰωάννα, θὰ σὲ ἀφήσω πιά. Πρέπει νὰ φύγω.

— Ἰωάννα, θὰ σὲ ἀφήσω πιά. Πρέπει νὰ φύγω.

Ἡ Ἰωάννα πέταξε ἀπ' τὴν καρὰ της. — Γιά νὰ μὴ δεῖξῃ ὅμως τὴν ἀισθησὶν εἶπε: — Γιατί φεύγεις, Ἰωάννα; Εἶνε χωρίς. Ἄλλη φορὰ καθόσουν μαζί μου ὅλη τὴν Κυριακή.

— Δὲν μπορῶ... τῆς ἀπάντησε ἡ Μαγδαλνὴ.

— Ἐσκυψε κατόπιν πάνω ἀπὸ τὴν κούνια πού κοιμῶταν ἡ μικρὴ Ὀδέττη, ἡ κορούλα τῆς Ἰωάννας. Τὴ στιγμὴ πού ἡ Μαγδαλνὴ ἔσκυβε νὰ φιλήσῃ τὴ μικρούλα της, παραμέρισε κορυὰ τὴν κουρίνα τοῦ παροθύριου καὶ κύτταξε ἔξω. Κάτω ἀπ' τὸ μύλο, στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ, ἕνας γέρος ἔκανε πῶς φάρεσε, ἀλλὰ τὰ μάτια του ἦσαν καρφωμένα στὸ παρὰπλευρὸ τοῦ μύλου. Κι' ὅταν εἶδε ἕνα γνέφιο πού τοῦ ἔκανε ἡ Ἰωάννα, μάλωσε τὰ σύννεφα του καὶ τράβηξε γιὰ τὸν «Μπρουντζίνιο Τέντσερ» ὅπου ἀντάμωσε, ὅπως εἶδαμε, τὸν δὼν Ραφαήλ.

Ἡ Ἰωάννα γύρισε κατόπιν στὴ Μαγδαλνὴ καὶ τῆς εἶπε:

— Καλὰ, κακοκόριτσο... ἀφοῦ θές νὰ φύγῃς δὲν σὲ κρατῶ.

Ἡ Μαγδαλνὴ τὴ φίλησε.

— Χαῖρε, τῆς εἶπε.

— Στάσου μιά στιγμὴ, φώναξε ἡ Ἰωάννα.

Διευθύνθηκε κατόπιν πρὸς τὴ σκάλα πού συγκοινωνοῦσε μὲ τὸ ἐπάνω πάτωμα καὶ φώναξε τὴν ὑπερέταρά της.

— Γετρούδη, τῆς εἶπε, μείνε μιά στιγμὴ κοντὰ στὴν κόρη μου. Θὰ γυρίσω αὔριω.

— Ποῦ θὰ πάς; τὴ ρώτησε ἡ Μαγδαλνὴ.

— Θὰ σὲ συνοδεύω...

Ἡ κόρη τοῦ Λαντοῦ ὑποψιάσθηκε.

— Γιατί κάνεις αὐτὸν τὸν κόπο; τὴ ρώτησε.

— Μπᾶ! Δὲν εἶνε κόπος. Ὅταν ἦρθες σὲ συνόδους ὁ ἱπποκόμης. Δὲν μπορεῖς νὰ γυρίσεις στοὺς δρόμους μόνη σου.

— Μὰ εἶμαι τόσο μεγάλη τώρα πού δὲν ἔχω κανένα φόβο. Ἀλλ' ἀφοῦ ἐπιμένεις πρέπει νὰ σοῦ πῶ κάτι.

— Ὅ,τι κι' ἂν μοῦ πῆς δὲν μπορῶ νὰ σ' ἀφήσω νὰ πᾶς μόνη στὸ μέγαρο τῆς Θούνης.

— Δὲν ἔχω σκοπὸ νὰ γυρίσω στὸ μέγαρο.

— Δὲν θὰ γυρίσης; Τί εἶν' αὐτὰ πού λές; Καὶ πού σκοπεύεις νὰ πᾶς; Μήπως στὸ θέιο σου τὸν Κοχερό;

— Οὐτε τοῦ θέιο μου πρόκειται νὰ πᾶω. Μὰ τότε πού θὰ πᾶς; ρώτησε ἡ Ἰωάννα ἀνησυχη. Δὲν ἔξω νάχης ἄλλους γνωστούς στὴν Τουραίν.

— Πές μου, Ἰωάννα γιατί μοῦ κάνεις τόσες ἐρωτήσεις; Ἀπλοῦστα θέλω νὰ βγῶ κι' ἐγὼ μιά φορὰ μόνη μου ἔξω.

Καὶ χαιρετώντας τὴν Ἰωάννα μ' ἕνα ἄπλο «ἀντίο» ἡ Μαγδαλνὴ τράβηξε γιὰ τὴν πόρτα.

Ἡ Ἰωάννα εἶχε πολὺ ὑποψιάστῃ μὲ τὴν πόρτα.

Ἡ Ἰωάννα εἶχε πολὺ ὑποψιάστῃ μὲ τὴν πόρτα.

Ἡ Ἰωάννα εἶχε πολὺ ὑποψιάστῃ μὲ τὴν πόρτα.

Ἡ Ἰωάννα εἶχε πολὺ ὑποψιάστῃ μὲ τὴν πόρτα.

Ἡ Ἰωάννα εἶχε πολὺ ὑποψιάστῃ μὲ τὴν πόρτα.

Ἡ Ἰωάννα εἶχε πολὺ ὑποψιάστῃ μὲ τὴν πόρτα.

Ἡ Ἰωάννα εἶχε πολὺ ὑποψιάστῃ μὲ τὴν πόρτα.

Ἡ Ἰωάννα εἶχε πολὺ ὑποψιάστῃ μὲ τὴν πόρτα.

Ἡ Ἰωάννα εἶχε πολὺ ὑποψιάστῃ μὲ τὴν πόρτα.

Ἡ Ἰωάννα εἶχε πολὺ ὑποψιάστῃ μὲ τὴν πόρτα.

Ἡ Ἰωάννα εἶχε πολὺ ὑποψιάστῃ μὲ τὴν πόρτα.

Ἡ Ἰωάννα εἶχε πολὺ ὑποψιάστῃ μὲ τὴν πόρτα.

Ἡ Ἰωάννα εἶχε πολὺ ὑποψιάστῃ μὲ τὴν πόρτα.

Ἡ Ἰωάννα εἶχε πολὺ ὑποψιάστῃ μὲ τὴν πόρτα.

Ἡ Ἰωάννα εἶχε πολὺ ὑποψιάστῃ μὲ τὴν πόρτα.

Ἡ Ἰωάννα εἶχε πολὺ ὑποψιάστῃ μὲ τὴν πόρτα.

Ἡ Ἰωάννα εἶχε πολὺ ὑποψιάστῃ μὲ τὴν πόρτα.

Ἡ Ἰωάννα εἶχε πολὺ ὑποψιάστῃ μὲ τὴν πόρτα.

Ἡ Ἰωάννα εἶχε πολὺ ὑποψιάστῃ μὲ τὴν πόρτα.

Ἡ Ἰωάννα εἶχε πολὺ ὑποψιάστῃ μὲ τὴν πόρτα.

Ἡ Ἰωάννα εἶχε πολὺ ὑποψιάστῃ μὲ τὴν πόρτα.

Ἡ Ἰωάννα εἶχε πολὺ ὑποψιάστῃ μὲ τὴν πόρτα.

Ἡ Ἰωάννα εἶχε πολὺ ὑποψιάστῃ μὲ τὴν πόρτα.

Ἡ Ἰωάννα εἶχε πολὺ ὑποψιάστῃ μὲ τὴν πόρτα.

Ἡ Ἰωάννα εἶχε πολὺ ὑποψιάστῃ μὲ τὴν πόρτα.

Ἡ Ἰωάννα εἶχε πολὺ ὑποψιάστῃ μὲ τὴν πόρτα.

Ἡ Ἰωάννα εἶχε πολὺ ὑποψιάστῃ μὲ τὴν πόρτα.

Ἡ Ἰωάννα εἶχε πολὺ ὑποψιάστῃ μὲ τὴν πόρτα.

Ἡ Ἰωάννα εἶχε πολὺ ὑποψιάστῃ μὲ τὴν πόρτα.

Ἡ Ἰωάννα εἶχε πολὺ ὑποψιάστῃ μὲ τὴν πόρτα.

Ἡ Ἰωάννα εἶχε πολὺ ὑποψιάστῃ μὲ τὴν πόρτα.

Ἡ Ἰωάννα εἶχε πολὺ ὑποψιάστῃ μὲ τὴν πόρτα.

Ἡ Ἰωάννα εἶχε πολὺ ὑποψιάστῃ μὲ τὴν πόρτα.

Ἡ Ἰωάννα εἶχε πολὺ ὑποψιάστῃ μὲ τὴν πόρτα.

στὰς τῆς Μαγδαλνῆς. Κι' ὅταν τὴν εἶδε νὰ φεύγῃ ψιθύρισε:

— Ὡ! γιὰ σὺ...

Τὰ λόγια αὐτὰ τῆς Ἰωάννας χτύπησαν παρὰξένως στ' αὐτὰ τῆς Μαγδαλνῆς. Καὶ γυρίζοντας πίσω τὴ ρώτησε:

— Τί θέλεις νὰ πῆς, ὦ αὐτό;

Ἡ Ἰωάννα χαμήλωσε τὸ κεφάλι της χωρίς ν' ἀπαντήσῃ.

— Καταλαβαίνω τί βάζεις στὸ μυαλό σου, εἶπε ἡ Μαγδαλνὴ. Κι' ἀφοῦ σκέπτεσαι ἔτσι, σὲ παρακαλῶ νὰ μὴ ἀκολουθήσῃς ὡς τὸ λειβάδι. Μπροστὰ στὴ Γετρούδη δὲν μπορῶ νὰ σοῦ μιλήσω.

Καὶ οἱ δυὸ γυναῖκες πῆσαν τὸ δρόμο πλάι στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ. Προπάτησαν δέκα λεπτά καὶ στάθηκαν.

Ἡ Μαγδαλνὴ κάθησε στὴ ρίζα μιᾶς ἱτιάς προσκαλίνοντας καὶ τὴν Ἰωάννα νὰ καθῇ πλάι της. Οἱ καμπάνες τῆς ἐκκλησίας ἀντίκρου χτυποῦσαν τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἑσπερινῶ.

ἑσπερινῶς ἡ Μαγδαλνὴ ἀγκαλιάζοντας τὴ φίλη της συγκινημένη τῆς εἶπε:

— Θὰ ἦθελα καλὴ μου Ἰωάννα, νὰ μοῦ μιλήσῃς εὐλαχῶς. Τί ἤθελες νὰ πῆς μ' αὐτὸ τὸ «Ὡ! καὶ σὺ...» πού μοῦ εἶπες πρὸ ὀλίγου; Μήπως σοῦ πέρασε καμμιὰ κακὴ σκέψις ἀπὸ τὸ μυαλό σου, ἐπειδὴ σοῦ εἶπα πῶς θέλω κι' ἐγὼ νὰ βγῶ μιά φορὰ μόνη, χωρίς συνοδεία;

— Θεέ μου, πῶς σοῦ ἦρθε αὐτὴ ἡ ἰδέα; Σοῦ ὀρκίζομαι! Ἐξέφωξε ἡ Ἰωάννα.

— Ἀφῆσε τοὺς δρόκους, εἶπε ψυχρὰ ἡ Μαγδαλνὴ. Πές μου φαντάσθηκες εἰς ἕνα καμμιὰ ἐρωτικὴ συνέντευξη;

— Κι' ἂν ἦταν αὐτό;... ἀπάντησε τώρα ἡ Ἰωάννα, παίρνοντας θάρρος. Μήπως δὲν ἐξουσιάζεις τὴν καρδιά σου;

— Τὴν καρδιά μου; Τὸ ξέρεις καλὰ δὲ τὴν καρδιά μου τὴν ἔχω δώσει...

— Μπᾶ! Καρδιά πού δίνεται μπορεῖ νὰ παρῇ καὶ πίσω...

— Αὐτὴ εἶνε ἡ γνώμη σου; ἀπόρησε ἡ Μαγδαλνὴ.

Καὶ συγγρόνως κύτταξε τὴν Ἰωάννα.

— Ναί, ἔτσι νομίζω. Ἀλλὰ ἐσύ, δόξα σοι ὁ Θεός, δὲν εἶσαι παρασκευασμένη ἀκόμα...

— Ναί, ἀλλὰ ἔχω δώσει τὸ λόγο μου στὸν Πλουσέτ... Καὶ σήμερον μάλιστα τοῦ ἔδωσα τὴν ἀδεία νὰ μιλήσῃ καὶ νὰ ἐπιτήρησιν ἀπὸ τὸ θέιο μου.

— Δὲν φαντάζομαι νὰ γίνῃ τίποτε, ἀγαπητὴ μου, τῆς ἀπάντησε ἡ Ἰωάννα. Πρῶτα-πρῶτα ὁ κύριος Κοχερό δνειρεύεται γιὰ σένα ἕνα πλούσιον γαμπρὸ καὶ δευτέρον... ὁ Πλουσέτ... Τί εἶνε ὁ Πλουσέτ; Ἦνας ἀτάκαυς μικροεπαγγελματίας.

— Μπᾶ! Τοὺς περισσοτέρους τοὺς μικροεπαγγελματίες;

— Μὰ δὲν τὸ χωνεύω νὰ παρταρευτῇ ἕνα ὑποκατάστατο ἐσύ... προστατευμένη τῆς κοίτης σου.

— Λές ἀνοησίες. Μήπως σὺ δὲν πῆρες μιλῶν;

— Ὡ, μὴν κυττάξεις ἐμένα. Ἐγὼ παρταρευτῆκα γιατί δὲν μποροῦσα νὰ διαλέξω ὅπως ἐσύ... Ἐγὼ ἂν ἦμιον στὴ θέσι σου θὰ διάλεγα ἕνα νυναιὸ ἀξίωματικό. ἕνα λοχαγό...

— Ὅλοι οἱ στρατιωτικοὶ εἶνε τόσο ὠραῖοι, τόσο χαριτωμένοι καὶ μάστιχα... ὅταν ἀστασάθουν τὰ σπαθιά τους καὶ βροντοῦν τὰ σπειροῦνιά τους...

— Ἐσένα δὲν σ' ἀρέσουν;

Τὸ ἐρωτικὸ μυαλὸ τῆς Ἰωάννας ἦταν πιά ζωγραφισμένο στὰ μάτια της.

— Ἰωάννα, ρώτησε ἡ Μαγδαλνὴ, ἂν ρούλεγα ὅτι γιὰ τὸ χατήρι ἕνος τέτοιου σπαδαίου προδῶς τὸν ὅκο πούδωσας στὸν Πλουσέτ, θὰ μὲ συγχωρούσε;

— Βέβαια... ἀπάντησε ταραγμένη ἡ Ἰωάννα.

— Λές ψέμματα! φώναξε ἡ Μαγδαλνὴ καρφώνοντας τὰ μάτια στὴν Ἰωάννα. Δὲν εἶσαι τόσο ἀνυπαλὴ γυναῖκα. Ναί, ναί, κατάλαβα γιατί ψιθύρισε προηγουμένως τὴ φράσι: «Ὡ καὶ σὺ...» Διὰ αὐτὴν ἔχεις ἄνδρα σου καὶ κάποιον ἄλλον πού εἶνε ἕνας ἀπέναντί τοῦ μυστήριου της... τοῦ τυλίου της ἴσως.

— Σοῦ ὀρκίζομαι ὅχι, ὅχι, Μαγδαλνὴ. Καὶ ὅμως, ἂν ἐκείνη γιὰ τὴν ὁποῖα μιλοῦμε δὲν εἶνε ἕνας ὁσὸς ἀκόμα, θὰ γίνῃ πολὺ γρήγορα μάλιστα.

Ἡ Ἰωάννα θέλησε νὰ διαμαρτυρηθῇ.

— Σώπα, σώπα, ἔξω! φώναξε ἡ Μαγδαλνὴ. Φανταζόμαστε στὴν ἀρχὴ πῶς εἴμαστε δυνατοὶ καὶ μὲ μερικές ἐρωτικές συνεντεύξεις δὲν προδίδουμε κανένα! Κι' εἶπει-

τα: Ἐπειτα ἔρχεται ἡ ἀτιμία, ἡ συμφορὰ, ἡ μετάνοια... Αὐτὸς ὁ λοχαγός— λοχαγὸς δὲν εἶπες πῶς εἶνε;— θὰ σὲ καταστρέφῃ.

Ἡ Ἰωάννα τὰ εἶχε χαμένα. Σὲ λίγο ρώτησε τὴ Μαγδαλνὴ:

— Τὸν ξέρεις λοιπόν;

— Ἐγὼ; ὅχι βέβαια. Ἀλλὰ στὸ μέγαρο τῆς Θούνης βλέπω ἕνα σωρὸ ἀξιωματικών. Δὲν τοὺς ξέρεις καλὰ, ἀγαπητὴ μου Ἰωάννα. Νάξερεις τί κωμωδία παίζουν. Ὅλη τους ἡ γλύκα, ὅλος τους ὁ σεβασμός εἶνε ὅλα ψέμματα. Μ' αὐτὰ ἀπατούν τὸ θῆμα τους πού κατακυλάει στὸν γκρεμὸ χωρὶς νὰ τὸ καταλαβαίνει.

— Μαγδαλνὴ!... Μαγδαλνὴ!... Τί εἶν' αὐτὰ πού μοῦ λές; φώναξε ἀπελπισμένη ἡ Ἰωάννα.

— Σοῦ λέω τὴν ἀλήθεια. Πῶς τοιμάς νὰ παραβάλῃς μὲ τὸν ἄνδρα σου αὐτὸν τὸ σπαθῶτο πού μὲ τίς κολακείες καὶ μὲ τὰ ψεύτικα λόγια του κυττάει νὰ σὲ παραπλανήσῃ; Ὁ μυλωνάς σου μπορεῖ νὰ μὴν εἶναι εὐγενικὰ κατανῶν, ἀλλὰ ἔχει καρδιά πού πλημμυρίζει ἀπὸ εὐγενικὰ αἰσθηματα. Κι' ἂν ποτὲ χρειαστῇ, θὰ γύσῃ καὶ τὸ αἷμα του γιὰ σένα, ἐνῶ ὁ ἄλλος...

— Ἐννεὶς δίκρο σ' αὐτό, ψιθύρισε ντροπιασμένη ἡ Ἰωάννα.

— Τότε ἀκούσε τὴ συμβουλὴ μου: στήριξέ μου τὴν εὐγενικὰ καρδιά τοῦ ἀνδρός σου. Σ' αὐτὸν θὰ βοῇ τὴν τιμιότητα, τὴ γαλήνη, τὴν ὑπόληψιν καὶ τὴν πραγματικὴ ἀγάπην. Γύρισε στὸ παιδί σου. Ἀκούσε τὰ λόγια μου. Κι' ἄφῃσε ἐμένα νὰ κάνω τὸ καθήκον μου. Καὶ τώρα σ' ἀφῶνισα νεία.

Ἡ Ἰωάννα εἶχε καλὴ καὶ ἰγία καρδιά. Συγκινήθηκε. Μετάνοιασε.

— Συγχώρα με, ἀγαπημένη μου φίλη, συγχώρα με... τραύλισε κλαίγοντας. Ἐννεὶς δίκρο. Θὰ γυρίσω στὸ σπίτι.

Φιλήθηκαν μ' ἀγάπην κι' ἡ Μαγδαλνὴ ἀπομακρύνθηκε. Μὰ δὲν πρόφτασε νὰ κάνῃ μερικὰ βήματα κι' ἀκούσε πίσω της ἑαφικὰ πεπονησιές. Συγχρόνως ἕνα χέρι, πού ἔτρεπε ἔπισσε τὸ δίκό της. Ἦταν ἡ Ἰωάννα πολὺ ταραγμένη.

— Μαγδαλνὴ, φίλη μου, τῆς εἶπε, μὴ μ' ἀφήνεις μονάχη. Γιά ὄνομα τοῦ Θεοῦ, φοβάμαι μόνι!... Καὶ τὸν ἑαυτὸ μου ἀκόμα φοβάμαι!...

Ἡ Μαγδαλνὴ σφίγγοντας τὰ χέρια τῆς φίλης της τῆς εἶπε ὕστερ' ἀπὸ μικρὴ σιωπὴ:

— Τὴ φοβάσαι, Ἰωάννα;

— Φοβάμαι... Ἀπ' τὸ μονοπάτι αὐτό...

Δὲν πρόφτασε νὰ τελειώσῃ. Ἡ Μαγδαλνὴ ἤρθε κατὰξέ. Ἀπ' τὸ μονοπάτι αὐτὸ θὰ ἐρχόταν ὁ κίνδυνος, ὁ δὼν Ραφαὴλ δηλαδὴ.

— Λοιπόν, Ἰωάννα, ἂς γίνῃ ὅ,τι γίνῃ. Θὰ ἔρθῃς μαζί μου, εἶπε τὴ φίλη της.

Καὶ παίρνοντας τὴν ἀπὸ τὸ χέρι ὑπῆλκαν στὴν Τουραίν. Πέρασαν δρόμους καὶ στενά καὶ σ' ἕνα τέταστο ἔφτασαν στὸ γνωστὸ μας ἐρημικὸ μέρος τῆς μονῆς τῶν Βεοναδίνων πού θὰ γινόταν σὲ λίγο ἡ μονομαχία τοῦ δὼν Ραφαὴλ καὶ τοῦ Φλωρεστάν.

Μπροστὰ στὸ ἐτοιμόροπο σπίτι στάθηκε ἡ Μαγδαλνὴ. Ἐβγαλε ἕνα σκουριασμένο κλειδί, ἀνοίξε τὴν πόρτα καὶ ὑπῆκε μὲσα μαζί μὲ τὴν Ἰωάννα. Μόλις ἐκλείσαν τὴν πόρτα, βρέθηκαν στὸ σκοτάδι.

Ἡ Μαγδαλνὴ πῆρε τὸ χέρι τῆς φίλης της, ἀνέβηκαν μιά σκάλα καὶ ἔφτασαν σὺν ψιλάφωτας στοὺς τοίχους ἐπάνω. Ἡ Μαγδαλνὴ ἀνοίξε τότε ἕνα παρὰθύρο κι' ἕνα κύμα φωτὸς τῆς θάμπωσε.

— Ποῦ Βοισκόμαστε; ρώτησε ἡ Ἰωάννα.

σας συνέληθε σε λίγο. Θέλετε να φωνάξε γιατρό;

— Η Μαγδαληνή άφου σκέφθηκε λίγο της είπε:

— 'Ιωάννα, Βοήθησε με.
— Τι θέλεις να κάνουμε;
— Να μεταφέρουμε τον πληγωμένο σπίτι μου.

— Σ' αυτό το έρείπιο;
— Ναι. 'Ας υπ'όχουμε καιρό. 'Ιωάννα. Και πέρασε τα χέρια της κάτω από τις μασχάλες του Φλωρεστάν. 'Η 'Ιωάννα τον σήκωσε από τα πόδια και τον μετέφερε στο σπίτι.

Δεν πρόφτασαν να τον ξεπλύνουν σ' ένα κρεβάτι και δυνατόι χτύποι αντήχησαν στην πόρτα.

— 'Η 'Ιωάννα έτρεξε στο παράθυρο.
— Είπε ο λοχαγός!... φώναξε χαρούμενη.

— Ποιός λοχαγός; ρώτησε η Μαγδαληνή.

— Αυτός που πλήγωσε τον εφπατορίδη, απάντησε η 'Ιωάννα κοκκινίζοντας.

— Τι θέλει;

— Θα θέλει τον πληγωμένο του, γιατί φέρονει μαζί του δυο ανθρώπους που κατόχευε ένα φορείο. Είπε η 'Ιωάννα κι έτοιμάστηκε να πάν ν' ανοίξουν.

— Στάσου! της φώναξε η Μαγδαληνή. Δεν θ' ανοίξεις σε κανένα. Δεν μπορεί να φαντασθώ κανείς άλλωστε ότι σ' αυτό το άκατοικτο σπίτι θα έχοταν ο πληγωμένος μόνος του.

— Μά τι πρόκειται να τον κάνουν; Δεν ξέρεις ότι έχει ανάγκη από περίθαλψη; Ποιός θα τον νοσηλεύσει;

— Θα φροντίσω εγώ γι' αυτόν... απάντησε η Μαγδαληνή.

— Απορώ σήμερα με τους τρόπους σου, φίλη μου, της είπε η 'Ιωάννα. Προηγούμενος μου έλεγες ότι μέσα σ' αυτό το σπίτι υπάρχει ένας θησαυρός. Και τώρα απάει ένας ξένος που θα σ' ευποδίσουν στις αναζητήσεις σου; Τότε πως θα βρεθώ ο θησαυρός, που όπως έλεγες, πρέπει να βρεθώ, γιατί κάθε άνοητος θα είχε ως συνέπεια μεγάλα δυστυχήματα;

— Τα δυστυχήματα, όπως σου είπα, τα φοβόμουν· και καθώς βλέπεις άρχισαν να συμβαίνουν. Τώρα δεν μ' ενδιαφέρει ο θησαυρός...

— Περιέργο!... Και ποιά σχέση υπάρχει μεταξύ του θησαυρού κι' αυτό του πληγωμένου;

— Στενή σχέσεις, απάντησε η Μαγδαληνή.

Στο μεταξύ ο Δόν Ραφαήλ βλέποντας ότι δεν τ' άνοιγε κανείς έσυρε με τη βεβαιότητα ότι κάπου αλλού είχε μεταφερθεί ο αντίπαλός του.

Μόλις ο λοχαγός απομακρύνθηκε, η 'Ιωάννα πλησίασε το κρεβάτι του πληγωμένου. Είπε ότι η αιμορραγία είχε σταματήσει, αλλά ο τραυματίας δεν έδινε κανένα σημείο ζωής. Απέναντί του άνοιξε σαν τον πληγωμένο σκετόταν όρθη η Μαγδαληνή με σταυρωμένα τα χέρια της.

— Σου είπα, Μαγδαληνή, ότι πρέπει να πάω να φωνάξω τον γιατρό, της είπε η 'Ιωάννα. Αν τον άφηνουμε έτσι χωρίς βοήθεια, ο προστατευόμενός σου θα ξεψυχήσει.

— Η κόρη του Λαντρώ σαν να ξύπνησε από τρομακτικό όνειρο της είπε:

— Έχεις δίκιο, φίλη μου, πρέπει να τον βοηθήσουμε. Ό,τι κι' αν συμβεί πρέπει να τον σώσουμε. Ποιός ξέρει τους σκοπούς της Μοίρας;...

Τα λόγια αυτά της Μαγδαληνής έκαναν την 'Ιωάννα ν' απορη. Απορούσε επίσης για το μεγάλο ενδιαφέρον της φίλης της. 'Η Μαγδαληνή αντέδρασε τις σκέψεις της την έπιασε από το χέρι και της είπε:

— 'Ιωάννα, πές μου μ' άγαπάς;

— Και πολύ, φίλη μου. Ξέρεις την αγάπη μου για σένα.

— Τότε, σε παρακαλώ πολύ, μη φανερώσεις σε κανέναν ότι βρίσκεται εδώ ο νέος αυτός.

— Σου δίνω τον λόγο μου. Από το στόμα μου δεν πρόκειται να βγεί λέξη. ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια

Εκδόσεις

Κυκλοφόρησε το νέο φύλλο της «Διαφύσεως των Παιδών» έγχρωμο, μ' έλκε, κλή συνεργασία, παιγνίδια κτλ.

ΜΠΡΕΒΙΑ

Μιά ζωή ήρωικών αγώνων και περιπετειών

Ανάμεσα στις γυναίκες που πέρασαν τη ζωή τους σαν άνδρες, μια ξεχωριστή θέση κατέχει η Λουίζα Μαγαρίτα ντε Μπρεβίλ, που είχε γεννηθεί κατά τα μέσα του 17ου αιώνα σ' ένα μακρινό πύργο της γαλλικής Βοετάνης.

Από μικρή, ένοιωσε μια μεγάλη αποστολή για το φύλο της κι' όταν μεγάλωσε ανήλθε επίμονα να δεχθεί τις προτάσεις γάμου που της έκαναν διάφοροι ευγενείς της περιοχής. Ορφανή από πατέρα που είχε σκοτωθεί σε μια μονομαχία, έχασε άνοητα και τη μητέρα της, προτού ακόμη συμπληρώσει τα 17 της χρόνια.

Η Λουίζα σκέφθηκε τότε πως είχαν έρθει η κατάλληλη στιγμή για να πραγματοποιήσει τη μεγάλη απόφαση της ζωής της. Πούλησε άμεσα όλη την περιουσία της, συγκέντρωσε ένα ποσό 150.000 περπίου λίων και σκηνοθέτησε μια αξιοσημείωτη άπαγχονή. Μια μέρα, ένας ιππεύς υπήκε ξαφνικά μέσα στον πύργο, την άρπαξε στα χέρια του κι' εξαφανίστηκε τρέχοντας...

Στην πραγματικότητα, ο ιππεύς ήταν η ίδια η Λουίζα που είχε ντυθεί ανδρικά. 'Η... άπαγχονεία ήταν μια μεγάλη κούκλα, που η νέα είχε προσπαθήσει να της δώσει κάποια ομοιότητα με τον εαυτό της.

Η Λουίζα ή, καλύτερα ο ιππότης Λουί ντε Μπρεβίλ, όπως τροποποίησε το όνομά της, έφτασε σε λίγο στο Παρίσι, νοίκιασε ένα δωμάτιο και άρχισε να φοιτά στις σχολές έιδασκίας και ιππασίας.

Έπειτα από ένα χρόνο, ήταν ένας θαυμάσιος ιππεύς και ένας πρώτης τάξεως έιδουμένος. Κατατάχθηκε τότε στο σώμα των Βασιλικών φρουρών.

Αλλά, μια μέρα, ένας σωματοφύλαξ άναγκάστηκε το φύλο της.

— Δεν μένει παρά να δεχθώ να γίνει γυναίκα μου, της είπε, γονατίζοντας υποστά της.

— 'Η να σάς σκοτώσω, απάντησε η Λουίζα.

Και τράβηξε το ξίφος της.

— Άνοιξαν να έιδουσαν.

Ο σωματοφύλαξ είχε στην αρχή την ύπεροχη. Αλλά η Λουίζα κατόρθωσε πολύ γρήγορα να τον φέρει σε δύσκολη θέση. Και, σε μια στιγμή, έπωφευμένη από μια απόρροια του, τον πέρασε πέρα ως πέρα με το ξίφος της.

Αναγκάστηκε όμως κατόπιν να φύγει από το Παρίσι και κατατάχθηκε στο έκστρατευτικό σώμα του στρατάρχη ντ' Εστρέ, που πολεμούσε έναντι των 'Ολλανδών στις 'Αντίλλες.

Εκεί έδειξε μεγάλο ηρωισμό και εξαιρετικές στρατιωτικές αρετές. Ο στρατάρχης της έμπιστευσε τότε τη διοίκηση ενός πολυμερούς πλοίου με 36 κανόνια, της «Μαγδαληνής».

Σε λίγο το δνομα του ιππότη ντε

Μπρεβίλ ήταν ο φόβος και ο τρόμος των αγγλικών, όλλανδικών και ισπανικών πλοίων που διέσχισαν τη θάλασσα των 'Αντιλλών.

Για μια στιγμή, όμως, η Λουίζα ένοιωσε ένα σφοδρό έρωτα για ένα νεαρό αξιωματικό που υπηρετούσε υπό τις διαταγές της. Πολλές φορές, έπαιρνε την άδωσιν να του φανερώσει το φύλο και την αγάπη της. Αλλά δίταζε πάντα την τελευταία στιγμή.

Από τ' άλλο μέρος, ο νεαρός αξιωματικός έδειχνε μια ξεχωριστή αφοσίωση στον άρχηγό του. Και, κατά τη διάρκεια μιας συμπλοκής, βλέποντας έναν 'Ολλανδό ναύτη να δομα έναντι του ιππότη, βρέθηκε μ' ένα πλόηια μπροστά του και δέχθηκε κατάστηθα μια σφαίρα που τον έαπλυνε νεκρό!

Η Λουίζα δεν παρηγορήθηκε ποτέ γι' αυτό το θάνατο. Κι' από κείνη τη στιγμή άρχισε να δεινεται αδιάφορη για τον κίνδυνο και μάστιγα να τον προκαλή.

Η τελευταία της πολυετής περιπέτεια έχει μείνει μοναδική στα ναυτικά χρονικά.

Είχε συγκρουσθί μ' ένα μεγάλο όλλανδικό πλοίο, που κατόρθωσε σε μια στιγμή να «καταλήσει» ένα πτωπλικό στα πλευρά της «Μαγδαληνής».

Η Λουίζα έπιβιβε τότε όλους τους ναύτες της στις βάρκες και μ' αυτές έκανε μια λυσσαλέα έπιθεση έναντι του όλλανδικού πλοίου, κάτω από βροχή μολυβδολίων. Ωστόσο, έπειτα από λίγη ώρα, οι ναύτες της «Μαγδαληνής» έγιναν κύριοι του όλλανδικού πλοίου.

Αλλά η Λουίζα, που είχε πρωτοστατήσει στον αγώνα κι' είχε έπιβεί έναν άπαράμιλλο ηρώισιό, ήταν γεμάτη από τραύματα. Οι γιατροί μέτευσαν 7 σοβάρα και 11 άλλα έλαφρότερα.

Αποφάσισαν τότε να την μεταφέρουν στη Γαλλία, αλλά η Λουίζα ξεψύχησε τη στιγμή που την αποβίβαζαν στη Δουνκέκν. Ήταν τότε 34 ετών.

«Ηλεκτρικοί Διατητάι» του Φουμπώλ

Ο Τζών Κόχαν, άνωτατος υπάλληλος του άγγλικού Υπουργείου Έφοδιασμού και προμηθειών της περίφημης ποδοσφαιρικής ομάδας του Σούντερλαντ, υπέβαλε ένα σχέδιο αντικαταστάσεως των διατητών του φουμπώλ με μια ηλεκτρική συσκευή, που θα είχε πάντοτε δίκαιη και άμερόληπτη στη κρίσεις της.

Η συσκευή αυτή είχε ένας «ηλεκτρικός έλεγκτής». Αναρίθμητα υπόγεια καλώδια τον συνδέουν και με την πιο μακρινή γωνία του γηπέδου. Από τ' άλλο μέρος, οι ποδοσφαιριστάι θα υποχρεωθούν να φορούν πέδιλα με ατσάλινα πέταλα. Όταν ένας απ' αυτούς ξεπεράσει την ώρισμένη γραμμή, θα συμβούν τα έξης: 1) Μια μικρή γραμμοπληκτίστρα θα ανάψει άμέσως στην κορυφή του «ηλεκτρικού έλεγκτού». 2) Θ' άκουσθί ένα δυνατό κρουνοειδές και 3) θ' άνοιξη μια μικρή θυρίδα και θ' άφίση να πέση μια φωτογραφία της τελευταίας φάσεως του αγώνος. Ο «έλεγκτής» μπορεί να σημειώσει επίσης και πολλές άλλες παρατυπίες των παικτών. Έτσι, θ' άποφελώνται οι μεταξύ παικτών και διατητού προπορίες, που είχε τόσο συνηθισμένες στα ποδοσφαιρικά μάτε.

Τα μυστικά των ναζί ζυγίζουν 150 τόννους

Τα μυστικά άρχισα των Ναζί, που ταξινομούνται σήμερα από 50 'Αμερικανούς έιδικούς και 700 Βοηθούς των, υπολογίσθηκε ότι ζυγίζουν όχι λιγώτερο από 150 τόννους. Για την άνοησή τους, χρησιμοποίησε το παλιό τηλεφωνικό κέντρο του Βερολίνου και οι περίφημοι στρατώνες του Τέμπελχοφ. Τα άρχισα αυτά περιέχουν ένα μεγάλο άριθμό εμπιστευτικών έκθέσεων, που άποκαλύπτουν όλη τη δράση των εθνικοσοσιαλιστών, από την έποχη της άνοδου των στην αρχή ως τη στιγμή της κατάρσεως.

Η Θεατρική Τηνάικα

Κουβεντούλες

Ύστερα από τριών χρόνων συμείωσι με τον άνδρα σας άνακαλύψατε ότι σάς άπατούσε και ζητούσε να χωρίση. Αλλά άγαπούσατε τον άνδρα σας καθώς μου γράφετε και είχατε την άδυναμία να τον παρακαλέσετε να μη πραγματοποιήσει τα σχέδια του και θά τον συγχωρούσατε. Αυτός όμως φέρθηκε όχι τίμια. Σας έλεπε ότι έδωκε κάθε σέχσι με τη γυναίκα που είχε καταστρέψει την εύτυχία σας και τον πιστεύατε, όταν έβλεπα έμάθατε ότι σάς είχε γελήσει και εξακολουθούσε να την συναντά. Του προτείνατε πλέον διαζύγιο, αλλά αυτός δεν το δέχεται. Τι πρέπει να κάμειτε; Πρώτα απ' όλα δεν πρέπει να νομίζετε ότι ήταν άδυναμία εκ μέρους σας να τον συγχωρήσετε. Έτσι κάνει κάθε γυναίκα που αγαπάει τον άνδρα της. Πρέπει μάλιστα να τον συγχωρήσετε ακόμη μια φορά, γιατί η άρνησις του να δεχθί το διαζύγιο δείχνει ότι σάς αγαπά. Τι θα κερδίζετε αν χωρίσετε; Θα χάσετε για πάντα τον άνθρωπο που αγαπάτε, ενώ αν μείνετε κοντά του θα ξανακρίσετε άσφαλώς την αγάπη του. 'Η «αλή» είναι μια περιπέτεια που θα τελειώσει. Στο χέρι σας είναι να τελειώσει πιο γρήγορα αν δείξετε λίγη ύπομονη. Και πρό πάντων όχι σκηές.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Η Μόδα

Ενώ βρισκόμαστε ακόμη στο χειμώνα, οι Παρισίνοί Όικοι άρχισαν τις προετοιμασίες τους για να μη βρεθούν άνέτοιμοι με τα πρώτα άνοιξιακά χαμόγελα. Και γίνονται διάφορες σκέψεις, υπολογισμοί, μιλούν για έλαφρα φορεματάκια, γι' άνδιστοστά καπέλλα, για ταγιέρ φανταζί, για άνοιχτοχρώμα έπανωφορμάκια, που θα κάνουν την εμφάνισι τους με τις πρώτες άνοιξιακές ήμερες. Εκ πάρομα με τη σειρά τις διάφορες συλλογές που μές παρουσιάζουν τα τελευταία παρισίνα φουβούρια.

Πρώτο· πρώτο κάνει την εμφάνισι του το μονοκόμμο φορεματάκι, το κατ' έξοχην άνοιξιακό μοντέλο. Φοριέται ώραιότατα κάτω από ένα έπανωφορμάκι ντεμι άγυστε από λαϊνάς.

Τα ταγιέρ που θά φορεθούν την άνοιξη δεν θά είναι πια κλασσικά. Οι κακέτες τους θά έχουν κεντήματα παμαντερί και φουστες έντελώς ίσιες.

Θα φορεθούν επίσης πολλά· οι μπλούζες· σμιζιέ οι όποιες γίνονται από κρέμ γτέ σιν, ή άλλο μεταξωτό όπως λ. χ. το τουάι ντε σουά.

Τα βράδια θά έχουμε δαντελένιες μπλούζες ή άλλες από σατέν ή λαμέ.

Αλλά μοντέλα άνοιξιακά είναι τα ρόμπι μαγιό που φοριούνται λίγες ήμερες την άνοιξη· άστρα φαλάνγομα. Γινοτά το φιδινόπορο. Γινοτά άνοιχτοχρώμα και έχουν γραμμή ίσια και πολύ άπλη. Κομπώνουν ως κάτω στη μέση ή στο πλάι με κομψά φανερή ή κρυφά.

Έλος ένα σκούρο φόρεμα μάλλινο που φορούσαμε τον χειμώνα μέσα από το χοιρό

παλτό μπορούμε τώρα να το συνοδεύουμε με μια ριχτή ζακετούλα άσπρη από λαϊνάς. Έτσι παίρνει άμέσως άνοιξιακή όψη.

Αν κρίνωμε απ' ότι βλέπουμε, η γραμμή δεν αλλάζει. Μένει η ίδια· ίσια, νεανική και σσαρή. Τιποτε το έξωφρενικό, τίποτε το ίδιόρρυθμο. Ντέ· πίες, ταγιέρ, ρόμπ· μαντά, έπανωφορμάκια με ίσιους ώμους και μακίγια ραγκ· λαν και έπανωφορμά άγυστε σε στυλ ρεδιγκότας, με μια σειρά κουμπία, αλλά και με δύο. Το κομψάμα άρχίζει λίγο ψηλότερα από άλλοτε στις ρεδιγκότες, αλλά από άλλοτε δεν άκούμ πύ ψηλά και τα ρεδιράκια είναι πολύ μικρά.

Τα καπέλλα

Ύψηξαν κακές στιγμές που με το παραμικρό φύσημα του ανέμου οι Παρισίανες κινδύνευαν να ίδουν τα καπέλλα τους να πετούν από τα κεφάλια τους. Γι' αυτό έδιεχί ζαν τους δρόμους με όλες τις προφυλάξεις και με το ένα χεράκι φυλάξουν και με το άλλο κρατούν πάντα έτοιμο να προστείση έναντιον χαριτωμένο αυτό στολίδι έναντιον κάθε αέφιδισομού... Τώρα ο κίνδυνος αυτός έλειψε γιατί τα καπέλλα που έλασανάρει η μόδα τα χειμώνα και θά λανσάρη κατ' έξοχην κατ' αυτή την άνοιξη, θώς φαίνεται και γι' αυτή την άνοιξη· χώνονται καλά στο κεφάλι. Μερικά φοριούνται πολύ πίσω ή πολύ κλάι, αλλά πάντως χώνονται καλά στο κεφάλι και αυτό τα καπέλα έξωφρίζουν απ' όλα τα καπέλα των παλιών έποχων. Την άνοιξη όλα τα φτερά, τα παραδείσια κι' όλοι γυνες θά άπικασταθούν με λουλούδια, καρδέλλες, φρούτα.

Παρ' όλα αυτά η Παρισιάνα δεν είναι ακόμη τελείως άποφασισμένη αν θά φορέση καπέλο ή όχι. Υποβρίζεται ότι τα χτενίματα, που γίνονται όλο και πιο άρτια, θά την κάμουν ίσως να προτιμήσει το έκαπέλλωμα, που βοηθεί να δείχνη το κεφάλι της με όλη του την όμορφιά. Τα πλάσματα θά δείξουν αν θά έπιμείνη τελικά στην άποφάση της και αν θά έπιμείνη ν' άντισταθί στον πειρασμό. Μερικά που έπέστρεψαν τελευταίως από τη γαλλική πρωτεύουσα μές βεβαίωσαν ότι δεν είναι λίγες οι Παρισίανες που έξακολουθούν το έκαπέλλωμα φορώντας κάποτε μια έσάρπα, όταν φυσά άνεμος.

Νάυλον

Είπε πολύ παράξενο το πόσο πιάζουν στον τόπο μας μερικές μόδες. Μια απ' αυτές είναι η μόδα του Νάυλον.

Κάτρες νάυλον, τσάν, τες νάυλον. Ένώ η έπιθυμία κάθε κομψής κυρίας ήταν άλλοτε να αποκτήση μια τσάντα από ύπό ή κάτρες φίδες από γαλλικό μετάξι, τώρα κυνηγούν όλες τα νάυλον.

Τι λέει όμως σχετικώς η κομψή Παρισιάνα; Ποιά είναι η γνώμη της για τα νάυλον; Θέλετε να σας την πούμε καθαρά και χωρίς περιφράσεις; Τα γουστάρια λίγο καιρό, για να μη φανή καθαυστερημένη, και τώρα τα έγκάτελουμε με την περιφρονητική φράσι: «Μουρίουν νεοπολιτισμο».

Και ξαναγύρισε τρέχοντας στις λιγώτερες γυαλιές της, κάποιες από αυτές που έχουν πραγματική φάλα.

Τα υποδήματα

Να πούμε πως τα άνοιξιακά υποδήματα θά είναι όλα χωρίς φτέρνες; Θα μές άπαν· τήστε: «Μήπως και το χειμώνα δεν τα φορούσαμε χωρίς φτέρνες; Ύπαρξί όμως μια διαφορά: Το χειμώνα μές τα έπέβαλαν τα όικονομικά μας, ενώ τώρα μές τα έπιβάλλει η μόδα.

Θα φορεθούν λοιπόν σάνδαλα όλων των είδων, σε όλα τα σχήματα και σε όλα τα χρώματα, με τακούνια πλατιά, με τακούνια με βράδυα διατηρούν την όμορφιά τους· κλασική μόδα του πύ, σουλιέ, δρλαβή, αλλά και με γόδας με τακούνι έυλινό, δελιά· δελιά έμψα.

Με μια παλινά «τόκ» μπορείτε να φτιάξετε ένα χαριτωμένο καπέλλο της μόδας προσθέτοντας μερικλά λουλούδια σαν διάδωμα και μιά θου αλέττα που φθάνει ως τη μέση του προώπου.

Τα κοσμήματα

Συνήθιζονται πολύ τα περιδέραια στο λαμό είτε από μαργαριτάρια, είτε από κάτι μίγματα που άπομμοιώνται το έλεφαντόδοντο.

Τα περιδέραια που είναι της μόδας δεν περιορίζονται σε μια σειρά, αλλά σε δυο· τρεις και ένιότες τέσσερες σειρές. Φοριούνται επίσης πολύ οι σταυροί. Μεγάλοι σταυροί από «φιδιγκράν» χρυσάφι. Φοριούνται με μακρύ στενό κορδελάκι που καθεσάινει αρκετά γαμψά. Ξαναβήσαν επίσης στη μόδα τα βραχιόλια και οι καρφέσσες.

Πρέπει να διατηρήσετε την όμορφιά.

Είπε γνωστόν ότι η περίοδος της έγκυμοσύνης είναι η πείδ δύσκολη για την γυναίκα. Πρέπει συνεχώς να προσέχη πολύ αν θέλη να διατηρήση την όμορφιά της, την άνθηρότητα της και την κομψότητά της. Πρώτα απ' όλα να έχη, όπ' όβην της ότι δεν πρέπει να κάνει καθιστική ζωή, αλλά αντίθετος πρέπει να κινήται και να περπατά όσο το δυνατόν περισσότερα. Επίσης άς ακολουθήσει τις παρακάτω συμβουλές:

Τα μάλλια. — Άρχίζουν να πέφτουν; Πρέπει άμέσως ν' άρξουν έπιμέλεια. Πρέπει πολλά χόρτα, καρόττα, λαχανικά και έν ανάγκη να συμβουλευθί και το γιατρό της.

Τα δόντια. — Είναι κι' αυτά εύαίσθητα αυτή την περίοδο και θέλουν έιδιατερη προσοχή. Χάνουν τα μεταλλικά τους άλατα και αυτό προκαλεί πολλά δυσάρεστα. Για να τ' άποφυγή άς πλένη συχνά το στόμα της με νερό και σόδα.

Το πρόσωπο. — Εμφανίζονται πανάδες, λεκέδες και στίες έαυθες αυτό είναι πείδ καταφάνες. Δεν έμποδίζονται με τίποτε, αλλά μ' ένα καλό μακιγιάρισμα καλυπνόνται αρκετά. Μετά τον τοκετό έξασφαίνονται έντελως.

Το σώμα. — Από τη μέση και κάτω φαρδύνει. Γι' αυτό χρειάζεται έναν έιδικό κορσέ που περιορίζει το έχειλώμα χωρίς να παρεμποδίζει την κανονική ανάπτυξη του παιδιού. Μετά τον τοκετό χρειάζεται επίσης έιδική ζώνη για να επανέλθη το σώμα στην κανονική του θέση.

Το στήθος. — Αυτό είναι το πλέον εύαίσθητο μέρος του σώματος· όλη αυτή την περίοδο και μετά. Χρειάζεται συνεχώς καλό στήσι για να διατηρήση το ώριο του σχήμα.

Η καλή συμπεριφορά

Η γοητεία, την όποιαν έξασκεί κάθε άνθρωπος στους συνανθρώπους του είναι έμμετο προσόν, χάρισμα της φύσεως. Κανείς δεν το άρνείται αυτό, αλλά δεν μπορούμε να άνοηθούμε επίσης ότι

Με μια παλινά «τόκ» μπορείτε να φτιάξετε ένα χαριτωμένο καπέλλο της μόδας προσθέτοντας μερικλά λουλούδια σαν διάδωμα και μιά θου αλέττα που φθάνει ως τη μέση του προώπου.

Με μια παλινά «τόκ» μπορείτε να φτιάξετε ένα χαριτωμένο καπέλλο της μόδας προσθέτοντας μερικλά λουλούδια σαν διάδωμα και μιά θου αλέττα που φθάνει ως τη μέση του προώπου.

Με μια παλινά «τόκ» μπορείτε να φτιάξετε ένα χαριτωμένο καπέλλο της μόδας προσθέτοντας μερικλά λουλούδια σαν διάδωμα και μιά θου αλέττα που φθάνει ως τη μέση του προώπου.

Με μια παλινά «τόκ» μπορείτε να φτιάξετε ένα χαριτωμένο καπέλλο της μόδας προσθέτοντας μερικλά λουλούδια σαν διάδωμα και μιά θου αλέττα που φθάνει ως τη μέση του προώπου.

Με μια παλινά «τόκ» μπορείτε να φτιάξετε ένα χαριτωμένο καπέλλο της μόδας προσθέτοντας μερικλά λουλούδια σαν διάδωμα και μιά θου αλέττα που φθάνει ως τη μέση του προώπου.

Με μια παλινά «τόκ» μπορείτε να φτιάξετε ένα χαριτωμένο καπέλλο της μόδας προσθέτοντας μερικλά λουλούδια σαν διάδωμα και μιά θου αλέττα που φθάνει ως τη μέση του προώπου.

Με μια παλινά «τόκ» μπορείτε να φτιάξετε ένα χαριτωμένο καπέλλο της μόδας προσθέτοντας μερικλά λουλούδια σαν διάδωμα και μιά θου αλέττα που φθάνει ως τη μέση του προώπου.

Με μια παλινά «τόκ» μπορείτε να φτιάξετε ένα χαριτωμένο καπέλλο της μόδας προσθέτοντας μερικλά λουλούδια σαν διάδωμα και μιά θου αλέττα που φθάνει ως τη μέση του προώπου.

Με μια παλινά «τόκ» μπορείτε να φτιάξετε ένα χαριτωμένο καπέλλο της μόδας προσθέτοντας μερικλά λουλούδια σαν διάδωμα και μιά θου αλέττα που φθάνει ως τη μέση του προώπου.

Με μια παλινά «τόκ» μπορείτε να φτιάξετε ένα χαριτωμένο καπέλλο της μόδας προσθέτοντας μερικλά λουλούδια σαν διάδωμα και μιά θου αλέττα που φθάνει ως τη μέση του προώπου.

Με μια παλινά «τόκ» μπορείτε να φτιάξετε ένα χαριτωμένο καπέλλο της μόδας προσθέτοντας μερικλά λουλούδια σαν διάδωμα και μιά θου αλέττα που φθάνει ως τη μέση του προώπου.

Με μια παλινά «τόκ» μπορείτε να φτιάξετε ένα χαριτωμένο καπέλλο της μόδας προσθέτοντας μερικλά λουλούδια σαν διάδωμα και μιά θου αλέττα που φθάνει ως τη μέση του προώπου.

Με μια παλινά «τόκ» μπορείτε να φτιάξετε ένα χαριτωμένο καπέλλο της μόδας προσθέτοντας μερικλά λουλούδια σαν διάδωμα και μιά θου αλέττα που φθάνει ως τη μέση του προώπου.

Με μια παλινά «τόκ» μπορείτε να φτιάξετε ένα χαριτωμένο καπέλλο της μόδας προσθέτοντας μερικλά λουλούδια σαν διάδωμα και μιά θου αλέττα που φθάνει ως τη μέση του προώπου.

Με μια παλινά «τόκ» μπορείτε να φτιάξετε ένα χαριτωμένο καπέλλο της μόδας προσθέτοντας μερικλά λουλούδια σαν διάδωμα και μιά θου αλέττα που φθάνει ως τη μέση του προώπου.

Με μια παλινά «τόκ» μπορείτε να φτιάξετε ένα χαριτωμένο καπέλλο της μόδας προσθέτοντας μερικλά λουλούδια σαν διάδωμα και μιά θου αλέττα που φθάνει ως τη μέση του προώπου.

Με μια παλινά «τόκ» μπορείτε να φτιάξετε ένα χαριτωμένο καπέλλο της μόδας προσθέτοντας μερικλά λουλούδια σαν διάδωμα και μιά θου αλέττα που φθάνει ως τη μέση του προώπου.

Με μια παλινά «τόκ» μπορείτε να φτιάξετε ένα χαριτωμένο καπέλλο της μόδας προσθέτοντας μερικλά λουλούδια σαν διάδωμα και μιά θου αλέττα που φθάνει ως τη μέση του προώπου.

είνε και προσόν που άποκτάται. Μές να έχουμε καλούς τρόπους, να μιλούμε με καλώς, να είμαστε καλά διατεθειμένοι για τον άπέναντί μας και πάντα πρόθυμοι να τού προσφέρω τις έκδουλεύσεις μας. Δεν πρέπει δε να νομίζουμε ότι η γοητεία είναι άποκλειστικό της των γυναικών. Κι' ένας άνδρας μπορεί να έξασκη γοητεία. Είναι αυτό που λέμε με πιο άπλη λόγια: «Τι συμπεθητικός άνθρωπος!» Δεν μιλάμε για όμορφιά· αυτό το είναι άλλο κεφάλαιο της άνοιχτης δρλαβή, αλλά και με γόδας με τακούνι έυλινό, δελιά· δελιά έμψα.

Είπε όμως, Μπαρέ μάλιστα να είναι και άσχημος και να έλκυη περισσότερο από έναν ώραίο. Ο «συμπεθητικός άνθρωπος» δεν είναι ποτέ έγωιστής, προσέχη να μη δυσασθή ποτέ κανένα, άκούει με προσοχή όταν του μιλάει, δεν κακολογεί κανένα, μιλάει όμορφα και προσέχη κάθε του κινήσι, κάθε του χειρονομία. Όταν τα προσέχη όλα αυτά είναι άδύνατον να μην άρέση σε όλους.

Είπε όμως, Μπαρέ μάλιστα να είναι και άσχημος και να έλκυη περισσότερο από έναν ώραίο. Ο «συμπεθητικός άνθρωπος» δεν είναι ποτέ έγωιστής, προσέχη να μη δυσασθή ποτέ κανένα, άκούει με προσοχή όταν του μιλάει, δεν κακολογεί κανένα, μιλάει όμορφα και προσέχη κάθε του κινήσι, κάθε του χειρονομία. Όταν τα προσέχη όλα αυτά είναι άδύνατον να μην άρέση σε όλους.

Είπε όμως, Μπαρέ μάλιστα να είναι και άσχημος και να έλκυη περισσότερο από έναν ώραίο. Ο «συμπεθητικός άνθρωπος» δεν είναι ποτέ έγωιστής, προσέχη να μη δυσασθή ποτέ κανένα, άκούει με προσοχή όταν του μιλάει, δεν κακολογεί κανένα, μιλάει όμορφα και προσέχη κάθε του κινήσι, κάθε του χειρονομία. Όταν τα προσέχη όλα αυτά είναι άδύνατον να μην άρέση σε όλους.

Είπε όμως, Μπαρέ μάλιστα να είναι και άσχημος και να έλκυη περισσότερο από έναν ώραίο. Ο «συμπεθητικός άνθρωπος» δεν είναι ποτέ έγωιστής, προσέχη να μη δυσασθή ποτέ κανένα, άκούει με προσοχή όταν του μιλάει, δεν κακολογεί κανένα, μιλάει όμορφα και προσέχη κάθε του κινήσι, κάθε του χειρονομία. Όταν τα προσέχη όλα αυτά είναι άδύνατον να μην άρέση σε όλους.

Είπε όμως, Μπαρέ μάλιστα να είναι και άσχημος και να έλκυη περισσότερο από έναν ώραίο. Ο «συμπεθητικός άνθρωπος» δεν είναι

45

Η γυναίκα του δρόμου

Τι φοκική βραδυά φθινοπωρινή! Οι δρόμοι ήταν γεμάτοι λάσπη. Στο περσινό βράδυ σκοντάφτοντας κάποτε στα κλεισμένα περπύρα, ένας δυστυχισμένος... νέος μόλις είκοσι χρονών... πλάνησε τρικλίζοντας. Οι άνθρωποι τον κτύπαζαν και γελοῦσαν κοροϊδεύοντάς τον, παίρνοντας τον για μεθύσι. Μά η αλήθεια είναι πως ήταν πεθισμένος από την πείνα και την κούραση.

Ο Λεὸ Μπερνίς έτοιμ τον έλεγαν, από παιδικά έννοιωσε πως ήταν πομπή. Σ' ένα σχολείο κληρικών του τόπου του, κατηρικώς του μάθαινε λίγα ελληνικά και λατινικά γιατί ήταν όρφανό.

Όταν έγινε δεκάεξα χρονών του αρνήθηκαν το δίπλωμα γιατί δεν ήξερε να πη ακριβώς τη χρονολογία του Πελοποννησιακού πολέμου!

Μόλις έφυγε από το σχολείο ο Λεὸ έτρεξε στο Παρίσι κι' έζησε, όπως τόσοι άλλοι, με ιδανικά μ' ελπίδες και με... κακή τροφή...

Ο Λεὸ πήγε τα χειρότερα του ο' έναν πασιγνώστο εκδοτή. Δύο μίνες άρνότερα έλαβε μια σύνταξη από τον... Τα ποιήματα που... καλά... αλλά έπρεπε ν' αναλάβει τα έξοδα ο ίδιος ο ποιητής.

Μ' αυτό δεν μπορούσε να γίνει γιατί του έλειπαν τα χρήματα. Μόνο λίγα κοσμοπληρώματα μαθήματα και κάτι άντιγραφές ήταν οι μοναχοί του πόροι.

Με λίγα λόγια περνούσε μια ζωή πολύ φτωχή, πολύ άγνη.

Σε λίγα μαθήματα τα μαθήματα και γ' αντίγραφα λιγότερα.

Ένα οικότροφείο που τον είχε πάρει για ένα κομμάτι ψωμί φύλαγε των παιδιών έκλεισε.

Κι' έτσι ο Λεὸ, εἰς και τρεις μέρες βρισκόταν στο δρόμο.

Αυτό το καταχνισμένο και κρύο βράδυ του Νοέμβρη τριγύριζε στους δρόμους ζαλισμένος. Δεν είχε φάει ἄν την ημέρα.

Όσο γι' αυτή τη νύχτα είχε κάποιο καταφύγιο. Ένας συμμαθητής του φτωχός κι' αυτός θα του άνοιγε πάλι τη πόρτα της σφίγας του. Μ' αυτός ο φίλος έμενε πολύ μακριά πέρα κι' από το τέρας της Μοναρτίης κι' ο Λεὸ έννοιωσε τα νύχια του να λυγάνε και κατάλαβε πως ήταν άδικος για μια τέτοια προσέλευση. Τό στομάχι του γκρίνιαζε, το κεφάλι του πονούσε, βρισκόταν ο' απελπισία. Σαφώς στη νύχτα ενός δρόμου μια γυναίκα φωνή λίγο βραχνή του ψιθύρισε κοντά του:

— Γονθύλη μου δεν έρχεσαι μαζί μου;

Μηχανικά, κτύπαζε τη γυναίκα. Εκείνη, ήταν μια μελαχροινή όχι πολύ νέα, έσοκωμένη με ένα φόρεμα σκούρο και μια πελερίνα μούρη. Τα βραμμένα της μάτια και το κοκκινάδι του προσώπου της προδίδαν το επάγγελμά της.

Ο Λεὸ ήταν άγνος. Δεν είχε ά...

— Πως; Τι έχει το μωρό μου καλέ... μην τόνουσε πολύ;... τον ρώτασε.

— Αφίστε με... ψιθύρισε.

Η φυσιογνωμία της γυναίκας άλλαξε απότομα. Άπεράντη καλωσύνη απλώθηκε στο πρόσωπό της.

— Είσαι άρρωστος; ρώτασε.

Ο φτωχός νέος που ύφερε πάρα πολύ έκλεισε τα μάτια του. Έχασε το θάρρος του και παραπονέθηκε:

— Δεν έχω φάει τίποτα από το πρωί! Πεινών!

Δεν χρειάστηκε ν' άκούση περισσότερο. Τον πήρε βιαστικά από το μπράτσο και σε λίγο βρέθηκε σε μια φτωχική κάμαρη μ' ένα κρεβάτι σκεπασμένο με κόκκινο πάπλωμα. Σ' ένα στρωγυλιό τραπέζι ένα κερί ήταν αναμμένο μέσα σ' ένα πέτρινο κρηπίδιο.

Συντριμμένος από την ανάγκη και τη ντροπή, ο Λεὸ έπεσε σε μια καρέκλα και έζωσε σε λυγμούς.

Εκείνη νεμάτη συγκίνησε έστρωσε κιάλας το τραπέζι βάζοντας μπροστά στο Λεὸ ψωμί μια υποτίτλια κρασί κι' ένα κομμάτι κρέας. Κι' όταν αυτός άρχισε να τρώει με βουλιμία και με τρεμουλιαστά χέρια κεινι από λεπτότητα γονάτισε μπροστά στο τζάκι για να ζωντανέψει τη φωτιά. Κι' ένω τινάζει τη στάχτη έλεγε σιγά σιγά μέσα στα δόντια της: «Ότιχο παιδί!... ότιχο παιδί!...»

Σε λίγο ξαναπήγε κοντά του και τούβαλε κι' άλλο κρέας στο πιάτο του και κρασί στο ποτήρι του, όπως θάκανε μια υπέρτα για το παιδί της.

Ο Λεὸ γύρισε και την κτύπαζε καλά. Ήταν μια γυναίκα μαραμμένη, περασμένη στο χρόνο, πλοάρα, με χέρια θάνασσα. Να είχε τάχατες άλλοτε τη χαρή της νεότητος και της υμορφιάς; Πολύ αμύθολο. Σήμερα ήταν σκεδόν μια γριά με λίγα γκριζά μαλλιά στους κροτάφους. Μα ο Λεὸ Μπερνίς που ήταν ένας άληθινός ποιητής — και που άργότερα έγινε ποιητής διάσημος — την κτύπαζε με μάτια δακρυομένα από τρυφερότητα κι' εύγνωσύνη και τη ρώτασε τ' όνομά της.

Δεν του άπάντησε άμέσως εκείνη. Όρθια στην άλλη άκρη του τραπεζιού και δειλιασμένη φαινόταν να συλλογιέται. Τέλος του είπε:

— Τι το θέλετε τ' όνομά μου; Τι κοινό μπορεί νάχη μια γυναίκα σαν κι μένα; Μ' ένα χαριτωμένο κύριο, τόσο λεπτό σαν και σά; Αυτό που έκανα για σάς ήταν απλούστατο. Σήμερα το βλεπω καλά δεν είστε ευτυχισμένος; μα έχετε θάρρος, είστε νέος και τα νεύρα σας είν' ένας μοναδικός θησαυρός... Σε τι κατανύσσατε;

Ο Λεὸ χαμογέλασε πικρά.

— Γράω στίχους άπάντης.

Εκείνη δεν έδειξε έκπληξη.

— Καταλόβω είνε, κάνετε τρυφούδια. Υπομνήθη θάρρη κι' η επιτυχία... κι' όσα για τ' όνομά μου, αν θέλετε και καλά να το μάθετε, με λένε όλοι Μαργκώ... Μα όταν κομμάι φορά θα με συλλογίζεσθε... ναι, θάθελα τόσο να με λέτε... Μαργκωρίτα...

Χαμήλωσε τα μάτια της και σάπασε.

Εκείνος κατάλαβε πως έπρεπε τώρα να φύγη.

Μα στο κατάφυλο ο Λεὸ Μπερνίς βραδυά συγκινημένος που βρήκε τόση γλυκύη και τόση συμπόνοια στην καρδιά του άθλιου αυτού πλάσματος, είχε μια έμπνευση ποιητική. Πήρε το χέρι της γυναίκας αυτής το χέρι της το σκληρό το ρυτιδωμένο με τα άκαθάρτα νύχια, χέρι βούλας και γυναικας του δρόμου μαζί και σκεπάζοντας μπροστά της το φίλησε με σεβόμο όπως θα φίλούσε το χέρι μιας βασίλισσας!...

ΦΡ. ΚΟΠΠΕ

ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ πρόγονοι του ανθρώπου

Ο «Γιγαντοπιθήκος» του Κιανγκκί

Λίγο πριν από τον πόλεμο ένας έπιστήμων του αμερικανικού Ινστιτούτου Κάρνετζι, ο δόκτωρ Ράλε Κένιγκσβαλντ, βρήκε τυχαίως μέσα σε κάποιο κινεζικό φαρμακείο έναν άνεκτιστο παλαιοντολογικό θησαυρό: δυο δόντια άσυνήθιστου μεγέθους.

Πρέπει να έξηγήσουμε εδώ ότι τα φαρμακεία της Κίνας πωλούν τα πιο παράξενα φάρμακα, φτιαγμένα με στομάχι σαύρας, με δόντια τίγρεως και με χίλια δυο άλλα παρόμοια συστατικά! Όσο πιο άλλα-κατα και δυσεύρετα είναι αυτά τα «φάρμακα» τόσο άποτελεσματικότερα θεωρούνται... Γι' αυτό λοιπόν, οι Κινέζοι φαρμακοποιοί μαζεύουν στα κατάστημα τους κάθε είδους ζώικα ή φυτικά υλικά.

Σ' ένα τέτοιο φαρμακείο, στο Χόνγκ-Κόνγκ, ο δόκτωρ Κένιγκσβαλντ ανακάλυψε τα δυο παράξενα δόντια που είπαμε. Όταν τα εξέτασε από κοντά άρχισε να τρέμη από συγκίνηση: Ήσαν δόντια προϊστορικού ανθρώπου μεγαλύτερου από άνάστημα από όλους όσους ήξερε ήδη η επιστήμη!

Ρώτασε το φαρμακοποιό που τα είχε βρή.

— Δεν ξέρω, άπάντησε έκείνος αδιάφορα. Ίσως να τ' άνόρασε ο πατέρας μου ή ο πάππος μου από κάποιο χωρικό. Μας φέρνουν κάπου-κάπου τέτοια δόντια ζώων...

Ο Κένιγκσβαλντ έσπευσε ν' αγοράσει το εύρημά του αναζητήσε κι' άλλα τέτοια δόντια και βρήκε δυο ακόμη μεγαλύτερα σ' ένα φαρμακείο της Καντόν. Έννοείται ότι κι' ο δεύτερος φαρμακοποιός δεν είχε ιδέα της προελεύσεως των και της επιστημονικής αξίας των.

Η ανακάλυψις του δόκτορος Κένιγκσβαλντ είναι μια από τις μεγαλύτερες της εποχής μας. Γιατί τα περίφημα αυτά δόντια άνήκουν σ' ένα άνθρωπινο πλάσμα, που ζούσε πρό 550.000 ετών και που άπληξε ο πρόγονος όλων των σημερινών φυλών της γης. Ελάχιστα μόνον πράγματα έσκαφρίσθηκαν για τον πανόραμο αυτόν, «Άδάμ»: ότι είχε άνάστημα 4 μέτρων, ότι έτρωγε υπό κρέας και λαχανικά κι' ότι κατοικούσε στις όπλιες της κινεζικής έπαρχίας Κιανγκκί.

Ετσι λοιπόν, οι παλαιοντολόγοι καθορίζουν ως έξής την εξέλιξη του άνθρώπου:

Πρώτος πρόγονός μας πρό 550.000 ετών ήταν ο γίγας του Κιανγκκί, ή «Γιγαντοπιθήκος». Μεγάλος σαν ένα... σπιτί, έδινε νικηφόρες μάχες με τα πελώρια θηρία που κατοικούσαν τότε στον πλανήτη μας.

Ο «Μεγάνθρωπος» έζησε πρό 500.000 ετών. Ήταν λίγο κοντότερος από τον προηγούμενο, περί τα 3 1/2 μέτρα δηλαδή. Έμοιαζε στο άνάστημα και στη σωματική διάπλαση με νορίλλα.

Ήρθε κατόπιν ο «Πιθηκάνθρωπος ο ρωμαλέος». Το άνάστημά του είχε κατεβή από 2 μέτρα. Είχε κόκκαλα πελώρια και δύναμι νορίλλα, αλλά φυσιογνωμία άνθρώπου κι' όχι πιθήκου. Έζησε πρό 450 χιλ. ετών.

Ο «Πιθηκάνθρωπος ο όρθιος» είχε το άνάστημα του σημερινού άνθρώπου. Λέγεται ακόμη και «Άνθρωπος της Ίαδας».

Ο «Άνθρωπος του Νέντερταλ» ονομάστηκε έτσι, γιατί τα λείψανά του βρέθηκαν στην δάμνηνη γερμανική περιφέρεια. Ζούσε πρό 100-200 χιλιάδων ετών. Μολονότι το μέτωπό του έξακολουθούσε να γέρνει λίγο προς τα πίσω είχε πάντως ένκεφαλο μεγαλύτερο από κάθε πρόγονό του.

Ο «Άνθρωπος του Κρό-Μανιόν» πρωτοεμφανίσθηκε στην Ευρώπη πρό 50.000 ετών. Ήταν ο άμεσος πρόγονός μας και δεν παρουσίαζε ουσιώδεις διαφορές από τους σημερινούς Ευρωπαίους.

Μετά τα δόντια του «Γιγαντοπιθήκου», ο Κένιγκσβαλντ βρήκε στην Ίαδα ένα κόκκαλο σιγόντος «Μεγάνθρώπου» με 3 δόντια επάνω.

Εν τώ μεταξύ όμως έγινε η ιστορική έπίθεσις. Ο Κένιγκσβαλντ συνέληψε κι' έμεινε αϊχμάλωτος επί 3 χρόνια. Είχε προλάβει όμως να φυγαδεύσει από την Ίαδα τα δόντια του «Γιγαντοπιθήκου» μέσα σε μια υποτίτλια με γάλο.

Τώρα ελεύθερος και πάλι έχει κυριέει στις Ηνωμ. Πολιτείες κι' ερράζεται για την άναπαύσασί του παλαιότερου πρόγονό της άνθρωπότητος του πελώριου και φοβερού «Γιγαντοπιθήκου» που έζησε πριν από 550 χιλιάδες χρόνια.

Η αιμορραγία κατά τις έγχειρήσεις

Στις έγχειρήσεις για όγκους του ένκεφάλου, πρέπει να ελαττωθή προσωρινώς η πίεσις του αίματος για τον κίνδυνο έπικινδυνής αιμορραγίας κατά το διάστημα της χειρουργικής έπεμβάσεως. Αυτό λοιπόν επιτυγχάνεται σήμερα με την άφαίρεσι μιας ποσότητος αίματος από την άρτηρία του ποδιού. Το αίμα αυτό διατηρείται μέσα σ' ένα ειδικό δοχείο και μετά την έγχείρησι έναεσιάζεται στο σώμα του άρρώστου.

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ Α. ΤΟΥΝΤΟΥΖ

10ον

—Ο κύριος Ζαννίν, ψιθυρίζει ο Ζάκ. Αυτός ο άθλιος έλεγε την αλήθειά! Ο πατέρας της Μιράντας έρχεται να παραδώση την κόρη του σ' αυτό το τέρας.

Την ίδια στιγμή άλλα σαλπίσματα και έπυρφοιές χαιρετίζουν την είσοδο ενός μεγάλου πρεπούς φορείου, πάνω στο οποίο διακρίνεται μια γυναίκα ντυμένη κάτασπρα.

Ένα άγριο παράπονο καταλαυθάνει ο Ζάκ.

—Η Μιράντα! Ναί η Μιράντα! Δεν άντεχω πιά! Δεν μπορώ να υποφέρω αυτό το θέαμα. Προτίμη το θάνατο τώρα άμέσως!

Καί, σε μια στιγμή τρέλλας, ο ζωγράφος είναι έτοιμος ν' άνοίξη την πόρτα και να βγη έξω.

Ο Ζουμπέρ όμως τον άρπάζει από τα χέρια.

—Που πηγαίνεις; τον ρωτάει έντονα.

—Πάω να παραδοθώ!

—Θέλεις, λοιπόν, να πεθάινεις, χωρίς να εκδικηθείς;

—Μα δεν φαντάζεσαι πόσο υποφέρω!

—Σου προσφέρω κάτι καλλίτερο.

—Τι;

—Να δάλω τους θεούς να μάς σώσουν.

—Τρελλάθηκες;

—Κύτταξε και βοήθησέ με.

Βιαστικά, βιαστικά κατεβαίνει στο δωμάτιο όπου βρίσκονται όλοι οι ηλεκτρικές ένγκαταστάσεις, οι διακόπτες, τα σύρματα, οι πίνακες, κι' εκεί με έσπαιρτική ταχύτητα άρχίζει να εδιδιών τη σύρματα που ξεκινούν από τα ηλεκτρικά ταμπλά, αφού προηγουμένως κατέβασε το νεκικό διακόπτη.

Επειτα ο ναυτικός πλάκει όλα τα σύρματα μαζί και σκηματίζει ένα κομμάτι σύρμα, το οποίο παίρνει μαζί του, αφού προηγουμένως ανέβασε το νεκικό διακόπτη και επανέφερε το ρεύμα.

Ακολουθούσε με, Ζάκ. Τώρα θα δής τα θαύματα με τα οποία ο Μέγας Ίερευσ καταλήσσει τους υπηκόους του!

Κρατώντας το κορδόνι που περιέχει τα ηλεκτρικά σύρματα, ο Ζουμπέρ μπαίνει στο έσωτερικό του αγάλματος. Εκεί, άναμεσα στα πόδια, κοντά στις τρύπες από τις οποίες οι δυο φίλοι παρακολουθούν το θέαμα, υπάρχει ένας διακόπτης προωρισμένος πιθανότατα για να έπιτρέπη στον κρυμμένο θαυμαστή να προκαλή τη λάμψη των ματιών του είδωλου.

Ο Ζουμπέρ βιδώνει γρήγορα πάνω στο διακόπτη το σύρμα που σχηματίζει από όλα τα άλλα, και που περιέχει ρεύμα μεγάλης έντάσεως.

Την ίδια στιγμή, ο ντόν Άγκοστινο βγάει ένα πιστόλι και σημαδεύει τον άξιωματικό. Μα δυο χέρια τον πιάνουν από τα ώμους και τον άναγκάζουν ν' άφήση το όπλο. Είναι τα χέρια του κτηματούχου Ζαννίν, που πρόλαβε και τον άρπασε νερό.

—Επί τέλους, κακούργε, του φωνάζει. Σε κρατώ.

—Αλλά ο Ζουμπέρ έπεμβαίνει:

—Μη τον σκοτώνετε! Δεν θα μπερδέσουμε να φύγουμε από δω μέσα, παρά μόνον μ' αυτόν στα χέρια μας ως άμυνα.

Οι δυο άντρες σκίζουν, τα πολύτιμα ρούχα του άιχμάλωτού τους, τον δένουν και τον φιλμούν.

—Η κόρη μου, που είναι η κόρη μου; φωνάζει ο κύριος Ζαννίν.

—Εδώ είναι, άπαντά ο Ζάκ με λυγμούς. Ζή, αλλά τρελλάθηκε!...

Μέσα στην άγκαλιά του ζωγράφου, η Μιράντα, στολισμένη σαν είδωλο, κάτχεται με τα χέρια άσπρα φαίνεται σαν να μη βλέπει τίποτα, σά να μην άκούη τίποτα. Τα μάτια της είναι ορέανοιχα, κι' ένα περίεργο, μελαγχολικό χαμόγελο πλανιέται στα χέρια της.

—Οχι, δεν είναι τρελή, είναι μόνο μεθυμένη, άπαντά ο πατέρας της. Αυτοί οι κακούργοι της δώσανε κάποιο φάρμακο, ώστε να μη νοιώση τα τραγικά πράγματα που εύτυχώς δεν προλάβαμε να ιδούμε. Άν η Μιράντα καταλάβαινε τι έπρόκειτο να συμβή, ποτέ δεν θα δέχονταν να τη φέρουν εδώ μέσα.

Ο Ζάκ τον κτύπαζε με έκφρασι μίσους.

—Κι' όμως σεβίς την πούλησά! Σεβίς έλθεσθε να γίνη γυναίκα του.

—Ποιος σας το είπε;

—Αυτός ο κακούργος, που βρισκεται στα πόδια σας.

—Ψέματα! Δεν ήρθε εδώ, παρά μόνον για να την πάρω από τα χέρια του.

—Και όμως είχατε άρνηση, όταν ένω την έζησα από σας.

—Άγνοούσα, τα έγκληματα αυτού του άνθρώπου. Με άνάγκαζε άλλωστε να τον υπακούω, επειδή του χρωτούσα χρήματα.

Ο Ζουμπέρ εν τώ μεταξύ ελευθερώνει τους υπολοίπους συντρόφους του από τα δεσμά τους και τους όπλιζει με τα όπλα των νεκρών Μεξικανών. Ο ίδιος κρατεί για λογαριασμό του το πιστόλι του ντόν Άγκοστινο.

—Για όνομα του Θεού, φωνάζει μ' ένταση. Φυλάχτε τις πόρτες! Ο πανικός που κυριεύει αυτούς τους ανθρώπους δεν θ' άσπηση να περάση. Κρατούμεν στα χέρια μας τον άρκαίο τους και πρέπει να έκμεταλλευόμαστε αυτή την ευκαιρία. Ο άνθρωπος αυτός είναι τώρα η άσπια μας κι' η έγυψις της ζωής μας. Γι' αυτό το λόγο, δεν θα τον σκοτώ...

Ένας πανικός κυριεύει τότε τους προληπτικούς Μεξικανούς. Με άγριες φωνές, άξιωματικούς, στρατιώτες, ιερείς, σπεύδουν να έγκαταλείψουν την αίθουσα, για να μην προκαλέσουν την όργη των θεών τους. Κανείς δεν άκούει τον ντόν Άγκοστινο, που όρθιος πάνω στο θρόνο του, φωνάζει κανιαμένος για να μπερδέσει να τους σκηματίζουν.

—Εμπρός τώρα, η σειρά μας, λέει ο Ζουμπέρ.

Ανοίγουν γρήγορα τα πόρτακι, και σε λίγο βρίσκονται μπροστά στο θρόνο. Μόλις τους βλέπει ο ντόν Άγκοστινο, τον πιάνει λύσσα. Όρμωγν έντοντον του.

Την ίδια στιγμή, ο ντόν Άγκοστινο βγάει ένα πιστόλι και σημαδεύει τον άξιωματικό. Μα δυο χέρια τον πιάνουν από τα ώμους και τον άναγκάζουν ν' άφήση το όπλο. Είναι τα χέρια του κτηματούχου Ζαννίν, που πρόλαβε και τον άρπασε νερό.

—Επί τέλους, κακούργε, του φωνάζει. Σε κρατώ.

—Αλλά ο Ζουμπέρ έπεμβαίνει:

—Μη τον σκοτώνετε! Δεν θα μπερδέσουμε να φύγουμε από δω μέσα, παρά μόνον μ' αυτόν στα χέρια μας ως άμυνα.

Ο Ζουμπέρ εν τώ μεταξύ ελευθερώνει τους υπολοίπους συντρόφους του από τα δεσμά τους και τους όπλιζει με τα όπλα των νεκρών Μεξικανών. Ο ίδιος κρατεί για λογαριασμό του το πιστόλι του ντόν Άγκοστινο.

—Για όνομα του Θεού, φωνάζει μ' ένταση. Φυλάχτε τις πόρτες! Ο πανικός που κυριεύει αυτούς τους ανθρώπους δεν θ' άσπηση να περάση. Κρατούμεν στα χέρια μας τον άρκαίο τους και πρέπει να έκμεταλλευόμαστε αυτή την ευκαιρία. Ο άνθρωπος αυτός είναι τώρα η άσπια μας κι' η έγυψις της ζωής μας. Γι' αυτό το λόγο, δεν θα τον σκοτώ...

Ένας πανικός κυριεύει τότε τους προληπτικούς Μεξικανούς. Με άγριες φωνές, άξιωματικούς, στρατιώτες, ιερείς, σπεύδουν να έγκαταλείψουν την αίθουσα, για να μην προκαλέσουν την όργη των θεών τους. Κανείς δεν άκούει τον ντόν Άγκοστινο, που όρθιος πάνω στο θρόνο του, φωνάζει κανιαμένος για να μπερδέσει να τους σκηματίζουν.

—Εμπρός τώρα, η σειρά μας, λέει ο Ζουμπέρ.

Ανοίγουν γρήγορα τα πόρτακι, και σε λίγο βρίσκονται μπροστά στο θρόνο. Μόλις τους βλέπει ο ντόν Άγκοστινο, τον πιάνει λύσσα. Όρμωγν έντοντον του.

Την ίδια στιγμή, ο ντόν Άγκοστινο βγάει ένα πιστόλι και σημαδεύει τον άξιωματικό. Μα δυο χέρια τον πιάνουν από τα ώμους και τον άναγκάζουν ν' άφήση το όπλο. Είναι τα χέρια του κτηματούχου Ζαννίν, που πρόλαβε και τον άρπασε νερό.

—Επί τέλους, κακούργε, του φωνάζει. Σε κρατώ.

—Αλλά ο Ζουμπέρ έπεμβαίνει:

—Μη τον σκοτώνετε! Δεν θα μπερδέσουμε να φύγουμε από δω μέσα, παρά μόνον μ' αυτόν στα χέρια μας ως άμυνα.

σετε, παρα σε έσοχτη άνάγκη. Ζωντανός μας είναι χρήσιμος για να θρούμε την έξοδο από αυτή την υποδούχια πόλη.

Όταν άκούη αυτά τα λόγια, ο ντόν Άγκοστινο τους ρίχνει ένα βλέμμα γεμάτο μίσος, σαν να ήθελε να τους πη ότι καμιά άπειλή δεν θα τον άναγκάσει να τους δείξη την έξοδο.

—Μην εκθλαύνετε τα αισθήματά σας, ντόν Άγκοστινο, του λέει ο Ζουμπέρ. Θα μπερδέσουμε μια φορά να θρούμε και χωρίς τη βοήθειά σας τη διεξόδο που μάς χρειάζεται!... Κύριε Ζαννίν, από που ήρθατε εδώ πέρα;

Ο κτηματούχος, που εν τώ μεταξύ προσπαθεί να συνφέρει την κόρη του άπαντά:

—Δεν ξέρω, δυστυχώς, καπετάνιε. Χθές, όταν ήρθε εδώ, οι Μεξικανοί που με συνόδευαν, μού δώσανε τα μάτια. Κατάλαβα ότι έκανα μεγάλο ταξείδι, με πλοίο με άσανα... αλλά δεν είδα το φως, παρά μόνον όταν με φέρανε μπρος στον ντόν Άγκοστινο.

Ο άξιωματικός δεν μπορεί να κρύψη την απογοήτευσή του, ύστερα από τα λόγια αυτά του Ζαννίν. Μα την ίδια στιγμή από το βάθος του διαδρόμου άκούγονται φωνές. Ο Ζουμπέρ σκάνει άναστος το πιστόλι του.

—Αλλά, σκεδόν άμέσως, το κατεβάσει με άνακούφιση. Όλη η φασαρία προέρχεται από το μικρό Ρομπέρ, που υπαίνει λαχάριαμένος στην αίθουσα.

—Γρήγορα γρήγορα! φωνάζει. Άκολουθήστε με! Βρήκα την έξοδο.

Ο τόνος της φωνής του μικρού είναι τόσο θριμβετικός, ώστε κανείς δεν σκέπτεται να άμφισβητήσει την άκρίβεια της δηλώσεώς του. Ο Ζάκ άρπασε το πιστόλι του ντόν Άγκοστινο.

Ο Ζουμπέρ εν τώ μεταξύ ελευθερώνει τους υπολοίπους συντρόφους του από τα δεσμά τους και τους όπλιζει με τα όπλα των νεκρών Μεξικανών. Ο ίδιος κρατεί για λογαριασμό του το πιστόλι του ντόν Άγκοστινο.

—Για όνομα του Θεού, φωνάζει μ' ένταση. Φυλάχτε τις πόρτες! Ο πανικός που κυριεύει αυτούς τους ανθρώπους δεν θ' άσπηση να περάση. Κρατούμεν στα χέρια μας τον άρκαίο τους και πρέπει να έκμεταλλευόμαστε αυτή την ευκαιρία. Ο άνθρωπος αυτός είναι τώρα η άσπια μας κι' η έγυψις της ζωής μας. Γι' αυτό το λόγο, δεν θα τον σκοτώ...

Ένας πανικός κυριεύει τότε τους προληπτικούς Μεξικανούς. Με άγριες φωνές, άξιωματικούς, στρατιώτες, ιερείς, σπεύδουν να έγκαταλείψουν την αίθουσα, για να μην προκαλέσουν την όργη των θεών τους. Κανείς δεν άκούει τον ντόν Άγκοστινο, που όρθιος πάνω στο θρόνο του, φωνάζει κανιαμένος για να μπερδέσει να τους σκηματίζουν.

—Εμπρός τώρα, η σειρά μας, λέει ο Ζουμπέρ.

Ανοίγουν γρήγορα τα πόρτακι, και σε λίγο βρίσκονται μπροστά στο θρόνο. Μόλις τους βλέπει ο ντόν Άγκοστινο, τον πιάνει λύσσα. Όρμωγν έντοντον του.

Την ίδια στιγμή, ο ντόν Άγκοστινο βγάει ένα πιστόλι και σημαδεύει τον άξιωματικό. Μα δυο χέρια τον πιάνουν από τα ώμους και τον άναγκάζουν ν' άφήση το όπλο. Είναι τα χέρια του κτηματούχου Ζαννίν, που πρόλαβε και τον άρπασε νερό.

—Επί τέλους, κακούργε, του φωνάζει. Σε κρατώ.

—Αλλά ο Ζουμπέρ έπεμβαίνει:

—Μη τον σκοτώνετε! Δεν θα μπερδέσουμε να φύγουμε από δω μέσα, παρά μόνον μ' αυτόν στα χέρια μας ως άμυνα.

Ο Ζουμπέρ εν τώ μεταξύ ελευθερώνει τους υπολοίπους συντρόφους του από τα δεσμά τους και τους όπλιζει με τα όπλα των νεκρών Μεξικανών. Ο ίδιος κρατεί για λογαριασμό του το πιστόλι του ντόν Άγκοστινο.

—Για όνομα του Θεού, φωνάζει μ' ένταση. Φυλάχτε τις πόρτες! Ο πανικός που κυριεύει αυτούς τους ανθρώπους δεν θ' άσπηση να περάση. Κρατούμεν στα χέρια μας τον άρκαίο τους και πρέπει να έκμεταλλευόμαστε αυτή την ευκαιρία. Ο άνθρωπος αυτός είναι τώρα η άσπια μας κι' η έγυψις της ζωής μας. Γι' αυτό το λόγο, δεν θα τον σκοτώ...

Ένας πανικός κυριεύει τότε τους προληπτικούς Μεξικανούς. Με άγριες φωνές, άξιωματικούς, στρατιώτες, ιερείς, σπεύδουν να έγκαταλείψουν την αίθουσα, για να μην προκαλέσουν την όργη των θεών τους. Κανείς δεν άκούει τον ντόν Άγκοστινο, που όρθιος πάνω στο θρόνο του, φωνάζει κανιαμένος για να μπερδέσει να τους σκηματίζουν.

οι όποιοι περιέργως, αντί να τους επιτεθούν, παρακολουθούσαν δειλά τις κινήσεις των. Μόνο τέσσερις κάνουν μιά απειλητική χειρονομία. Δύο πυροβολισμοί όμως του Ζουμπέρ τους κάνουν να κυριευθούν και πάλι από πανικό. Έτσι αφού διέσχισαν το διάδρομο, φτάνουν σ' ένα μεγάλο δωμάτιο, και κλείνουν άμεσα τις πόρτες για να ασφαλισθούν από μία πιθανή επίθεση των ερυθροδέρμων.

— Τα διαμερίσματα του ντόν 'Αγκοστίν, λέει ο Ζιρόλ λαχάρισμένος απ' το δρόμο. Τά νωρίς. Αυτά είναι τα διαμερίσματα του ντόν 'Αγκοστίν.

— Και κάτι το σπουδαιότερο συμπληρώνει ο Ρομπέρ. Βρήκα και το αυτοκίνητο αυτού του κυρίου.

Τους οδηγεί στα διπλανά δωμάτια που είναι επιπλωμένα με αφάνταστα πολυτέλεια. Στη μέση ενός δωματίου βρίσκεται ένα περιεργό μηχανήμα, σαν πλοίο μικρούς τριάντα περίπου μέτρων, με πυργόκο και περισκόπιο. Το πλοίο αυτό όμως είναι ότι το πλοίο αυτό ακουμπά σε τέσσερες μεγάλες ρόδες χάλκινες...

— Ένα υποβρύχιο! φωνάζει ο Μαντέκ.

— Και μάλιστα ένα υποβρύχιο αμερικανικού τύπου 'Λέγκυ', συμπληρώνει ο Ζουμπέρ.

Με λίγες λέξεις ο μικρός Ρομπέρ τους διηγείται ότι μόλις οι φίλοι του τον άφησαν, ξαν' απ' τα δεμά του είχε την ιδέα ν' ακολουθήσουν τους πανικόβλητους Μεξικανούς για να δει τι κατεύθυνση παίρνουν. Έτσι κατάφερε να φτάσει ως τα διαμερίσματα του 'Αρχοντος.

— Και φυσικά, καταλήγει ο μικρός, το ότι ο παλιάνθρωπος αυτός έχει διπλά απ' τα διαμερίσματα του το υποβρύχιο, σημαίνει ότι θα υπάρχει κάποιο διεξόδο.

— Μπράβο, μικρούλη μου, φωνάζει ο Ζουμπέρ, και του σφίγγει το χέρι. Τώρα προσηκνί! Ο μηχανισμός αυτών των υποβρυχίων δεν, μου είχε άγνωστο. Έμπρος όμως, γρήγορα να μη χάνουμε καιρό! Περλά, σου τρέξε στην πόρτα του προηγούμενου δωματίου και ασφαλίσε την καλά, σωριάζοντας πίσω της όλα πράγματα υπορείς για ν' αντιστάθης καλύτερα. Μπουγιέ, σου κάνω λεπτομερή έρευνα των διαμερισμάτων, μη τυχόν βρίσκεται κανείς κρυμμένος σε κάποια γωνία. Σε σένα Ρομπέρ εμπιστευόμην τον σίμωλο. Τα μάτια σου δεκατέσσερα!

— Σεις κύριε Ζιρόλ, προσπαθήστε να φέρετε στις αισθήσεις της τη δεσποινίδα Μιράντα. Και σύ, Μαντέκ, που ξέρεις από υποβρύχια, έλα μαζί μου, για να εξετάσουμε το πλοίο και να δούμε αν είναι εν τάξει.

Όλοι τρέχουν πρόθυμα να εκτελέσουν τις διαταγές του κυβερνήτη.

Στο μεταξύ ο κύριος Ζαννίν και ο Ζάκ Εάπλωαν, τη Μιράντα σε μία πολυθρόνα και προσπαθούν να τη συνεφέρουν, με τη βοήθεια του Ζιρόλ.

— Θα την σώσεις, κύριε Ζιρόλ, δεν είπ' έτσι; ρωτά με ανυψία ο Ζάκ.

— Μα δεν κινδυνεύει καθόλου, αγαπητέ μου, απαντά ο κημικός. Είναι μόνο θυμωμένη σε μία νάρκη κι έχει χάσει τη συναισθησι του τί γίνεται γύρω της. Κατά πάσα πιθανότητα θα βγει...

— Απ' την πόρτα ακούγεται μία φωνή:

— Καπετάνιε, επιτίθενται! Πραγματικά, πίσω απ' την πόρτα αντηχούν τρία δυνατά χτυπήματα με όπλα ή με άλλα οιοδήποτε αντικείμενα. Ο ναύτης Μπουγιέ αρπάζει μία βαρεία ξύλινη ντουλάπα και τη βάζει πίσω απ' την πόρτα. Μία απαντική λαμψή φωτίζει το πρόσωπο του ντόν 'Αγκοστίν.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Τό τέλοα

Πώς βλέπουν τὰ ζώα

Η όρασίς τους διαφέρει από τη δική μας

Όταν μιλούμε για τὰ ζώα, πιστεύουμε ότι βλέπουν τον έξω-εωτετικό κόσμο με τον ίδιο τρόπο που τον βλέπουμε κι' εμείς. Μ' α' τὸ αντίθετο είναι σωστό. Και οι τελευταίες παρατηρήσεις των επιστημόνων απέδειξαν ότι δεν υπάρχουν δυο όντα που να βλέπουν τὰ εξωτερικά αντικείμενα με τον ίδιο τρόπο.

Ας πάρουμε για παράδειγμα τὸν πιστότερο σύντροφό του ανθρώπου, τὸ σκυλί. Πόσο περίεργος και διαφορετικός απ' ὅτι τὸν γνωρίζουμε θα μάς φανόταν ὁ κόσμος ἂν τὸν βλέπαμε με τὰ δικά του μάτια!

Όπως και πολλά άλλα θηλαστικά, τὸ σκυλί πάσχει ἀπὸ ἀνομαλίες (δυσλειτουργίες), ὅπως καλεῖται αὐτὴ ἡ πάθηση. Βλέπει δηλαδή ἕνα μόνο γῶμα, τὸ γκρίζο, σ' ὅλους τοὺς τόνους, ἀπὸ τὸ πειὸ σκούρο ὡς τὸ λευκό.

Έτσι τὸ σκυλί δὲν βλέπει τοὺς ποικίλους χρωματισμούς, που ἔχουν τὰ ἐπιπλά η' τὰ διάφορα αντικείμενα τοῦ σπιτιοῦ μας. Δὲν διακρίνει ἐπίσης οὐτε τίς γραμμές τους. Όλα τὰ πράγματα τοῦ φαίνονται ἀκαθορίστα καὶ τὰ σχήματά τους ἀπερδεύονται μετὰ τοῦ. Εἰνε βέβαια ἐπίσης ὅτι τὸ σκυλί δὲν βλέπει τὸν κυρίο του νὰ γεράει καὶ νὰ ἀσπάζει. Γιατὶ ἐξέλεπε πάντα τὰ, μαλλιά τῶν γκρίζολευκα καὶ ὅσο για τίς γραμμές τοῦ προσώπου του δὲν τίς ἐχει ξεχωρίζει ποτὲ με ἀ-κρίβεια.

Ας ἔλθουμε τώρα στὰ πούλερικά. Ὅα ἔχετε προσέξει ἴσως ὅτι μιά κόττα πού πλησιάζει κοντὰ σὲ μερικές ἄλλες, ἀκούει κι' ὅταν αὐτὲς εἰνε μεγαλύτερες, τίς κάνει νὰ φεύγουν ἀμέσως τρουαγμένες, καὶ τίς τσιμπάει με τὸ ράμφος της χωρίς ἐκείνες νὰ ποροπαθῶν ν' αὐνῶν.

Τὶ συμβαίνει λοιπόν; Ἡ κόττα πού πλησιάζει φαίνεται σὲ τίς ἄλλες ὡς ἕνα τεράστιο ζῶον. Τὸ ἴδιο θὰ συνέβαινε καὶ μ' αὐτὴ, ἂν ἐβλεπε μιά ἄλλη νὰ πλησιάζει. Γιατὶ τὸ μᾶτι της κόττας μεγαθύνει ἕνα ἀντικείμενο, ὅσο αὐτὸ ἐφύεται πὶὸ κοντὰ. Ἀντίθετα, τὸ βλέπει μικρότερο ἀπὸ ὅτι πραγματικά εἰνε, ὅσο αὐτὸ ἀπομακρύνεται. Γι' αὐτὸ, ἡ κόττα παίρνει ἐπιθετική στάσι ἀπέναντι σὲ μιά ἡ περισσότερες ἄλλες κόττες πού βρίσκονται λίγο μακριά. Ἀντίθετα, τρέχει νὰ φύγει ὅταν δῇ μιά ἄλλη νὰ πλησιάζει.

Ἡ μύγα, ἐξ ἄλλου, εἰνε μύγω. Δὲν διακρίνει καθόστὰ ἀντικείμενα πού βρίσκονται κοντὰ της. Δὲν βλέπει ἐπίσης τὸ ἐρυθρὸ γῶμα, ἐνῶ, ἀντίθετα, ξεχωρίζει ἀποχρώσεις πού βρίσκονται πέραν ἀπὸ τὸ ἴδιος καὶ πού εἰνε ὁλότελα ἀγνωστες σὲ μᾶς.

Ένα ἄλλο αξιοσημείωτο χαρακτηριστικό της μύγας εἰνε ὅτι βλέπει τὰ ἀντικείμενα, ὡς ἂν ἀποτελούνται ἀπὸ ἀναρίθμητα μικρὰ ἐξάνωμα. Γιατὶ τὸ μᾶτι της εἰνε ἕνα ἀληθινὸ μωσαϊκὸ ἀπὸ ἀναορίστα τέτοια ἐξάνωμα. Έτσι καὶ ἡ ὀπτική εἰκόνα πού σχηματίζεται μέσα σ' αὐτὸ τεμαχίζεται καὶ αὐτὴ σὲ ἐξάνωμα.

Ας περάσουμε τώρα στὰ ψάρια.

Αντίθετα με ὅτι πιστεύουμε συνήθως ἔχουν θαυμασιὰ ὁσφονσι καὶ ὄρασι. Οἱ ψαράδες πού ψαρεύουν με τὸ καλάμι ἀποφεύγουν νὰ καπνίζουν. Γιατὶ ἕνα ἐλάχιστο ποσὸν νικοτίνης περνάει στὸ δόλωμα καὶ κάνει τὰ ψάρια νὰ φεύγουν ἀμέσως ὡλὶν τὸ μυρσθῶν. Τὸ ἴδιο λεπτὴ εἰνε καὶ ἡ ὄρασίς των. Ὡστόσο, δὲν διακρίνουν τὸ ψαρά πού βρίσκεται πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τους, γιατί ἡ εἰκόνα του φτάνει παραμορφωμένη ὡς τὸ μᾶτι τους. Καὶ αὐτὸ οφείλεται, σὲ τὴ διάθλασι πού παθαίνουν μετὰ σὲ τὸ νερὸ οἱ ὀπτικές ἀκτίνες. Ἀν ἕνας ψαράς κατέβαινε ὡς τὴ μέση μέσα στὴ θάλασσα, τὰ ψάρια θὰ τὸν ἐβλεπαν μετὰ τέσσερα πόδια καὶ χωρίς κομ-μῶ. Ἀντίθετα, τὸ κεφάλι του θὰ τοὺς φανόταν ἐξωγκωμένο πρὸς τὸ μέρος τῶν αὐτιῶν καὶ συμπιεσμένο πρὸς τὰ ἑπᾶνω.

Τὰ ψάρια διακρίνουν ἐπίσης τὰ χρώματα. Ἀν στὴ θέσι ἕνος κόκκινου σκουληκιῦ περάσουμε στ' ἀγκιστρί μας ἕνα μικρὸ κόκκινο πανάκι, τὰ ψάρια θὰ ξεγελασθῶν καὶ θὰ τρέξουν ἀμέσως πρὸς τὰ ἐκεῖ.

Τὰ περισσότερα ἀπὸ τὰ θηλαστικά βλέπουν τὰ ἀντικείμενα πού μεγαλύτερα ἀπὸ ὅτι εἰνε πραγματικά. Αὐτὸ συμβαίνει π.χ. με τὸ λιοντάρι, τὴν τίγρη, τὸν ἐλέφαντα, τὸ ἄλογο καὶ τὸ βῶδι. Εἰνε πιθανὸν ἐπίσης ὅτι διακρί-

νουν μερικά τοῦλάχιστον ἀπὸ τὰ γῶματα.

Στὴ διάκρισι τῶν χρωμάτων, ὑπερτεροῦν ἀπὸ ὅλα τὰ ζῶα κι' ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο ἐπίσης, τὰ πούλια. Στὸ βασίλειό τους, τὸ πτέρωμα τῶν ἀσπενίκων εἰνε πειὸ πλούσιο καὶ πειὸ ὁμορφο. Καὶ ἀποτελεῖ ἕνα ἀπὸ τὰ τελεϊότερα στοιχεῖα της γοητείας, πού ἀσκοῦν πάνω στὰ θηλυκά.

Ο 'μπάρμπα - Σάμ

Ο 'Ο 'μπάρμπα - Σάμ, θηλυκή προσωποποίηση της 'Αμερικής, ήταν ένα πρόσωπο που ὑπῆρχε στην πραγματικότητα. 'Ονομαζόταν Σάμουελ Ουίλσον κι' ἐμπορευόταν ἀλατισμένο κοάας. Στὴν πόλι του, τὸν ἤεσαν ὅλοι με τὸ παρατσούκλι 'μπάρμπα - Σάμ' καὶ γελοῦσαν με τίς παραξένιες του στοὺς τρόπους καὶ σὲ νῦτισμο. Κατὰ τὸν πόλεμο τῶν 'Ηνωμ. Πολιτειῶν ἐναντίον της 'Αγγλίας (1821), πούλησε μιά μεγάλη ποσότητα κραάτος σὲν 'Αμερικανική 'Επιμελητεία. Οἱ κᾶσες πού τὸν περιείχαν, εἰχαν γεωμμένα πάνω τους δυὸ μεγάλα μαύρα ψηφία: «U. S.», τὰ ἀρχικά δηλαδή τῶν λέξεων «Ἡνωμένα Πολιτεῖαι». Τὰ ἴδια ὅως ἀρχικά στοιχεῖα εἰνε καὶ τὸ ὄνομα 'μπάρμπα - Σάμ, καὶ γι' αὐτὸ ὅλοι διάβαζαν ἐστὶ τὰ δυὸ ψηφία. Γιὰ νὰ λείψω λοιπόν σὲ ἐξῆς αὐτὴ ἡ σύγχισι, πᾶνω σὲ τίς στολές τοῦ καινούργιου στρατοῦ ποροστέθη καὶ τὸ Α' ('Αμερική).

Κι' ἐστὶ σχηματίσθηκαν τὰ τρία γράμματα U. S. A., πούιν-ναι προσωπίσματα.

Οἱ ἄνθρωποφάγοι ΚΑΡΧΑΡΙΕΣ

Και οἱ «πιλότοι» τους

Υπάρχει ἡ γενική ἐντύπωση ὅτι ὅλοι ἀνεξαιρέτως οἱ καρχαρίες εἰνε ἄνθρωποφάγοι. Ἡ ἀλήθεια εἰνε ὅμως ὅτι μόνον ὅσοι ζοῦν κοντὰ σὲς ἀκτές, ἔχουν αὐτὸ... ἑλάττωμα! Στὸ ἀνοιγτὸ πέλαγος, συνέβη συχνὰ νὰ πέσουν ναῦτες ἡ ἐπιβάτες ἀπὸ διάφορα πλοῖα καὶ νὰ μὴ τοὺς πειράξουν καθόλου οἱ καρχαρίες, πού ἀκολουθοῦσαν τὸ σκάφος, γιὰ νὰ νᾶσουν τὰ ἀπορριμματα της κουζίνας καὶ τὰ στυμψία ἀκούη πού πετοῦσαν στὴ θάλασσα οἱ ναῦτες.

Τὰ εἶδη τῶν καρχαρίων εἰνε πολλὰ καὶ σφοδρισμένα σ' ὅλες σχεδὸν τίς θάλασσες τοῦ κόσμου, ἀκόμη καὶ στὸ Βόρειο Πάγωμένο Ὠκεανό. Συνήθως ὅμως προτιμῶν τίς θερμὲς περιοχές. Τὸ μέγεθός τους ποικίλλει ἀπὸ 1½ μέτρο ὡς 15 μέτρα. Τόσο οἱ πολλοὶ μικροὶ ὅσο κι' οἱ πολὺ μεγάλοι (τοῦ εἶδους «καρχαρίας - φάληνα») δὲν πειράζουν τὸν ἄνθρωπο.

Οἱ ἄνθρωποφάγοι καρχαρίες μποροῦν νὰ ἐμφανισθῶν ἐσφιν-κά σὲ μέρη ὅπου δὲν εἰχαν ἔναφανῆ ποτὲ. Ένα καλοκαίρι, μιά πλάξ κοντὰ στὴ Ν. Ὠρόκη ἦταν ἀσφυκτικῶς γεμάτη ἀπὸ λουόμενους. Έξαφνα ὅλος ἐκείνος ὁ κόσμος κυριεύθηκε ἀπὸ πανικό κι' ἡ πλάξ ἐσημῶθηκε σὲ λίγα λεπτά.

Τὶ εἰχε συμβῆ; Δυὸ λουόμενοι εἰχαν πέσει θύματα καρχαρίων, πού ἐμφανίζονταν γιὰ πρώτη φορὰ σ' αὐτὴ τὴν περιοχή. Ἡ κοινή γνώμη τρουοκατήθηκε. Έγιναν ἐρευνες σὲ μεγάλη ἀκτίνα ἀπὸ ἐξωπλισμένα πλοῖα, ἀλλὰ τὰ θάλασσα τέρατα δὲν βρέθηκαν πούθεν. Εἰχαν ἴσως ἔναγυρίσει στὴ θάλασσα τὸν 'Αντιλλῶν ἀπ' ὅπου ποροεχόντουσαν.

Οἱ καρχαρίες πού ὑπάρχουν μόνιμα στὰ νερά της Ν. Ὠρόκης, ἀνήκουν σὲ τὸ εἶδος τῶν νᾶνων κι' εἰνε τελείως ἀκίνδυνοι.

Ένα ἀνάλογο περιστατικό συνέβη στὸν κόλπο τοῦ Σίδνεϋ. Κι' ἐκεῖ ἐπίσης δὲν εἰχαν φανῆ ποτὲ καρχαρίες, ἀφ' ὅτου ὑπάρχει ἡ ἀυστραλιανὴ αὐτὴ πόλις. Μιά μέρα ὅμως, ἐνῶ γινόντουσαν κολυμβητικὰ ἀγῶνες, μετὴν εὐκαιρία της ἐπῆσις ἐορτῆς μιάς μεγάλης ναυτικής λέσσης, φάνηκε ἔξαφνα στὴν ἐπιφάνεια τὸ τριγωνικὸ πτερύγιο της πλάτης ἕνος καρχαρίου. Οἱ ἀμέτρητοι θεαταὶ ἐβδαν τίς φωνές. Ο 'πρωταθλητὴς τῶν 2 μιλίων — ὁ καλύτερος κολυμβητὴς της Αυστραλίας — κατὰλαβε τὸν κίνδυνον καὶ διπλάσιασε τὴν ταχύτητά του. Χαμένος κόπος!... Τὸ τέρας τοῦκοῦε τὸ ἕνα πόδι!

Απὸ τότε, οἱ καρχαρίες ἐμείναν στὰ νερά τοῦ Σίδνεϋ. Καὶ τὸ κυνήγι τους ἐγίνε μιά

ἀνθηρὴ βιομηχανία, γιατί εἰνε περιζήτητο τὸ δέμα τους. Ένα τοπικὸ ἐργοστάσιο κατεργάζεται κάθε γόννο τὰ δέματα ἐκατοντάδων καρχαρίων, πού στέλνονται κατόπιν στὴν Εὐρώπη.

Στὴν πλάξ τοῦ Καρσάκς, της πρωτεύουσας της Βενεζουέλας, εἰνε τόσο ἀσφονοὶ οἱ καρχαρίες, ὥστε τὸ μέρος ὅπου παῖρνουν τὸ μπάνιο τους οἱ λουόμενοι, περικλείεται ἀπ' τίς τοεῖς πλευρές με πυκνὰ κάγκελα. πού κρατοῦν ἀπ' ἔξω τὰ τέρατα: Ἀν ὡστόσο κάποιος ἀπορροσέτος, κουρασμένος ἀπ' τὸ κολυμπι, πιασθῇ ἀπὸ ἕνα κάγκελο γιὰ νὰ ξεκουραστῇ, δὲν ἀποκλείεται νὰ γᾶση, τὰ δαχτύλα του, ἀπ' τοὺς καρχαρίες πού πηγαίνονται ἀπ' ἔξω, μαγισμένοι γιὰ τὴν... ἐκλεκτὴ τροφή πού τοὺς ξεφεύγει!

Γύρω ἀπ' τοὺς καρχαρίες, κολυμπῶν συνήθως κατὶ μικρὸς τεμαχὺς ψάρια, πού ἔχουν ἐπονομασθῇ «πιλότοι». Ἡ ὄνομασία αὐτὴ τοὺς εἰνε ὁδοὶ γιὰ τίς λέγεται ὅτι οδηγῶν τοὺς καρχαρίες, ἐνῶ συγχρόνως εἰνε τὰ παροστάσι τους.

Ἡ Φύσις τὰ ἔχει ποροικίσει μετὰ κατὶ «δίσκου»-Βεντοῦζος πού βρίσκονται στὸ πᾶνω μέρος τοῦ κεφαλίου τους. Μ' αὐτοὺς μποροῦν νὰ προσκολληθῶν σὲ κάθε πρᾶγμα πού ἐπιπλεῖ, ἴδιως δὲ στὸ λαμὸ καὶ στὰ πλευρά τῶν καρχαρίων πού νοποισιοποῦν ὡς... μεταφορικά μέσα. Δὲν ἐξοκλῶν δὲ ἀπὸ κεῖ, παρὰ μόνον γιὰ νὰ σιχτοῦν πάνω σὲ κάθε ὑπόλειμμα τροφῆς πού θὰ ἐξφύνη ἀπ' τὸ στόμα τοῦ καρχαρίου.

Εἰνε τόση ἡ δύναμις της προσκολλησῆς των, ὥστε, ἂν κολλήσουν στὰ τοιχώματα ἕνος μεγάλου κουβά γεμάτου νεοῦ βάρους 20 κιλῶν, κι' ἐπειτα τὰ πιάση κανεῖ ἀπ' τὴν οὐρά καὶ τὰ σηκώση ψηλά, ἀνασηκῶνται μαζί κι' ὁ κουβάς!

Μιά ἄλλη παράξενη ἰδιότης τῶν ψαρίων αὐτῶν εἰνε ὅτι, ὅταν βρεθῶν ἔξω ἀπ' τὴ θάλασσα, βγάζουν μιά μικρὴ μεταλλική φωνή — πρᾶγμα πού ἀποδεικνύει ὅτι δὲν εἰνε βουβὸ ὅλοι οἱ κατῳκοὶ τῶν θαλάσσαν!

ΒΙΚΤΟΡ ΦΟΡΜΠΕΝ

Ένας συγκριτικὸς πίναξ της ταχύτητος

Τὸ φῶς μέσα σὲ δέκα πύα 1.079.265.600 χιλιομ. τὴν ὥρα, Ἠλεκτρικὸν ρεύμα 648.000.000 χιλιομ. τὴν ὥρα.

Ταχύτης της περιστροφῆς της γῆς γύρω ἀπὸ τὸν ἥλιο 109.620 χιλιομ. τὴν ὥρα.

Ταχύτης τοῦ ἥχου μέσα στὴν ἀτμόσφαιρα 1.200 χιλιομ. τὴν ὥρα.

Ταχύτης ἀεροπλάνων 1.000 χιλιομ. τὴν ὥρα (περίπου).

Ταχύτης τοῦ κελιδιονιῦ 165 χιλιομ. τὴν ὥρα.

Ταχύτης τοῦ αἵτος 110 χιλιομ. τὴν ὥρα.

Ταχύτης ἐνὸς καλοῦ ἵππου 70 χιλιομ. τὴν ὥρα.

Ταχύτης τοῦ ἀνθρώπου με βάσιν τὴν ταχύτητα σὲ δρόμο τῶν 100 μέτρων 35 χιλιομ. τὴν ὥρα.

Ταχύτης τοῦ σαλίνγκου 0.005 χιλιομ. τὴν ὥρα.

Ένα ΡΕΚΟΡ ΤΑΧΥΤΗΤΟΣ!

Ένα ταχυδρομικὸ ἐλικόπτερο πλησιάζει ἐσχάτως στὴν προκυμαία της Νέας Ὠρόκης καὶ παρελάθε ἕνα δέμα γιὰ τὴν βοσῶνι ἀπὸ μιά Ἀμερικανίδα πού ἐπρόκειτο τὴ στιγμή ἐκείνη νὰ ἐπιβιβασθῇ σ' ἕνα υπερκαθέριο πού ἐφευγε γιὰ τὴν Εὐρώπη. Τὸ γεγονός αὐτὸ ἀποτελεῖ ἕνα κατὰ τὴν ὁπτική των ταχυδρομικῶν ὑπερρεσιῶν!

Ένα μέγαρο γιὰ φαντάσματα

Η περίεργη διχθήκη της κυρίας Βιντσεστερ

Ένα ἀπὸ τὰ μοιραῖα ὀνόματα της ἀνθρωπότητος, εἰνε τῶν Βιντσεστερ. Γιατὶ ἕνας ἀπὸ τοὺς Βιντσεστερ ἦταν ὁ ἐφευρέτης της περίεργης αὐτῆς καρχαρίνης πού φέρεται τὸ ὄνομα του. Χιλιάδες χιλιάδων ἀνθρώπων ὑπάρξουν πληρωσαν με τὸ αἷμα τους αὐτὴ τὴν ἐφεύρησι τῶ καιρῶ ἐκείνῳ.

Ἀν ἔλειπε, ὁ πόλεμος μετὰ τῶν ἀνθρώπων δὲν θὰ εἰχε σταματήσει. Ἀλλὰ τὰ θύματα θὰ ἦσαν πολὺ λιγώτερα...

Αὐτὲς οἱ σκέψεις δηλητηρίασαν ὅλη τὴ ζωὴ της κυρίας 'Εσθῆρ Βιντσεστερ, συζύγου τοῦ γυνιῦ τοῦ ἐφευρέτου. Ὁ ἄνδρας της τὴν ἐλάτρευε. Κι' ἦσαν τόσο πλούσιοι, πού θὰ ὑπορούσαν νὰ ἔχουν ὅτι ἐπιθυμοῦσαν. Ὡστόσο, μέρα μετὰ τὴ μέρα, οἱ δυὸ συζυγοὶ βυθίζόντουσαν στὴν πὶὸ μαύρη μελαγχολία. Πρῶτος πέθανε ὁ θωμάς Βιντσεστερ. Ἡ συζυγὸς του ἔζησε ἄλλα ἐνδεκα χρόνια.

Τὰ ἐνδεκα αὐτὰ χρόνια τὰ πέρασε μέσα σὲ μιά ἐπαυλί, πού ἐκτίσε σὲ Σᾶν Ζοζὲ της Καλιφορνίας. Ἐπῆταξε μόνη της τὰ σκεδῖα της καὶ οἱ ἀρχιτέκτονες καὶ οἱ μηχανικοὶ δὲν ἔκαμαν τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ τὰ ἐκτελέσουν.

Ἡ ἐπαυλις αὐτὴ περιλαμβάνει 160 δωμάτια. Εἰνε γεμάτη ἀπὸ κρύπτες, ἀπὸ σκοτεινοὺς διαδρόμους, ἀπὸ ὑπογείους θαλάμους... Ὡστόσο, δὲν της λείπει καμμία ἀπὸ τίς σύγχρονες ἀνάσεις: πολυτελεῖς λουτράρες, πισίνες, αἶθουσες σπορ καὶ παιχνιδιῦ, μπάρα κτλ. Καμπάνες, σειρήνες καὶ γκόνγκες εἰνε τοποθετημένα σὲ διάφορες γωνίες.

Κανείς δὲν μποροῦσε νὰ μαντέψῃ γιὰ ποῖο λόγὸ ἡ κυρία Βιντσεστερ εἰχε δώσει αὐτὴ τὴν περίεργη διαρρύθμισι στὴν ἐπαυλί της. Τὸ μυστήριο λύθηκε ὅταν ἀνοίχθηκε ἡ διχθήκη της.

«Τὸ σπῖτι αὐτὸ, ἐγγραφε, θὰ παραμείνῃ ὡς κατοικία τῶν φαντασμάτων, πού με συνῶνδευαν κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια της ζωῆς μου. Εἰνε ἀναρίθμητα, ἀνήκουν σ' ὅλες τίς φυλές τοῦ κόσμου καὶ εἰνε νέοι, γέροι, γυναῖκες καὶ παῖδια... Ὁ θεὸς ἂν ἀναπαύσῃ τίς ψυχές τους, ὁρῶντις ὥστε νὰ μὴν τοὺς λείψι τίποτε, γιὰ νὰ μποροῦν νὰ διασκεδάζουν καὶ νὰ περνούν εὐχάριστα τὸν καιρὸ τους. Τὸ σπῖτι μου θὰ μείνῃ κλειστὸ 7 χρόνια μετὰ τὸ θάνατό μου. Ἐπειτα ἀπὸ αὐτὴ τὴν προθεσμία, οἱ ἐκτελεσταὶ της διαθήκης μου θὰ μποροῦν νὰ τὰ ἀνοίγουν δυὸ φορές τὸ χρόνο, γιὰ νὰ τὸ τακτοποιῶν καὶ νὰ βλέπουν μήπως λείπει τίποτε ἀπὸ τὰ ἀναγκαῖα μου φαντάσματα».

Τὸ σπῖτι αὐτὸ ἀνοίχθηκε γιὰ πρώτη φορὰ τὸ 1944. Καὶ οἱ ἐπισκεπταὶ μπόρεσαν τότε ν' ἀνιχνεύσουν τὸ δέμα της 'Εσθῆρ Βιντσεστερ κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια της ζωῆς της.

Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι, σιγὰ-σιγὰ, τὴν εἰχαν ἐγκαταλείψει ὅλοι οἱ ὑπορέται της, γιατί κανεῖς δὲν τολμοῦσε πᾶ νὰ μείνῃ μέσα σ' αὐτὸ τὸ σπῖτι ὅπου ἀκούγονταν τὴ νύχτα μυστηριώδεις θόρυβοι, βηματισμοὶ καὶ σπαρακτικές κραυγές...

Διάφορες σημειώσεις με μολύβι πάνω στοὺς τοίχους δείχνουν πῶς ἡ κυρία Βιντσεστερ περνοῦσε νύχτες τρούμου γιὰ νὰ ἀγωνιάσει. Ἀλλῶστε, θάπρεπε νάχη ἀτοαλένια νεύρα γιὰ νὰ μπορῇ νὰ κυκλοφορῇ μέσα σ' αὐτὸ τὸ χάος τῶν μυστηριῶδων διαδρόμων καὶ τῶν κρυψῶν, χωρὶς νὰ νιώσῃ τὸ αἷμα νὰ παγώνῃ σὲς φλέβες της.

Ὡστόσο, δὲν ἀποφάσισε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ σπῖτι αὐτὸ. Γιατὶ πίστευε πῶς ἡ ζωὴ της ἀνῆκε στὰ φαντάσματα ἐκείνων πού σκοτώθηκαν με καρχαρίνες Βιντσεστερ καὶ ὅτι ἐπῆρπε νὰ κάνει τὰ πάντα γιὰ νὰ τὰ εὐχαριστήσῃ.

Τελευταῖα, ἡ πόλις τοῦ Σᾶν Ζοζὲ σκέφθηκε νὰ χρησιμοποῖη αὐτὸ τὸ τεράστιο σπῖτι γιὰ νοσοκομεῖο. Ἀλλὰ μ' ὅλο πού πρόσφερε ὑπερόγκους νοσοκομείους δὲν κατάρθωσε νὰ ὀρθῇ ἕνα γινάσιον, οὔτε ἕνα νοσοκομεῖο πού νὰ θέλουν νὰ ὑπὲρστησουν ἐκεῖ.

Έτσι, ἡ ἐπιθυμία της κυρίας Βιντσεστερ θὰ παραμείνῃ οὐραστή. Καὶ τὸ πελῶριο αὐτὸ σπῖτι θὰ ἐξοκλῶνται ὡς εἰνε πάντα κατοικία τῶν φαντασμάτων, πού θὰ σερατίζουν τίς νύχτες μέσα σὲς αἶθουσες καὶ τοὺς διαδρόμους του...

Γιὰ κάθε γυναῖκα

Η μέθοδός μας δίνει θάρρος

Όταν ἀρχίζει κανεῖς νὰ ἐξασκή τὸ ἐπάγγελμά σου, παρὰ τίς ἀποδείξεις καὶ τὴν κατάρτησι πού ἀπέρχεται σὲ εἶδος του, στὴν τέχνη του, στὸ ἐπάγγελμα πού πρόκειται ν' ἀκολουθήσῃ, συναντᾷ ἐν τούτοις δυσκολίες στὴν ἐφαρμογή, στὴν ἐξάσκησι δηλαδή τοῦ ἐπαγγέλματός του. Πολλές φορές ἐκεῖ ἀπορίες, φοβᾶται νὰ ἐφαρμόσῃ κατὰ πού θεωρητικὰ μόνον ἡ ἀτέλως ἐμᾶς.

Διερωτάται, ἂν κάνοντάς τὸ ἔτσι ἡ ἀλλοίως, θὰ ἐπιτύχῃ; Φοβᾶται...

Αὐτὸ λέγεται ἀτέλως σπουδῆ. Ἡ ἀτέλως σπουδῆ κόβει τὸ κουράγιο κάθε ἀνθρώπου, κάθε γυναίκας πού βρίσκεται στὰ πρῶτα δῆματα τοῦ ἐπαγγέλματός της.

Ένα κορίτσι, μιά γυναῖκα πού σπούδασε στὰ ἐργαστήριά μας δὲν δυσκολεύεται ποτὲ σὲ τίποτε.

Διήγηση Τρόμου

Το τέρας

—Για τα παλιά σπίτια του Τέμπλου στο Λονδίνο υπάρχει μια παράδοση πως στο καθεύον απ' αυτά βγαίνει κι ένα φάντασμα. Μου έλεγε η Σέσιλ ενώ παίρναμε τον καφέ μας στο κοπνιστήριο. Είπε οί ψυχές των πεθαμένων, συνεχώς, που παραπονούνται για τις αδικίες που τους έκαναν στη ζωή. Ήπιότες που σκοτώθηκαν σε μονομαχίες φαντάσματα τα γυναίκα που έπνιξαν τα παιδιά τους ψυχές κολασμένες που δεν βρίσκουν ησυχία.

—Ώστε και στο σπίτι σας υπάρχουν φαντάσματα, άραυοι κατοικείτε και οεις στο Τέμπλ της είπα χαμογελώντας.

—Υπήρχε ένα κι' εδώ φυσικά, μου απάντησε. Μας το είπαν όταν νοίκιασαμε το σπίτι. Υπήρχε μάλιστα διάδοσις, ότι ήταν ένα τρομερό τέρας, το δικό μας φάντασμα. Πολλοί γείτονες το είχαν δει. Άλλα ο σύζυγός μου δεν πίστευε ο' αυτές τις φλυαρίες. Ήταν τόσο απασχολημένος με τις δουλειές του που δεν είχε καιρό ν' ακούει τέτοια πράγματα. Έλεγε πως ελ' αυτά ήταν ιστορίες διαφόρων τρελλών.

Κατά το διάστημα των τριών πρώτων εβδομάδων, που εγκαταστάθηκαν στο σπίτι, δεν είδα τίποτα. Κι' αρχισα — δεν ρας το κρύβω — ν' απογοητευομαι. Ποθούσα να δω ένα φάντασμα...

Κι' ο πόθος μου εκπληρώθηκε. Μια νύχτα είδα ένα φάντασμα. Και φοβήθηκα. Ω! ναί, αισθάνθηκα έναν τρομερό φόβο. Ήταν μια νύχτα του Ιουνίου υπέροχη, φεγγαρόλουπη. Αυτή την εποχή το Λονδίνο οι νύχτες δεν είναι τόσο ομίχλωδες, έχουν κάποιο φως, κλειμένο θαρρείς, από την αυγή. Ήταν, μια μετά τα μεσάνυχτα. Ο άντρας μου δεν είχε επιστρέψει ακόμα. Μ' έπιασε ένα φάντασμα, τον κήρυ. Σε μια γωνιά υπάρχει ένα πα-

λινό πινάκι το οποίο μένει ακροαυοποίητο από έναν αιώνα. Εκεί είδα το φάντασμα καθισμένο πάνω στο πινάκι. Είχα προχωρήσει πολύ κοντά του, δίχως να το καταλάβω. Το άγγιζα σχεδόν. Ω, εκείνα τα φοβικά μάτια του χωρίς βλέφαρα, ρίβες, χωρίς βλέφαρα σχεδόν!... Το πρόσωπό του ήταν μια ολόκληρη πληγή. Η μύτη του έλειπε.

Αρχισα να τρέχω κατατρεμμένη. Δεν ξέρω κι' εγώ πως είχα το κουράγιο ν' ανέβω τη σκάλα. Όταν γύρισε ο άντρας μου με βρήκε οχεδόν λιποθυμισμένη. Παραμιλούσα: «Το είδα! Το είδα!» του έλεγα. «Εκείνος απέδωσε το πρᾶγμα σε νευρική υπερδιέγερση, στη φαντασία μου.

«Όστόσο την άλλη μέρα με πήρε και πήγαμε σε μια εδοχή. Μείναμε τρεις μέρες και πάλι γυρίσαμε σπίτι. Το θράδυ πήγαμε στο θέατρο και τα μεσάνυχτα όπως α-νεβάζουμε τη σκάλα, σταμάτησα απότομα και φώναξα στον άνδρα μου: «Άκουσε. Κάποιος κατεβαίνει!...»

Η σκάλα δεν φωτιζόταν καλά. Ο σύζυγός μου μ' έσφιξε κοντά του και μου είπε: «Μην λες ανοησίες». Σαφνικά όμως σταμάτησε και μουσφίξε το χέρι. Στο κεφαλόκαλο παρουσιάστηκε το φάντασμα που είχα δει πρό ολίγων ημερών. Μας έριξε ένα βλέμμα κι' έτρεξε να φύγει.

Ο σύζυγός μου είχε γενναίος, όπως σας είπα. Όρμητος λοιπόν πίσω από το φάντασμα, το πρότρεψε και του κατέφερε μια δυνατή γροθιά στο κεφάλι. Είδα τότε με φρίκη το φάντασμα να σωριάζεται κάτω θογγώντας.

Μόλις κρατίσθουν στα πόδια μου. Νόμισα πως θα πεθάνω από τρόμο. Σαφνικά ακούστηκε μια φωνή ικετευτική:

—Σας παρακαλώ! Μή φοβάζεστε, μην καλέσετε σε βοήθεια. Μην κάνετε θόρυβο...

Το φάντασμα ήταν ένας άνθρωπος με σάρκες και όστα. —Ποιος είσαι σύ; ρώτησε ο σύζυγός μου. Διαρρήκτης; Κκοκούνας;

—Όχι, όχι, δεν είμαι κακοποιός. —Τότε... τι θέλεις εδώ μέσα; —Κρύβεσαι; Γιατί;

—Τότε το παράξενο εκείνο τέρας σήκωσε το χέρι του κι' έδειξε το άποτροπισμένο κα παραμορφωμένο πρόσωπό του.

—Δεν φοβάμαι κανένα, είπε. Δεν είμαι κακοποιός. Κρύβεσαι, απλώς, οστάτα. Εδώ και δέκα χρόνια μέσα σ' αυτό το σπίτι, κι' δεν βγαίνω παρά μονάχα τη νύχτα για να μη

δείχνω το πρόσωπό μου. —Κάποτε σ' ένα σκαλί, έσκυψε το πρόσωπό του, το έκρυψε ανάμεσα στις παλάμες του και συνέχισε:

—Πρό δέκα ετών ή οι κογένειά μου με θεωρεί νεκρό. Είμαι ο Λόρδος Ράιτον. Ναι, κύριε, είμαι ο Λόρδος Ράιτον. Τότε... πρό 10 ετών, έχασα σε μια έβδομάδα το πιο αγαπημένο μου πρόσωπο, τη γυναίκα μου. Θέλησα τότε να φύγω από την Άγγλία. Πήγα στην Αφρική. Κι' εκεί έπαθα κάτι τρομερό. Προσεβλήθη από λέπρα! Γύρισα άμέσως στο Λονδίνο, αλλά δεν υπήρχε ελπίδα θεραπείας. Το πρόσωπό μου ήταν φρικτά παραμορφωμένο. Στο μέρος της μύτης μου υπήρχε μια τρύπα!... Τι φρίκη!... Δεν μπορούσα να παρουσιασθώ πια πουθενά μ' ένα τέτοιο πρόσωπο. Και κατέφυγα εδώ. Το σπίτι μου αυτό, που προλήθηκε άργότερα, δεν είχε ακόμα ένοικιαστή και κρυφτάκα σ' ένα μυστικό υπόγειο, που συγκοινωνεί και με το σπίτι και με τον κήπο. Κανείς άλλος από μένα δεν ήξερε την ύπαρξή του υπογείου αυτού. Τοποθέτησα ένα κρεβάτάκι, δυό απαραίτητα έπιπλα κι' έφωτισάθηκα με ώριμενα τράφικα. Κάθε βδομάδα άφού τυλίξω καλά το πρόσωπό μου βγαίνω κι' εφοδιάζομαι με νέα τρόφιμα. Άλλα το κακό προχώρησε τώρα τελευταία. Τη τρομερή άρρωστεια μου μούφαγε τις σάρκες... Με συγχωρείτε κύριε, δεν είχα σκοπό να σας ένοχλήσω.

Πραγματικά το πρόσωπό του άνδρου αυτού ήταν φρικτά άνατριχιαστικό.

Τόν λυπηθήκαμε. Και τόν άφισαμε να ξαναγυρίσει στο υπόγειό του. Σε λίγες μέρες όμως θρήνηκε στην όχθη του Ταμέζεως πνιγμένος. Ο άτυχος, ο τρανικός Λόρδος είχε αυτοκτονήσει. Τερμάτισε έτσι τη ελπίσθη ζωή του...

Και δεν ξαναείδατε το φάντασμα του στο σπίτι σας; ρώτησα τη Σέσιλ.

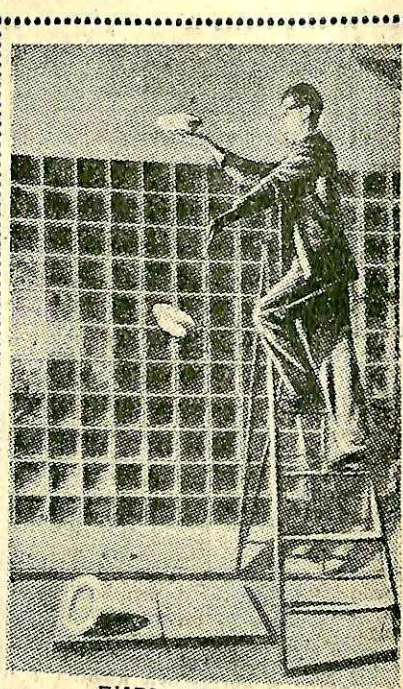
—Όχι, μου απάντησε συκινημένη. Μα θα προτιμούσα να ήταν ένα αληθινό φάντασμα ο τρομερός ο άνατριχιαστικός λεπρός Λόρδος που άντικρυς έκείνη τη νύχτα.

ΣΗΟΥΑΡ ΝΤΑΝΟΥ'ΙΝ

Καλλίτερο απ' το ναύβελ

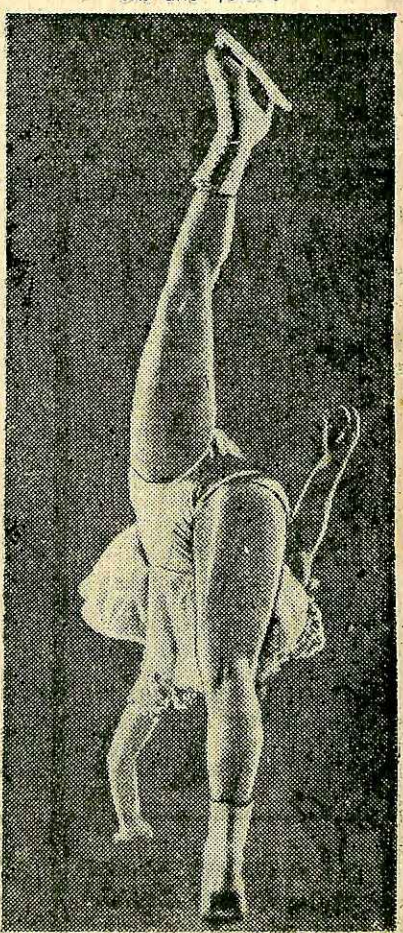
Ένας νέος Άγγλος χημικός παρασκεύασε μια καινούρια πλαστική ουσία, το «τερυλενιον», που είναι καλύτερο (ναύλον) για κάλτσες, υφάσματα, κλπ. Μια κλωστή απ' αυτή την ουσία μπορεί να τεντωθί τόσο που ν' αποκτάση πενταπλάσιο μήκος, χωρίς να σπάση. Πλένεται, σιδερώνεται και δεν αλλοιώνεται, καθόλου απ' την υγρασία, τις διάφορες χημικές ουσίες ή τους μικροοργανισμούς. Πρόκειται άρα να εκτοπισθί το «ναύλον» απ' τη νέα αυτή ουσία;

Κατά της φυματίωσης «Αναγγέλλεται απ' την Αμερική ότι ο κορτικός γιατρος δόκτωρ Λαφοντ Μάρσκι άνακάλυψε ένα νέο φάρμακο κατά της φυματίωσης, θυσμένο από ψοφισμένα παράσιτα φυτά της Καλιφορνίας. Το δοκίμασε σ' έπιτυχή σε πειραματόζωα, τώρα δε πρόκειται να το δώσει και σε ανθρώπους.

ΠΙΑΤΑ ΑΠΟ ΓΥΑΛΙ

Οι Αμερικανοί επιστήμονες έρευναν εσχάτως τον τρόπο να φτιάχνουν πιάτα από γυαλί τελείως άθρουστα! Τα πιάτα αυτά απ' όσο ψηλά κι' αν πέσουν, όχι μόνο δεν σπάνε, αλλά ανατινάζονται σαν να είναι φτιαγμένα από καουτσούκ, κι' όχι από γυαλί!

ΜΙΑ ΠΡΩΤΑΘΛΗΤΡΙΑ ΤΗΣ ΠΑΓΟΔΡΟΜΙΑΣ

Η Βέρα Λάρσεν πρωταθλήτρια της Δανίας στην παγοδρομία, τελειώνει πάντα τις άθλοδραματικές επιδείξεις της μ' ένα απότομο φρενάρισμα και μια εκπληκτική άνωφυση του άριστερου ποδιού της.

Οι ηρωίδες της Σοφιστίας

ακαρ.να

—Αχ, κυρία Τούλα μου, οδλα καλά, αλλά δεν μπορώ να βλέπω τράπουλες, χαρτιά. Μερακλώνω!

—Γιατί, καλέ Έφταλία μου; —Γιατί θυμώμαι μία φύλαδα μου, την Ίωάννα του Κακάρη, που ή άμορφιά της κι' ή άγάπη της ήτανε βασανιστήριο για τα παλληκάρια της Σμύρνης. Ήτανε σοφά λέω ή Έρεοταπό!

Κι' ή Έφταλία με μελοδραματικό ύφος συνέχισε:

—Καθούσαντε τότες πλάι στη Κουρ-μουλήδεας, καράϊ στο καπέλο της Κουφουδάδεας.

Μα, έγω, Έφταλία μου, δεν τα ξέρω αυτά.

—Ήέο! πιά! Για να σου δώσω να καταλάβεις, υπερελίζω, καλέ, πούτανε του Πασκάλη το σκολείο, σαν πήγαμε για το Σπανού το φούρνο, το ντουρακλίδικο. Μιά μέρα λοιπόν, θυμούμαι, πήγε σπινιά στο γιάδουκλό της — έναν πλούσιο τσελέμπη που τ' είχε αλόγατα, κότσα, καρρότσες, μουλικά και τσιφλίκια στ' όμοια της — πως ή Ίωάννα είχε ιταλοθέρια και σεβέντα μ' ένα μοναχογιώ, όμορφοναίδο κι' ήτανε λείω λωλή και παλαστή. Πραγματικός το ίδιο βράδυ παραφώλαξε ο τσελέμπης και τόν πρότρεξε μέσα στο σπίτι της. Σαν άγριο θείο χυμύξε άπάνω του κι' άρχισε τσοι τσοιολιές. Τό φινάλε ήτανε να μη στή μέση ή Κακαρίνα, να πληγωθί στο μπράτσο και να τρέξη φουτάντα τόν αίμα απ' την πληγή της. Άμέσως πήρανε χαμπάρι απ' τόν καρακόλι οί τσαντάρμες κι' ήρθανε και κάνανε μπλόκο. Τότε βλέπεις ήτανε διασάκι. Όποιον πιάναμε με όπλο είχε στρατοβείο και τσιφλίκιο! Έγώ πάντα συντρέχτη και κουρατίζοσα την ξάπλωσα στο κρεβάτι της, τόν ήδεσα την πληγή και σιγύρισα λίγο το σπίτι, γιατί είχε βλέπει ένα άσκημο φυσικό, ήπαιζε τζόγο κι' ύστερα σκορπούσε κάτω την τράπουλα.

—Άς καπ! φωνάζανε απ' έξω οι ζαπτιέδες και μουγκρίζανε, άφρίζανε σαν ζώδια και κλωτούσανε την δώπορτα.

Έγώ άναπνιχί δεν ήθερνα απ' τόν φόβο μου. Ο τσελέμπης άκούει τα χτυπήματα, ρίχνει μία άγρια ματιά στην πόρτα και μία στο παλληκάρια και τόν λέει:

—Βρε... χαζιρέφου. Ένας απ' τσοι δύο μας θα βγί ν' αίνι «τεσλμί». Και για να μη μου πής πως θέλω να «πωφελθώ» — είμαι μωρή άνταρης — θα παίξουμε με ίσια άτού! Καθένας θα πάρη απ' αυτή την τράπουλα ένα χαρτί, κι' όποιος τραβήξή τόν πιο μεγάλο θα παραδοθί σ' όσοι πολιτίσεις.

Τό καυμένο το παιδί ήτανε πάντα τυχερός και μπριτζής στο τζόγο. «Άπλωσε λοιπόν το χέρι του, ήψαξε να δει μιν είνε σημαδεμένη ή τράπουλα και έπτε:

—Δέχομαι. —Ο τσελέμπης άνακάτεψε την τράπουλα, τραβήξε ένα χαρτί και τ' άναποδούρισε. Ήτανε τόν έξη μαστούιν.

Τραβήξε έπειτα και τόν παιδί. Άλλα μόλις άναποδούρισε τόν χαρτί του, τόν τσαλάκωσε μέσα στη φούχτα του κι' έγινε τσιτρινός σαν τόν φλουρί.

Ήτανε τόν έφτα κούπα.

Η τύχη του γύρισε τσοι πλάτες. Γύρισε κι' αυτός τσοι δικές του, ήρριξε γύρω μία ματιά οδλο παράπονο, ήκανε τόν σταυρό του, άνοιξε και παραδόθηκε σ' όσοι Τούρκους.

Την άλλη μέρα, πήγα πάλι να κώνο ρεμέντα και γιαντίμι της Κακαρίνας. Κι' όταν, για μία στιγμή, τ' έδωκα την τράπουλα που μου γύρεψε, τόν χέρι μου ήπιασε ένα τσαλακωμένο χαρτί. Ήτανε εκείνο που τραβήξει ο νέος, κι' όπως τόν υπάδα ήμπαζε τόν άγριοφανάρες.

—Γιατί, καλέ Έφταλία μου; —Γιατί, κυρία Τούλα μου, δεν ήτανε έφτα κούπα αλλά τόν έξη κούπα! Τόν παραπάνω σημάδι ποχίε τόν χαρτί, ήτανε μία σταλαματιά αίμα! Ίωάννα στο κρεβάτι της, ήπαιζε πάλι τόν έξη κούπα με τόν σταλαματιά απ' τόν αίμα της και πήρε τή φόρμα της καρδιάς. Κι' έτσι φαινότανε τόν χαρτί σαν έφτα.

Και τότε, για πρώτη φορά, είδα να στάζουν δύο δάκρυα απ' τα όμορφα μάτια της Κακαρίνας.

ΤΑ ΝΤΕΡΤΙΑ ΤΟΥ ΚΙΡΚΟΡ ΥΠΝΩΤΙΣΜΕΝΟΣ

Ο Κιρκόρ όταν έβλεπε την Πινελόπη, τη γυναίκα του Στόκλη, ξεροαλάζε ξεροκατάνιζε, και χλωμίντριζε σαν ούναρζικο άλογο. Ήτανε τρελλά έρωτευμένος μαζί της.

—Αυτό Πινέλα - μινέλα μου, μουσλεμπί είνε! έλεγε. Μπουρλότο - μπουρλότο ήβαλε έμένα καρντία μου φουτ - μωλά ήκανε!...

Κι' ο Στόκλης με την γυναίκα του και την παρέα του που τόν πήρανε χαμπάρι, συμφωνήσανε να τόν κταφέρουνε μία φάρα.

—Έγώ που βλέπεις Κιρκόρ, τούλεγε ένα βράδυ στον καφενέ ο Στόκλης, έχω μεγάλη μονηπτική δύναμη. Μπορώ να σε ύπνωτισω!

—Ιστοκλή έφέντη γκεβεζελίκι γιάτμα! —Μωρέ δεν σ' τα λέω άσπεία. Μπορώ να σου κάνω πειράματα τουρλου - τουρλου.

—Βάι ντολανταρτζή βάι! Σεφώνιζε ο Κιρκόρ. —Μα τόν θεό σου λέω, θα σε ύπνωτισω σ' όποι και φι, και θα σε κάνω να πιστέψης πως είσαι ο Στόκλης.

Αυτό τόν άρεσε τόν Κιρκόρ. Σκέφθηκε πως ήτανε ευκαιρία να εκδικηθί κι' αυτός μία φορά τόν Στόκλη για τις φάρες που τούκανε.

Κι' έτσι ύπνωτα από πέντε λεπτά, ύστερα σ' όποι τις κινήσεις και τόν σκέρτσα ποχίε κάνει ο Στόκλης πάλι απ' τόν κεφάλι του, ο Κιρκόρ άλλαζε έκφορσι κι' άρχισε να ύποκρίνεται τόν ύπνωτισμένο.

—Πως αισθάνεσαι, Κιρκόρ έφέντη; τόν ρώτησε ο Στόκλης.

—Τι λές μπρέ; άπάντησε ο παμπόνηρος ο Κιρκόρ. Έγκώ τώρα Ιστοκλή είνε!

Κι' έβαλε χέρι στα τσιγάρια, στο πιάτο με τόν ψάρι και στο κρασί ποχίε στο τραπέζι του ο Στόκλης.

Ο Στόκλης χαμογελούσε πονηρά στην παρέα του, κι' όπως ήσαν συνενωμένοι τούς φώναζε:

—Λοιπόν... προσοχή!... Τώρα ο Κιρκόρ έφέντης δεν έχει πιά θέληση. Θα κάνει ότι τόν διατάζω. Δεν είνε πια αυτός, είνε... έγω!

—Τότε μονάχα θα πιστέψω σ' όποι πόν λές, Στόκλη, όταν ο Κιρκόρ τόν δώση τόν δεκακύλιορο που μου χρωστάς, πετάχτηκε κι' έπτε ο καφετζής.

Ο Στόκλης διέταξε άμέσως τόν Κιρκόρ να πληρώσει.

Κι' ο Κιρκόρ έβγαλε έδωσε στον καφετζή δέκα χιλιάδες, και μουρμουρίσε:

—Αίντε μπρέ χαλά όλοσούν! Πλερωμένος να ένεσαι.

Κι' άμέσως κατόπιν ο παμπόνηρος βγήκε απ' τόν καφενέ.

—Πού πας... Στόκλη; τόν φώναξαν οκασμένοι σ' τα γέλια ο Στόκλης κι' οί φίλοι του.

—Ιοπίτι μου, μπρέ!

Και τραβήξε για τόν σπίτι του Στόκλη που ήταν άπέναντι.

—Να ήρτα νουαίκα! φώναζε στην Πινελόπη κι' έσκυψε και τής έσκασε ένα φιλι στο μάγουλο.

Έκείνη ήταν ειδοποιημένη και δεν θύμωσε.

—Καλώς τόν άντρούλη μου! τόν φώναζε. Αχ, μπράβο, ήρδες σε κατάλληλη ώρα. Θέλω σαράντα χιλιάδες να πληρώσω τόν φουστάνι μου...

Κόκαλο ο Κιρκόρ. Κατάλαβε πως αν είχε καταφέρει να γελήσει τόν Στόκλη, τόν καφετζή κι' όλη την παρέα δεν θα μπορούσε να κοροιδέψι και την Πινελόπη.

—Έλα λοιπόν δώσε μου τα λεφτά, τσιγκουνάρε! τόν φώναζε έκείνη.

Τι να κάνει ο Κιρκόρ; Έβγαλε και τής έδωσε σαράντα χιλιάδικα. Και προσποιούμενος πάντα τόν ύπνωτισμένο θέλησε να τή άγκαλιάσει.

—Αμάν Πινέλα - μινέλα μου! φώναζε γλυκά. Πού είμαι μπρέ;

—Τόν σπίτι σου, άντρούλη μου, τόν έπτε ειρωνικά ή Πινελόπη.

—Ιοπίτι μου; Να σε φιλήσω Πινέλα μου!

—Όλα πηγαίνουν όμορφα και καλά ως έδω! Κόντευε να πιστέψη κι' ο ίδιος ο Κιρκόρ ότι ήτανε ο Στόκλης. Όταν άξαφνα σαν άνευστροβίλος μπήκε ή Τακούτσα, άροϋτι - μπουρϋτι και ξεφώνισε:

—Βρέ άλλας - μπελανιβερίν, μουντάρπ!... Τι τές, μπρέ, εντ' μέσα!

Τα μάσπε ο έρωμος ο Κιρκόρ. Κι' άμέσως, πριν προφτάση να μιλήση τόν άσπρεψε ένα καστόκι, κι' άφριζόντας τόν βούτηξε απ' τόν νιακά και τόν τραβήξε έξω. Γελούσαν πόρτες και παραθύρια. Ήταν ο μαχαλάς άνάστατος, έκείνη τόν βράδυ.

—Βάι!... Μπας - ντολανταρτζή Ιστοκλή,βάι! Σεφώνιζε ο φουκαράς ο Κιρκόρ. Άλλα φορά ύπνωτισμένος - μινωτισμένος ολμάζ! Έξικ όλοσούν, μπέ! Υπνωτισμός... φασαρία - φασαρία, κακό μεγάλο ένεταί!...

Οι ιδιοτροπίες του Περασιότα

Παπαγάλος

Δεν μου λές έσύ κύριε γείτονα; Μπορείς να μου εξήγησης σε παρακαλώ πως σου κατέθηκε στα καλά καθούμενα ν' αγοράσης έναν παπαγάλο, να τόν τοποθετήσης σ' ένα κλουβί και να τόν κρεμάσης στο παράθυρό σου, άκριβώς άπέναντι από τόν δικό μου; Όχι, εξήγησέ μου, σε παρακαλώ τόν ζήτημα, γιατί εγώ όμολογώ ότι άδυνατώ να έμεθώνα σ' αυτή την ιστορία. Και πρώτα - πρώτα κατά τί σε εξυπηρετεί αυτό τόν ένοχλητικό, άναίδες, άδιάκριτο, άντιπαθές και μοιχτό πουλί; Τι ύπηρεσίες σου προσφέρει; Όχι, έπιμένω να μου πής, για να σε καταλάβω. Μου τόβαλες έκεί και καθόσαστε όλοι και χάσκετε μπροστά τόν όλη την ήμερα, ύποβάλλοντες στην άρεντιά του τή στερεότυπη έρώτηση:

—Παπαγάλλο θές καφέ;

Πολύ καλά. "Αν μιν θέλη βάλτε τόν μεν πη. "Αν δέν θέλη, τί διάβολο τόν ρωτάτε όχτακόσως έδωμόηνα τρεις φορές την ήμερα; Πως έπιασε; Μιλάει σαν άνθρωπος; Αί, λοιπόν. "Επειδή έκανε αυτό τόν λάθος ο θεός κι' έδωσε σ' ένα πουλί τόν ελάττωμα να μιλάει σαν άνθρωπος, μίπως έδωσε και καμιά έντολη να τόν βάλετε σ' ένα κλουβί και να τόν τυραννάτε συνεχώς και άδιαλείπτως, για να τόν άναγκάσετε σώνει και καλά να μιλάει άρκως; Καί, επί τέλους, μίπως μία, μίλισε δύο, μίλισε όγδόντα. Δέν σας άρκει αυτό; Καί τί είδους διακείσας είναι αυτή, δηλαδή; Σας βλέπω, όλους που χάσκετε σαν ήλιθιοι μπροστά τού, και όταν σας ήκαρμια κουβέντα, κάνετε σαν να σας έχάρισαν κανένα τσουβάλι λίρες! Βλάκες!

Κι' έπειτα τί σας ήρθε να τόν βάλετε άντίκρυ μου άκριβώς; Καί κατά ποιά λογική είμαι ύποχρεωμένος έγώ ν' άκούω άκαταπαύστως τόν παπαγάλο σας πού μιλάει σαν άνθρωπος και σας πού μιλάτε σαν παπαγάλοι; Έκτός άν τόν κάνετε έπιτήδες. Κι' αυτό άκριβώς θα σ' αμαρηνί. Τόν βάλετε έξ έπί τούτου κάτω από τη μύτη μου, γιατί έζέρετε ότι κάτι τέτοια με κάνουν έξω φρενών, και θέλετε να σπάτε κέφι με τόν νεύρα μου. Αμ σας καταλαβαίνω και μη μου κρυβόσαστε. Πως; Είνε δικαίωμα σας; Δικαίωμα σας είνε να τόν πάρτε και να τόν βάλετε μέσα στο ψυγείο. Όχι μέσα σ' τα μάτια μου. Λοιπόν, τόν καλό που σας θέλω, πάρτε τόν από τόν παράθυρό μου, βάλετε τόν όπου σ' τόν διάβολο θέλετε. Γιατί δικαίωμα μου και μένα είνε να έξασκούμαι σ' τη σκοποβολή. Καί θ' άρπάξω κανένα αυτόματο και θα τόν άδειάσω στον παπαγάλο και όποιον πάρη ο χάρος. "Αν πάρη και σας άκόμη καλλίτερα, να καθάρισι ο τόπος. Σας τόν λέω, τόν έπαυλαμμένα, καταθέτω δηλώσι και στην άστυνομία και άπεκδύομαι πάσης ευθύνης! Άκούς έκεί! Παπαγάλος! Μα τί διάβολο! Όλα τα παράξενα σε μένα τυχάρουνε!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Χιούμορ

Ο διαβάτης: Κατ' άρχην δέν δίνω ποτέ σ' όυς ζητιάνους χρήματα στο δρόμο.

Ο ζητιάνος: "Ω δέν πειράζει. Δώσε μου τή διεύθυνση σας κι' έρχομαι σ' όποι.

Ο έφευρετής: Είσαι ευχαριστήμένος με τή νέα ποντικοναγιά μου; Ο πελάτης: Θάυμα! Σήμερα τόν πρωί βρήκα φούριους έδω από τήν προτικοπαγιά δυό ποντικούς. Είχαν κρεπάρε από τόν γέλιο κυττάζοντας τόν σ' όπη σου...

Ο αιώνας άφρονημένος: —Συνγγνών δεσποίνις, μήπως κατ' άτυχην άφασα έδω τήν όμπρέλλα μου χθές που ήρθα να δώ μήπως... βρέθηκε τόν υπαρχούνι μου.

ΕΚΠΤΩΣΕΙΣ!!!

ΣΤΗΝ ΑΠΟΘΗΚΗ ΕΜΜ.Γ.ΜΑΛΑΚΟΥ

1 Χρυσόσηλαιοτίσις 1 και Προ-επτελούς (πλίστιον Άν. Μάρκου) Τηλέφ. 32-809

Γυναικείες φιλέ μεταξ.	Δρχ. 4.300
Μεταξωτές	5.000
Μπαρολέ	2.000
Κυλόττες άντοχης	1.800
Κομπινέζον άντοχης	5.500
Προσώψια	2.400
Φανέλλες	1.500
Φανέλλες μαλλοβάμ.	18.600
Σοσόνια	1.500
Κάλτσες άνδρών ριγέ	1.600
Μανδήλια άντοχης	900
Υποκάμισα έτακινέ	8.000
Υποκάμ. στερόν	12.500
Καλτσάκια παιδικά και πολλά άλλα είδη με μικρό έλάττωμα σ' τη μισή τιμή. Πώλησις χονδρική και λιανική.	

55

Αστυνομικό ΔΙΗΓΗΜΑ

Το έγκλημα του Μάρμελ

Είχα πάει το βράδυ εκείνο στο Καζίνο κι' ετοιμαζόμουν ν' ανεβώ στην αίθουσα του υπακαρσά, όταν αντίκρισα μια γοητευτική γυναίκα να κατεβαίνει. Με κτύπησε και γαμογελοῦσε. Ξαφνικά την αναγνώρισα και της φώναξα:

— Λούλυ!

— Με αναγνώρισατε; Βλέπω μού είπε. Ναι, εγώ είμαι, σέο Λώρενς, η Λούλυ.

— Αντί να της πω τίποτε άλλο έκανα ένα βήμα προς τα πίσω για να τη δω καλλίτερα. Ήταν πάρα πολύ όμορφη! Φορούσε μια πανάκριβη τουαλέττα κ' έλαμπε δολοφονικά από τα μπριλάντια και τα μαργαριτάρια που φορούσε. Συλλογίστηκα τότε δίχως να το θέλω τα περασμένα κι' είδα μπροστά μου, με τη φαντασία μου, το πένθιμο κελλί μιας φυλακής. Τέσσερις μουχλιασμένους τοίχους, το πλακόστρωτο έδαφος, ένα κανάτι κι' ένα κουμάτι ψωμί.

Το φως έπεφτε από έναν άσπασμένο φεγγίτη στο κίτρινο πρόσωπο ενός καταδίκου. Ο κατάδικος αυτός ήταν ένας από τους πιο κοσμικούς τύπους του Λονδίνου. Ήταν ο γιός του Λόρενς Μάρμελ... Ήταν ο έραστές της Λούλυ, της γυναίκας αυτής που, έδλεπα τώρα μπροστά μου κι' ο οποίος έγινε κλέφτης και δολοφόνος για την ανάγκη της.

Αυτή η θλιβερή ανάμνησις

Κατσια Ρουζ

Ότι ποδεί κάθε γυναίκα...

Μια ΚΑΛΤΣΑ που ν' συνδυάζει
• ΚΟΜΩΤΗΤΑ
• ΣΤΕΡΕΟΤΗΤΑ
• ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Ένα ΖΕΔΕΥΪ
Δυνατό και άντοχο

...Διότι τα βράδια σε μεγάλη ποικιλία για το πόδι της και παίρνοντας στην ΑΠΟΘΗΚΗ

Σ. ΣΙΩΤΗΡΑΚΟΠΟΛΙΟΥ
ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 52

ράγισε την καρδιά μου. 'Από τη μια μεριά ένας άθλιος κατάδικος, από την άλλη η φίλη του, η πιο όμορφη γυναίκα του Λονδίνου. Βουτηγμένη στα διαμαντικά, στην πολυτέλεια και στα άρωματα. Έσκυψα το κεφάλι μ' ένα πικρό γαυδιόγελο και σάπασα.

Η Λούλυ μάντεψε τις σκέψεις μου, κοκκίνισε και τα μάτια της πήσαν μια άγρια έκφραση.

— 'Α! φώναξε. Τόν θυμάστε, λοιπόν ακόμα;

— Έκούνησα το κεφάλι μου. Τότε γιατί μού μιλήσατε; Για να με μαλώσετε; Νομίζω ότι δεν έκανα τίποτε κακό κι' ότι δεν έχετε το δικαίωμα να με κοινείτε.

— Λούλυ, δεν ήθελα να σε θίξω, συγγνώμη με... Έλα μαζί μου, σε παρακαλώ... Πάμε στο υπάτο.

Μ' ακολουθούσε. Καθήσαμε σ' ένα απόμειρο τραπέζι και παραγγείλαμε δύο κοκτέϊν. Η Λούλυ άναψε ένα τσιγάρο, με κτύπησε στα μάτια κι' άογισε να μού λέει:

— Είσαστε κι' εσείς άδικος όπως και όλος ο άλλος κόσμος. Όλοι σας με θεωρείτε υπεύθυνη για το έγκλημα του Μάρμελ, και για το θάνατό του. Έγω ύποπτη τόσες ταπεινώσεις και τόσους εξευτελισμούς, έξ αιτίας της ιστορίας αυτής!...

— Λούλυ, σε λυπάμαι της είπα.

— Όχι, δεν θέλω να με λυπάστε. Έγώ δεν έχωσα ούτε ένα δάκρυ για το Μάρμελ. Ο Μάρμελ έκλεβε στα γαστρία, έκανε διαρρήξεις, δολοφόνος. Τί φταίω εγώ; Κι' όμως αυτόν όλοι τον συγγώρησαν...

— Έχασες, της είπα, ότι ο Μάρμελ πέθανε στην κρεμάλα; Όταν τον έπιασαν δεν του βρήκαν ούτε ένα σελίνι πάνω του. Όλα τα χρήματά τα έδωσε για σένα, για την αγάπη σου!

— Για την αγάπη μου; Όχι... δεν αγαπούσε έμένα. Αγαπούσε τον εαυτό του. Δεν έξερετε λοιπόν τη ματωμένη ζωή μου; Άκούστε την ιστορία μου: Γεννήθηκα στην έπαυση από τίμιους γονείς. Όταν παθα στο Λονδίνο ήμουν δεκάοχτώ χρονών. Μ' άρεσε να ζω έλευθερα. Στην έλευθερία εύρισκα την ευτυχία μου. Ένα βράδυ συνάντησα τον Μάρμελ. Ήμουν είκοσι χρονών. Τού άρεσα. Μου άρεσε και μένα. Περάσαμε μια όμορφη νύχτα. Μ' αγάπησε. Έγώ δεν τον αγαπούσα, αλλά δεν μπορούσα και να τον διώξω. Μείναμε δυο μήνες μαζί.

Βρισκόταν πάντα κοντά μου. Μια ώρα δεν μ' άφηνε μόνη. Με κρατούσε φυλακισμένη. Ήταν ζηλιώδης, και κάθε μέρα μού δημιουργούσε σκηνές. Μια μέρα πήρα το θάρος και του είπα να χωρίσουμε. 'Θα σε σκοτώσω! μού φώναξε άγρια.

Θέλω να είμαι έλευθερη! του είπα. Και για να τον ανάγκασω να μ' έγκαταλείψει του είπα ότι έχω ανάγκη από γούστα. Ήξερα ότι ο πατέρας του δεν

τουδινε πιά. Την ίδια βραδυά μούφερε πεντακόσιες λίρες. Για να τον ελκινάω έγινα άπαιτητική. Έκείνος άογισε τότε να μού φέρη κοσμήματα, γούνες, ό,τι κι' αν του ζητούσα. Πληρώνω άφειδώς για να ικανοποιή τα γούστα μου ή μάλλον τα γούστα του.

» Πού τα εύρισκε τόσα χρήματα; Όταν τον ρωτούσα μού άπαντούσε πως κέρδιζε στα γαστρία. Έλεγε ψέματα. Έκλεβε στα γαστρία. Και κατόπιν άογισε να κάνει διαρρήξεις. Έγινε έγκληματίας, βουτηγθηκε στο αίμα.

» Για να έξοικονομή γούστα και να ικανοποιή όλα μου τα καπρίτσια δεν δίσταζε μπρος σε τίποτε.

» Τι φταίω εγώ γι' αυτό; » Σκότωσε κι' έγδυσε τα θύματά του. Κι' εγώ δεν ήξερα τίποτε, δεν υποψιάζομουν τίποτε.

» Το τελευταίο του θύμα ήταν ένας κομμυατοπώλης. Τον έπιασε μέσα στο κατάστημα του την ώρα που κλεβε. Ο Μάρμελ τον σκότωσε με μια μαχαίριά στην καρδιά. Και δεν θα τον έπιασαν αν δεν τουπέφτε, χωρίς να το κατάλαβε, το σπάνιο άνθος, ένα όμορφο έρμαιο, που φορούσε στη μπροστινή του. Του το είχα βάλει εγώ η ίδια εκεί το ίδιο βράδυ...

» Οί άστυνομικοί βρήκαν το άνθος μέσα στα αίματα του θύματος του Μάρμελ. Ήταν γνωστό ότι ο Μάρμελ φορούσε πάντα τέτοια άνθη. Ήσαν η άδυναμία του. Ήσαν στο στίγνι και μού το έδειξαν. Τό γνώρισα άμέσως. Και δεν τους έκρυψα την αλήθεια.

» Μετά μια ώρα έπιασαν το Μάρμελ. Τον δίκασαν και τον καταδίκασαν σε θάνατο δι' άπαγχονισμού.

» Φταίω εγώ για ό,τι συνέβη; Κι' όμως όλος ο κόσμος έοριξε

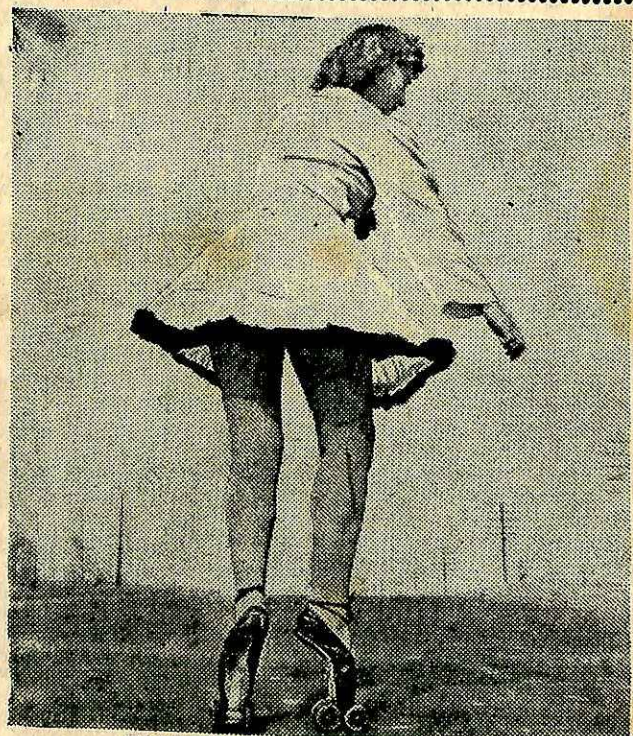
το άδικο σε μένα. Για ποιόν είχε κλέψει ο Μάρμελ; Για μένα! Τί άνόητοι που είστε όλοι σας! Ο Μάρμελ είχε κλέψει, είχε σκοτώσει για να ικανοποιή τα καπρίτσια του, τον έγωισμό του, και για να μ' ένα σκλάβο του! Έγώ ήμουν το θύμα. Όχι εκείνος. Κανείς όμως δεν το κατάλαβε. Όλοι μ' έβριζαν, με κυνηγούσαν και με καταδόντουσαν. Μά δεν με νοιάζει! Τώρα είμαι έλευθερη όπως ήμουν πρώτα, κι' έχω πάλη πολλούς θαυμαστές και πολλούς φίλους. Είμαι έλευθερη, καταλαβαίνετε; Το άδικο δεν το έχω εγώ... Το βλέπετε και μόνος σας, έσείς, που εδώ και λίγη ώρα πρίν με κατηγορούσατε και τώρα... τώρα μού φιλάτε το χέρι!...

ΤΣΑΡΛ ΝΤΙΝΕΡΣ

Μια διπλή ιστορική ημέρα

Στις 25 Αυγούστου 1837, έγιναν στη Γαλλία τα έγκαίνια της πρώτης σιδηροδρομικής γραμμής Παριζιων-Σαιν Ζερμαίν, μήκους 21 χιλιομέτρων. Ήταν ένα γεγονός κοσμοϊστορικό, για την εποχή εκείνη. Την ώριμνη ώρα της αίσίως του τραίνου με τους έπισήμους, ο μάγειρος του γεύματος, που θα άκολουθούσε την τελετή των έγκαίνων, πηγάινε πατάτες.

Έξαφνα, έστρεψε η είδοποίησις ότι το τραίνο είχε καθυστερήσει. Ο μάγειρος έβγαλε τότε τις πατάτες, για να μ' αφήσουν. Άργότερα, για να τις ξαναέστησαν, τις έβριζε πάλι μέσα σε βραστό λάδι. Κι' έτσι, νά-οις σε μια καθυστέρηση τραίνου, γεννήθηκαν οι πατάτες «σμουλέ» μια νοστιμιάτη έπιποίησις της μαγειρικής τέχνης. Μπορούμε λοιπόν να πούμε ότι είνε διπλή ιστορική η ημερομηνία της 25ης Αυγούστου 1837...

ΠΑΤΙΝΙΑ ΣΤΙΣ ΜΥΤΕΣ ΤΩΝ ΠΟΔΙΩΝ!

Η Αμερικανίδα χορεύτρια Κόννι Φέρις έκανε εσχάτως μια εκπληκτική επίδειξη με πατινία στα όποια σπινιέται με τις μυτιές των ποδιών της. Η χορεύτρια αυτή είχε μοναδική στο είδος της και όπως ήταν φυσικό την εκάλεσαν στο Χόλυγουντ για να «γυρίση» μια ταινία!

Μια τραγική μοίρα

Όπως όλα τα πριβιέ έτσι κι' έκείνο το πριβιέ η Σούλα πήγε στο γραφείο της.

Το όμορφο μελαχροινό προσώπι, κι' τα ήταν χλωμά και η ματιά της άσπρη. Κάθισε στο γραφείο της, με τα δαχτυλά της τρέμανε κι' η πέννα της έπεφτε από το χέρι. Ήταν πολύ παραμυθνή.

Δυο μέρες έλειπε ο άντρας της από το σπίτι κι' η Σούλα είχε δυο νύχτες να κοιμηθί.

Οι συνάδελφοί της της έρριχναν ύπνοτες ματιές και σιγοψιθύριζαν. Μια φίλενάδα της την πλησίασε και της είπα:

— Δεν ήταν ανάγκη νάρθης σήμερα στο γραφείο, Σούλα.

Η Σούλα άπλωσε τα μάτια της και την κτύπησε ζήτηντας να μαντέψη τι ήρεσε για τον πόνο της.

— Έσπασε τίποτα; τη ρώτησε με δισταγμό.

— Εκείνη της έφερε μια έφημερίδα. Ή η Σούλα άπάντησε:

— Σ' ένα έρμαιο δρομίσκο του Περιστερίου, ανευρέθη το πτώμα του Ιωάννου Μακρή. Φαίνεται ότι πρόκειται περί αυτοκτονίας. Ο άσ-τόχηρ χτυπήθηκε με πιστόλι στο κρόταφο. Τα αίτια παραμένουν άγνωστα.

Η Σούλα άφησε μια κραυγή πόνου και σωριάστηκε στο πάτωμα άναίσθητη. Δυο συνάδελφοί της τη μεταφέρανε λιπόθυμη σπίτι της.

Όταν άνοιξε τα μάτια της, είδε από πάνω της μερικές γειτονίσσες.

— Άφιστε με να ήσυχώσω, άφιστε με να συνέλθω, τους παρακάλεσε. Και την άφησαν μόνη, μόνη με τον πόνο της.

Τότε η Σούλα έσπασε σ' ένα άτέλειωτο σπαρακτικό κλάμα.

Η ανάμνησις των περασμένων έκα-νε την καρδιά της να πονί.

Δεν ήταν ακόμη είκοσι χρονών η Σούλα που έβγαλε τα μαύρα. Απο μικρή πολύ μικρή τα φορούσε για τον αδελφό της, για τον πατέρα της και και τέλος για τη μητέρα της. Δύσκολα χρόνια, οικονομικές στενοχώριες μοναξιά, θρόνια, η μια συμφορά πάνω στην άλλη.

Είχε άποφοιτήσει απ' το γυναιείο, κι' όταν έπιασε δουλειά στο γραφείο που δούλευε έβγαλε τα μαύρα. Μια νέα ζωή άνοιγόταν μπροστά της, μια ζωή που χαίροταν την έλευθερία της. Κι' όταν μια μέρα ένοιωσε την ανάγκη της συντροφιάς, τη βρήκε στη φίλια ενός συνάδελφου της, του Γιάννη Μακρή.

Όταν τελείωναν την εργασία τους έβγαιναν μαζί περίπατο. Συμπαθούσαν κι' έκτιμούσαν ο ένας τον άλλον.

ΚΑΛΤΣΕΣ "ΑΡΑΧΝΗ"

Γυναικείες ζωϊκές 100% λεπτές, έστρα (με έλαττωματάκι) σε γα-υλές τιμές.

ΚΟΜΠΙΝΑΙΖΟΝ εθνή.

ΘΗΣΕΩΣ 17

(Πάροδος Κολοκοτρώνη)

λο. Τ' όνειρο τους ήταν ο γάμος. Τους έλειπαν όμως πολλά πράγματα. Κι' οι δυο τους ήσαν φτωχοί. Ο τι κέρδιζαν από το γραφείο μόλις τους άρκουσε για να ζήσουν. Κι' έκαναν σχέδια να βρη ο Γιάννης καμία καλύτερη δουλειά, για να τακτοποιήσουν καλύτερα.

Ενώ όμως προσπαθούσαν να καλύτερουν τους όρους της ζωής των, μια μέρα ο διευθυντής του γραφείου φώναξε τη Σούλα ιδιαιτέρως και της μίλησε για τη θερμή συμπάθεια που είχε γι' αυτήν.

Η Σούλα έφυγε παραμυθνή και όταν συναντήθηκε με τον αγαπημένο της του το είπε όλα.

— Καίρως είνε να φύγουμε από το γραφείο αυτό, της είπα ο αγαπημένος της. Από αύριο θα πάω για δουλειά.

Το πράγμα όμως δεν σταιμάτησε ως εκεί. Ο διευθυντής του γραφείου έκανε τη Σούλα ιδιαιτέρως γραμμάτεια του και της είπα ότι έπειδη είχε πολλή δουλειά, θα ήγνανε και στο σπίτι του να εργάζετα.

Αυτή τη φορά η Σούλα δεν είπα τίποτα, στον αγαπημένο της. Μόνον τον παρακάλεσε να παντρευτούν το γρηγορώτερο.

Πραγματικά ο γάμος τους έγινε σε λίγες μέρες, δίχως να πουν σε κανένα τίποτα.

Ο διευθυντής όμως της Σούλας έξακολουθούσε να την πολιορκεί. Κι' αυτή για να μ' χάση τη βραί της άφρασε να πάη ένα άπόνευμα σπίτι του για να τελειώσουν μερικά έπεινόντα γραμμάτια.

Δεν είπα τίποτα στο Γιάννη. Έπληγε στο σπίτι του διευθυντή της κι' εκείνος άφησε πια τα προσχήματα: Της είπα όλα όσα τη διέφε γι' αυτήν πολλά χρόνια, άν δέχόταν να γίνη φίλη του. Την ά-κάλιασε, μάλιστα, σε μια στιγμή απότομα και τη φίλησε.

Η Σούλα αντίσπασε. Τρελλός από πόθο έκείνος, ριχθηκε σαν θηρίο επάνω της και της έξερξε το φρένο!

Αναμάλιασμένη, ξεσχισμένη, η Σούλα γύρισε σπίτι της.

Έτσι την άγικωσε ο Γιάννης. Η Σούλα του διηγήθηκε όλη την περιπέτεια της. Ο Γιάννης πίν άκουσε χωρίς από αναγκή να κι' όταν τελείωσε έσπασε ο θυμός του:

— Γιατί δεν μού το είπες πως θα πάναφες σ' αυτόν; της φώναξε. Πήγες, λοιπόν, κρυφά από μένα; Πήγες... κι' έγινες φίλενάδα του.

Κι' όλο αυτό κρυφά από μένα. Κι' όλο αυτό κρυφά από μένα. Κι' όλο αυτό κρυφά από μένα. Κι' όλο αυτό κρυφά από μένα.

Της είπα πολλά ακόμα, την έ-δρισε και φεύγοντας, στο τέλος της φώναξε:

— Έγώ σ' άποκαιρέω για πάντα! Όλα τελείωσαν, μεταξύ μας. Δεν θέλω ούτε τόνονά σου ν' άκούσω πια. Μου έσχιξες με τον πιο άστυχο τρόπο την καρδιά!...

Πρίν προλάβη η Σούλα να δικαιολογηθί, ο Γιάννης έφυγε σαν τρελλός από το σπίτι.

Άδικο τον περιμένει δυο μέρες. Έλπιζε πως όμα θαρόχόταν πίσω πιο ήρεμος πιά, θα δέχόταν να την άκουση και να πιστέψη την άθωπιά της.

Ο Γιάννης όμως δεν φάνηκε. Ο αγαπημένος της σύζυγος, ο λατρευτός σύντροφός της ζωής της αυτοκτόνησε.

Η Σούλα δεν μπόρεσε να μείνη περισσότερο στο κρεβάτι. Δεν είχε όμως και τη δύναμη ν' άντικρύση τον άντρα της νεκρό.

Η ζωή την τρώεσε. Τι θα ήταν από ό,τι κι' έμπρος γι' αυτή; Ένα μερτικό, άδοξατό. Ένα σκάνδαλο κι' ένας εοιθαπής! Όχι, δεν μπόρεσε ν' άνθεση σ' ένα τέτοιο βάρος. Και προτίησε να πεθάνη.

Αυτοκτόνησε το ίδιο βράδυ. Έπαιε με σταθερό χέρι ένα όρατικό δαχτυλίδι.

Ο άμαρτωλός πόθος ενός άνδρου που είχε έξογνώσει δυο άδελφους, είχε κλείσει για πάντα έ-να σπίτι!...

ΜΙΡΑΝΤΑ

ΟΤΑΝ ΤΑ ΖΩΑ μας έξυπηρετούν

Θύματα της γυναικείας φιλαρεσκείας

Είνε άμέτρητοι οι τρόποι που έχει σοφισθί ο άνθρωπος για να χρησιμοποιή τα διάφορα ζώα για την εξυπηρέτησή του.

Ποιά θα πίστευε π.χ. ότι οι Ιθαγενείς της Αυστραλίας βάζουν τις άράχνες να τους πλέκουν δίχτυα για το ψάρεμα; Το νήμα της άράχνης έχει πάντοτε έξαιρετική άντοχη κι' έλαστικότητα. Μπορεί επίσης να τεντωθί ως ότου το μήκος της αυξηθί κατά το ένα τέταρτον, δίχως να σπάση. Ένα τέτοιο νήμα με διάμετρο 1 δεκάκις χιλιοστού του μέτρου συγκρατεί βάρος 80 γραμμαρίων. Σκεφθήτε τώρα πόση άντοχη παρουσιάζει το νήμα των μεγάλων άραχών της Αυστραλίας που είνε χοντρό σαν μάλα, λ'ι του πλεξίματος! Οι Ιθαγενείς, λοιπόν, κρεμούν μέσα στα δάση πλαϊσία από μπαμπού πάνω στα όποια ύφηνουν κατόπιν οι άράχνες ένα δίχτυ διαμέτρου 2 μέτρων. Μ' αυτό μπορούν να πιάσουν ψάρια βάρους μέχρι 2 κιλών ακόμη δε και πουλιά.

Τα ψάρια έξ άλλου έχουν χρησιμοποιηθί επανειλημμένως για το σπολισμό του ψαριού φύλου. Έπ'ι Ναπολέοντος Γ' η μάδα επέβαλλε στις Παριζιάνες να κρεμούν στ' αυτά τους άς σκουλαρίκια, μικρές γυάλες με μικροσκοπικά χρυσόψαφα! Άλλο και στην εποχή μας μια όυνηγάρα χορευτρία κρεμώσε απ' το κολλίε της τέτοιες γυάλες με έξοτικά ψάρια που το χρώμα τους ταίριαζε πάντοτε με το φόρεμά της!

Επίσης τα έντομα έχουν συχνά άντικαταστήσει τα κορμιά. Οι Μαλαίσιοι σπολίζουν τα μολύβια τους με ψάρια πεταλούδες. Οι Ινδιάνοι της Βορείου Αμερικής φορούν κολλίε από μικρές και ζυγρό, χρωμας καταρρίδες περασμένες σ' ένα κορδόνι. Οι ψάριας της Καστορικής καρφώνουν πάνω στα μολύβια τους ή στα ρούχα τους έντομα που φωσφορίζουν στο σκοτάδι με διάφορα χρώματα.

Οι Ιθαγενείς της Γουινάας μεταχειρίζονται τα μεγάλα μυρμηγκία του τόπου τους για το «ράψιμο» πλεγνών. Πλησιάζουν δηλαδή το ένα με το άλλο κείλος της πλεγνής κι' άκουμπουν επάνω το κεφάλι ενός μυρμηγκιού. Το έντομο κώνει τις δυνατός δαγκνές του στη σάρκα. Τότε του κόβουν το κεφάλι κι' οι δαγκνές του μένουν πιά μονίμως σφιχτοκλεισμένες και συγκρατούν ενωμένα τα κείλια της πλεγνής ως ότου βρεθί το κρέας. Την ίδια μέθοδο έ-ρημοζαν πρσ αιώνας οι γιατροί της νοτίου Γαλλίας και της βορείου Ιταλίας. Επίσης οι Ιθαγενείς των νήσων Μπαλί χρησιμοποιούν τις δαγκνές των μυρμηγκιών για την έπούλωση των πλεγνών των πεινών που λαμβάνουν μέρος στις άγριες κι' άμπατες κοκκορομαχίες — συνθιζόμενο σπέρ των Μπαλινέζων.

Οι μέλισσες έπαισαν ρόλο συχνά στόν πόλεμο. Ο άρχιστράτηγος του Έρρίκου Α' της Γαλλίας πέ-τασε κυψέλες με μέλισσες πάνω στα άλογα του έχθρικού στρατού του δουκά της Λωρραίνης κι' έ-εσφάλισε έτσι τη νίκη. Επίσης ο Ρίχαρδος ο Λεοντόκαρδος κατέλαβε το φρούριο της Άκρας πε-τώντας κάμποσες κυψέλες άνάμεσα στους υπερασπιστάς του, που έσπευσαν τότε να κρυφτούν για να γλυτώσουν απ' τις εξαγριωμένες μέλισσες, κι' άφισαν έτσι άφύλακτο το φρούριο.

Ένα κομικό έπεισόδιο συνέβη πρσ όλων των έτών, στις Ινδίες όπου μερικές θυμωμένες μέλισσες έ-πετέθησαν εναντίον ενός λόχου Σκωτσέζων, άρχισαν να τους ταμπουν στα γυμνά τους πόδια και τους έτρεφαν εις φουγιά!

Έξ άλλου οι μέλισσες έγιναν τελευταία άκούριοι συνένοχοι ενός λαθρεμπορίου. Μετά την καταρρευσι της Ιταλίας στόν τελευταίο πόλεμο, ένας Έλβετός έμπορος και μελισσοκόμος ήθελε να εισάγνη λαθροδία από την χώρα του κάμποσο Ιταλικό μέλι. Παραγγείλας λοιπόν στόν Ιταλό πού του το είχε πού, ήλθει να το μεταφέρη στην άκρη ενός άσους, κοντά στη γραμμή των συνόρων, και να το άφισή εκεί μέσα σε δοχεία έσοκράστα. Ο ίδιος είχε φέρι τις κυψέλες στόν άλλη πλευρά των συνόρων, σε άπόσταση 1.000 περίπου μέτρων απ' το μέλι.

Μόλις οι μέλισσες βρήκαν το άσθονο έκείνο κι' έτοιμο μέλι έσπευσαν να το μεταφέρουν λίγο-λίγο στις κυψέλες των. Έτσι με το έξυπνο αυτό κόλπο, μέσα σε 3 ημέρες είχαν περάσει τα σύνορα περί τα 100 κιλά μέλι, εύπρος στα μάτια των άνυποπτων τελωνοφυλάκων!

Οι πιθήκοι της Μαλαισίας και της Σουμάτρας έξυπηρετούν τους Ιθαγενείς μαζεύοντας τους κοκκοκάρυδα. Συχνά δε τους άναβάνουν διάφοροι βοτανόδοι να κόψουν καρπούς ή λουλούδια από ψηλά δέντρα. Το περιεργότερο είνε ότι οι πιθήκοι αυτοί έχουν μάθει τη σημασία μερικών λέξεων της τοπικής διαλέκτου, με τις όποιες τους δίνουν τις διαταγές τους οι Ιθαγενείς (π.χ. «Ανάβα στο δέντρο», ή «Έλα δω»). Όταν δε τους δείξη κανείς ένα κομμένο πδν λουλούδι ή καρπό, είνε πιά ικανοί να ψάξουν πάνω στα δέντρα, για να βρουν κι' άλλα παρόμοια.

ΑΓΑΠΕΣ ΤΗΣ «ΠΑΜΠΑΣ»

Ο Μπέντος Σαγκρέρα ήταν ένας από τους πλουσιότερους κτηματίες του Πάσο ντε λος Τόρος. Και, με την αλήθεια, ήταν ένας πολύ ωραίος άνδρας, με το αθλητικό παράσημό του και την εκφραστική φυσιογνωμία του. Πώς τώρα κατανόησε ζητιάνους - πολλοί έλεγαν πως ήταν κιόλας τρελλός - είναι μια θλιβερή ιστορία, που την άκουσα από το στόμα του, ένα βράδυ που είχαμε καθήσει στο ίδιο τραπέζι, μέσα στο καπνιστό του Κοναλίντο μπροστά σε δυο μεγάλα κύπελλα με «ματέ», το δυνατό ρακί της Ουραγουάης.

«Η ιστορία που θα σου αφηγήσω είναι αληθινή, άρχισε ο Σαγκρέρα. Μόνο που δεν ξέρω αν έγινε πριν από δέκα ή είκοσι χρόνια ή αν είναι αιώνας...»

«Είχα παντρευθεί πριν από λίγο καιρό τη Σόρια, την κόρη του Μοντερίβ Καντό, ζο. Ήταν πολύ όμορφη και την αγαπούσα. Ήστανό, δεν μπορούσα να ξεχάσω τη Νεμέντια...»

«Φυσικά, θα πρέπει να σου μιλήσω για τη Νεμέντια. Συλλογίζομαι σήμερα πως το πιο σωστό θα ήταν να είχα παντρευθεί αυτή κι όχι τη Σόρια. Μα τότε έβλεπα τα πράγματα διαφορετικά. Ήμουν ο πλουσιότερος κι ο δυνατότερος άνθρωπος της (πάμπας). Πώς, λοιπόν, θα μπορούσα να παντρευθώ την κόρη ενός φτωχού μεροκαματιάρη, που είχε μάλιστα τη φημ πως ήταν ένας επικίνδυνος κι αδιόρθωτος ζωοκλέφτης; Αυτό, βέβαια, δεν μ' έμποδισε να παντρευτώ τη Σόρια, που ήταν η ωραιότερη νέα του Πάσο ντε λος Τόρος κι είχε μια αγγελική ψυχή, θυμάμαι ακόμη τη στιγμή που πήγα να της αναγγείλω την απόφασή μου να παντρευθώ...»

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΧΡ. ΣΚΟΥΤΕΡΗΣ

Μαιευτήρ - Γυναικολόγος
Διεύθυνση: Βύσσας 21 (πάρκο Αϊόλυ)
Ώρα 4-7 μ.μ.

Ινστιτούτον καλλονής
ΕΛΕΝΗΣ ΚΑΒΟΥΡΑ

Αριστούνου διπλωματούχου Βιέννης

Αγίας Σοφίας 35
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Ειδικά κράμματα
Λοσιόν, ηλεκτρικά μασάζ.

Διά τους κ. κ. Ίατρους και τας μητέρας
Το γνωστόν διαιτητικόν και δημοιον πρόσ το
μητρικόν γάλα
SIMILAC
Παρελήφθη και πωλείται εις τα Φαρμακεία.

πότες κι όλα τα άνοιγ-
ματα του σπιτιού. "Επειτα
έβαλε φωτιά...

«Έμαθα τη φοβερή τρα-
γωδία στο Μοντεβίντεο, ο
που βρισκόμουν ακόμη. Κι
είχα τη θλιβερή ικανοποίη-
ση να παρακολουθώ ένα
πρωί την εκτέλεση του Κα-
ρακού που είχε συλληφθή
κι είχε καταδικασθί σε θά-
νατο. Πέθανε χωρίς λιπο-
ψυχία, λέγοντας όλοένα:
«Η κυρία μου με διάταξε!»

«Όσο για τη Σόρια που-
χε κι αυτή καταδικασθί σε
θάνατο, τη γλύτωσα από
τον εξευτελισμό να πεθā-
νι πάνω στον αγχόν. Έ-
νας δεσποτικός της έ-
δωκε μια μέρα ένα μπου-
καλάκι που περιείχε ένα
δολιχτήριο...»

«Έπειτα από μερικές ώ-
ρες η Σόρια ήταν νεκρή».
«Εδώ σταμάτησε η αφήγη-
ση του Μπέντος Σαγκρέρα.
Το μόνο που δεν μου είπε
είναι πως το μυαλό του α-
λέφει σιγά - σιγά, πως πα-
ραμέλησε τα κτήματα και
την περιουσία του και πως
κατάγοντες να γυρίζη ο αν-
άλητος στους δρόμους της
(πάμπας)...

ΣΑΒΙΕΡ ΝΤΕ ΒΙΑΝΑ

Περίεργη Διζήκη

Τα δικαστήρια του Λον-
δίνου βρέθηκαν τελευταία σε
πολύ δύσκολη θέση. Ένας
γνωστός γιατρός του Λον-
δίνου, ο Χένρυ Κ. Μπήκοκ,
πειθαίοντας άσπρε μια πε-
ρισσότερη διακοπή, περίπου
χιλιάδων λιρών σε διαφό-
ρους φίλους και στα άλογα
του. Αλλά, επειδή φοβήθηκε
μην είχε ξεχάσει κανένα,
ώρην επίσης ότι ένα πο-
σόν 200 λιρών θα δοθή «σ»
έκείνον που του είχε φανή
καλώς στη ζωή του και που
δεν μπορούσε να θυμηθεί τ'
ονομά του. Έκατοντάδες
αίτήσεις υπεβλήθησαν αμέ-
σως στο δικαστήριο από
ανθρώπους που ισχυρίζονταν
ότι είχαν κάνει κάποια κα-
λό στο γιατρό Μπήκοκ. Ο
δικαστής, στο τέλος, έδωσε
όλες αυτές τις αιτήσεις στο
άγιο και έδωσε το ποσό
των 200 λιρών σ' έναν που
δεν το είχε ζητήσει: το νυ-
κτοφύλακα της συνοικίας ο-
που έμενε ο μακαρίτης. Εί-
πε σκεφθή πως ο άνθρωπος
αυτός είχε κάνει αναμφισβή-
τητα καλό στο γιατρό Μπή-
κοκ, αφού είχε προσταθεί
το σπίτι του από τις κλοπές.

Δώρα στους πελάτες

Το αριστοκρατικότερο κέν-
τρο της Νέας Υόρκης είναι
το «Στόρκ Κλάμπ». Είναι
εύκολο να φαντασθί κανείς
τι πρέπει να ξεροδύνουν οι
πελάτες του, από τα δώρα
που μοιράζει σ' αυτούς κά-
θε χρόνο ο ιδιοκτήτης του
Στόρκμαν Μπιλνίνγκσλεϋ. Το
1946, έχοντας σε δυο από
τους πιο τακτικούς από μια
«Καντίλακ» στον καθένα,
54 χρυσά βραχιόλια σε ι-
σάριθες κυρίες και δεσποί-
νιδες, 12 δαχτυλίδια με δια-
μάντια και πολλά άλλα δώ-
ρα μικρότερης αξίας. «Εφέ-
τος πάλι χάρισε σ' όλους
τους πελάτες του από ένα
χρυσό άνοιγμά. Έστειλε
επίσης σε 70 περίπου καλ-
λιτέχνιδες του θεάτρου και
του κινηματογράφου από
μια χρυσή πέπτα. Τα δώρα
αυτά του στοιχίσαν όχι λι-
γότερο από 500.000 δολ-
λάρια.

Ανατολίτικο Χιονόμωο

Το χαστούκι

Ένα πρωί ο Ναστραδίν Χότζας πη-
γε στην αγορά να ψωνίση. Εκεί συ-
νάντησε το φίλο του τον Μουσταφά κι
άρχισε μαζί του πολύ ζευξέκη κι ά-
πάνω στην κουβέντα νευρίασε κι ά-
ρχισε να φιλονικεί με τον Ναστραδίν.
Τότε ο Χότζας δεν κρατήθηκε και τον
είπε «γάδαρο!»

Ο Μουσταφάς, αβρίζοντας από θυ-
μό, τούδωσε ένα γερό χαστούκι.
Τρέσαν άμείως δυο χωροφύλακες,
τους πιάσανε και τους πήγαν στον
καθ.

Ο καθός ήταν ένας νέρος παράδε-
νος και στενοκέφαλος. Όταν έμαθε
λοιπόν τι συνέβη άνοιξε τα κτήματα
για να βρή την τιμωρία που έπρεπε
να επιβάλι στον Μουσταφά.

Φυλλομετρώσε επί δυο ώρες κι επί
τέλους βρήκε μια πολύ παλιά απόφα-
ση πουχε έκδοθη πρό άμνημονεύτω
χρόνων για παρομοίση περίπτωση.
Κάλεσε τότε τους δυο αντιδίκους και
είπε πρώτα στον Μουσταφά:

«Θα πληρώσεις στο Χότζα για το χασ-
τούκι όσα παράδες κι' ακόμα θα πές
έξω στα χωράφια, θα πιάσει και θα
του φέρει έναν ζωντανό σπουργίτι.

Γύρισε κατόπιν και στον Ναστραδίν.
«Εσύ Χότζα του τόνισε θα καθήσεις
έξω από τη γραμμή μου και θα περι-
μένεις τον Μουσταφά να γυρίση και να
σου φέρη το σπουργίτι».

Ο Μουσταφάς έσφιξε θυμωμένος τις
γροθίες κι ή φηγε.

Ο Χότζας τσέπωσε τους δέκα παρά-
δες χαμομήρηθηκε και έβγαλε έξω
από την πόρτα του καθ.

Πέρασε μια ώρα, δυο, τρεις, πέρασε
το μεσημέρι κι ο Μουσταφάς ακόμα να
φανή.

Ο Χότζας ήταν έξω φρενών. Πει-
νούσε, η κοιλιά του γουργούριζε, σκε-
φτόταν τη φαιμή του που τον περιμέ-
νε από το πρωί να της πάλι τη φωνία
και τούρκοταν να οκάση!

Τέλος μη μωρώντας πιά να περιμέ-
νη χτύπησε την πόρτα του καθ και
του είπε:

«Έφερνής! άφρησε με να πάω σπι-
τι μου και μου τόν φέρνει εκεί το σπου-
ργίτι ο Μουσταφάς.

«Οχι, όχι, ξεφώνισε ο καθός. Δεν
θα πάς πουθενά. Δεν θα βγής από δω
μέσα παρά απολύτως ικανοποιημένος
από τη δικαιοσύνη μου.

Θέλοντας και μη ο Χότζας κάθισε
πάλι στη θέση του και περιμένε τον
Μουσταφά με τον ζωντανό σπουργίτι.
Οι ώρες περνούσαν κι η πείνα του με-
γάλωνε η υπομονή του είχε εξαντλη-
θή. Όταν μάλιστα είδε τον καθ να
ετοιμάζεται να πάη σπιτι του άναψαν
τα αιώματα του άφρισε από θυμό και
πλησιάζοντας τον του φώναξε:

«Δεν βαστώ άλλο έφερνής! Πρέ-
πει να γυρίση στο κονάκι μου.
«Αδύνατον, Χότζα επέμεινε ο στε-
νοκέφαλος καθός. Θα μείνεις εδώ ώ-
που να ικανοποιηθής κι' εσύ και η δι-
καισύνη. Άλλος τρόπος δεν υπάρχει.

«Υπάρχει κι' ένας άλλος τρόπος,
καθί φένηντι βρυκήθηκε ο Χότζας.
«Ποιος; ρώτησε ο καθός.
«Νά... πάρε εσύ τους δέκα παρά-
δες που μουδωσε το πρωί ο Μουσταφάς.
«Τους πάρα, είπε ο καθός.
«Αμέσως ο Χότζας του άστραψε ένα
γερό χαστούκι.

«Πάρε και το χαστούκι καθί μου,
φώναξε και κάτσε εδώ να περιμένω
τον Μουσταφά να σου φέρη τον σπου-
ργίτι. Έτσι κι' η δικαιοσύνη θα ικανο-
ποιηθί κι' εγώ θα πάω στο σπιτι μου
να πάω, γιατί ξελιγώθηκα απ' την
πείνα...

ΣΥΝΑΡΜΟΛΙΑ	
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Έτησία ...	63.000
» Εξάμηνος ...	32.000
» Τρίμηνος ...	16.000
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Έτησία ...	£ 6 \$ 24
» Εξάμηνος ...	£ 3 \$ 12
» Τρίμηνος ...	£ 1½ \$ 6

Έμβέσματα έσωτερικού διά ταχυ-
δρομικής επίταξης και έσωτερικού διά
τραπέζιτικής τοιαύτης προς τον κ. Γ.
Γ. Παπαγεωργίου.

Ο ΝΕΚΡΟΣ Ξαναγυρίζει

Παράξενο διήγημα

Η γιονοθύελλα είχε αποκλείσει
τους δυο κυνηγούς στα βουνά του
Αντιμοντείν. Ήσαν ο Σάολ Κά-
νεϋ κι' ο Στέφεν Έστέλοβ, παλαιοί
σύντροφοι και στενοί φίλοι. Είχαν
προπαθήσει κοπιαστικά όλη την ή-
μέρα. Ο Έστέλοβ, δυνατότερος και
νέωτερος, βοηθούσε τον εξαντλημένο
Τσάολ.

Λογά το άπόγευμα, έβγαλε μια
φωνή γαράς. Είχε διακρίνει κάτι στον
άέρα, έμπρός στο όντο του μισο-
σκότεινου ούρανού.

Το σύμα. Το τηλεγραφικό
σύμα, που συνδέει το έγκαταλει-
μένο φυλάκιο του Λόνελυ Χίλλ με το
σταθμό του Νόρθ Κορκ! Έμπρός,
κουράγιο! Άν καταφέρουμε να σκα-
φώσουμε ως το φυλάκιο, ελπίζω να
σωθούμε!

Πέσσαν ακόμη δάση και ρεματιές,
ός ότου, έπειτα από μιας ώρας ά-
περησμένες προσπάθειες έφτασαν
τέλος στο φυλάκιο. Ήσαν τυχεροί.
Βρήκαν μέσα στο σπιτάκι άσθονα ξε-
ρά έζλα και μερικά καλαμπόκια πά-
νω σ' ένα ράφι. Ο Έστέλοβ σκότω-
σε ένα μεγάλο σκαντζόχοιρο. Είχαν
έξασφαλισθί απ' την πείνα. Μα ο
Κάνεϋ ήταν άρρωστος. Ψυχόταν απ' το
πυρετό. Άφού άναψε τη θερμα-
στος, ο σύντροφός του τον έβγαλε
σ' ένα κρεβάτι. Ίσως να πήγαινε
καλλίτερος ως το πρωί.

Ο Έστέλοβ ήθελε να μεταχειρι-
ζεται το χειριστήριο του τηλεγράφου.
Κάθισε έμπρός στο τραπέζι κι' άνοι-
ξε το διακόπτη.

Ο τηλεγραφέης του Νόρθ Κορκ
έτοιμε τα μάτια του, όταν έλαβε την
πρωτή κλήση απ' το Λόνελυ Χίλλ.
«Αχοις να διαβάθ την ταινία: Δυο
άσθωποι είχαν αποκλεισθί στο φυ-
λάκιο. Ο ένας ήταν άρρωστος, με
πνευμονία.

Μά κανείς δεν μπορούσε να τους
βοηθήσει. Ήταν τελείως άδύνατον γ'
ανεβή κανείς ως εκεί πάνω, με τη
γιονοθύελλα που μανάζε!

Την άλλη μέρα, έφτασε και δεύτε-
ρος άπενησμένο τηλεγράφημα. Ο
άρρωστος είχε κυριευθί από παραλή-
ρημα. Άλλά κι' ο σύντροφός του φαί-
νόταν πως είχε πάθει νευρικό κλονι-
σμό.

Αυτή ήταν η τελευταία έπικοινωνία
με το Νόρθ Κορκ. Έπειτα το
χιόνι κι' ο άνεμος έκοψαν το σύ-
μα της γραμμής.

Προς το βράδυ της δεύτερης ημέ-
ρας, ο Έστέλοβ πήγε να μαζέψη έζ-
λα. Όταν γύρισε, ο σύντροφός του
είχε σηκωθί απ' το κρεβάτι και κα-
θόταν έμπρός στο τραπέζι.

Μου φαίνεται πως θα πεθάνω.
Στέφεν! είπε ήσυχα. Μη με θάψης
δυνας αν δεν πεισθής πρώτα πως εί-
μαι νεκρός. Μπορεί νάχω χάσει ά-
πλως τις αισθήσεις μου... Προς Θε-
ού Στέφεν, πρόσεξε μη με θάψης
ζωντανό!

Ο Έστέλοβ του το ύποσέθηκε...
Όσα συνέβησαν τις επόμενες ή-
μέρες, βρέθηκαν άγνότερα νοσημέ-
λες στο ημερολόγιο του Έ-
στέλοβ. Ένώ μαγεμένος, το βράδυ
έκείνο, τον ύπόλοιπο σκαντζόχοιρο, ο
άρρωστος σηκώθηκε, σύρθηκε ως τη
θέση του στο τραπέζι, κι' εκεί ξεψύ-
χησε. Ο Έστέλοβ βεβαιώθηκε ότι
δεν άνέντες πιά κι' ότι δεν χτυπούσε
η καρδιά του. Περιέριξε άσίστα να
πάση το σώμα του τη χαρακτηριστι-
κή νεκρική άκαμψία, πρην άποφασίση
να τον θάψη.

Τέλος, έσκαψε ένα βαθύ λάκκο, έ-
ξω απ' το σπιτάκι, έβαλε μέσα το

πτώμα, είπε μια προσευχή και το
σκέπασε με γιόνι. Πέσσε μια νύκτα
ταραγμένη. Ξυπνούσε κάθε τόσο,
δρεγμένος από κρύον ιδρώτα.

Όταν σηκώθηκε το πρωί, το πώ-
το που άντικουσε ήταν ο Τσάολ Κά-
νεϋ, καθισμένος στη θέση του, άκίνη-
τος βωδός ένα πτώμα... Ήταν τό-
ση η φοίκη κι' η κατάπληξις του Έ-
στέλοβ, ώστε δεν τόλμησε γ' άγγίξη
το πτώμα, όλη την ήμέρα. Όταν νύ-
χτως πεία, προσπάθησε να λονικε-
θί, να ξαναγυρίση στην πραγματικό-
τητα. Έθωσε για δεύτερη φορά το
νεκρό. Ήπτε έπειτα κάμποιες γου-
λιές κονιά για να συνέλθη, κι' έπεσε
να κοιμηθί.

Το πρωί, ο Κάνεϋ Βοισκόταν και
πάλι εκεί, καθισμένος έμπρός στο
τραπέζι!...

«Θα προσπαθήσω να κρατήσω τα
λογικά μου - έγραψε ο Έστέλοβ
στο ημερολόγιο του. Θά βωί τί πρέ-
πει να κάνω, για να μη ξαναγυρίση
πιά ο νεκρός!».

Όλη την ήμέρα εκείνη γυρίζει στα
δάση, βασανίζοντας το μυαλό του,
δίχως να βοή τίποτε καλλίτερο. Ά-
φού έθωσε για τρίτη φορά τον Κά-
νεϋ, αποφάσισε να μείνει άγρυπνος ό-
λη τη νύκτα. Μα η κόυρασι τον ένι-
κψε, έγυσε το κεφάλι του πάνω στο
τραπέζι κι' άποκοιμήθηκε.

Όταν έφύνησε, ο Κάνεϋ καθόταν
πάλι άπέναντί του, κοιτάζοντας το
κενό με τα θαλά του ματία...

Μόλις το έπείρεψε ο καιρός, τέ-
σσερες άντρες κι' ένας γιατρός απ' το
Νόρθ Κορκ ξεκίνησαν για το Λό-
νελυ Χίλλ. Το φυλάκιο φαίνόταν από
μακριά άκατόπικτο. Δεν έβγαινε
πιά απ' την καπνοδόχο του... Άλ-
λά και το έσωτερικό του σπιτιού ή-
ταν σωτηρία και παγωμένο. Καί,
μπροστά στο τραπέζι, καθόντουσαν
δυο νεκροί!

Είχαν κι' οι δυο χτυπηθί με σφαί-
ρα στο κεφάλι. Το αίμα του Έστέ-
λοβ δεν είχε πήξει ακόμη. Το νερό-
δο του ήταν περμένο στο πάτωμα.
δίπλα του. Ο Κάνεϋ είχε τα μάτια
του άνοιχτά και μια έκφρασι πρηνι.

Τον σκότωσε κι' έπειτα αυτο-
κτόνησε! φώναζε ένας απ' τους νεο-
φερμένους.

Άλλά ο γιατρός κούνησε άρνητικά
το κεφάλι του. Έδειξε τον Κάνεϋ
και είπε:

Αυτός ήταν νεκρός προ πολλού,
όταν τον πυροβόλησε ο άλλος. Δεν
βλέπετε που δεν έβγαλε τίποτα αίμα;

Όλοι κοιτάχτηκαν με κατάπληξι.
Έωσαν παντού, βόηκαν το ημερολό-
γιο του Έστέλοβ και τούδωσαν στο
γιατρό. Εκείνος το διάβασε. Έπει-
τα έέετασε τα πατήματα πάνω στο
χιόνι, έξω απ' το σπιτάκι.

Άκούστε, φίλοι μου, είπε επί
τέλους. Σας έσοκίζω να κρατήστε
ότι είδατε, προς χάριν των οικογε-
νιών των νεκρών! Η δική μου γνω-
μάτευσις θά λέη ότι πεθάναν κι' οι
δυο απ' το κρύο και την πείνα. Κα-
ταλάβατε;

Κούνησαν όλοι το κεφάλι τους κα-
ταστατικά.

Μά... τί συνέβη, γιατρέ; ρώ-
τησε κάποιος.

Πιστεύω ότι ο Έστέλοβ ήταν
άλλοτε υπνωδότης κι' ότι η νευρική
υπερτάσις του ξανάφερε αυτή την
κατάστασι. Τη νύκτα λοιπόν, σηκα-
νόταν απ' το κρεβάτι του, έβγαζε
το πτώμα και το κάθιζε έμπρός στο
τραπέζι, στη συνηθισμένη θέση του.

Ίσως τον έσοπανε σ' αυτό η υπο-
συνείδητη προσπάθεια να έκπληρωση
την ύπόσχεση του και να βεβαιώση
άπλυτα για το θάνατο του φίλου
του... Το πρωί, δεν θυμάται πιά
τίποτε... Έπί τέλους, μη υπονό-
ησε... Έπ' έλπους, υπηκόησε το
παιδί γ' άνθέη, πυροβόλησε το
νεκρό κι' έπειτα τινάξε τα μυαλά
του!

Το ημερολόγιο του Έστέλοβ κά-
πε κι' ένας κοινός τάφος, ψηλά στο
βουνό, δέχθηκε τα δυο πτώματα...

ΣΑΜΟΥΕΛ ΑΝΤΑΜΣ

Το αύγό

Η όμορφή της επιδερμίδος εξαρτάται από την
απαλότητα και την ανθρωπία της υφής της, που
είναι και τα σπουδαιότερα χαρακτηριστικά της υγείας
της. Χρειάζοντο όμως διαφορές περιποιήσεις και
ιδίως αποφυγή διαφορών βλαβερών συνθηκών για
να διατηρηθί η επιδερμίδις την κανονική υγεία και
όμορφία της. Οι περισσότερες γυναίκες και ιδιαι-
τως όσες έχουν έρηκη και ευπαθή επιδερμίδα αισθα-
νούνται την έποχή αυτή ένως αίσθημα τεντώματος της
επιδερμίδος του προσώπου των, της οποίας η έπιφα-
νεια γίνεται εύ. ραυστη και γεμάτη λέπια. Άλλά και
αυτές ακόμη που έχουν λιγότερη επιδερμίδα, λόγω των
καρικών μεταβολών πετούν εξανθήματα και όδυ-
νερές λειχήνες στο πρόσωπο. Την κατάσταση λοι-
πόν αυτή της επιδερμίδος του προσώπου κατά την
την έποχή, πρέπει καταλληλώς να υποδοθήσε-
τε, αποφεύγοντας κάθε τι που τυχόν θα έσπείνε
τον ερεθισμό της. Υπ' αυτές μόνο τις συνθήκες
θα καρθώσετε να διατηρήτε φυσικώς άνθηρη την
επιδερμίδα του προσώπου σας, όσορη κι' άφράτη.

Το πιο άγνό, ώφελιμο, φθινό και εύκολόρηστο
μέσον πούχετε στην διάθεσι σας για την περιποίη-
σις της επιδερμίδος του προσώπου σας είναι το αύγό.

Όσα μεγάλα καλά σας χαρίζει η χρήση του αύγου. Εί-
νη τροφή και η ζωή της επιδερμίδος. Οι περισσότερες
προσώτες καλλυντικές κρέμες και οι μάσκες το πε-
ρίχουν. Άρκει όμως να έρετε να το μεταχειρι-
ζεσθε εκεί που πρέπει όταν πρέπει και όπως πρέπει.

Και σε πόες περιπτώσεις δεν μπορείτε να το
μεταχειρισθίτε; ανάλογονει το κουρασμένο πρό-
σωπο, όρσειζε το ήλιοκαμένο, καθάρει κάθε έ-
ρεθισμένη δερματική επιφάνεια είτε έκζεμα είναι
είτε δερματίτις ή εγκαύμα και τέλος τονώνει και
επιναφέρει το ρυτιδωμένο πρόσωπο η νερούλια
αμένο έδραμα. Άλλοτε ώφελει ο κρέκος κι' άλλοτε
το άσπραδι. Επίσης άλλοτε χρησιμοποιείται σκέτο
κι' άλλοτε μαζί μ' άλλα φάρμακα.

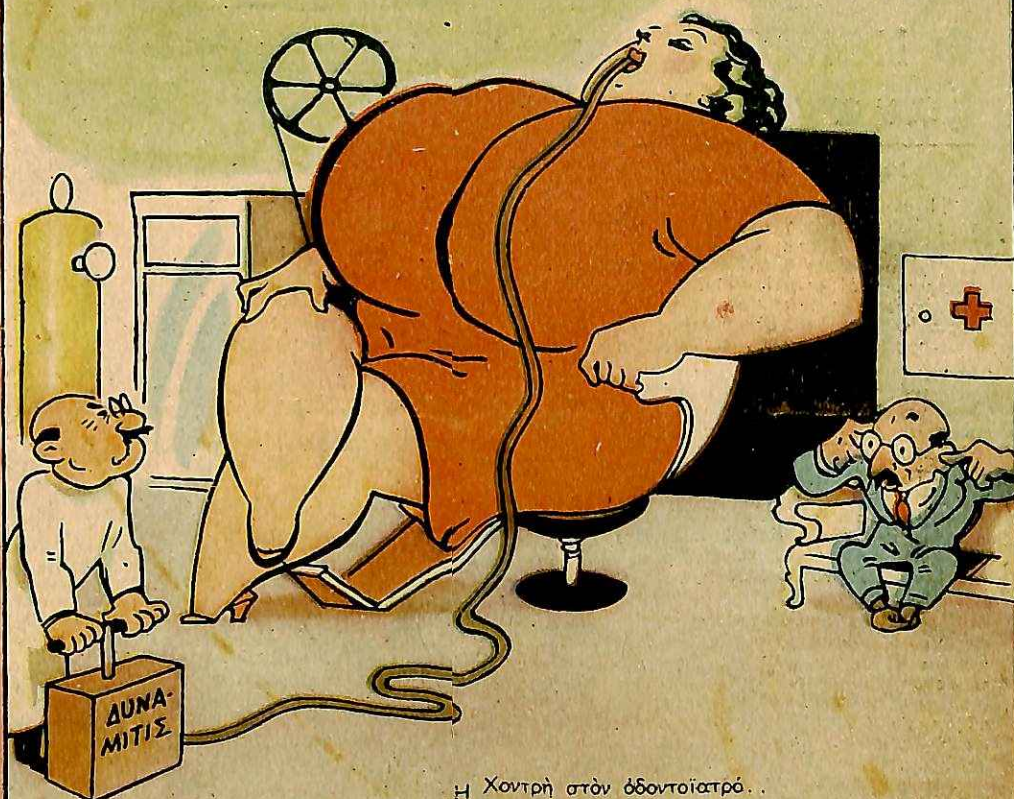
Όταν πρόκειται να καθαρίσετε μια πάσχουσα έ-
πιφάνεια δερμάτων (έγκαυμα, δερματίτις, έκζεμα
κτλ.) η μια εύσισθη επιδερμίδα του προσώπου η
τέλος να λουσθήτε η χρήση του γίνεται ως έξης:
Βάζετε μέσα σε μια λεκανή ένα κρέκο αύγου μαζί
μ' ένα ποτηρί χλιαρό νερό και τα κτυπάτε καλά,
ακριβώς όπως κανέτε το σύγολέμένο. Στο άφω-
δες αυτό μίγμα έουτώντας μεγάλα τεμάχια βαμ-
βάκος, πλένετε μ' ελαφρές κινήσεις δίχως δυνατά
τριψίματα την πάσχουσα επιφάνεια. Κατόπιν δέ ά-
φου την καθαρίσετε έπιμελώς με το αύγό, χρησι-
μοποιείτε για το ξεθάλαμα σκέτο χλιαρό νερό και
πυροβόλετε την επιφάνεια με τάλκ. Άν θέλετε
για λουσίμο η για πλύσιμο του προσώπου με το άν-
τέρω μίγμα ξεπλένετε καλά το πρόσωπο η τα μαλ-
λιά και κατόπιν τα ξεθάλετε με άσθονο χλιαρό νε-
ρό, όπως ακριβώς θα ξεθάλετε και το σασπύν.

Για τα μαλλιά ειδικώς στο νερό του ξεθάλαμτος
να προσθέσετε και όλιγο έζοι. Ο τρόπος αυτός του
καθαρίσμου αντικαθιστά το καλύτερο σασπύν και
συνχρόνως έξασκει ευεργετική επίδρασι επί της
επιδερμίδος. Για μάσκα του προσώπου το αύγό χρ-
σιμοποιείται ως έξης: Ανεβάζοντας της ποιότητας
της επιδερμίδος (έρηκη ή λιπώρη) πρέπει προτού
χρησιμοποιήσετε την μάσκα του αύγου να την ξε-
καθαρίσετε καλά από τις πούδες, την ακνόν, τον
ιδρώτα και τα διάφορα καλλυντικά. Την ακνόν, ζε-
στήν διάθεσι σας ειδικό ζευκαγνίζ μεταχειρισθί-
τε μ' ένα βαμβάκι την έξω λοσιόν: Μπιντορά ντε
σούντ 1.25 γρμ. Γλυκερίνη 20 γρμ. Υνιρολάι ντε
φλέν ντ' όρανζ 150 γρμ. Άφού λοιπόν γίνη η προ-
ετοιμασία αυτή του ζευκαγνίσματος δέσετε τα
μαλλιά σας μ' ένα φιλέ ή μ' ένα μαντήλι, για να
μη πέφτουν στο πρόσωπό σας και είδε έτοιμος για
τη μάσκα: Κτυπάτε καλά το αύγό έτοιμος για
κρέκο ή ένα άσπραδι (ανάλογος, ό τι δέχεται η
επιδερμίδις σας) μαζί με έδρα έτοιμος, ό τι δέχεται η
λες δέκα λεμόνι, κι' ύστερα σταγόνες λάδι κι' άλ-
λο σάμα όλο στο το πρόσωπο, είκτες από τα βλέφαρα
και τα άνω χείλος. Η μάσκα αυτή μετά πόροδον
βάρην η όποία σήνγει και τεντώνει τους ιστούς
της επιδερμίδος. Μετά την πόροδο των δέκα λε-
πτός άσπείρετε την μάσκα με μερικές ελαφρές χλ-
τες από της έδρα δέρας την μάσκα αυτή του α-
κού γού θα βρήτε νερόνισμα μεγάλη διαφορά στην φε-
ρεσκάει την επιδερμίδα τελειότερα και από το πιο
αίμα αν τα λιπώτα δερμάτια δέχονται καλύ-
κει μόνον πινωδότης. Γι' αυτό δοκίμαστε τα
την άλλη το άσπραδι και μ' όποιο από τα δυο βρήτε
ότι ποσάκει καλύτερα το πρόσωπό σας έξασκ,
λουσθήτε κατόπιν να το χρησιμοποιήτε.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΚ. ΛΑΔΑΣ
Ίατρος Δερματολόγος

Ένα άτέλειωτο φιλί...

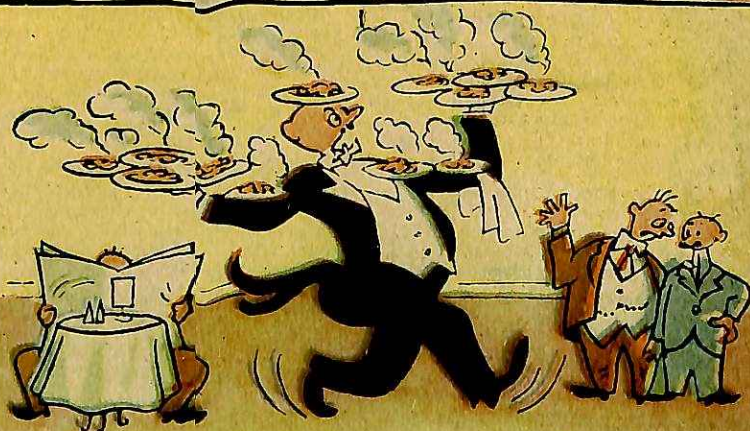

Η Χοντρή στον οδοντοίατρό...

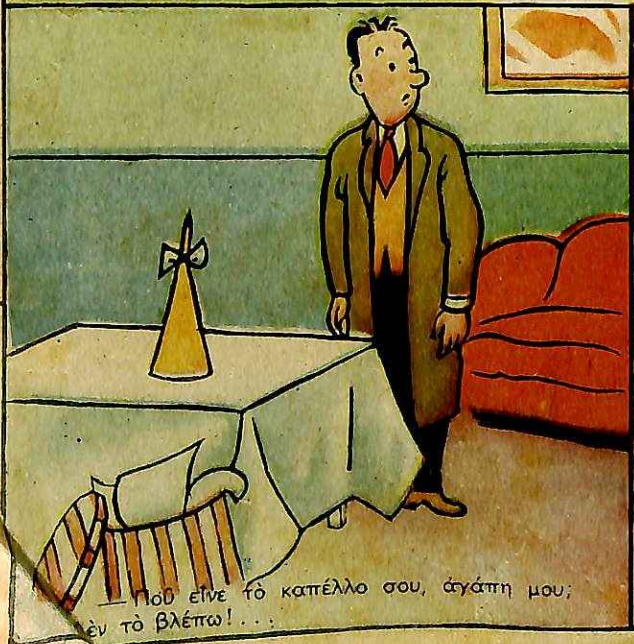

Ο ΧΑΜΕΝΟΣ...

— Σου είπα τόσες φορές, Γιαννάκη, να κρύβεις το άλογάκι σου, όταν ο μπαμπάς σου γυρίζη από τις κούρσες!...

— Αυτό το γκαρσόνι είναι το καλύτερο «νούμερο» του κέντρου μας. Άλλοτε ήταν ταχυδακτυλουργός σ' ένα τσίρκο!...

Πού είναι το καπέλλο σου, αγάπη μου; Έν τὸ βλέπω!...

ΕΞΩΣΕΙΣ

— Μωρέ τί φαρμακωμένος πού εἶνε αὐτός ὁ δικαστικός κλητήρας! Κάνει ἔξω, καὶ στὰ περιστέρια!